

chư sa lan

Những người chinh chiến bấy lâu
Nhẹ xem tính mệnh như màu cỏ cây

NHỮNG NGƯỜI ĐI XÂY MỘNG

72

Những người đi xây mộng

Chu Sa Lan

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 2](#)

[Chương 27](#)

Chương 28
Chương Kết

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 1

Ảnh: Triart

Đang lui cui giặt quần áo Hùng phải ngừng tay khi nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

- A lô...

- Hùng hả... Luận đây...

Hùng hơi mỉm cười khi nghe giọng nói vui vẻ của Luận, người bạn vong niên. Luận là dân không quân, lái trực thăng, di tản năm 75 và lớn hơn anh năm tuổi. Dù tuổi tác có chút cách biệt nhưng hai người rất thân thiết vì tính tình và sở thích giống nhau.

- Đang làm gì vậy?

- Dạ đang giặt quần áo...

Có tiếng cười ha hả kèm theo giọng nói đùa cợt của Luận.

- Muốn tôi gọi cô Loan tới nhà giặt quần áo dùm cho không... Tôi mới gặp cô hôm qua và cô ta có nhắc tới Hùng...

- Dạ cảm ơn anh... Tôi cũng muốn lắm nhưng chỉ sợ...

- Sợ gì?

- Sợ mời cô ta về nhà rồi cô ta không giặt quần áo cho mình mà mình lại giặt quần áo cho cô ta nữa. Cái đó hơi phiền à anh...

Có tiếng cười ha hả của Luận rồi sau đó giọng nói nghiêm nghị vang lên.

- Tôi định tổ chức một đêm văn nghệ ở trong vòng thân hữu của mình thôi...

- Có đông không anh?

- Chắc cũng không đông lắm đâu. Khoảng chừng hơn trăm người. Cần Hùng giúp một tay...

Hùng cười.

- Anh biết tôi mà. Gì chứ văn nghệ tôi ủng hộ hết mình. Huống chi đêm văn nghệ đó lại do anh tổ chức...

- Xong... Hai giờ chiều nay tới nhà trước là lai rai sau đó mình bàn thêm chi tiết...

- Thưa anh... Tôi sẽ đúng hẹn...

Hai giờ chiều. Hùng đậu xe trước nhà của người bạn già. Luận mở cửa cười.

- Vào đây... Bình với Thắng thời Hùng biết rồi...

Hùng vui vẻ bắt tay hai người quen cũ. Đặt trước mặt Hùng lon Coors Luận cười.

- Đô đi... Bả đang làm cho tụi mình món gỏi gà...

Vừa ngồi xuống Luận đi ngay vào vấn đề.

- Tôi có một người anh bà con. Ông ta tên Minh, trước cũng trong quân đội, đi HO qua đây ở dưới Oklahoma City. Gia đình của ông ta là một gia đình nghệ sĩ. Ông bà với hai đứa con, một trai và một gái vừa sáng tác vừa trình diễn luôn. Họ thường hay mở các cuộc lưu diễn tuy nhiên lại ít có người biết tới vì loại nhạc mà họ trình diễn là loại nhạc ly hương hay đấu tranh. Cách đây hai tuần tôi có nhã ý mời họ tới Denver trình diễn nhân dịp 30- 4. Họ bằng lòng và không đòi hỏi tiền bạc gì cả. Tuy nhiên mình phải lo vé máy bay và nơi ăn ở cho họ...

Hùng ngắt lời Luận.

- Xin lỗi được ngắt lời anh... Về chuyện ăn ở và vé máy bay anh để tôi lo cho... Nhà tôi có đủ chỗ cho họ ở. Còn vấn đề ăn thời nhà hàng ở đây thiếu gì...

Luận cười vui vẻ. Dường như anh biết trước người bạn trẻ tuổi tính tình hào phóng và mê văn nghệ của mình sẽ nói ra những điều đó.

- Bởi vậy anh mới gọi Hùng tham gia...

Hớp ngụm bia Hùng cười nhẹ. Khai cho mình lon bia Luận cười tiếp.

- Mình xong được vấn đề thứ nhất. Vấn đề thứ nhì là nhạc cụ. Họ mang theo nhạc cụ cá nhân nhưng vì công kèn nên họ không mang theo dàn trống được. Thắng lo chuyện mượn cho họ dàn trống được không?

Thắng gật đầu không do dự.

- Chuyện đó dễ mà anh...

Luận cười nói với Bình.

- Tôi và anh lo mượn chỗ và mời anh em...

- Anh tính mời chừng bao nhiêu người?

Bình hỏi và Luận vui vẻ trả lời.

- Đây là buổi trình diễn đặc biệt và chọn lọc cho nên tôi định mời trong vòng anh em quen biết thôi. Chắc khoảng chừng một trăm cho tới trăm rưỡi... Ngoài ra mình cũng sẽ không bán vé...

Bình lên tiếng.

- Thưa ba anh tôi có ý kiến. Mình không bán vé nhưng mình sẽ kêu gọi mọi người ủng hộ. Mình sẽ lấy số tiền ủng hộ đó để tặng cho anh Minh. Dù gì họ cũng bỏ công tới đây hát cho mình nghe...

Thắng phụ họa với Bình.

- Tôi đồng ý với anh Bình... Làm như thế lần sau mình mời họ sẽ vui vẻ hơn...

Luận và Hùng cũng đồng ý. Cuối cùng Luận nhìn lịch và nói với mọi người.

- Mình có năm tuần lễ để sửa soạn...

Sau khi bàn tính xong Bình và Thắng ra về chỉ còn Hùng ngồi cà kê dê ngỗng với Luận. Lan, vợ của Luận cũng ra góp chuyện. Nói cho vợ nghe về chuyện gia đình của Minh lên Denver sẽ ở tại nhà Hùng xong Luận đưa cho Hùng số điện thoại của Minh để hỏi thêm chi tiết về chuyện mua vé máy bay.

Trưa chủ nhật Hùng gọi cho Minh. Chuông reo ba lần anh mới nghe đầu dây bên kia có tiếng đàn bà trả lời.

- Hello...

- Thưa cô tôi là bạn của Luận ở Denver. Tôi xin phép được nói chuyện với anh Minh...

Giọng nói ấm dịu và đầy lễ phép của một cô gái vang trong ống nghe điện thoại.

- Dạ thưa bác... Ba má cháu không có ở nhà. Xin bác vui lòng gọi lại vào tối nay...

Ngập ngừng giây lát cô gái bên kia đầu dây tiếp.

- Dạ cháu xin phép hỏi bác gọi ba cháu có chuyện gì cần gấp không bác?

- Thưa cô... Tôi tên Hùng... Tôi là người lo chuyện mua vé máy bay cho gia đình của anh Minh lên Denver trình diễn ngày 30 tháng 4...

- Dạ... Cháu tên Hằng... Bác cứ gọi cháu là cháu Hằng. Gọi là cô bác làm cho cháu trở thành già hơn...

Hùng cười trong điện thoại.

- Vậy hả... Cháu Hằng... Vậy để tối nay tôi sẽ gọi lại nói chuyện với ba của cháu. Chào cháu...

- Dạ... Cháu nghe nói Denver phong cảnh đẹp lắm...

Hùng tính thôi nhưng Hằng lại nói thêm thành ra vì lịch sự anh phải tiếp tục.

- Rừng núi đẹp lắm... Giống như cao nguyên bên mình nhưng mùa đông lạnh và nhiều tuyết. Hồi còn ở bên nhà cháu Hằng có đi Đà Lạt lần nào

chưa?

- Dạ chưa... Khi cháu lớn lên nhà nghèo lắm bác ơi... Mai một lên Denver bác dẫn cháu đi trượt tuyết nghe bác...

- Cháu Hằng không sợ lạnh à?

- Không... Cháu thích tuyết lắm... Cháu xin lỗi hỏi bác một câu nha... Bác mấy tuổi rồi...?

- Tôi già rồi...

- Già là bao nhiêu hả bác?

- Bây giờ là tháng 3 năm 2007... Như vậy tôi sắp năm mươi sáu rồi...

Hùng nghe tiếng Hằng cười ròn tan bên kia đầu dây.

- Mới có năm mươi sáu mà bác than già làm cháu cứ tưởng bác lụm cụp như ông già tám chín chục. Bác còn nhỏ tuổi hơn ba của cháu. À quên... Bác nhỏ tuổi hơn ba vậy Hằng gọi bằng chú được hôn?

Hùng cười vui vẻ.

- Được chứ. Còn cháu Hằng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Chú Hùng đoán thử xem?

Suy nghĩ giây lát Hùng cười.

- Chắc hai mươi lăm, hai mươi sáu...

- Cậu Luận nói cho chú biết hả?

- Không tôi đoán mò... Anh Luận nói cháu Hằng hát hay lắm...

- Dở lắm chú ơi... Hằng còn đang đi học...

- Cháu học gì vậy?

- Dạ cháu học về âm nhạc...

- À... Tôi thích âm nhạc lắm...?

- Cháu học bốn năm về âm nhạc xong rồi nhưng ba má cháu khuyên cháu nên học lên cao nữa...

Hùng cười đùa.

- Vậy là mai một gặp Hằng chú gọi bằng " cô tiến sĩ " nghe...

Có tiếng Hằng cười thánh thót bên kia đầu dây ở Oklahoma City.

- Không được đâu chú ơi... Chú gọi như vậy người ta lại nói cháu là " *chưa đỗ ông nghè đã đe làng tổng* "... Cháu vừa đi học vừa đi làm nên mệt và bận lắm chú ơi...

- Vậy hả... Thôi chú để Hằng đi nghỉ...

- Không có đâu... Cháu nói vậy chứ cháu thích được nói chuyện với chú...

Hùng mỉm cười.

- Cám ơn Hằng... Tôi may mắn gặp cháu nói chuyện vui lắm...

- Thưa chú... Thím không có ở nhà hả chú?

- Thím nào?

- Thím là vợ của chú đó...

- Chú không có vợ... Chú sống độc thân mà...

- Thiệt hả chú... Già như chú mà sống một mình buồn chết...

Hằng nghe có tiếng thở dài phát ra từ đầu dây bên Denver.

- Chú biết sống một mình cũng buồn nhưng mình không yêu được ai nên đành ở vậy...

- Chú nói nghe buồn quá...

- Hồi trước năm 75 tôi có yêu một người và sắp sửa làm đám cưới. Sau 75 tôi đi cải tạo thời vị hôn thê của tôi cùng gia đình vượt biên rồi mất tích luôn. Sau khi đi cải tạo về chú cũng vượt biên và sang tới Mỹ. Dù biết là người vợ chưa cưới đã chết nhưng chú vẫn chờ, vẫn đợi và vẫn hy vọng một ngày đoàn tụ...

Hùng không biết tại sao mình lại tâm tình với Hằng, một cô gái mới quen và tuổi chỉ đáng con cháu của mình. Anh nghe bên kia đầu dây ở Oklahoma City có tiếng thở dài phát ra.

- Tội nghiệp chú... Chú là người tình chung thủy nhất thế gian...

- Nói đúng ra thời tôi không yêu được ai dù quen rất nhiều người. Thôi tôi xin phép Hằng... Để tối nay tôi gọi nói chuyện với ba của cháu...

- Dạ... Cháu xin chia buồn với chú...

- Cám ơn cháu... Cũng không có gì... Tôi quen sống với nỗi buồn rồi...

Chậm chậm đặt điện thoại về chỗ cũ Hằng cảm thấy băng khuâng và buồn buồn sau khi nói chuyện với chú Hùng. Nàng tưởng tượng tới một " ông già " không già lắm, tóc chưa bạc, nếu có chắc cũng không nhiều lắm, sống thui thủi một mình trong ngôi nhà rộng, lặng lẽ ra vào và ấp ủ một hình bóng, một mối tình không phai nhòa dù ngày tháng có đi qua trong cuộc đời của một người phải sống xa quê hương.

Suy nghĩ giây lát Hằng gọi lên Denver.

- Alo...

- Cậu Luận ơi... Con Hằng đây...

- Mạnh giỏi không cháu...?

- Dạ mạnh... Cậu ơi con tính nhờ cậu một chuyện...

- Chuyện gì nói nghe coi...

Hằng kể lại cuộc điện đàm với Hùng. Nghe xong Luận cười ha hả.

- Ông lính già xa quê hương đó đặc biệt lắm. Hùng viết văn làm thơ, văn nghệ lắm đó...

- Vậy hả cậu... Con đi tìm hứng để viết nhạc...

- Để cậu email cho con một bài thơ của Hùng. Con đọc thử xem có thích không...

- Dạ cảm ơn cậu... Con sẽ gặp cậu mợ ngày 30 nghe cậu...

Chừng tiếng đồng hồ sau Hằng mở email và thấy một bài thơ của Hùng. Bài thơ khá dài và được làm theo thể thơ tự do. Đọc xong Hằng thờ dài. Nàng xúc động vì thông cảm và hiểu được niềm đau thầm kín của người làm thơ. Hùng đã gói trọn tâm tư, nỗi lòng đòi đoạn của một người tha hương, dù xa muôn trùng vẫn hướng vọng về nơi chốn mà mình đã sanh ra và lớn lên. Thế rồi Hằng cắm đầu vào bài thơ của Hùng để phổ thành bản nhạc mà nàng sẽ hát vào đêm 30- 4 sắp tới ở Denver.

Phải mất một tuần lễ Hùng mới làm cho bên trong ngôi nhà của anh được sạch sẽ và ngăn nắp. *Master bedroom* được dành cho Minh và Hoàng Vân, còn hai phòng ngủ nhỏ hơn dành cho Hằng và Bảo. Riêng anh ở phòng giải trí được sửa lại thành phòng ngủ dành cho mấy đứa cháu trai ngủ khi lên nghỉ hè. Thêm vào đó anh còn mượn một chiếc *SUV* để tiện việc chuyên chở cả gia đình bốn người và nhạc cụ cồng kèn.

Một giờ trưa ngày 29- 4 Hùng lên phi trường đón gia đình của Minh mặc dù máy bay không đáp xuống cho tới 1 giờ 45 phút. Anh không muốn mình bị trễ và để Minh phải chờ đợi.

Cuối cùng mong đợi cũng đến khi Hùng thấy gia đình bốn người xuất hiện.

- Dạ anh Minh...

Minh cười vui vẻ.

- Hùng hả... Thấy là tôi nhận ra liền... Còn đây là Vân vợ tôi, hai cháu Bảo và Hằng...

Hùng bắt tay Minh, cúi đầu chào Vân sau đó mới bắt tay Bảo rồi cười nói với Hằng.

- Cháu thấy Denver đẹp không?

- Đẹp... Tuyệt nhiều lắm... Mai một chú dẫn cháu đi trượt tuyết nghe chú...

Hùng gật đầu cười.

- Cháu có đi trượt tuyết bao giờ chưa?

- Dạ chưa...

- Vậy thì vui lắm và rêm mình lắm...

Quay sang Minh và Vân Hùng tiếp.

- Anh chị tới đúng lúc... Bão tuyết mới vừa đi qua cách đây ba ngày...

Trên đường từ Denver International Airport về nhà ở Aurora Hùng và Minh với Vân trò chuyện hỏi han đủ thứ. Minh ngạc nhiên khi biết Hùng cũng bị đi cải tạo gần bốn năm. Về tới nhà Minh và vợ lại thêm ngạc nhiên khi thấy Hùng sống một mình trong ngôi nhà rộng có ba phòng ngủ. Vân cười nói với Hùng.

- Nhà rộng mà ở một mình buồn chết chú ơi...

- Dạ chị nói đúng... Nhưng riết rồi cũng quen. Và lại cứ mỗi hai năm mấy đứa cháu ở Dallas lại kéo lên đây đi trượt tuyết. Thỉnh thoảng chúng nó cũng lên đây chơi vào mùa hè...

Đem hành lý vào nhà xong Hùng nói với Minh.

- Anh chị ở master bedroom, Hằng ở phòng bên phải còn Bảo ở phòng đối diện với Hằng...

- Chú Hùng nhường phòng cho gia đình của cháu rồi chú Hùng ngủ ở đâu?

Hằng hỏi và Hùng cười trả lời.

- Chú có phòng khác...

Để cho gia đình của Hằng lo xếp hành lý Hùng ra nhà bếp gọi báo tin cho Luận biết là Minh và gia đình đã tới.

- Dạ anh Luận muốn nói chuyện với anh...

Hùng trao điện thoại cho Minh. Hai người nói chuyện giây lát xong Minh nói cho vợ con biết là Luận mời họ ăn cơm tối nay. Minh và Vân xin phép đi nghỉ. Bảo rút vào phòng riêng nói chuyện với bạn gái.

Hùng nói với Hằng.

- Cháu nghỉ cho khỏe... Cứ tự nhiên như nhà của cháu...

- Chú có làm gì không?

Hùng cười.

- Không... Vả lại có việc gì chú cũng dẹp hết để lo cho gia đình cháu...

- Cháu nói chuyện với chú một chút được không...

- Được chứ... Mình ra ngoài phòng khách...

Hai chú cháu kéo nhau ra phòng khách. Hùng rót cho Hằng ly nước cam còn mình ly nước lạnh. Nhìn quanh quất căn phòng khách rộng Hằng cười chúm chiểm.

- Chú làm thơ hết sảy...

Hằng không nín được cười khi thấy dáng điệu ngạc nhiên, bối rối và gượng gù của ông chú mới quen.

- Làm sao cháu Hằng biết?

- Như vậy chú nhìn nhận là mình làm thơ hết sẩy phải không?

Hùng lắc đầu cười gượng.

- Làm thơ thời có mà hết sẩy thời không...

- Chú đừng có chối chú ơi. Cháu biết chú làm thơ hay lắm. Chú có bài thơ nào không đưa cho Hằng xem đi...

Hùng nhăn nhó mặt mày rồi cuối cùng cười gượng.

- Ủ thì chú có làm thơ cho đỡ buồn vậy mà...

- Thơ hay mà chú nói là đỡ buồn... Chú khiêm nhường quá...

Hớp ngụm nước lạnh Hùng nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình.

- Cháu Hằng đã đọc thơ của chú rồi phải không. Làm sao cháu có được?

Hằng cười thánh thót khi nhìn nét mặt và nghe câu hỏi tra khảo của Hùng.

- Cháu muốn thám tử tư điều tra về chú...

Hùng cười vì biết Hằng nói đùa.

- Cháu đã đọc nhiều bài thơ của chú. Viết văn và làm thơ chú lấy bút hiệu Đ. Q. H. Ba chữ này có nghĩa gì hả chú?

- Không biết...

Hằng cười hắc hắc.

- Chú xạo... Nghĩa gì chú nói cho Hằng nghe đi...

Hùng cười vì cái giọng năn nỉ và nhõng nhẽo của cô cháu gái mới gặp mặt lần đầu tiên.

- Đ. Q. H là ba chữ viết tắt tên người vợ chưa cưới của chú...

- Thím ấy tên gì?

Hùng cười buồn.

- Chú không muốn nhắc lại chuyện buồn... Thôi Hằng vào phòng nghỉ chút đi rồi tối nay gặp cậu Luận.

- Dạ... Nhưng mà chú hứa chú phải kể cho Hằng nghe mỗi tình của chú thím...

Nhìn ánh mắt long lanh và nụ cười của Hằng Hùng gật đầu một cách gượng gạo.

- Chú hứa... Khi nào có dịp...

Hằng lặng lẽ bỏ vào phòng. Hùng ngồi im trên ghế. Mắt anh mắt hút vào quầng trời mênh mông ngoài cửa sổ. Đỉnh Rocky mây mù trắng xóa. Gió thổi tuyết bay lất phất. Đâu đó trong vùng trời mù sương kỷ niệm thấp thoáng hình bóng của cô nữ sinh Cà Mau và chiếc nón lá nghiêng nghiêng che dấu nụ cười thẹn thùng vì câu nói tỏ tình bóng gió xa xôi của ông lính trẻ.

Sáng ngày 30- 4. Khi gia đình bốn người của Minh thức dậy họ thấy trên chiếc bàn rộng trong phòng ăn đã có sẵn cà phê, trà và thức ăn điểm tâm mà Hùng đã mua từ nhà hàng đem về.

- Anh chị và mấy cháu ăn tạm... Anh Luận gọi nói cho tôi biết là hai vợ chồng anh sẽ tới đón anh chị và hai cháu đi ăn trưa...

- Chú không đi với tụi này à?

- Dạ không... Tôi đi mua quần áo và một vài thứ cần thiết để dẫn hai cháu đi trượt tuyết ngày mai...

Bảo lên tiếng.

- Chắc cháu không đi trượt tuyết đâu. Cháu đi thăm Red Rock với một người bạn gái của cháu...

- Vậy Hằng có muốn đi không?

- Muốn... Cháu đi với chú để mua quần áo...

Hùng từ chối khéo. Dường như anh ngại đi với Hằng.

- Chú đi một mình cũng được... Cháu Hằng cứ đi ăn sáng với ba má đi...

Hằng cười hóm hình.

- Chú đi mua quần áo cho cháu mà cháu không đi theo thì làm sao chú biết size mà mua. Vả lại còn phải thử nữa... Mặc không vừa là cháu không chịu đâu...

Đuối lý Hùng phải cười trừ.

- Thôi được... Chú với cháu đi mua quần áo rồi đi ăn trưa sau...

Thấy Vân đưa cho Hằng cái Visa Hùng cười nói.

- Chị để tôi lo... Tôi hứa dẫn cháu đi trượt tuyết nên tôi lo hết...

Vân cười đùa.

- Chú cứng nó quá làm nó hư. Con này lớn rồi mà còn nhõng nhẽo lắm...

Hùng cũng đùa.

- Tôi ráng o bế để mai mốt cháu thành " *cô tiến sĩ* " thời mình cũng được thơm lây... Tôi sẽ đưa cho anh chị và Bảo mỗi người một cái chìa khóa để ai có về trước cứ việc mở cửa vào...

Thấy Hùng mang ra một xâu chìa khóa to tướng Hằng hỏi.

- Chú không có vợ con mà sao có nhiều chìa khóa vậy?

- Cửa mấy đứa cháu. Tụi nó đòi mỗi đứa một cái để đi về cho tiện...

Quay sang Bảo Hùng nói tiếp.

- Cháu Bảo muốn đi đâu cứ việc lấy xe của chú. Chìa khóa máng bên hông tủ lạnh...

- Dạ cảm ơn chú... Bạn gái của cháu sẽ tới đây đón cháu...

Hùng đẩy cửa cho Hằng bước vào một tiệm chuyên môn bán quần áo thể thao và thể dục. Vì biết mình không trả tiền nên Hằng chọn bộ quần áo rẻ tiền nhất. Thấy vậy Hùng mới nói.

- Cháu nên chọn thứ tốt vì chọn thứ rẻ tiền mà ở lâu ngoài trời sẽ mau bị lạnh và bị bệnh...

- Cháu sợ tốn tiền của chú...

Hằng cười nói. Hùng đùa.

- Cháu cứ chọn thứ tốt nhất đi. Coi như đây là món quà chú tặng cháu để kỷ niệm. Miễn là tối nay cháu hát thật hay cho chú nghe là được rồi...

- Cám ơn chú... Cháu sẽ cố gắng...

- Chú ngắm xem có được không...?

Hùng hơi ngẩn người khi thấy cô cháu gái mới quen xinh xắn trong bộ quần áo trượt tuyết. Màu đen của bộ quần áo tương phản với làn da mặt trắng tự nhiên không son phấn của Hằng khiến cho nàng đẹp dịu dàng và quyến rũ.

- Đẹp lắm... Nhưng thêm cái này để không cho ai nhìn...

Vừa nói Hùng chụp lên đầu Hăng cái nón và cặp kính đen đoạn quàng thêm chiếc khăn quàng cổ. Cử chỉ của anh khiến cho Hăng cười hăng hắc.

- Chú không muốn cho ai thấy cháu đẹp à... Bộ chú giành làm của riêng cho mình à...

Hùng chớp mắt vì câu nói của Hăng. Anh cũng không hiểu sao mình lại có cử chỉ đó. Cười cười anh bào chữa.

- Tên của cháu ám chỉ cháu là hăng nga trên trời cho nên chú không thể để cho những đôi mắt phàm phu tục tử nhìn thấy...

Hăng nhìn " *ông chú già* " của mình với ánh mắt hóm hình cùng với câu nói trên chọc vang lên.

- Thế ánh mắt của chú là gì. Tiên hả?

Hùng thản nhiên gật đầu.

- Chú là Lưu Nguyễn đang trên đường đi lên cõi tiên...

Nhận thấy mình đi hơi xa Hùng đánh trống lảng.

- Còn thiếu đôi giày... Cháu phải lựa đôi giày thật tốt để cho hai bàn chân khỏi bị lạnh. Đi trượt tuyết kỳ nhất là lạnh căng...

- Chú có lạnh cảng không?

- Thỉnh thoảng...

Hùng trả lời nhát gừng.

- Chú có lạnh cảng trong tình yêu không?

Hùng làm bộ như không nghe câu hỏi của cô cháu gái bằng cách cúi đầu nhìn vào đôi giày đi tuyết trước mặt mình. Xuyên qua chiếc kính mát màu đen Hăng chỉ thấy được một nửa khuôn mặt gầy gầy và buồn bã.

- Chú Hùng...

Hùng quay lại cười.

- Cháu Hăng thử đôi giày này đi...

Không hiểu sao Hăng muốn nhõng nhẽo và dày ông chú già của mình. Ngồi xuống ghế nàng tháo kính mát và nhìn vào mặt Hùng với nụ cười có chút gì điệu cợt.

- Chú mang dùm cháu đi...

Ngần ngừng giây lát Hùng chậm chạp tháo chiếc *tennis shoe* rồi cầm lấy bàn chân nhỏ nhắn của Hăng đoạn xỏ chiếc giày trượt tuyết nặng nề vào. Đứng

lên nhún nhún và bước đi mấy bước Hằng cười.

- Chú thấy được không chú...

- Nếu cháu thấy không đau chân là được rồi...

- Bây giờ thời không đau chân. Nhưng nếu đau chân là chú phải cõng cháu về nhà nghe chú...

Hùng cười cười.

- Nếu cháu đau chân thời chú sẽ kêu ambulance chở cháu về nhà...

Hằng lắc lắc mái tóc huyền óng ả đong đưa trên vai.

- Hông... Cháu hông có chịu đâu. Cháu muốn chú cõng cháu về nhà à...

- Tại sao cháu muốn chú cõng?

Hằng hơi đỏ mặt khi bị ông chú vặn hỏi.

- Tại cháu là con gái út quen được ba má cưng, ba má chiều...

- Ủ... Nếu cháu bị đau chân thời chú sẽ cõng...

Hằng cười thánh thót vì câu nói này. Nàng trợn mắt khi đọc số tiền ghi trên cái bill. Tuy nhiên Hùng lại thản nhiên và vui vẻ.

- Cháu xài tiền của chú nhiều quá...

- Có gì đâu... Chú không vợ con thời tiền để làm gì. Bởi vậy khi mấy đứa cháu của chú lên đây tụi nó tha hồ xài tiền của chú...

Không biết nghĩ gì mà khi ra khỏi cửa Hằng thọc tay vào tay của Hùng như là một đôi tình nhân đi sắm quần áo. Vì hai tay phải xách hai túi đồ đạc cho nên Hùng không thể né tránh cử chỉ âu yếm của Hằng. Anh lo lắng vì sợ có người quen thấy và gây ra sự hiểu lầm. Ngồi vào xe Hùng cười hỏi.

- Bây giờ cháu muốn đi đâu?

- Cháu nghe nói Red Rock lạ lắm. Nếu chú chở cháu đi...

Hùng cười trong lúc vận công tắc.

- Đi... Mới có mười giờ... Mình đi Red Rock xong ghé phố ăn trưa rồi về nhà cũng còn kịp...

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 2

Bảy giờ rưỡi tối. Căn phòng chứa gần hai trăm người chột im lặng khi Luận bước lên sân khấu.

- Kính thưa anh chị em. Thay mặt các anh em tổ chức tôi thành thật cảm ơn anh chị em đã bỏ thời giờ tối tham dự buổi trình diễn đặc biệt cho ngày quốc hận 30- 4. Vì tài chánh eo hẹp cũng như nhân sự ít ỏi nên sự tổ chức đã có nhiều sơ sót. Xin anh em vui lòng bỏ qua. Trước hết tôi xin hân hạnh giới thiệu gia đình của anh Minh ...

Mọi người đồng loạt vỗ tay hoan hô khi gia đình nghệ sĩ bước lên sân khấu.

- Kính thưa quý vị. Thật là hân hạnh cho gia đình của chúng tôi khi được gặp quý vị trong ngày quốc hận đặc biệt này. Trước hết tôi xin giới thiệu Hoàng Vân, người bạn đường của tôi. Kế đó là cháu Anh Bảo và sau cùng là cháu gái Thiên Hằng. Buổi trình diễn tối hôm nay sẽ xoay quanh chủ đề " *Hát Cho Quê Hương* " với những ca khúc chọn lọc của các tác giả nổi tiếng và nhiều nhạc phẩm do chính chúng tôi sáng tác. Tuy nhiên trước hết tôi xin quý vị hãy cùng chúng tôi hát bản Quốc Ca và sau đó là một phút mặc niệm cho tổ quốc điêu linh và dân tộc đang còn sống trong sự cai trị hà khắc của cộng sản cũng như gửi tới những người đã chết lời tri ân chân thành nhất...

Nhạc trôi lên và mọi người cùng đứng dậy hát quốc ca.

- Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi

Đồng lòng cùng đi hy sinh tiếc gì thân sống

Vì tương lai quốc dân cùng xông pha khói tên

Làm sao cho núi sông từ nay luôn vững bền

Dù cho phơi thây trên gươm giáo

Thù nước lấy máu đào đem báo

Nòi giống lúc biến phải cần giải nguy

Người công dân luôn vững bền tâm trí

Hùng tráng quyết chiến đấu, làm cho khắp nơi vang

Tiếng người nước Nam cho đến muôn đời...

Công dân ơi mau hiến thân dưới cờ

Công dân ơi mau làm cho cõi bờ

Thoát cơn tàn phá

Vẻ vang nòi giống

Xứng danh ngàn năm dòng giống Lạc Hồng...

Quốc ca dứt. Mọi người cúi đầu im lặng cho phút mặc niệm sau đó mới lần lượt ngồi xuống. Giọng nói trầm khàn của Minh vang lên.

- Kính thưa quý vị... Để mở đầu cho chương trình nhạc chủ đề *Hát Cho Quê Hương* đêm nay tôi xin hát một ca khúc mà có lẽ quý vị đã biết. Đó là ca khúc *Người Lính Già Xa Quê Hương*...

Nhạc da diết buồn nhưng cũng không buồn bằng tiếng hát truyền cảm của Minh.

- Người lính già xa quê hương

Nghe trong tim đêm ngày trăn trở

Nhớ quá một thời chinh chiến gian lao

Nhớ phút nguy nan đi vào binh lửa

Sắt thép trong tay đang đối diện thù

Bỗng tiếng loa vang lệnh truyền buông thả

Nửa đời còn gì cung kiếm ngang trời...

Ba mươi năm về trước. Người lính trẻ từng sự tại tiểu khu Cà Mau ngồi im lặng trong căn phòng nhỏ cùng với năm ba người lính. Mọi người đều nghe được lệnh buông súng của Dương Văn Minh. Có tiếng khóc tức tưởi. Có giọt nước mắt ứa ra âm thầm. Có tiếng thở dài uất nghẹn. Tất cả đều bàng hoàng, tê liệt vì cái lệnh buông súng. Hùng đã lê những bước chậm chạp, nặng nề và sâu tủi nhất trong đời mình từ đơn vị về tới nhà của Quỳnh Hương để báo tin buồn.

- Người lính già xa quê hương

Bao nhiêu năm anh nằm không ngủ

Nhớ quá mẹ hiền nhớ quá anh em

Nhớ những đêm mưa quân hành đất đỏ

Nhớ những đêm xuân nơi chốn địa đầu

Nay quá xa xăm đường về thăm thăm

Nửa đời ngậm ngùi mang kiếp tha hương...

Căn phòng chứa gần hai trăm người chìm mất trong tiếng nhạc u sầu và tiếng hát nghẹn ngào của Minh. Anh hát cho anh, cho nỗi lòng của một trong trăm ngàn người lính già xa quê hương.

- Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Bạn bè ta

Những anh hùng hào kiệt

Không tiếc chi xương máu giữ màu cờ

Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Một thời trai một thời súng gươm

Nay bỗng đứng thành kẻ lưu vong

Người lính già xa quê hương

Nhưng trong tim chưa tàn ánh lửa

Vẫn ước một ngày theo gót Quang Trung

Vẫn thấy quê hương đêm ngày réo gọi

Vẫn thấy trong tim canh cánh đường về

Vẫn thấy nơi đây chỉ là đất tạm

Thăm hẹn ngày về chết giữa quê hương...

Mấy chữ " *Thăm hẹn ngày về chết giữa quê hương* " mường tượng như là lời hứa hẹn âm thầm của những người đã ra đi nhưng vẫn canh cánh bên lòng một ngày trở lại để tiếp tục sứ mệnh giải phóng quê nhà khỏi ách độc tài tàn bạo của cộng sản.

Gần hai trăm người không hẹn đồng đứng lên vỗ tay hoan hô. Điều đó cũng không lạ vì tất cả người nghe đa số là những người lính già xa quê hương.

- Sài gòn ơi, tôi đã mất người trong cuộc đời

Sài gòn ơi, thôi đã hết thời gian tuyệt vời

Giờ còn đây, những kỷ niệm sống trong tôi

Những nụ cười ngất trên môi

Những giọt lệ ôi sâu đắng.

Sài gòn ơi, nắng vẫn có còn vương trên đường

Đường ngày xưa, mưa có ướt ngập lối người về

Rồi mùa thu, lá còn đổ xuống công viên

Bóng gầy còn bước nghiêng nghiêng

Hay đang khóc thương cho người yêu...

Tiếng hát của Hoàng Vân buồn thật buồn. Dù có tuổi nhưng giọng hát ngọt ngào của chị đủ sức làm cho người nghe tê tái trong lòng. Hùng cảm thấy hồn mình như rễ mọc theo từng chữ, từng câu trong ca khúc *Vĩnh Biệt Sài Gòn*. Tên gọi thật xa nhưng vẫn còn lẩn quẩn ở đâu đây, vọng vang hoài hủ trong tâm tưởng.

- Tôi giờ như con thú hoang lạc đàn

Từng ngày qua, từng kiếp sống quên thời gian

Kiếp tha hương, lắm đau thương, lắm chua cay

Tôi gọi tên em mãi thôi

Sài Gòn ơi, tôi xin hứa rằng tôi trở về

Người tình ơi, tôi xin giữ trọn mãi lời thề

Dù thời gian, có làm một thoáng đam mê

Phố phường vắng ánh sao đêm

Nhưng tôi vẫn không bao giờ quên...

Tiếng vỗ tay kéo dài cho tới khi Anh Bảo bước ra sân khấu. Người thanh niên có vóc dáng nghệ sĩ này cất tiếng hát một ca khúc mang tên *Sài Gòn Niềm Thương Nhớ Không Nguôi*. Hùng như uống từng lời từng chữ. Bản nhạc này anh có nghe người khác hát nhưng giọng hát trầm ấm và truyền cảm của Bảo đã làm anh xúc động tới độ chỉ biết ngồi im lắng nghe và mơ tưởng.

- Một tờ thư nát trao tay viết tên Sài Gòn

Vài dòng nhắn rằng

Người Sài Gòn vẫn cô đơn

Dù thành phố cũ đã thay đổi tên

Mà người năm cũ vẫn không hề quên

Vẫn mong bình minh xé toang màn đêm...

Sài Gòn vẫn sống hiên ngang giữa lòng ngục tù

Sài Gòn kiên cường ở vùng kinh tế hoang vu

Sài Gòn thao thức mãi trong đêm đêm

Sài Gòn ray rứt mãi bao con tim

Trái tim Việt Nam chất chứa hận thù...

Tháng tư về

Người Sài Gòn mất thủ đô

Tháng tư về chẳng còn Công Lý Tự Do

Thành phố đã thay tên

Lạc lối chốn thân quen

Người chiến sĩ không tên khóc trong lòng phố

Lần bước đến công viên

Chợt hạnh phúc vô biên

Từng ghế đá công viên khắc tên Sài Gòn...

Sài Gòn vẫn sống sau bao đấng cay dập vùi

Sài Gòn muôn đời là niềm thương nhớ khôn nguôi

Sài Gòn hai tiếng ấm đôi bờ môi

Sài Gòn câu hát đã ru vành nôi

Khúc ca tự do gió đưa ngàn nơi

Sài Gòn vẫn sống thênh thang trong lòng mẹ già

Sài Gòn vẫn còn nồng nàn trên mắt môi cha

Sài Gòn vẫn sống trong tim người đi

Thời gian không xóa vết thương biệt ly

Đuốc thiêng tự do thắp sáng đường về...

Gần hai trăm người ngồi im. Họ như chìm mất vào nỗi buồn đau của những người từng một thời đã sinh ra, lớn lên và đã sống những ngày tươi đẹp nhất của đời mình ở thành phố thân yêu giờ đã bị thay tên.

- Một tờ thư nát trao tay viết tên Sài Gòn

Vài dòng nhắn rằng

Người Sài Gòn vẫn cô đơn

Dù thành phố cũ đã thay đổi tên

Mà người năm cũ vẫn không hề quên

Vẫn mong bình minh xé toang màn đêm...

Sài Gòn vẫn sống hiên ngang giữa lòng ngục tù

Sài Gòn kiên cường ở vùng kinh tế hoang vu

Sài Gòn thao thức mãi trong đêm đêm

Sài Gòn ray rứt mãi bao con tim

Trái tim Việt Nam chắt chứa hận thù...

Tháng tư về

Người Sài Gòn mất thủ đô

Tháng tư về chẳng còn Công Lý Tự Do

Thành phố đã thay tên

Lạc lối chốn thân quen

Người chiến sĩ không tên khóc trong lòng phố...

Lần bước đến công viên

Chợt hạnh phúc vô biên

Từng ghế đá công viên khắc tên Sài Gòn...

Sài Gòn vẫn sống sau bao đắng cay đập vùi

Sài Gòn muôn đời là niềm thương nhớ khôn nguôi

Sài Gòn hai tiếng ấm đôi bờ môi

Sài Gòn câu hát đã ru vành nôi

Khúc ca tự do gió đưa ngàn nơi

Sài Gòn vẫn sống thên thang trong lòng mẹ già

Sài Gòn vẫn còn nồng nàn trên mắt môi cha

Sài Gòn vẫn sống trong tim người đi

Thời gian không xóa vết thương biệt ly

Đuốc thiêng tự do thấp sáng... đường... về...

Luận là người võ tay lớn nhất, lâu nhất và nồng nhiệt nhất. Thăng vừa võ tay vừa la *bis bis* còn Bình nói *nửa nửa*. Ai ai cũng chăm chú nhìn lên sân khấu khi cô gái trẻ đẹp mang tên Thiên Hằng bước ra. Đèn sáng mờ mờ soi khuôn mặt thanh tú, mái tóc huyền thả buông trên vai chiếc áo dài trắng đơn sơ và mộc mạc.

- Kính thưa quý vị. Sau đây cháu xin trình bày một bài thơ được cháu phổ nhạc. Bài thơ này của một người ở Denver mà nếu cháu nói ra chắc ít người biết. Đó là bài thơ của chú Nguyễn Vũ Huy Hùng...

Nói xong Thiên Hằng còn giơ tay chỉ vào chỗ Hùng đang ngồi khiến cho mọi người đồng quay nhìn rồi vỗ tay hoan hô. Có người lên tiếng.

- Phải vậy mới được chứ... Denver của mình đông quá mà không có nhân tài thời quê mặt lăm... Hoan hô anh Nguyễn Vũ Huy Hùng...

Mọi người trong phòng vỗ tay khen tặng gà nhà. Đợi cho tràng pháo tay dứt Thiên Hằng mới tiếp.

- Thưa chú Hùng... Vì lý do riêng cháu xin phép đổi tên bài thơ được phổ nhạc của chú thành *Quà Cho Sài Gòn**...

- Ngày ta đi

Sài Gòn bùng khói súng

Ngày ta đi

Quê hương phủ màu tang tóc thê lương

Đêm ba mươi

Trên biển đen âm thầm tiếng khóc chia xa...

Chỉ có mấy câu nhưng bằng tiếng hát buồn Thiên Hăng đưa dẫn mọi người ngược thời gian trở lại một ngày của ba mươi hai năm về trước. 30- 4- 75. Ngày mười mấy triệu dân của miền nam nhỏ lệ. Ngày mười mấy triệu dân miền bắc ứa nước mắt vì biết hy vọng được sống trong tự do của họ sẽ không bao giờ tới. Miền nam, phần đất biểu tượng cho tự do của dân tộc Việt Nam đã bị lọt vào vòng cai trị sắt máu và bạo tàn của cộng sản.

- Ta đã đi qua muôn dặm trùng dương

Tới một nơi vô cùng xa lạ

Họ với ta lạ màu da sắc tóc

Họ không nói tiếng ta yêu, tiếng người yêu ta nói

Họ có hết

Xe hơi, nhà lầu, tivi, tủ lạnh

Họ có thừa nhưng thiếu chút cảm thông

Để hiểu ta một kẻ lưu vong

Bỏ lại sau lưng chút tình yêu bé nhỏ

Một mẹ già, cha lẫn cháu thơ ngây

Anh đi cải tạo chưa về...

Giọng hát của Thiên Hân chọt vút cao lên như tiếng hét hờn căm đầy uất của dân tộc đang oằn oại dưới ách thống trị của ngoại bang và bạo quyền.

- Họ làm sao hiểu được

Nơi xứ ta hình cong chữ S

Thịt cá tôm cua là xa xỉ của nhân dân

Dân ta đó

Tên Việt Nam nhưng bất hạnh vô cùng

Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu

Một trăm năm đô hộ thẳng Tây

Hai mươi năm Nga Mỹ làm thầy...

Rồi giọng hát chìm xuống thành tiếng than van nã nê của một người vì nạn nước phải lìa bỏ tất cả những gì yêu quý để tìm kiếm tự do.

- Ta cũng muốn quên để sống

Để nghĩ tới tương lai

Dù một tương lai không có chi đáng nói

Thứ tương lai trên xứ văn minh

Thừa đồ ăn chó

Trong khi bên kia bờ đại dương đỏ máu

Cháu ta đói mà không chén cơm ăn...

Thứ tương lai trên xứ tân tiến

Có nhà thương, bệnh viện, bác sĩ chó

Trong khi bên kia trời tăm tối

Mẹ ta nằm tê liệt cả chân tay...

Hùng nhìn lên bực gỗ nơi có vóc dáng mảnh mai buồn với mái tóc huyền
buông chảy xuống những cung bậc của chiếc đàn tây ban cầm đang tạo ra
những rung cảm tuyệt vời. Anh hồi tưởng lại hình ảnh của người mẹ già
thân yêu nằm hấp hối chờ đứa con trai thân yêu đã đi thật xa và có lẽ không
bao giờ trở lại thăm trước khi bà nhắm mắt.

- Ta đã sống

Những ngày tuyết mênh mông và lòng ta cũng mênh mông

Để mơ lại một thời ta đã sống

Không xe hơi, nhà lầu

Không giấc mơ cổ xứ

Nhưng thừa mưa niềm vui

Ôi! Sài Gòn

Ta thấy em buồn mòn mỏi đợi chờ ta

Cho nên ta đã quyết

Nửa trái tim ta bỏ lại quê hương

Còn phân nửa quà hồi hương em đó...

Ôi! Sài Gòn

ta thấy em buồn mòn mỏi đợi chờ ta

Cho nên ta đã quyết...

Nửa trái tim ta bỏ lại quê hương

Còn phân nửa quà hồi hương em đó...

Nửa trái tim ta bỏ lại quê hương...

Còn phân nửa quà hồi hương em đó...

Tiếng hát nhỏ dần dần. Mọi người đứng dậy vỗ tay. Chỉ riêng có Hùng vẫn ngồi im. Anh xúc động tới độ quên cả vỗ tay.

- Nữa... Nữa... Bis... Again...

- Hát lại đi cháu...

- Hay lắm...

Mọi người cứ tiếp tục vỗ tay và yêu cầu khiến cho Thiên Hăng phải cười nói.

- Kính thưa quý vị... Để đáp lại thịnh tình của mọi người sau đây cháu xin trình bày một ca khúc mang tên *Bóng Khói Ninh Kiều**... Đây cũng là một bài thơ của chú Huy Hùng được cháu phổ thành nhạc...

- Chiều ngang sông Hậu lại vấn vương

Mòn con nước chảy nhớ cùng thương

Xa trông bóng khói chiều ủ dột

Em ngồi im lặng đêm phố phường

Viết cho em...

Viết cho em... đó... giấy cùng thư

Thuốc cháy tan thành khói sương tư

Nghe như chất đắng ly rượu ngọt

Ta uống không say buổi tạ từ

Tàu xuôi ra biển nuốt đắng cay

Em còn ở lại chịu đọa đày

Giơ tay già biệt sầu trong mắt

Ta gọi tên em của một ngày

Mấy năm sống tạm kiếp lang thang

Trông về phương ấy dạ bàng hoàng

Ngày qua lần giở phong thư cũ

Thấy bóng mình in lấm tạ tàn...

Viết cho em...

Viết cho em... đó... giấy cùng thư

Thuốc cháy tan thành khói sương tư

Nghe như chất đắng ly rượu ngọt

Ta uống không say buổi tạ từ

Tàu xuôi ra biển nuốt đắng cay

Em còn ở lại chịu đọa đày

Giờ tay già biệt sầu trong mắt

Ta gọi tên em của một ngày

Mấy năm sống tạm kiếp lang thang

Trông về phương ấy dạ bàng hoàng

Ngày qua lần giờ phong thư cũ

Thấy bóng mình in lấm tạ tàn...

Ngày qua lần giờ phong thư cũ

Thấy bóng mình in lấm... tạ... tàn...

Tiếng nhạc và giọng hát nhỏ dần, nhỏ dần cuối cùng dứt hẳn nhưng âm hưởng đọng trùng trùng trong căn phòng im lặng. Có tiếng thở dài hắt hiu. Tiếng vỗ tay vang lên thật lớn, thật lâu mới dứt.

Luận lên bục gỗ tuyên bố tạm nghỉ mười lăm phút để giải lao. Rất nhiều người tìm tới bắt tay khen tặng Hùng về hai bài thơ của anh. Hằng cười nói nhỏ với ông chú già của mình bằng cái giọng nửa như dạy đời mà nửa như trêu cợt.

- Chú thấy chưa... Cháu nói chú làm thơ hay mà chú cứ cãi...

Hùng cười. Anh không có chút gì tỏ ra phật lòng khi nghe câu nói " *dạy đời* " của cô cháu gái nhỏ hơn mình ba mươi một tuổi.

- Đó là nhờ cháu phổ nhạc rồi hát hay chứ nếu đọc lên đâu có ai muốn nghe...

- Cháu muốn nghe... Tối nay về nhà chú đọc thơ cho Hằng nghe... nghe chú...

Hằng nắm tay Hùng đặc đặc. Hùng lắc đầu.

- Không được đâu...

Hằng kêu lên với giọng nhõng nhẽo.

- Sao hông được... Tự nãy giờ cháu hát cho chú nghe thời tối nay chú phải ngâm thơ cho cháu nghe... Như vậy mới *fair*... Chú mà không ngâm thơ là cháu hông thèm chơi với chú...

- Ok... Một bài thôi... nhưng mà đọc chứ không phải ngâm...

Hằng cười tươi đưa ngón tay nhỏ nhắn của mình ra.

- Chú ngoéo tay đi...

Hùng gượng cười cong ngón tay để cho Hằng móc ngón tay mềm mại của mình vào.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 3

Buổi trình diễn được tiếp tục lúc Minh bước ra với nụ cười tươi tắn.

- Kính thưa anh chị... Để tiếp tục chương trình tôi xin cống hiến một ca khúc mới có tên là *Thân Phận**. Ca khúc này sẽ do toàn ban nhạc hợp ca...

Nhạc trỗi lên. Tiếng đàn guitar hòa với tiếng keyboard và tiếng trống tạo nên âm hưởng mới lạ.

- Em bên kia bờ đại dương

Lao động tốt cho nhà nước

Tặng gia sản xuất cho đảng ta

Tôi bên này đại lục

Hùng hục đi cày

Làm giàu cho tư bản

Ôi vinh quang của lao động

Em xác thân vỡ tan

Tôi méo mó hình hài...

Anh bên kia đất nước

Ngồi im nghe tổ khổ

Học làm người vô sản

Tôi ở chốn xa lạ

Cố quên đi dĩ vãng

Gắng thành công dân Mỹ

Ôi đớn đau thân nhược tiểu

Ôi xót xa cho người Việt Nam...

Em bên kia đất nước

Phá rừng vùng kinh tế mới

Tăng gia sản xuất cho đảng ta

Tôi bên này đại lục

Quần quật đi cày

Làm giàu cho tư bản

Ôi vinh quang của lao động

Em óc tim mòn hao

Tôi héo úa từng ngày

Anh bên kia đất nước

Ngồi im nghe kiểm thảo

Học làm người cộng sản

Tôi bên này đại lục

Ấp ôm hoài di vãng

Chối từ công dân Mỹ

Ôi đảng cay thân nhược tiểu

Ôi xót xa cho người Việt Nam...

Phải cố gắng lắm Hùng mới không thở dài. Tuy nhiên anh cảm thấy lòng thật buồn khi nghĩ tới quãng đời còn lại của mình. Vô vị. Nhàm chán. Tẻ nhạt. Lặng lẽ. Thời gian như viên thuốc ngủ ru đời anh vào rã mục và lụn tàn.

- Em bên kia bờ đại dương

Lao động tốt cho nhà nước

Tặng gia sản xuất cho đảng ta

Tôi bên này đại lục

Hùng hục đi cày

Làm giàu cho tư bản

Ôi vinh quang của lạo động

Em xác thân vỡ tan

Tôi méo mó hình hài...

Anh bên kia đất nước

Ngồi im nghe tổ khổ

Học làm người vô sản

Tôi ở chốn xa lạ

Cố quên đi dĩ vãng

Gắng thành công dân Mỹ

Ôi đớn đau thân nhược tiểu

Ôi xót xa cho người Việt Nam...

Ôi xót xa cho người Việt Nam...

Tiếng hát chìm vào tiếng thở dài áo não của ai đó. Khi tiếng vỗ tay dứt Minh cười nói trong lúc vợ và hai con cầm đàn với trống.

- Kính thưa anh chị em... Sau đây là ca khúc *Niềm Đau Tự Do**, một hợp soạn của hai vợ chồng tôi khi mới vừa qua Mỹ được vài năm...

- *Hồi tượng thần tự do*

Mỗi khi nhìn em

Ta như thấy được

nỗi buồn đau của một kẻ lưu vong không bao giờ về lại với non sông.

Nghe tiếng em cười

Ta tưởng chừng tiếng khóc của mẹ già

có con mười mấy năm đi tị nạn chưa về.

Hỡi tượng thần tự do

Nhìn làn da em trắng

Ta tưởng đến mảnh khăn xô trên đầu người góa phụ

ôi chồng nàng đã chết trong trại cải tạo tháng vừa qua.

Hỡi tượng thần tự do

Mỗi khi nhìn em

*ta như thấy được niềm đau của một kẻ ly hương không bao giờ gặp lại mẹ
cha.*

Hỡi tượng thần tự do

Ta xin em giờ cao hơn ngọn đuốc

Đốt thêm ánh lửa hồng tự do

Làm sáng lại những mảnh đời tăm tối Việt Nam.

Cho ta thấy đường về lại với quê hương...

Hùng nhìn Thiên Hằng đứng trên sân khấu. Cô cháu gái của anh hoàn toàn biến thành tiếng than van nghẹn ngào, tiếng khóc âm thầm và tức tưởi của một người dân lưu vong không bao giờ hoặc không có hy vọng gì trở về lại quê hương của chính mình. Trở về lại một quê hương tự do và no ấm chứ không phải trở về bằng cách cầu cạnh hay đầu hàng cộng sản.

- Hồi tưởng thân tự do

Mỗi khi nhìn em

Ta như thấy được nỗi sầu thương của một kẻ ra đi không bao giờ về lại với quê hương.

Nghe tiếng em cười

Ta tưởng chừng tiếng khóc của mẹ già có con mười mấy năm đi học tập chưa về.

Hỡi tượng thần tự do

Nhìn làn da em trắng

Ta tưởng đến mảnh khăn tang trên đầu người thiếu phụ

Ôi chồng nàng đã chết trong trại cải tạo mấy ngày qua.

Hỡi tượng thần tự do

Mỗi khi nhìn em ta như thấy được buồn đau của một kẻ ra đi không bao giờ gặp lại mẹ cha.

Hỡi tượng thần tự do

Ta xin em giờ cao hơn ngọn đuốc

Đốt thêm ánh lửa hồng tự do

Làm sáng lại những mảnh đời tăm tối Việt Nam

Cho ta thấy đường về lại với quê hương...

Toàn thể mọi người không hẹn cùng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt.

- Kính thưa anh chị... Sau đây cháu Thiên Hằng sẽ cống hiến anh chị một ca khúc mới...

Cô cháu gái của Hùng xuất hiện trong chiếc áo dài màu đen huyền hoặc dưới ánh đèn mờ mờ.

- *Thôi em đừng buồn...*

Anh sẽ bắt cây cầu xuyên qua Thái Bình Dương

Để đưa em về lại với quê hương.

Em còn nhớ không em

Quê hương ta có những mùa thu rực rỡ

Anh dìu em đi trên đường Nguyễn Du nắng vàng đóa lá me bay

Anh sẽ đắp con đường nối liền Washington

Cho mong ước mọi người...

Nối liền Washington- Moscow- Bắc Kinh- Hà Nội

Để đưa em về...

Trở lại quê xưa...

Thôi em đừng buồn

Anh sẽ đóng con tàu băng ngang Thái Bình Dương

Để đưa em về lại với quê hương

Em còn nhớ không em

Quê hương ta có những mùa xuân hạnh phúc

Ta dìu em đi trên đường Tự Do

Gió chiều thổi tóc em bay

Anh sẽ đắp con đường nối liền Tokyo

Cho mong ước mọi người...

Nối liền Tokyo- Berlin- Bắc Kinh- Hà Nội

Để đưa em về...

Trở lại Việt Nam...

Hùng mỉm cười. Hăng đã đổi chữ, chuyển câu, thay từ nhưng vẫn giữ được nguyên cái ý của thơ. Bây giờ anh mới nhận ra một điều là bài thơ của mình không được trọn vẹn nếu không có tiếng đàn và tiếng hát thêm vào.

- Thôi em đừng buồn...

Anh sẽ bắt cây cầu xuyên qua Thái bình dương

Để đưa em về lại với quê hương

Em còn nhớ không em

Quê hương ta có những mùa thu rục rờ

Anh dìu em đi trên đường Nguyễn Du nắng vàng đổ lá me bay

Anh sẽ đắp con đường nối liền Washington

Cho mong ước mọi người...

Nối liền Washington- Moscow- Bắc Kinh- Hà Nội

Để đưa em về...

Trở lại quê xưa...

Thôi em đừng buồn

Anh sẽ đóng con tàu băng qua Thái Bình Dương

Để đưa em về lại với quê hương

Em còn nhớ không em

Quê hương ta có những mùa xuân hạnh phúc

Ta dìu em đi qua đường Tự Do

Gió chiều thổi áo em bay

Anh sẽ đắp con đường nối liền Tokyo

Cho mong ước mọi người...

Nối liền Tokyo- Berlin- Bắc Kinh- Hà Nội

Để đưa em về...

Trở lại Việt Nam...

Trở lại Việt... Nam... Việt... Nam...

Mọi người như bị cuốn hút vào tiếng hát truyền cảm của Thiên Hằng đến độ quên cả vỗ tay hoan hô khi hai tiếng Việt Nam chấm dứt. Tới khi bừng tỉnh tất cả đều đứng lên vỗ tay, hò reo và huýt sáo ầm ỉ.

- Nữa...

- Nữa...

- Thêm một bài nữa đi cháu...

Đợi cho tiếng hoan hô chấm dứt cô ca sĩ trẻ tuổi cười vui.

- Kính thưa quý vị... Ca khúc *Xin Em Đừng Buồn** mà quý vị vừa nghe được cháu phổ nhạc từ một bài thơ của chú Huy Hùng...

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Hương về chỗ Hùng ngồi Thiên Hằng đùa với giọng thánh thót.

- Kính mời chú Hùng của cháu lên sân khấu để cho mọi người chiêm ngưỡng dung nhan...

Bị Thiên Hằng gọi đích danh Hùng bất đắc dĩ phải lên trình diện dù không muốn.

- Mời quý vị cho một tràng pháo tay để hoan hô chú Hùng của cháu...

Đứng bên cạnh Thiên Hằng Hùng cười thốt.

- Kính thưa anh chị... Vì mến tôi nên cháu Hằng mới gọi tôi lên đây trình diện cùng anh chị... Cám ơn các anh chị đã hưởng ứng nồng nhiệt buổi trình diễn hôm nay...

Cười nhìn Hằng rồi chào mọi người lần nữa Hùng mới trở về chỗ ngồi. Giọng nói thánh thót của Thiên Hằng vang lên trong bầu không khí ấm cúng.

- *Sài Gòn Hai Mùa* là một bản tình ca sẽ do Anh Bảo trình bày... Kính mời quý vị thưởng thức...

- *Anh còn nhớ không anh?*

Nhớ Sài Gòn mưa rơi thật nhiều

Nhớ Sài Gòn bao nhiêu là chiều

Nhớ Sài Gòn từng tiếng hát đêm

Anh còn nhớ không anh?

Nhớ vòm trời đưa ta vào đời

Nhớ chuyện mình yêu nhau một thời

Nhớ hai mùa chợt nắng hay mưa

Khi anh ra đi tình mình đã chết

Nắng đã tàn rồi trên ngọn chiều rơi

Khi anh ra đi cuộc tình đã hết

Đã hết nụ cười giọng hát đêm khuya

Khi anh ra đi vào miền giông tố

Bao nhiêu xô xao để riêng chốn này

Bao nhiêu cô đơn và nghìn nỗi nhớ

Con đường ngày nào vẫn nằm mơ anh

Khi người đã ra đi

Thoáng hẹn hò đêm khuya đợi chờ

Lá ngậm ngùi rơi rơi từng giờ

Thoáng đâu về giọng hát như mơ...

Tiếng hát của Hoàng Vân cất lên ngậm ngùi trong ca khúc *Sài Gòn, Em Và Tôi* của Y Vũ.

- Tôi sẽ yêu ghế ngồi em đã hẹn

Chiều Sài Gòn trái nhớ nở mênh mông

Con đường cũ chạy vòng từng góc phố

Chiếc lá vàng ghi dấu cuối mùa xuân

Tôi sẽ yêu khung trời em ở lại

Chiều hẹn hò thơm hương tóc em bay

Và tôi đã băng khuâng từ thuở ấy

Em bên kia tôi thương nhớ bên này

Cali buồn một trời mây tê tái

Sài Gòn tôi còn sót ở đâu đây

Vầng trăng sáng theo về từ chốn cũ

Giòng sông xưa đưa vội dấu chân mây

Em biết không nơi này tôi vẫn đợi

Lời tình nồng ru ấm mãi trong tôi

Như cánh đóm bỏ mùi tình rực cháy

Chiều Sài Gòn ôi say ngất hồn thơ

Tôi sẽ yêu ghé ngòi em đã hẹn

Rồi nghìn trùng tôi bỗng thấy bơ vơ

Sài Gòn ơi thương sao chiều e ấp

Cầm tay em mùa xuân đến bất ngờ...

Minh tiếp tục chương trình bằng một ca khúc nổi tiếng của nhạc sĩ Phan Văn Hưng.

- Ai trở về xứ Việt

Nhấn giùm ta, người ấy ở trong tù

Nghe đâu đây vang giọng hờn rên xiết

Dài lắm không đặng đặng mấy mùa thu

Ai đi về xứ Việt

Thăm giùm ta, người ấy ở trong tù

Cho ta gởi một mảnh trời xanh biếc

Thay giùm ai, màu trời ngục âm u.

Các bạn ta ơi, bao giờ được thả

Đến bao giờ ăn được bát cơm tươi

Được lắng nghe, tiếng chim cười

Đến bao giờ đến bao giờ

Người bạn tù ơi, ta không quên đâu

Nhớ hôm xưa, nhìn đôi tay cùm xích

Hàng song thưa chia cách vạn tình Ngâu

Ai tra tấn nghe lòng ai kim chích

Ai trở về xứ Việt

Ta gửi về theo một ít tự do

Tự do và nhiều lắm

Nhiều nhớ thương tha thiết

Đến cửa ngục tù chia bớt chút buồn lo

Ai trở về xứ Việt

nhẫn giùm ta người ấy ở trong tù

Ta sẽ về đón ở cửa âm u

Đời sẽ đẹp mùa Xuân hồng biết mấy

Dầu ngoài kia mây có trĩu mùa Thu...

Tiếng hát trữ tình của Thiên Hắng cất lên với nhạc phẩm Sài Gòn Chiều Mưa của nhạc sĩ Trần Chí Phúc. Có người sụt sùi. Có người bùi ngùi. Có hơi thở dài phiền muộn.

- Sài Gòn chiều mưa

Đất trời tãm tối

Em ngồi bó gối

Trông từng hạt mưa

Rơi ngoài hiên vắng...

Nhớ ai...

Sài Gòn chiều mưa

Phong ước người về

Sài Gòn chiều mưa

Vương vấn lời thề

Một ngày người đi

Nói câu yêu em

Giờ người ở đâu

Xa vời bên ấy

Nửa vòng thế giới

Mưa chiều có tới

Anh ngồi có nghĩ đến em...

Đường tình mộng mơ

Hai đứa hẹn hò

Mình vào cà phê

Quán cóc chuyện trò

Những chiều trời mưa... Rất mưa

Anh đưa em về

Sài Gòn chiều mưa

Ngồi đây em hát

Bài hát cũ một thời ta đã nghe

Sài Gòn chiều mưa

Hàng me đổ lá

Những gốc me già

Đứng ngóng mỗi mòn

Sài Gòn chiều mưa

Êm đêm phố xá

Dem làn gió mát

Cho lòng hương ngát

Mơ về năm tháng dấu yêu

Chiều này trời mưa

Ngăn cách tình rồi

Ngõ về nhà em

Nước xuống ngập tràn

Đợi chờ ngày mai nắng lên

Phố yêu rộn ràng...

Gần hai trăm người im lặng như tượng. Giọng hát ngọt ngào, tươi trẻ và quyến rũ của Hằng dẫn đưa họ về vùng trời kỷ niệm của tình yêu mà Sài Gòn là một nhân chứng hầu như đã chìm sâu khuất nẻo.

- Sài Gòn chiều mưa

Đất trời tắm tối

Em ngồi bó gối

Trông từng hạt mưa

Rơi ngoài hiên vắng... Nhớ... ai...

Sài Gòn chiều mưa

Phong ướt người về

Sài Gòn chiều mưa

Vương vấn lời thề

Một ngày người đi

Nói câu yêu em

Giờ người ở đâu

Xa vời bên ấy

Nửa vòng thế giới

Mưa chiều có tới

Anh ngồi có nghĩ đến... em...

Đường tình mộng mơ

Hai đứa hẹn hò

Mình vào cà phê

Quán cóc chuyện trò

Những chiều trời mưa

Rất mưa...

Anh đưa em về

Sài Gòn chiều mưa

Ngồi đây em hát

Bài hát cũ một thời ta đã nghe

Sài Gòn chiều mưa

Hàng me đổ lá

Những gốc me già

Đứng ngóng mỗi mòn

Sài Gòn chiều mưa

Êm đềm phố xá

Đem làn gió mát

Cho lòng hương ngát

mơ về năm tháng dấu yêu

Chiều này trời mưa

Ngăn cách tình rồi

Ngõ về nhà em

Nước xuống ngập tràn

Đợi chờ ngày mai nắng lên

Phố yêu rộn ràng...

Sài Gòn chiều mưa...

Sài Gòn chiều mưa...

Ngồi đây... nhớ... ai...

Hùng có cảm tưởng là cô ca sĩ trẻ đẹp và dễ thương đã nhìn mình mỉm cười khi hát tới hai chữ " *nhớ... ai...* ".

Minh trở lại với chương trình bằng một ca khúc nổi tiếng của nhạc sĩ Nguyễn Đình Toàn.

- Sài Gòn ơi!

Ta mất người như người đã mất tên

Như giòng sông nước quẩn quanh buồn

Như người đi cách mặt xa lòng

Ta hỏi thăm em có nhớ không

Sài Gòn ơi!

Đâu những ngày ôi hè phố xôn xao

Trong niềm vui tiếng hỏi câu chào

Sáng đời tươi thắm vạn sắc màu

Nay còn gì đâu...

Ai ra đi nhớ hàng me già, thu công viên hoa vàng tượng đá

Thôi hết rồi mộng ước xa xôi, theo giòng đời trôi...

Sài Gòn ơi!

Đâu những ngày mưa mùa khoác áo đi

Tay cầm tay nói nhỏ câu gì

Những quầy hoa quán nhạc đêm về

Còn rộn ràng giọng hát Khánh Ly

Sài Gòn ơi!

Thôi hết rồi những ngày hát bên nhau

Nhớ Phạm Duy với tình ca sầu

Mắt lệ rơi khóc thuở ban đầu

Còn gì đâu

Sài Gòn ơi!

Ta mất người như người đã mất tên

Mất từng con phố đổi tên đường

Khi hẹn nhau ta lạc lối tìm

Ôi tình buồn như đã sống thêm

Sài Gòn ơi!

Tôi mất người như người đã mất tôi

Như trường xưa mất tuổi thiên thần

Hy vọng xa hay mộng ước gần

Đã lìa tan

Trăng ơi trăng có còn chẳng là

Sao ơi sao, sao mờ lệ nhớ

Sài Gòn ơi!

Ta mất người như người đã mất tên

Như hàng cây lá đỏ trông tìm

Mắt trời trong cánh nhỏ chim hiền

Đã ngậm sâu ngang môi lắng im

Sài Gòn ơi!

Ta mất người như người đã mất tên

Như mộ bia đá lạnh hương nguyên

Như trời sâu đã bỏ đất sâu.

Còn gì đâu...

Tiếng vỗ tay vang lên thật lâu mới dứt. Cùng gia đình đứng trên sân khấu Minh cười nói.

- Kính thưa quý vị. Bản hợp ca *Người Di Tản Buồn* sẽ chấm dứt buổi trình diễn của chúng tôi. Thay mặt cho gia đình tôi kính chúc quý vị được kang an và hy vọng sẽ gặp lại quý vị...

- Chiều nay có một người đôi mắt buồn

Nhìn xa xăm về quê hương rất xa

Chợt nghe tên Việt Nam ôi thiết tha

Và rưng rưng lệ vương mắt nhạt nhoà

Bạn ơi đó là người di tản buồn

Ngày ra đi lặng câm trong đón đau

Rồi đêm khuya về trong đôi mắt sâu

Đời như chôn vào con phố u sầu

Cho tôi xin lại một ngày, ở nơi nơi thành phố cũ

Cho tôi xin lại một đời, một đời sống với quê hương

Cho tôi đi lại đoạn đường, hàng cây vươn đầy bóng mát

Cho tôi an phận ngàn đời, bên bờ đê vắng làng tôi

Chiều nay có một người di tản buồn

Gọi tên ai gửi theo cơn gió bay

Tình yêu ơi còn đâu những đắm say

Người yêu ơi giờ thương nhớ giăng đầy

Này em có bao giờ em biết rằng

Ở nơi đây mùa thu rất ngỡ ngàng

Chiều rơi nhanh và đêm xuống rất mau

Thời gian không còn giây phút nhiệm màu

Cho tôi xin lại nụ cười nở trên môi người yêu dấu

Cho tôi yêu lại từ đầu như thời chớm biết thương đau

Cho tôi xin lại cuộc tình từ lâu tôi hằng mơ ước

Xin cho tôi gửi lòng này bên người yêu dấu ngày xưa...

Chiều nay có một người di tản buồn

Gọi anh em còn ai hay mất ai

Còn bao nhiêu tháng xông pha chiến khu

Và bao nhiêu năm trong những lao tù

Ở đây có những chiều mưa rất nhiều

Nhiều hơn khi hành quân trong tháng mưa

Buồn hơn đêm rừng thưa vắng tiếng bom

Ngày vui ới giờ đâu nữa không còn

Cho tôi xin lại ngọn đồi ở nơi tôi dừng quân cũ

Cho tôi xin lại bờ rừng nơi từng chiến đấu bên nhau

Cho tôi xin một lần chào chào bao nhiêu người đã khuất

Xin cho tôi một mộ phần bên ngàn chiến hữu của tôi...

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 4

Buổi trình diễn bế mạc nhưng mọi người chưa chịu ra về. Họ còn bao quanh gia đình của Minh để hỏi han, trò chuyện và khen tặng. Sau đó một ít người ở lại giúp dọn dẹp và làm sạch sẽ. Hùng phụ với gia đình Minh thu dọn nhạc khí và các vật dụng linh tinh. Trên đường trở về nhà Minh nói cho Hùng biết là chiều mai hai vợ chồng được một người bạn của Luận mời ăn cơm tối.

Hùng cười đùa.

- Như vậy là tôi phải " *babyseat* " cháu Hăng cho anh chị ngày mai rồi...

Vân cũng cười phụ họa.

- Tôi giao nó cho chú. Nó mà trầy da là tôi bắt thường chú đó...

- Đi trượt tuyết mà không trầy da thời đâu có vui. Hồi mới tập đi tôi té không biết bao nhiêu lần. Hỏi mấy đứa cháu chường nào mới đi được thời tụi nó trả lời là chường nào chú té tà xương khu là chú đi được...

Năm người ngồi trong xe cười lớn nhất là Hăng.

- Như vậy là ngày mai cháu phải chuẩn bị té tà xương khu hả chú?

Hùng cười cười.

- Chắc vậy... Không những tà xương khu mà còn rêm mình nữa cháu ơi...

Hằng cười hăng hắc. Bảo xen vào.

- Em nên kiếm cái gì độn đít cho êm đi...

Câu nói của Bảo làm cho mọi người cười lớn hơn. Về tới nhà sau khi mang vật dụng vào phòng mọi người ra phòng khách chuyện trò. Trao cho Minh một phong bì lớn Hùng cười nói.

- Anh Luận nhờ tôi đưa cho anh...

- Cái gì vậy?

Hùng cười giải thích.

- Tụi này không có bán vé nhưng kêu gọi mọi người ủng hộ để giúp anh chị và hai cháu chút tiền mua nhạc cụ...

Nhìn Hằng Hùng cười tiếp.

- Cô này đi học tốn tiền lắm...

Cầm lấy phong thư Minh gật đầu.

- Anh em có lòng tốt tôi xin nhận... Hy vọng năm tới mình sẽ gặp lại...

- Tôi sẽ bàn với anh Luận để thúc hối anh em... Hai cháu đói bụng không...

Hằng lên tiếng không nhẽo.

- Đói... Hát mấy bài thơ phổ nhạc của chú cháu mệt muốn chết... Chú làm thơ tự do nên cháu phải suy nghĩ bạc đầu mới phổ thành thơ được...

Hùng cười đùa.

- Cám ơn cháu... Mai chú mời cháu đi ăn sáng ở nhà hàng Sài Gòn trước khi đi trượt tuyết... Còn bây giờ mình ăn tạm bánh mì thịt nghe...

Trong lúc gặm bánh mì Minh nói với Hùng.

- Chú làm thơ hay vậy chú đưa cho tôi với mấy đĩa nhỏ phổ nhạc hát cho mọi người nghe...

- Dạ... Anh để tôi lục lại rồi gửi xuống cho anh...

Gật đầu Minh cười cười.

- Con Hằng nói với tôi là nó mất thơ của chú...

Vừa nhai bánh mì Hằng cười nói với ba của mình mà cũng nói với Hùng.

- Cậu Luận chỉ cho con vào một website trong đó đăng nhiều bài thơ của nhà thơ Đ. Q. H. Con đọc lời phê bình nên biết chú Hùng được nhiều người mến mộ lắm. Chú Hùng làm thơ nói về tình yêu hay lắm ba...

Vân cười xen vào.

- Vậy hả... Đâu có ai biết thi sĩ làm thơ tình ướm át lại là một người sống cô đơn không có người yêu... Điều đó mới lạ...

Hùng cười im lặng. Hằng nhìn ông chú già với cái nhìn hóm hỉnh.

- Chú nhớ là tối nay chú sẽ đọc cho cháu nghe thơ của chú...

- Thơ tình hay thơ ly hương?

Hùng cười hỏi. Hằng đáp gọn.

- Thơ tình yêu... Cháu muốn nghe chú nói về tình yêu...

Nhìn Minh với Vân Hùng cười đùa.

- Anh chị sinh làm chi đưa con gái thông minh và học giỏi để bây giờ nó làm khổ tôi...

Mọi người cười lớn. Chuyện trò ăn uống xong Minh và Vân lo đi nghỉ ngơi. Bảo cũng rút vào phòng nói điện thoại với bạn gái.

- Hằng không mệt sao?

Hiếu ý Hùng muốn xù việc đọc thơ Hằng lắc đầu cười.

- Chú định xù hả... Ừa ưà không có được đâu chú ơi. Bây giờ cháu đi tắm và thay quần áo xong ra đây ngồi nghe chú ngâm thơ tình...

Hằng bỏ vào phòng. Ngẫm nghĩ một phút Hùng đi vào một phòng nhỏ. Lục lọi hồi lâu anh lấy ra một cuốn sách khổ 8.5x11. Lật mấy tờ anh lăm băm đọc trong khi đi vào nhà bếp lấy lon bia xong trở ra phòng khách. Chừng hai mươi phút sau Hằng xuất hiện với bộ bà ba bằng lụa trắng, ngoài khoác thêm chiếc áo choàng cũng màu trắng.

- Cháu uống gì chú lấy cho?

- Dạ cảm ơn chú... Cháu không khát... Nếu có khát cháu uống ké bia với chú... Chú sẵn sàng đọc thơ cho cháu nghe chưa?

Hùng lắc đầu.

- Chưa...

Hùng tiếp với giọng buồn và thành thật.

- Hai mươi mấy năm nay chú ít khi nói chuyện với đàn bà con gái. Chú xem Hằng nhưng con cháu nhưng dù sao cháu vẫn là người khác phái. Vì thế chú không cảm thấy thoái mái. Chú hơi khộp...

Hằng cười nhìn ông chú già với nhiều thông cảm.

- Chú cứ tự nhiên... Cháu chỉ kiếm chuyện đọc thơ để được nói chuyện với chú...

Hùng cười nhẹ.

- Để bù cho chuyện ngâm thơ chú tặng cháu tập thơ của chú. Chú chỉ có một quyển thôi và cháu là người duy nhất có...

Cầm lấy tập thơ Hằng nhìn trang bìa.

- Đẹp lắm... Chú trình bày phải không?

Hùng nhẹ gật đầu.

- Chú cho Hằng... Cháu có toàn quyền sửa chữa và phổ nhạc theo ý cháu muốn...

Ngước nhìn Hùng Hằng cười tươi.

- Cháu sẽ phổ nhạc... Khi nào xong cháu sẽ đàn hát cho chú nghe trước nhất...

Uống ngụm bia Hùng gật đầu.

- Ừ... Khi nào xong cháu gọi chú rồi chú sẽ mua vé máy bay cho cháu lên đây hát cho chú nghe...

- Ngoéo tay đi...

Hằng cong ngón tay của mình ra và Hùng cười móc ngón tay vào.

- Sắp tới hè rồi nên cháu cũng có nhiều thời giờ...

- Để chú uống thêm lon bia rồi chú sẽ đọc một bài thơ cho cháu nghe. Bài thơ này chú mới làm nên không có trong tập thơ đó...

- Chú có rượu mạnh không?

Hùng trợn mắt khi nghe câu hỏi của Hằng.

- Cháu cũng uống rượu nữa à?

Hằng cười khúc khích.

- Cháu hai mươi lăm rồi chứ nhỏ nhít gì đâu. Cháu đi " party " với bạn hoài...

Gật đầu Hùng cười.

- Chú có Jack Daniel...

Hằng cười nhỏ.

- Ba cháu cũng uống rượu này. Cháu xin chú một ly...

Hùng bỏ vào trong bếp rồi lát sau mang ra hai ly, một ly đầy cho mình và một ly lưng cho Hằng.

- Thường thường cuối tuần chú làm gì?

Hớp ngụm rượu Hùng trả lời chậm.

- Không có gì đặc biệt hết. Đi loanh quanh, uống rượu say, nghe nhạc rồi ngủ...

Hằng nhăn mặt.

- Buồn vậy...

Nhìn ông chú già cô gái nói tiếp.

- Cháu biết tên người yêu của chú rồi...

- Tên gì?

Hùng hấp tấp hỏi và Hằng từ từ trả lời.

- Chiều hôm qua lúc chú chạy đi mua thức ăn cháu ở nhà vặn nhạc lên nghe đúng ngay cái đĩa nhạc. Mười một bản nhạc trong đĩa giống nhau. Điều đó khiến cho cháu suy nghĩ và tìm ra... Người yêu của chú phải tên Đỗ Quỳnh Hương không?

Hùng lặng lẽ gật đầu. Hằng thấy mắt của ông chú già long lanh ướt.

- Chú yêu thím Hương nhiều lắm phải không?

Hùng lại gật đầu. Anh như kẻ mất hồn trước các câu hỏi của Hằng.

- Cháu muốn nghe chú đọc thơ chưa?

Hằng ngồi ngay ngắn lại trên ghế nệm như chờ nghe.

- Mắt Em Người Sài Gòn* là một bài thơ chú làm lâu lắm nhưng bị bỏ dở dang rồi sau đó mới hoàn thành chừng bốn năm năm trước...

Giọng đọc khàn trầm của Hùng vang chậm chậm trong căn phòng im vắng.

- *Em còn đó không em*

Chiều êm đềm cạnh dòng sông bé nhỏ

Quê hương em năm đó

Dòng Sài Gòn lặng lẽ

Khói cơm chiều đều hiu

Còn đâu dáng nhỏ yêu kiều

Mỗi lần tưởng nhớ ta nhiều xót xa

Còn đâu áo lụa mở gà

Phong thư giấy mực nhạt nhòa tình xưa

Em ngồi hong tóc buổi trưa

Nhìn em ta uống nước dừa mà say

Làm sao mắt lại cay cay

Giờ đây nghĩ tới trời mây mịt mù

Em biết không em

Ta vẫn yêu một dòng sông thưở trước

Ta vẫn ngửi được mùi hương của nước

Sông Sài Gòn

Buồn

Như mắt em

Ôi cả đời ta mơ ước

Đi em đi trên con đường xưa mưa bay lướt thướt...

Hùng ngừng lại có lẽ vì giọng đọc của mình bị tắt nghẹn. Nhấp ngụm rượu anh nhìn qua khung cửa sổ thật lớn. Xa xa đỉnh Rocky trắng mờ mờ như con sông Sài Gòn uốn khúc qua cầu Bình Lợi vòng về Thanh Đa qua sở Ba Son rồi ra bến Bạch Đằng.

- Ta còn nhớ

Em

Người Sài Gòn

Không kiêu sa đài các

Yêu ta nhiều em nói nhớ ta luôn

Em ơi dù em không nói

Ta cũng biết em buồn

Em khổ cực trăm đường em cay đắng

Em ơi

Ta biết em buồn

Cho nên ta muốn trở về nguồn

Nhưng tội nghiệp ta

Em ơi

Con đường xưa giờ đã thay dấu vết

Ta biết em buồn

Nên ta cũng muốn trở về nguồn

Nhưng đón đau ta

Em ơi

Người bên kia ngăn lối

Ôi!

Mắt Em Người-Sài-Gòn

Em khóc phải không em

Ta thấy em buồn hơn vạn thế kỷ lưu vong...

Hằng thầm thở dài. Nàng không dám lên tiếng vì sợ làm kinh động tới phút giây đau buồn của ông chú già cả đời ôm một mối tình. Cuối cùng nâng ly rượu lên nàng cười nói đùa.

- Mình nhậu đi chú... Mình phải say để kỷ niệm buổi gặp gỡ đặc biệt...

Âm thanh của hai chiếc ly cụng nhau nghe vui vui.

- Chú ngâm nữa đi... Cháu thích nghe chú ngâm thơ hơn là đọc trên giấy. Chú ngâm thơ là chú mở rộng để cháu thấy được những gì sâu kín trong tâm hồn của chú...

Hùng nhìn cô cháu gái trẻ tuổi đang ngồi bó gối trên ghế nệm. Dường như anh thấy lại hình ảnh của Quỳnh Hương hơn ba mươi năm về trước. Cũng mái tóc dài thả buông. Ánh mắt long lanh. Nụ cười dễ thương, hiền hậu.

Hằng chợt nắm lấy bàn tay của Hùng.

- Cháu thương chú...

Hùng cười im lặng. Thật lâu anh mới từ từ lên tiếng.

- Cám ơn cháu... Không hiểu tại sao khi nói chuyện điện thoại với cháu lần đầu tiên chú cảm thấy có cái gì...

Hùng ngừng lại. Hằng sẫm năm hỏi.

- Cái gì hả chú?

- Chú cảm thấy có cái gì gắn bó với cháu...

Ngừng lại uống một ngụm rượu Hùng cất giọng buồn buồn.

- Có một điều kỳ lạ khó giải thích được là chú cứ nghĩ về cháu hoài...

Mặt của Hằng hồng lên không biết vì rượu hay vì thứ khác. Cười chúm chím nàng nói nhỏ.

- Người yêu của chú tên là Đỗ Quỳnh Hương bởi vậy khi làm thơ chú mới lấy bút hiệu là *D. Q. H...*

Hằng ngừng nói khi thấy Hùng cười cười như thừa nhận.

- Chú biết ba chữ *D. Q. H* còn có nghĩa gì nữa không?

Thấy ông chú già còn đang do dự chưa trả lời vì bận suy nghĩ nàng tiếp liền.

- Nếu chú không biết thời cháu sẽ nói cho chú nghe với một điều kiện...

Hùng nhìn Hằng chăm chú. Anh muốn đoán xem cô cháu gái mới quen này tính toán trong đầu những gì.

- Điều kiện gì?

- Nếu cháu nói ra ba chữ *D. Q. H* có một ý nghĩa mà chú thích thời chú phải thưởng cháu một cái gì cháu thích...

- Còn nếu chú không thích?

Hùng ngắt lời Hằng.

- Còn nếu chú không thích thời cháu phải làm một cái gì chú thích...

Hùng cười.

- Chà... Cháu có vẻ tự tin lắm...

Hằng cười chúm chiểm.

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà chú. Chú chịu ngoéo tay không?

- Chịu...

Hai chú cháu ngoéo tay. Hằng còn trịnh trọng nhắc lại.

- Chú nhớ nghe... Chú không được xù nghe... Chú mà xù là cháu nghỉ chơi với chú...

Hùng cười vì cái giọng nhõng nhẽo của Hằng.

- Đ. Q. H là Đỗ Quỳnh Hương thời cháu biết chú thích lắm. Còn Đ. Q. H là *Đã Quen Hằng* thời chú có thích không?

Dù trong lòng thầm nhìn nhận cô cháu gái của mình có ý kiến hay nhưng Hùng lại làm bộ lắc đầu.

- Không... Nhưng vì cưng cháu chú sẽ thưởng cháu cái gì cháu thích...

Hằng cười khúc khích khi nghe ông chú già nói quanh.

- Chú nhận đi chú ơi... Cháu đi giày cao gót trong bụng chú...

Hùng cười nhỏ.

- Chú nhìn nhận là mình thích ba chữ đó... Mà làm sao cháu lại nghĩ ra...

- Hồng biết... Tự nhiên...

Uống cạn ly rượu Hùng cười lên tiếng.

- Thôi đi ngủ... Mai còn phải thức dậy đi trượt tuyết nữa...

Cầm lấy tập thơ Hằng cười.

- Cháu không thích dậy sớm đâu. Chú mà muốn dậy sớm là chú phải đánh thức cháu dậy à nghe...

Hùng gật đầu.

- Cứ ngủ đi... Chừng nào cháu thức dậy cũng được...

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 5

Hùng lững thững bước trên hành lang trắng xi măng từ cửa phòng nơi mình làm việc ra tới bãi đậu xe. Năm giờ chiều. Giờ tan sở lại nhằm thứ sáu nên mọi người đều vui vẻ và hối hả ra về sau một ngày làm việc mệt nhọc. Trời giữa tháng năm nhưng ở Denver, thành phố mà độ cao hơn một ngàn năm trăm mét trên mặt biển nên thời tiết vẫn còn lạnh và nhiều khi tuyết rơi bất thành hình. Cỏ lùn phún xanh tuy vẫn còn một màu vàng. Cây Japanese maple lá xanh mơn mớn. Bãi đậu xe lơ thơ năm bảy chiếc. Mở cửa ngồi lên ghế Hùng tra chìa khóa vào ổ khóa nhưng chưa vội đề máy xe. Anh bản thân không biết làm gì cho hết hai ngày cuối tuần dài lê thê. Đối với một người đàn ông độc thân như anh thời hai ngày cuối tuần dài lắm. Có thể đối với một thanh niên độc thân thời không dài nhưng đối với một ông già độc thân thời dài, dài thê thảm, dài đằng đẵng. Một "ông già" mà tuổi đời gần sáu mươi, không vợ con, không ở gần anh chị em và cha mẹ thời hai ngày cuối tuần quả nhiên vô vị và nhàm chán. Một điều khác khiến cho hai ngày cuối tuần của Hùng lại dài ra thêm vì tính tình của anh. Hùng không thích những nơi ồn ào và náo nhiệt. Vào mấy cái *bar* của Mỹ uống rượu thời anh cảm thấy mình không thích hợp với không khí đó. Đi vào các nơi vui chơi của người đồng hương anh lại cảm thấy cô đơn và buồn tủi. Gặp người quen, bạn bè có cặp có đôi anh cảm thấy sự hẫng hụt và quạnh quẽ của mình. Vì thế anh ít khi lui tới hoặc giao tiếp với đồng hương trừ những người quen thân và quen lâu.

Ngồi im lìm thật lâu cho tới khi bãi đậu xe không còn chiếc nào Hùng mới thở dài vặn chìa khóa. Chiếc Honda Accord từ từ nhập vào dòng xe cộ

đông đúc của chiều thứ sáu. Tạt vào một tiệm bán rượu nơi ngã tư Hùng mua một kết bia Coors xong trở về ngôi nhà của mình. Hai mươi năm anh ở yên một chỗ cũng như chỉ làm có một sở. Bạn bè nói anh may mắn vì đa số bị thất nghiệp phải tìm việc mới hoặc di chuyển về các tiểu bang khác.

Đậu xe trong nhà xe, Hùng mở cửa đi thẳng vào nhà bếp. Chắt bia vào tủ lạnh xong anh nhìn quanh quất. Không có cái gì có thể ăn liền được. Tặc lưỡi anh cầm chai bia với lon củ kiệu và bịch tôm khô rồi trở ra phòng khách. Khai chai bia hớp một ngụm anh bật máy hát. Căn phòng khách tràn ngập âm thanh. Buông mình xuống ghế Hùng im lặng nhìn ra ngoài khung cửa sổ rộng. Đây là chỗ ngồi quen thuộc của anh mỗi khi uống rượu và nghe nhạc một mình. Chiều xuống chậm chậm. Chút nắng vàng rơi rớt trên tàng cây maple bên hông nhà. Xa thật xa rặng núi Rocky trắng mờ vì hầu như quanh năm tuyết phủ. Hùng là một ông già độc thân gần sáu mươi do đó cái thú nghe nhạc của anh cũng cổ lỗ sĩ. Nhạc đối với anh là cây cầu để đưa về quá khứ, về kỷ niệm và quê hương giờ đã xa, thật xa...

Giọng hát của Ý Lan như tiếng than dài trùng trùng chất ngất nhớ thương trong ca khúc *Đỗ Quỳnh Hương* của Đức Huy. Có nhiều người đã hát bản nhạc này nhưng đối với anh Ý Lan là người hát hay nhất vì giọng của nữ ca sĩ này có chút gì phảng phất giọng nói của Quỳnh Hương.

- Ở nơi đây mùa Đông mưa rơi

Từng cơn gió về làm run người

Tuyết trắng bay đầy trời

Ngủ mơ về vùng nắng ấm

Từng ngày qua chập choạng lênh đênh

Nghe ray rức buồn về nơi này

Anh nhớ em từng ngày

Giờ em làm gì bên ấy... ?

Âm thanh chập chùng. Đây là bản nhạc mà Hùng đã nghe đi nghe lại hàng ngàn lần nhưng không bao giờ chán. Lý do khiến anh nghe hoài bản nhạc *Đỗ Quỳnh Hương* của Đức Huy vì người yêu của anh cũng tên *Đỗ Quỳnh Hương*. Cô nữ sinh của trường trung học tỉnh lỵ Cà Mau là người yêu duy nhất và suốt đời của Hùng. Thùy mị, dịu dàng, dễ thương và xinh xắn, cô gái có tên *Đỗ Quỳnh Hương* đã làm rung động trái tim của cậu thanh niên quê Sài Gòn nhưng đi lính ở Cà Mau. Gặp nhau trong tiệc cưới của một người bạn làm chung ở tiểu khu Hùng chú ý và tìm cách gặp gỡ. Họ quen

nhau, yêu nhau thắm thiết và dự định tiến tới hôn nhân. Nhưng ngày 30 tháng 4 như lưỡi dao cắt đứt tình yêu của họ. Hùng bị đi cải tạo. Không thể sống với cộng sản, toàn gia đình của Quỳnh Hương vượt biên. Đau đớn thay họ không bao giờ tới được bến bờ tự do. Chiếc thuyền vượt biên chở gia đình của Quỳnh Hương đã mất tích trên biển. Sau khi ra khỏi trại cải tạo Hùng trở lại Cà Mau tìm người yêu và được biết tin Quỳnh Hương đã ra đi tìm tự do. Thời gian sau Hùng cũng vượt biên và được định cư ở Hoa Kỳ nhưng không bao giờ gặp lại người con gái mang tên *Đỗ Quỳnh Hương*. Dù vậy anh vẫn chờ, vẫn đợi, vẫn không chịu lập gia đình. Dường như trong thâm tâm anh vẫn không chấp nhận chuyện Quỳnh Hương đã chết. Hai mươi mấy năm anh sống với hình bóng, kỷ niệm hiện về trong giấc ngủ trở trăn nằm nghe gió hú và nhìn tuyết rơi trắng xóa; qua cơn say ngày ngật nghe hoài một bản nhạc để nhớ, để thương hoài một hình bóng chỉ còn trong trí tưởng ngày thêm mỗi mòn và nhọc mệt.

- Nhớ trời xanh công viên mắt cay

Nắng hiền hòa, chiều nào mình ngồi bên nhau.

Những ngày vui qua như thoáng mây.

Những ngày buồn chập chùng tựa giòng sông sâu.

Đỗ Quỳnh Hương nhớ em muôn ngàn sầu...

Hùng cảm thấy mắt mình cay cay. Qua màn nước mắt mờ mờ anh thấy rặng núi Rocky lung linh nhạt nhòa như khuôn mặt của người tình. Nụ cười. Ánh mắt. Tà áo dài trắng ngây thơ của cô nữ sinh. Chiếc nón lá che nghiêng nghiêng như để dấu sự thận trọng đồng thời cũng không cho ông lính Sài Gòn thấy được nụ cười khuyến khích và ngầm đồng ý của mình khi ông ta theo cua mình.

- Ở nơi đây mùa Thu lá bay

Ngày hiu hắt dù là cuối tuần

Anh lấy ai chuyện trò,

Ngồi nghe hồn làm bão tố.

Từng ngày qua chập choạng lênh đênh,

Nghe ray rức buồn về nơi này

Anh nhớ em từng ngày,

Giờ em làm gì bên ấy ?

Hùng uống cạn chai bia. Anh muốn say để quên dù biết mình sẽ buồn, sẽ nhớ nhiều hơn. Bao nhiêu năm rồi anh uống rượu một mình, say một mình và nỗi buồn, niềm nhớ không những không nguôi ngoai mà lớn dần theo tuổi đời chồng chất. Người thanh niên năm nào bây giờ đã thành ra một ông già tóc có chỗ bạc. Đời sống không có niềm vui mà chỉ là nỗi sầu. Sầu xa xứ, sầu nhớ người yêu lãng đãng, bàng bạc trong không khí.

- *Nhắn gió, nhẵn mây về bên ấy rằng ta còn luôn thiết tha.*

Xa vắng ngày qua,

Ta vẫn mong chờ

Chờ nhau nhé từng ngày...

Chờ nhau nhé đừng quên...

Chờ nhau nhé đừng quên...

Anh không bao giờ quên em Quỳnh Hương... Dù anh biết không bao giờ gặp lại em... Hùng lẩm bẩm. Anh nghe như có tiếng người yêu thì thầm bên tai. Hai người ngồi trên bãi cỏ xanh bên dòng sông Gành Hào nước đục của một buổi chiều sắp tắt nắng. Quỳnh Hương đẹp đơn sơ trong chiếc áo bà ba trắng và chiếc quần đen khi hai đứa ngồi trên chiếc cầu ván bắc qua con rạch nhỏ sau nhà...

Chuông điện thoại reo. Hùng vặn nhỏ âm thanh xong từ từ nhấc lấy điện thoại. Chưa kịp nói " A lô " anh đã nghe tiếng cười vui vẻ của Hiền, thẳng bạn thân cùng xóm hiện sống ở Atlanta.

- Mà đang làm gì vậy?

- Đang uống...

- Uống với ai?

Hùng cười nói nhỏ.

- Uống riêng ta, ta buồn không bạn hữu

Không người tình chuốc rượu, ủ hơi men...

Hùng nghe tiếng bạn cười ha hả bên kia đầu giây điện thoại rồi sau đó là tiếng thở dài.

- Nhân dịp 4 tháng 7 tao muốn rủ mày xuống đây chơi...

- Có chuyện gì không?

- Không... Lâu quá tụi mình không có gặp nhau...

- Mày cày hùng học mà rủ tao xuống chơi...

Hiền nói trong tiếng cười.

- Tạm ngưng cày rồi... Tao tính lấy hai tuần *vacation*...

Tới lúc này Hùng mới bật thành tiếng cười.

- Tao có ba tuần *vacation*... Tao sẽ lấy hai tuần xuống thăm mày. Bà Ngọc chịu nuôi cơm không?

Hiền cười hì hì.

- Đừng lo chuyện đó. Bả không chịu nuôi cơm thời tao với mày đi ăn nhà hàng...

Hùng cười hà hà.

- Cái mục đó coi bộ hơi tốn tiền nhưng mà khỏe. Được... Khi nào đi tao sẽ điện thoại cho mày biết...

Sau khi cúp điện thoại Hùng đứng dậy đi vào nhà bếp lấy thêm chai bia xong nhìn lên tấm lịch. 4 tháng 7 chỉ còn hơn tháng. Trở ra phòng khách anh ngồi im nhìn ra ngoài trời đêm lấp lánh sao. Tiếng xe cộ vọng rì rầm. Trong vùng trí tưởng Hùng nghe văng vẳng tiếng máy đuôi tôm nổ phành phạch, tiếng xuống vỏ vọt rẻ nước và tiếng hò của Quỳnh Hương vang lên trong đêm trăng mờ bên bờ sông Gành Hào.

- *Cà Mau đi dễ khó đi*

Trai đi có vợ... mà... gái đi có con...

Sau khi quen nhau thời gian Quỳnh Hương thường hò hai câu đó như để dỗ Hùng. Thị trấn buồn, hiu quạnh với những con sông hay dòng kinh nước đục và mẩn mẩn. Kinh Sáng đi Hộ Phòng. Sông Gành Hào đi ra biển. Sông Bảy Hạp cạn nước lười chảy. Sông Trèm Trẹm. Sông Giồng Riềng. Sông Quán Lộ đi Phụng Hiệp. Cà Mau với những địa danh là lạ. U Minh. Tắc Thủ. Bến Gỗ. Những con đường tráng nhựa đều hiu về đêm. Ánh đèn đường không đủ điện sáng vàng vọt. Những ngôi nhà cũ kỹ. Mái ngói rêu mốc. Dàn hoa giấy rụng rở. Khu vườn im bóng mát dưới tàng cây vú sữa xum xê. Cây mận trái xanh. Gốc xoài già. Chỗ ngồi quen thuộc của đôi tình nhân trẻ. Chiếc cầu khỉ bắc qua con rạch nhỏ. Tiếng cười trong như pha lê

của Quỳnh Hương khi thấy ông bồ lính bò lom khom trên chiếc cầu khi bắc qua con rạch nhỏ. Hớp ngậm bia Hùng mỉm cười như nhớ lại kỷ niệm. Anh không bao giờ đi hết chiếc cầu khi để qua tới bờ bên kia. Cây cầu khi làm bằng thân cây nhỏ cỡ nắm tay, quặt quà quặt quại, đong đưa theo bước chân và được nửa đường là Hùng lão đảo rồi ùm xuống nước khiến cho Quỳnh Hương ôm bụng cười sặc sụa. Hùng cười đùa.

- Yêu em mấy núi anh cũng trèo... Mấy sông anh cũng lội mà qua cầu khi thời anh hồng có qua...

Quỳnh Hương nhăn mặt.

- Nếu nhà em ở bên kia thời anh làm sao?

- Anh đứng bên này hú em qua... Còn em không qua thời anh làm cây cầu xi măng đi cho chắc ăn...

Máy hát chuyển sang một bản nhạc khác. Giọng ca Duy Khánh buồn não lòng.

- Người lính già xa quê hương

Nghe trong tim đêm ngày trăn trở

Nhớ quá một thời chinh chiến gian lao

Nhớ phút nguy nan đi vào binh lửa

Sắt thép trong tay đang đối diện thù

Bỗng tiếng loa vang lệnh truyền buông thả

Nửa đời còn gì cung kiếm ngang trời...

Hùng thở dài uống cạn chai bia như muốn nuốt hết uất nghẹn vào tận cõi lòng của mình.

- Người lính già xa quê hương

Bao nhiêu năm anh nằm không ngủ

Nhớ quá mẹ hiền nhớ quá anh em

Nhớ những đêm mưa quân hành đất đỏ

Nhớ những đêm xuân nơi chốn địa đầu

Nay quá xa xăm đường về thăm thăm

Nửa đời ngậm ngùi mang kiếp tha hương...

Từng chữ, từng âm hưởng như mũi khoan cùn khoan từ từ, chậm chạp vào tâm hồn của người lính chiến xa quê hương. Đời sống lưu vong đặng đặng những buồn phiền, thống khổ xâu lại thành chuỗi thán ngày lừng lững đi. Quê hương xa mù. Đường về không có. Trong tâm của người lính già kiêu hãnh không chấp nhận một sự trở về khi quê hương vẫn còn bị cai trị bởi cộng sản. Anh không muốn trở về bằng cái visa khi chiếc phi cơ đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất có lá cờ nền đỏ sao vàng bay trong gió. Anh chỉ trở về khi nào lá cờ vàng ba sọc đỏ ngạo nghễ bay trên trời nắng đẹp của Sài Gòn và Hà Nội. Có người bạn bảo anh mơ. Hùng cười im lặng. Phải anh đang sống trong mơ, trong mộng. Người lính già xa quê hương như anh gần ba mươi năm qua vẫn xem nơi đây chỉ là đất tạm. Vẫn thầm hẹn với lòng mình một ngày về lại quê hương. Về để chết giữa quê hương dấu yêu.

Hùng khui tiếp lon bia. Khói thuốc bay lơ lững trong căn phòng nặng hơi nước của một ngày xuân chớm sang.

- Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Bạn bè ta

Những anh hùng hào kiệt

Không tiếc chi xương máu giữ màu cờ

Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Một thời trai một thời súng gươm

Nay bỗng đứng thành kẻ lưu vong

Người lính già xa quê hương

Nhưng trong tim chưa tàn ánh lửa

Vẫn ước một ngày theo gót Quang Trung

Vẫn thấy quê hương đêm ngày réo gọi

Vẫn thấy trong tim canh cánh đường về

Vẫn thấy nơi đây chỉ là đất tạm

Thăm hện ngày về chết giữa quê hương...

Hùng thở dài u uất. Tiếng hát như ngọn roi quất vào trái tim rỉ rả máu của anh. Quê hương. Hai chữ đó thật xa, xa ngàn trùng nhưng thấp thoáng hiện về trong giấc ngủ rời rã, đứt đoạn của một ngày mùa thu nhìn lá vàng rơi bên hông nhà. Mùa đông của Denver lạnh và tuyết rơi thật nhiều, anh ngồi co ro uống ly cà phê mà nhớ tới Sài Gòn của một thời hoa niên rong chơi. Đường Hiền Vương. Pasteur. Phan Thanh Giản. Cà phê Ngọc Anh. Thạch chè Hiến Khánh. Với Khôi, Hòa, Hoàng, Hiền... Ổ bánh mì thịt được chia làm năm làm ba. Với Sa Sương Trinh. Người Huế lưu lạc vào Sài Gòn. Tốt nghiệp quốc gia âm nhạc mà đói triền miên, cuối cùng phải tình nguyện vào lính như là một lối thoát.

Hùng lại khui lon bia. Anh muốn say và cần say để...

- Khi nào em vượt biển

Mang giùm tôi nỗi buồn

Trong nhà giam hiu quạnh

Đêm mịt mờ mưa tuôn

Khi nào em vượt biển

Mang giùm tôi quê hương

Dù chỉ là chiếc lá

Em nhặt nơi cuối đường...

Hùng úp mặt vào hai bàn tay của mình. Hình ảnh của Quỳnh Hương đang giơ tay vẫy vẫy trên mặt biển bao la hiện ra. Ánh mắt tuyệt vọng. Miệng nàng mấp máy như gọi tên người yêu lần cuối cùng trước khi chìm sâu xuống đáy biển.

- Mang giùm tôi kỷ niệm

Thuyền đêm lướt trên sông

Tôi đàn cho em hát

Mơ những sớm mai hồng

Mang giùm tôi uất ức

Từ khám tối âm u

Mang giùm tôi máu trào

Dưới đòn chế độ thù

Mang giùm tôi lệ mẹ

Từng đêm trắng đêm tuôn

Con vùi thân đất Bắc

Con chết giữa khơi trùng

Mang giùm tôi bóng mát

Tàng trứng cá trong sân

Bên rào giam nữ tội

Em nhìn tôi đôi lần

Hùng cảm thấy tâm hồn rời rã theo từng lời ca, tiếng hát, nốt nhạc da diết lặng thầm. Ngoài sân tuyết bay lất phất, bám vào cửa sổ làm căn phòng thêm lạnh lùng rét mướt.

- Khi nào em vượt biển

Mang giùm tôi đầy hồn

Một Việt Nam bom đạn

Và một vành khăn tang

Khi nào em vượt biên

Mang giùm tôi quê hương

Dù chỉ là chiếc lá

Em nhặt nơi góc đường

Dù chỉ là chiếc lá

Tàn úa ở cuối đường...

Hùng năm dài xuống ghế. Dù nhắm mắt anh cũng nghe được giọng hát nào đó vang lên trong tiềm thức.

- Chiều nay có một người đôi mắt buồn

Nhìn xa xăm về quê hương rất xa

Chợt nghe tên Việt Nam ôi thiết tha

Và rừng rưng lệ vương mắt nhạt nhoà

Bạn ơi đó là người di tản buồn

Ngày ra đi lặng câm trong đón đau

Rồi đêm khuya về trong đôi mắt sâu

Đời như chôn vào con phố u sầu...

Phòng khách sáng mờ mờ. Không khí tịch mịch và rét mướt. Gió gào. Gió hú. Gió rít từng cơn vật vả cây maple ngoài sân. Xa xa đỉnh Rocky trắng mờ. Tuyết lất phất bay. Hùng mở mắt. Ba giờ sáng. Gượng ngồi dậy anh đi vào nhà bếp. Mở tủ lạnh anh rót đầy ly nước cam uống một hơi cho đã khát đoạn trở ra phòng khách. Những chai bia nằm trơ vơ trên mặt bàn. Gạt tàn thuốc đầy ắp. Thân thể rã rời sau cơn say anh nằm xuống mà cảm thấy đầu óc choáng váng. Ngẫm nghĩ giây lát anh gượng ngồi dậy đi vào nhà tắm. Nước nóng gần bỏng da nhưng cũng không đủ sức xua đuổi cái lạnh của Denver. Hơi nước bốc lên mờ mịt bám đầy trên mặt gương. Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà anh cảm thấy tỉnh táo lại. Nấu tô mì gói, pha ly cà phê mang ra phòng khách anh vừa ăn mì vừa nhìn những cà phê phin nhều chằm chằm từng giọt. Tiếng nhạc cất lên buồn da diết.

- ... Chiều nay có một người di tản buồn

Gọi anh em còn ai hay mất ai

Còn bao nhiêu thằng xông pha chiến khu

Và bao nhiêu năm trong những lao tù

Ở đây có những chiều mưa rất nhiều

Nhiều hơn khi hành quân trong tháng mưa

Buồn hơn đêm rừng thưa vắng tiếng bom

Ngày vui ơi giờ đâu nữa không còn

Cho tôi xin lại ngọn đồi ở nơi tôi dừng quân cũ

Cho tôi xin lại bờ rừng nơi từng chiến đấu bên nhau

Cho tôi xin một lần chào chào bao nhiêu người đã khuất

Xin cho tôi một mớ phần bên ngàn chiến hữu của tôi...

Hùng thở dài. Anh nhớ tới những thằng bạn cùng xóm, cùng trường, cùng lớp, cùng khóa hay cùng đơn vị. Những kẻ bất hạnh đang còn kẹt lại ở quê hương. Họ phải gồng mình đi hết con đường khổ nạn.

Đang lui cui chất mì gói vào tủ Hùng hơi ngưng tay khi nghe tiếng chuông điện thoại. Đợi cho điện thoại reo lần thứ ba anh mới chịu nhấc lên.

- A lô...

- Chú ơi...

Chỉ cần nghe giọng nói thanh thanh đó Hùng biết ngay người gọi là ai.

- Hăng mạnh không cháu?

- Dạ mạnh... Cháu vừa thi xong mệt đừ chú ơi...

- Thôi ráng đi... Mai mốt thành " Cô Đốc " thời khỏe re...

Hùng nghe tiếng cô cháu gái cười hắc hắc bên kia đầu dây.

- Chú đang làm gì vậy?

- Hôm nay thứ tư nên chú đi chợ...

Hùng nghe bên kia đầu dây có tiếng cười hăng hắc rồi giọng nói vui vẻ lại vang vang.

- Ai bảo chú không chịu lấy vợ cho nên chú phải đi chợ và nấu ăn...

Hùng cười trong ống điện thoại.

- Chỉ sợ lấy vợ rồi chú cũng phải đi chợ và nấu ăn luôn cho cả hai người...

Hằng lại cười lớn hơn.

- Ba má cháu có nhà không?

- Dạ không... Ba má cháu đi thăm ngoại ở Dallas tuần sau mới về... Chú ơi... Cháu kể chuyện trượt tuyết ở Denver cho mấy nhỏ bạn nghe. Tụi nó đòi năm tới lên gặp chú dẫn đi trượt tuyết...

- Ủ... Năm tới cháu lên đây...

Ngập ngừng giây lát Hùng nói nhỏ.

- Chú ước gì được nghe cháu hát...

- Cháu cũng vậy... Cháu muốn được nghe chú ngâm thơ. Cháu phổ xong bản nhạc *Người Tình California** của chú rồi...

- Nghe hay không cháu?

- Hay lắm chú ơi... Cháu muốn chú là người đầu tiên được nghe...

- Chú cũng vậy... Hay là như thế này...

Hùng ngáp ngừng, ấp úng thật lâu nhưng ở bên kia đầu dây Hằng vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Lát sau nàng nghe ông chú già của mình thở hắt một hơi thật dài cùng với giọng nói trầm và chậm rãi cất lên.

- Chú mua vé máy bay cho cháu lên đây thăm chú hai ngày cuối tuần này... Cháu chịu không?

Đầu dây bên kia im lặng một chút rồi có tiếng cười khúc khích và giọng nói vui vẻ của Hằng.

- Chú nói thật hả chú?

- Thật mà... Chú cháu mình sẽ đi núi...

- Lên núi làm gì hả chú?

Hùng cười đùa.

- Đi tu...

Bên kia đầu dây Hằng cười hắc hắc.

- Ok... Cháu bằng lòng theo chú lên núi tu. Chú mua vé máy bay đi rồi chú gọi cho cháu biết. Số điện thoại cầm tay của cháu là...

Ghi số điện thoại của Hằng xong Hùng nói nhanh.

- Bây giờ mình ngưng nói chuyện để chú gọi mua vé xong rồi chú gọi lại cho cháu...

- Dạ...

Lật số tay mà lần trước anh đã ghi lý lịch của Hằng xong Hùng gọi hãng máy bay để mua vé. Tuy nhiên hãng máy bay cho biết là vé thường đã hết chỗ chỉ còn first class thôi. Không ngần ngại Hùng trả tiền rồi gọi cho Hằng.

- Chú ơi...

- Chú đây... Có vé cho cháu rồi. Thứ sáu 3 giờ trưa từ Oklahoma City đi Denver và trở về ngày chúa nhật 4 giờ chiều. Chuyến bay 7115 hãng

Continental. Chú lấy *first class* cho cháu đó...

- Chú mua *first class* làm chi cho tốn tiền...

Hùng cười nói.

- Chú cưng cháu vả lại cháu xứng đáng đi *first class*. Cháu nhớ mang đàn lên nghe...

- Dạ... Cháu sẽ gặp chú sau...

Gác điện thoại Hùng ngồi thừ trên ghế. Bây giờ nghĩ lại anh mới cảm thấy lo âu vì không biết chuyện mình làm có gây ra phiền phức hay là không. Mặc dù anh với Hằng không có chuyện gì bậy bạ xảy ra nhưng rui ba má của nàng biết được anh không biết phân trần như thế nào. Ngay cả Hằng không phải là trẻ vị thành niên nhưng nàng còn quá trẻ so với anh. Sự chênh lệch về tuổi tác khiến cho anh trở thành một đề tài điều cợt và đàm tiếu của tất cả người quen biết. Nhưng bây giờ thì anh không thể rút lại được vì biết Hằng sẽ giận và buồn. Anh không muốn cô cháu gái mới quen buồn. Vả lại trong thâm tâm anh cũng muốn gặp Hằng để được trò chuyện, đi chơi với nhau và nghe cháu gái hát hò. Bao nhiêu thứ đó đủ khiến cho anh vui vẻ và sẵn sàng lao vào cuộc phiêu lưu tình cảm mặc cho mọi phiền phức xảy ra.

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 6

Chưa tới hai giờ rưỡi mà Hùng đã có mặt ở phi trường. Trời cuối tháng năm man mát nên anh chỉ khoác cái áo lạnh mỏng, mang kính đen và đội nón xùm xụp. Tự dưng anh cảm thấy chút lo âu, hồi hộp, kích thích lẫn sung sướng khi đứng bên cửa kính nhìn chiếc Continental đậu xa xa. Dường như anh sống lại cái cảm giác lần đầu tiên đi đón Quỳnh Hương ở trường trung học. Ý tưởng mình đi đón người yêu khiến cho Hùng phì cười và lắc đầu lăm băm.

- Mình lăm cẩm... Hằng là cháu của mình mà... Hằng không thể nào là người tình của mình được...

Giày tennis, quần jean, áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm cái áo ấm mỏng, kính đen, Hằng hiện ra giữa chốn đông người tươi mát và rục rỡ.

- Chú...

- Cháu... Cháu có hành lý không?

- Dạ không... Cháu xin lỗi chú vì khi đi cháu quên mất cây đàn. Lên máy bay rồi mới nhớ...

- Không sao... Mình sẽ mua cây đàn khác...

Nhìn thấy Hùng mang kính đen và đội nón xùm xụp Hằng cười nhỏ.

- Chú tính làm 007 hả chú...

- Chú học hóa trang để làm nghề thám tử tư...

Hùng đùa. Hai chú cháu đi chậm chậm ra bãi đậu xe. Mở cửa cho Hằng vào ngồi xong anh cười nhẹ.

- Chú cảm ơn cháu lên thăm chú...

Hằng ngược đầu lên cười.

- Cháu cũng muốn lên thăm chú mà...

Đóng cửa lại, đi vòng qua ngòi vào ghế của mình Hùng thong thả lái xe ra khỏi phi trường. Khoảng nửa giờ sau anh ngừng xe trước cửa một tiệm bán dụng cụ về âm nhạc thật lớn.

- Mình vào đây để cháu lựa đàn...

Hằng nói với ông chú già của mình.

- Tốn tiền chú lắm chú ơi...

Hùng nghiêm mặt.

- Muốn thưởng thức âm nhạc mà sợ tốn tiền thời ở nhà mình hát mình nghe sướng hơn...

Nhìn Hăng anh cười đùa.

- Dễ gì được nghe cháu hát, nhất là hát cho riêng chú...

Mới đầu còn rụt rè nhưng bị Hùng thúc giục mãi Hăng mới chọn cây đàn ưng ý. Tuy vậy nàng vẫn băn khoăn.

- Hay để cháu chọn cây khác rẻ tiền hơn...

- Cháu cứ lấy đi... Cây đàn rẻ tiền âm thanh đâu có hay... Chú vừa trúng số mà...

Hăng mở đôi mắt long lanh.

- Trúng số...

Hùng cười cười.

- Người ta bảo đen tình thời đỏ bạc. Chú không tin nhưng chuyện đó đã xảy ra với chú... Hôm qua đi làm về chú ghé mua chai rượu. Không hiểu nghĩ sao chú lại mua một tấm vé số và trúng hai chục ngàn...

Hằng cười hăng hắc.

- Mai mốt không chừng chú đỏ tình mà đỏ bạc nữa nghe...

Cười lớn Hùng liếc nhanh cháu gái đang ngồi nhìn dòng xe cộ lưu thông.

- Mình về nhà hả chú?

Hùng lắc đầu.

- Không... Mình đi Rocky Mountain National Park. Chú đã mượn cabin rồi. Lên đó cháu sẽ thích. Phong cảnh đẹp lắm...

- Chú đã đi chưa?

- Đi rồi...

- Đi với ai?

- Một mình...

Quay sang nhìn ông chú già Hằng thấy một khuôn mặt phảng phất buồn rầu và u uất. Ngay cả những lúc vui nhất nàng cũng thấy Hùng có nỗi buồn thấp thoáng.

- Chú...

Hùng quay qua cười.

- Cháu hơi ốm hơn kỳ trước...

- Tại cháu bận quá, nhiều khi quên cả ăn... Và lại khi đói thì ăn đại cái gì...
Chú chê cháu ốm và xấu phải hôn?

Hùng cười trả lời một cách thành thật.

- Không... Cháu ốm cháu đẹp hơn, quyến rũ hơn... Cậu nào có phước lắm mới gặp cháu. Đẹp, thông minh, học giỏi và tài hoa...

- Bởi vậy mới khó tìm được người yêu và khó lấy chồng... Mấy nhỏ bạn nói đừng học cao quá khó lấy chồng...

- Cháu có để ý tới ai chưa?

- Chưa... Có một người để ý tới cháu nhưng cháu lại không thích...

- Việt Nam hay Mỹ?

- Dạ da vàng mũi tẹt mà sinh ra ở Mỹ. Má hỏi anh có biết ăn nước mắm kho quẹt không... Má nói nó không biết ăn nước mắm kho quẹt là má không có gả đâu...

Hằng cười hắc hắc sau câu nói. Hùng cũng cười lái xe vào xa lộ 66 west đi Lyons.

- Đâu phải ai cũng biết ăn nước mắm kho quẹt. Ngay chú đây là da vàng mũi tẹt một trăm phần dầu mà cũng không ăn mắm...

- Thật hả chú... Mắm ngon muốn chết mà chú chê...

- Thúi hoặc mà ngon cái gì...

Cười hăng hắc Hằng đùa.

- Để mai mốt cháu ăn mắm ruốc rồi cháu hôn chú xem chú có chê thúi hoặc không...

Dứt câu Hằng ngã đầu vào ghế xe cười rũ rượi như để khóa lấp câu nói của mình. Hùng liếc nhanh cô cháu gái rồi cười ý nhị.

- Thử đi... Chú sẽ nói thúi hoặc cho mà coi...

Hằng ré lên cười hăng hắc. Khoảng bốn giờ chiều Hùng lái xe chậm chậm trên con đường đất đỏ. Hằng trầm trồ khi thấy những ngôi nhà cất bằng cây

với đỉnh núi cao ngất ở sau lưng. Hùng đậu xe trước tấm bảng McGregor Mountain Lodge.

- Cháu chờ đây... Cháu ra ngoài đứng ngắm cảnh cũng được...

Xô cửa bước ra ngoài Hăng cười.

- Mát quá... Cảnh đẹp lắm chú ơi...

Gật đầu Hùng bước vào văn phòng. Mười phút sau anh trở ra với xâu chìa khóa. Mấy phút sau xe ngừng trước ngôi nhà bằng cây màu đỏ thẫm có hàng ba bao quanh. Bên hông dựa vào ngọn đồi cao với những tảng đá lớn nằm chênh vênh.

- Cháu đi vòng vòng ngắm cảnh đi để chú mang hành lý vào nhà...

Thọc hai tay vào túi áo Hăng thong thả bước trên nền đất nâu mịn màng. Rừng cây xanh lá. Tiếng chim ríu rít. Không khí mát lạnh và im vắng. Hít hơi thật dài nàng cảm thấy lòng bình yên và thư thả. Không còn đời sống xô bồ, hỗn tạp. Không còn những giờ nhúc nhủ trong lớp học hay mệt nhoài vì làm lụng.

- Chú ơi... Con nai...

Hăng thì thầm gọi Hùng khi thấy con nai nhỏ đang thảnh thơi gặm cỏ và mở to mắt nhìn mình.

- Cháu sẽ gặp nó hoài... Nhiều khi sáng thức dậy cháu sẽ thấy cả đàn đứng ngoài sân...

- Để cháu mang phụ cho chú...

- Cháu mang cây đàn vào nhà đi...

Hằng trầm trồ khi vào nhà. Nhà bếp. Phòng khách. Phòng ngủ. Nàng hơi đỏ mặt khi nhìn chiếc giường queen size với hai cái gối đặt song song.

- Tối cháu ngủ trong phòng còn chú ngủ ngoài phòng khách...

Cô gái cười chúm chiểm nhưng im lặng không nói.

- Cháu đói bụng chưa?

- Đói... Từ sáng tới giờ cháu chỉ ăn có cái *sandwich*...

Hằng nuốt nước miếng khi thấy ông chú già bày trên bàn bánh mì thịt, bánh cuốn, mấy đòn chả lụa, hàng chục ổ bánh mì và đủ thứ thức ăn. Nàng thầm cảm ơn về sự chu đáo này. Hùng nói trong lúc bỏ chai rượu và mấy chai nước pha vào tủ lạnh.

- Ăn bánh mì xong rồi mình đi bộ. Ngắm cảnh mặt trời lặn đẹp lắm...

Nhìn chiếc vali lớn đặt nơi góc anh cười nhìn Hằng.

- Chú có mua cho cháu hai bộ áo ngủ. Chú còn nhớ size của cháu...

Miệng nhai bánh cuốn Hằng chồm người hôn lên má Hùng.

- Cám ơn chú...

Hùng la nhỏ.

- Ý da... Hôi nước mắt quá...

Hằng cười hắc hắc rồi bất thành linh hôn lên má của ông chú già một cái nữa.

- Chú mà còn la hôn la thúì là cháu sẽ hôn chú hoài...

Bỏ vào miệng miếng bánh cuốn Hùng cười ha hả.

- Thơm quá... Thơm quá...

Hùng vừa cười vừa la lớn. Lua hết bánh cuốn rồi húp hết nước mắt ớt Hằng chùi miệng xong đứng dậy.

- Chú ăn chậm vậy...

- Tại cháu ăn nhanh quá...

Hằng cười nói sau khi uống ngụm nước.

- Người ta bảo nam thực như miêu mà nữ xực như hổ mà...

Hùng cười muốn sặc. Chùi miệng anh đứng lên.

- Mình đi... Phải mặc áo ấm không thôi lạnh...

Hai chú cháu mặc áo lạnh, đội nón, choàng khăn quàng cổ và đeo găng tay vì trời bắt đầu trở lạnh và gió thổi mạnh.

- Lạnh quá chú ơi...

Hằng xuýt xoa kêu lạnh khiến cho Hùng phải vòng tay ôm lấy hông và kéo sát cháu gái vào người của mình. Cử chỉ âu yếm hiếm có này khiến Hằng ngược lên nhìn như thầm cảm ơn.

- Mình đi bộ một chút thôi... Trời bắt đầu tối rồi...

Hai người, một già một trẻ, tuổi đời cách biệt nhau ba mươi một năm, im lặng đi cạnh nhau cho tới khi nắng tắt mới vào nhà. Giơ bàn tay nhỏ nhắn ra hơ trước lửa Hằng chăm chú nhìn củi cháy đỏ nổ tí tách. Nàng cười vui khi Hùng đưa cho nàng ly rượu.

- Chú đưa dùm cháu cây đàn...

Phải mất mấy phút Hằng mới chỉnh cây đàn mới mua theo ý của mình. Ngồi dựa lưng vào ghế Hùng im lặng nhìn những ngón tay mềm ẩm trắng xanh của Hằng lướt trên phím đàn. Nàng hát nho nhỏ. Mái tóc huyền bóng mượt xỏa trên khuôn mặt cúi xuống phím đàn người con gái như quên đi sự hiện diện của người và vật. Hùng nâng ly rượu lên uống một hớp.

- Cháu thích bài thơ Người Tình California của chú...

Hằng bấm vào phím đàn. Tiếng hát buồn của nàng cất lên chơi vơi.

- Ta như một gã lang thang

Đi tìm hoài trong ước mơ

Hình bóng em, người tình nguyệt bạch

Rồi ta về lại thành phố này

Vào một ngày mùa thu lành lạnh

Mây mù nặng trĩu ở trên cao

Và những giọt nước mưa đọng trên thành cửa sổ buồn như dòng lệ chảy âm thầm trong đêm vắng...

Ôi người tình California

Ôi người tình California

Ta đã đi qua đường Brookhurst với Hazard

Con đường chạy về mãi nơi xa

Ta đã đi giữa khoảng trời hừng nắng

Như một kẻ lưu vong lạc mất bóng mình rồi

Ôi người tình California

Ta đã đi trong chiều lộng gió

Mộng thấy em về phất phới áo mơ hoa

Ôi người tình California

Ta thấy em cười em khóc

Ta mơ thấy em về mờ ảo dáng liêu trai

Hình thành nỗi đam mê mùi hương của nụ hôn...

Hùng hớp một chút rượu. Dường như bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Gió núi hú từng cơn. Tiếng hát nhỏ, chậm và buồn của Hằng cất lên mừng tượng như tiếng thờ dài.

- Ta như một gã lang thang

Đi tìm hoài trong giấc mơ

Hình bóng em, người tình nguyệt bạch

Rồi ta lạc về thành phố này

Vào một ngày mùa thu lành lạnh

Mây mù nặng trĩu ở trên cao

Và những giọt nước mưa đọng trên thành cửa sổ buồn như dòng lệ chảy âm thầm trong đêm vắng...

Ôi người tình California

Ôi người tình California

Ta đã đi qua đường Brookhurst với Bolsa

Con đường chạy về mãi nơi xa

Ta đã đi giữa khoảng trời hừng nắng

Như một kẻ lưu vong lạc mất bóng mình rồi

Ôi người tình California

Ta đã đi trong chiều lộng gió

Mộng thấy em về phất phới áo xuân xưa

Ôi người tình California

Ta thấy em cười em khóc

Ta mơ thấy em về mờ ảo dáng liêu trai

Hình thành nỗi đam mê mùi hương của nụ hôn...

Ôi người tình California

Ôi người tình California

Ta và em gặp gỡ... là để chia xa...

Ta và em gặp gỡ... là để chia... xa...

Tiếng đàn hát dứt mà âm hưởng đọng trùng trùng trong căn phòng lửa cháy bập bùng. Đưa ly rượu lên hớp một hớp nhỏ Hằng nhìn ông chú già với nụ cười hóm hỉnh và câu hỏi chột buông ra.

- Chú quan niệm tình yêu và hôn nhân như thế nào?

Hùng cười nhẹ chưa trả lời. Anh biết mình đang đối thoại với đứa cháu nhỏ hơn mình ba mươi một tuổi nhưng là một thiếu nữ đã trưởng thành, có học thức và suy tư.

- Chú nghĩ hôn nhân phải có tình yêu, phải đặt căn bản trên tình yêu...

Hơi gật gật đầu Hằng cười.

- Còn tuổi tác... Theo chú tuổi tác có phải là một trở ngại cho tình yêu không?

Hùng nhìn Hằng với ánh mắt dò xét để hy vọng tìm hiểu xem cô cháu gái muốn gì, ám chỉ điều gì khi đặt ra câu hỏi này.

- Đôi khi cũng là trở ngại, đôi khi không...

Hùng trả lời ba phải. Điều đó khiến cho Hằng không bằng lòng và nàng bày tỏ sự không bằng lòng của mình bằng cử chỉ phụng phịu và câu nói.

- Chú trả lời như vậy cháu không chịu đâu...

Ngồi dậy rót thêm rượu Hùng cười cười.

- Cháu muốn chú trả lời như thế nào... Chú nghĩ tuổi tác cũng là một trở ngại nhưng là một trở ngại có thể vượt qua được nếu người ta yêu nhau... thực sự yêu nhau... Tuy nhiên ít có người thực sự yêu nhau...

- Ngoài thím Hương chú có yêu ai chưa... thực sự yêu ai chưa...?

Lắc đầu chậm và chắc chắn Hùng hỏi lại.

- Cháu có yêu ai chưa... thực sự yêu ai chưa?

Hằng chậm chạp lắc đầu. Ôm cây đàn nàg ngã đầu vào vai ông chú già.

- Cách đây ba năm cháu có quen một anh bạn. Anh ta cũng người Việt. Anh ta cũng vui tính và dễ thương. Hai đứa đi chơi mấy lần...

Quay sang nhìn Hùng nàg cười tiếp.

- Cháu muốn nói là đi ăn, chiếu bóng hay đi công viên chứ không có chuyện đó. Tuy nhiên quen nhau được ba tháng anh ta đòi và cháu không chịu...

Hùng hiểu ý của Hằng nhưng lại làm bộ như mình không hiểu bằng cách hỏi.

- Anh ta đòi chuyện gì? Cháu phải nói rõ ràng vì chú già rồi cổ lỗ xỉ lắm...

Hằng háy ông chú già của mình. Nàg biết Hùng hiểu nhưng muốn hỏi khó mình.

- Chuyện ái ân đó...

Hùng gật gù.

- À... Cháu cự tuyệt và anh ta làm sao?

- Anh ta giận và cháu đã đít anh ta...

Hằng cười hắc hắc khi nói dứt câu.

- Má cháu dạy là chuyện ái ân mình nên dành cho người mà mình yêu thương như người yêu hoặc chồng mình chẳng hạn. Má cháu than phiền là "*con nít bây giờ làm tình yêu như đi tắm*". Má cháu dạy chuyện ái ân là một hành động thiêng liêng và tuyệt vời của tình yêu, do đó nó phải được người ta tôn trọng và gìn giữ...

- Như thế là cháu đồng ý với quan niệm của má cháu?

- Dạ... Cháu thấy điều má cháu dạy là đúng... Chú thấy thế nào?

Hùng hớp một ngụm rượu như dầu tiếng thở dài.

- Chú cũng nghĩ như thế... Bởi vậy mà hai mươi lăm năm ở Mỹ dù quen một vài người mà chú chưa một lần *đụng chạm* với ai hết...

Hằng trợn đôi mắt long lanh nhìn ông chú già của mình lom lom.

- Đụng chạm cái gì hả chú?

Hùng cười vì biết Hằng ăn miếng trả miếng.

- Chuyện ái ân đó...

Hằng cũng cười vì nghe ông chú già trả lời bằng cách lặp lại nguyên văn câu trả lời của mình.

- Chú cũng giống như cháu...

Hằng nói câu này rồi nín lặng. Thái độ của nàng như có điều gì băn khoăn, do dự muốn nói ra mà khó mở lời. Dường như không muốn đề cập tới vấn đề đó nữa Hùng chuyển hướng.

- Chú muốn nghe cháu hát...

Hằng vói tay lấy ly rượu của Hùng uống ngụm nhỏ.

- Để chú rót thêm cho cháu...

- Thôi... Cháu thích uống ké với chú hơn... Cháu sẽ hát tiếp một bản nhạc cho chú nghe....

Hằng cười. Mặt nàng hồng lên vì lửa của lò sưởi mà cũng vì rượu. Giọng hát trữ tình và quyến rũ nhẹ như tiếng thì thào của tình nhân.

- Có lúc nào em nghe

Lá vàng buông tiếng thở

Rơi theo đời phù du

Ngày buồn nhìn tan vỡ

Thu nơi đây gợi nhớ

Trong anh mùa thu nào

Bên em chiều lá đổ

Nhịp bước đời xôn xao

Mùa đông cho lá chết

Lá khô lạnh bước đời

Mùa thu làm lá rụng

Hoang phế cuộc tình tôi

Dòng sông ru con nước

Nước buồn đưa lá trôi

Lá xuôi nguồn trăm ngã

Anh xuôi đời bơ vơ

Có lúc nào em nghe

Chiều buồn buồn tiếng thở

Nhìn bóng tối quay về

Ngõ sâu ôm thương nhớ

Yêu em yêu từ đó

Mắt biếc áo trinh nguyên

Em chê tình thơ dại

Anh xuôi đời lên đênh.

Tiếng hát nhỏ dần dần. Hằng thấy mắt của ông chú già long lanh ngấn lệ. Hùng cầm tay Hằng đặc đặc mấy cái và nói với giọng khàn đặc nước mắt.

- Cám ơn cháu...

- Cháu thương chú...

Hằng không hiểu tại sao mình lại bật ra ba chữ đó. Có lẽ vì nàng xúc động khi thấy ông chú già khóc. Có lẽ vì nàng thương hại cho người chú kính mến vẫn mãi mãi ấp ôm quá khứ, luôn luôn hoài niệm di vãng để mà sống trọn cuộc đời của một người lính già xa quê hương.

- Cháu thấy ba cháu cũng khóc như chú. Hồi còn ở Việt Nam ba cháu cũng khóc. Rồi sang đây ba cháu cũng khóc. Cho tới bây giờ ba cháu vẫn còn khóc...

Nói xong Hằng ngã đầu vào vai Hùng như là một cử chỉ để an ủi. Hai chú cháu ngồi im như thế thật lâu. Gió hú ngoài sân. Qua ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn nơi khung cửa sổ rộng Hằng thấy đỉnh núi mờ mờ trắng.

- Chú ơi... Cháu đói bụng...

- Cháu muốn ăn thứ gì. Bánh mì thịt hay bánh cuốn...

- Cháu thích ăn chả lụa và nhậu. Hai chú cháu mình phải nhậu say nghe chú...

Hùng cười vui khi nghe Hằng rủ mình nhậu. Gật đầu anh cười.

- Ủ... Nhậu... Cháu tắm rửa và thay quần áo đi cho khỏe trong lúc chú hâm thức ăn cho nóng...

Nói xong Hùng mở vali đưa cho cô cháu gái hai bộ quần áo ngủ và khăn lau mới tinh. Cười cười Hằng cầm quần áo đi vào phòng tắm. Mở lò nướng Hùng đổ ra đĩa thịt heo quay, mấy xâu nem nướng và chạo tôm mà anh đã mua ở nhà hàng Sài Gòn tại Denver. Hai ổ bánh mì không được hâm nóng dòn rụm.

Đứng nhìn giây lát Hùng kéo cái ghế ra xa xong trải cái " *sleeping bag* " lên chỗ trống chính giữa phòng khách đối diện với lò sưởi. Pha ly rượu đầy anh bỏ thêm củi vào lò sưởi. Lửa cháy sáng nổ lách tách. Trở ra phòng khách Hằng buông một chữ.

- Wow...

Nhìn cô cháu gái tươi mát trong bộ quần áo ngủ và chiếc áo choàng rộng và dài Hùng cười.

- Mình có chả lụa, thịt heo quay, nem nướng và chạo tôm. Cháu thích thứ nào?

Hằng cười nằm dài trên *sleeping bag*.

- Cháu thử hết... Ăn hết...

Hộp ngum rượu nàng bốc miếng chả lụa bỏ vào miệng nhai chậm chậm.

- Mai một chú xuống Oklahoma City cháu sẽ dẫn chú đi ăn ở một nhà hàng Việt Nam. Họ nấu ngon lắm...

Bốc miếng thịt heo quay nàng đưa ra trước mặt Hùng.

- Nè... Chú ùm đi chú... Cháu lựa miếng này cho chú. Chỉ có da với thịt mà không có mỡ...

Thấy ông chú già không chịu há miệng nàng nói với giọng dỗ dành.

- ùm đi chú... Giỏi đi cháu cưng...

Cười ha hả Hùng há miệng cho cô cháu gái bỏ vào miệng miếng thịt heo quay nóng và dòn rụm.

- Cháu ăn đi... Chạo tôm ngon lắm...

Cắn miếng chạo tôm nhai ngồm ngoàm Hằng cười hỏi.

- Ngày mai mình làm gì hả chú?

- Đi bộ... Mình sẽ đi bộ... Từ đây có đường mòn dẫn tới núi...

- Cháu đi không nổi là chú công cháu à nghe...

Hùng uống ngụm rượu rồi đưa ly rượu cho Hằng.

- Ủ... Cháu không sợ người ta cười hả...

- Hông...

Hai chú cháu vừa ăn uống, nói chuyện rồi xem movie cho tới mười giờ đêm.

- Thôi đi ngủ... Cháu ngủ trên giường còn chú ngủ dưới thảm...

Hằng cười cười.

- Như vậy hồng có " *fair* " cho chú...

Hùng trừng mắt nói như ra lệnh.

- Chú bảo cháu ngủ trên giường... Đừng có cãi lời...

Hằng cười hắc hắc.

- Hay là chú sợ ngủ chung với cháu...

- Chú không sợ ngủ chung nhưng...

- Chú sợ thì nói đại đi cho rồi...

Hùng cười im lặng lấy đồ đạc đi vào phòng tắm. Khi trở ra anh thấy Hằng đang nằm trên chỗ ngủ của mình.

- Hằng không nghe lời chú hả...

- Hồng... Chú không lên giường thì cháu cũng ngủ ở đây...

Hùng cười gượng.

- Được rồi... Lên giường... Cháu nằm trong chú nằm ngoài...

Cười thánh thót cô gái nhảy tọt lên giường.

- Chú ngủ với cháu chú coi chừng... Cháu hay gác, hay ôm lắm...

Kéo mền lên tận cổ Hùng lắc đầu cười gượng.

- Chú không thích bị gác, bị ôm đâu...

Cười hăng hắc Hằng lăn vào chính giữa giường.

- Như vậy là chú thích gác hay ôm phải hôn?

- Không... Ngủ đi...

Hằng rút sát vào Hùng.

- Cháu lạnh...

Tự dưng Hùng dang tay ra và cô cháu gái gối đầu lên tay anh. Lát sau nghe Hằng thở đều đều anh mỉm cười cảm thấy lòng thanh thản và bình yên. Nhắm mắt lại anh ngủ một giấc cho tới sáng.

Tiếng động ngoài sân khiến cho Hùng mở mắt. Anh mỉm cười khi biết Hằng nằm nghiêng nghiêng và một tay đặt lên ngực của mình. Bây giờ anh mới ngửi được mùi hương thoang thoang tiết ra từ mái tóc dài óng ả đang phủ lên một bên mặt. Hằng hơi cựa cựa rồi vòng tay ôm chặt lấy Hùng cùng với tiếng thì thầm.

- Lạnh quá chú ơi...

- Dậy đi cháu... 9 giờ rồi...

Hằng nói với giọng nũng nịu.

- Hông... Cháu muốn nằm ôm chú cho ấm...

- Đừng có hư... Cháu nằm đây để chú pha cà phê...

Hùng chới tay ngồi dậy nhưng Hằng lại ôm chặt thêm khiến cho anh phải cù lét để nàng buông mình ra.

- Lạnh quá mà chú dậy sớm làm chi...

Hùng cười khoác áo ấm ra bếp pha cà phê. Chừng mười phút sau anh cầm tách cà phê nóng trở lại giường. Đưa tách cà phê sát mũi cô cháu gái anh cười cười.

- Dậy uống cà phê nè hằng nga của chú...

Hít hít mũi mấy lượt Hằng nhõng nhẽo.

- Chú dứt cho cháu uống đi. Cháu mệt quá...

- Dậy đi... Con nai nó nhìn cháu nó cười...

Hằng thì thầm.

- Đâu... Nó ở đâu...

- Ngay cửa sổ nè...

Hùng giơ tay chỉ ra cửa sổ. Hằng thấy một cái đầu con thú với hai cái sừng lớn cong cong.

- Con gì vậy chú?

- Chú đoán nó là bighorn sheep. Một loại như nai nhưng lớn hơn nhiều...

Chồm qua người của Hùng Hằng chăm chú vào con thú đang đứng ngoài cửa sổ.

- Nó có cắn mình không chú?

- Đẹp như cháu nó không có cần đâu. Chỉ nựng cháu mà thôi...

Hùng cười trả lời trong lúc nhìn cô cháu gái đang chống tay trên bụng của mình. Mái tóc dài buông thả. Khuôn mặt xinh xắn. Hằng thật dễ thương và nhí nhảnh. Quay nhìn thấy chú đang nhìn mình mỉm cười nàng cũng cười.

- Chú cười cháu phải không?

- Không... Chú nhìn cháu chứ không có cười. Cháu đẹp, xinh xắn và dễ thương. Chú ước gì mình có một đứa con gái giống như cháu...

- Chú chịu cháu làm con của chú không?

- Chịu...

Hằng lắc lắc mái tóc dài.

- Không được... Cháu thích làm cháu hơn làm con của chú...

- Tại sao vậy?

- Không biết...

Nói dứt cô nàng ngã lăn ra giường cười hắc hắc.

- Cà phê của cháu đâu...

Hùng đưa tách cà phê còn hơn phân nửa. Hằng nhấp ngụm nhỏ.

- Cà phê phin của mình ngon hơn cà phê Mỹ... Máy giờ rồi chú...

- 9 giờ rưỡi... Chú lo điếm tâm còn cháu sửa soạn để mình đi bộ...

Khoảng hơn mười giờ hai chú cháu đi dài trên con đường mòn cỏ lấm tấm xanh. Nắng sớm long lanh mang lại chút ấm áp. Trời cao và xanh. Những đỉnh núi trắng còn đầy tuyết phủ. Xa xa mấy con elk thành thoi gặm cỏ. Đi bộ khoảng hơn nửa giờ Hằng kêu mỗi chân đòi về.

- Chú bắt cháu đi nữa là chú phải cõng cháu về nhà à nghe...

Hùng khom lưng cười nói đùa.

- Ôm cổ chú đi chú cõng cho...

Cười thánh thót Hằng vòng tay ôm lấy cổ của ông chú già. Hai tay vòng ra ôm lấy đùi Hùng nhắc cô cháu gái lên và chậm chậm bước. Hằng cười hắc hắc.

- Bỏ cháu xuống... Chú bợ dít làm cháu nhột quá...

Cười ha hả Hùng đứng lại.

- Cõng nữa thôi...

Ôm bụng cười Hằng lắc đầu.

- Thôi để cháu ráng đi bộ...

- Ủ ráng đi về nhà nghỉ mệt rồi tối chú chở cháu đi ăn steak...

- Cháu thích seafood hơn...

Vòng tay ôm vai Hằng Hùng gật đầu.

- Cháu thích salmon không?

- Thích...

- Còn rainbow trout...

- Cũng thích luôn... Red snapper càng tốt... Cháu cũng thích tôm hùm nữa...

- Trời ơi cháu thích toàn thứ mắc tiền không. Điều này chú phải trúng số bạc triệu mới nuôi nổi cháu...

Cười hắc hắc Hằng thúc cùi chỏ vào hông ông chú già.

- Chú thích đỏ tình đen bạc hay đen tình đỏ bạc?

Ngẫm nghĩ giây lát Hùng cười nhẹ.

- Chú thích đỏ tình đen bạc hơn... Không có tình yêu đời sống vô vị lắm...

Liếc đồng hồ Hùng tiếp.

- 12 giờ mình đi tắm...

- Đi tắm... Lạnh quá mà chú...

- Tắm nước nóng... Ở văn phòng mình mượn nhà họ có hot tub. Chú đã ghi danh và mình sẽ được phép tắm từ 12 giờ cho tới 1 giờ trưa. Cháu dám tắm không?

Vừa hỏi Hùng vừa nhìn cô cháu gái. Hằng cười chúm chím.

- Sợ ai mà không dám... Mà cháu đâu có áo tắm...

Hùng quay mặt ra chỗ khác làm như ngắm cảnh trong lúc nói.

- Có... Chú mua cho cháu rồi. Chỉ sợ nó không vừa thôi...

Hằng quay sang nhìn Hùng nhưng thấy ông chú già quay mặt qua bên kia. Cười hắc hắc nàng bước qua bên kia đối diện với Hùng.

- Chú mua áo tắm cho cháu?

Hùng gật đầu cười giải thích.

- Hôm thứ tư đặt phòng xong thấy họ có hot tub chú nảy ra ý nghĩ mua áo tắm cho cháu để chú cháu mình đi tắm. Máy cô bán hàng cười khi thấy chú loay hoay lựa áo tắm đàn bà. Tới chùng chú nói mua quà sinh nhật cho vợ họ mới vui vẻ giúp chọn cho chú cái áo tắm...

Hằng ôm bụng cười hắc hắc.

- Đi tắm... Cháu mà không tắm là phụ lòng chú nhiều lắm...

11 giờ rưỡi hai người về tới nhà. Trong lúc Hằng thay quần áo Hùng gọi điện thoại cho văn phòng để xác nhận giờ giấc.

- Chú ơi...

- Gì vậy Hằng...

- Cháu nhờ chú cái này...

Hùng gõ cửa phòng ngủ.

- Chú cứ vào đi...

Hùng mở cửa. Anh ngăn người nhìn Hằng xinh xắn, tươi mát và quyến rũ trong bộ bikini màu đen. Thấy Hùng tính lui ra và đóng cửa lại Hằng cười cười.

- Chú thấy được không?

Ngập ngừng Hùng trả lời một cách khó khăn.

- Đẹp lắm... Người nào có phước lắm mới được cháu yêu và làm chồng của cháu...

Hằng cười hắc hắc trong lúc mặc thêm quần áo. Hai chú cháu thong thả ra xe. Hằng cười cười khi thấy ông chú già im lặng và trầm tư. Tuy hiểu lý do nhưng nàng không muốn nói ra. Nàng muốn mọi việc xảy ra một cách tự nhiên.

- Tắm xong rồi mình làm gì hả chú?

- Đi ăn trưa rồi ngoạn cảnh... Cháu thích tranh ảnh không?

- Thích...

- Mình sẽ tới Images of Rocky Mountain National Park Gallery. Họ bán nhiều tranh ảnh đẹp lắm. Mua tranh ảnh xong đi thăm Lily Lake rồi tối mình đi ăn tối. Chú đã đặt chỗ ngồi trước rồi...

Xe dừng nơi văn phòng. Hùng xách cái túi đựng quần áo. Hai chú cháu dừng lại nơi văn phòng làm thủ tục một cách giản dị xong bước vào " *spa room* " sáng rực ánh mặt trời nhờ nóc và các cửa sổ lớn bằng kính. Hằng cười thầm khi thấy ông chú già của mình có vẻ không được tự nhiên.

- Chú lạnh hả chú?

- Ừ...

Hùng trả lời trong lúc bước vào hồ nước nóng bốc hơi và sủi đầy bọt.

- Ấm quá chú ơi...

Hằng nói nho nhỏ. Hùng gật đầu.

- Cháu có tắm suối nước nóng chưa?

- Cháu nghe nói nhưng chưa được tắm...

- Khi nào có dịp chú sẽ đưa cháu tới đó. Có những cái hồ nhỏ đầy nước nóng để cho mình ngâm mình trong đó... Đây là nước nóng tự nhiên...

- Hố nhỏ hay lớn hả chú?

- Cũng không nhỏ mà cũng không lớn. Vừa đủ cho hai người...

Hàng cười hắc hắc.

- Cháu thích tắm kiểu đó...

Nhìn Hùng đang ngó nước nóng sủi bọt nàng cười tiếp.

- Với chú...

Hùng im lặng.

- Chú ơi...

- Gì vậy...

- Chú xích lại gần cháu nè... Chú làm gì mà đứng xa cả cây số vậy...

Hùng cười nhẹ.

- Đứng xa có gang tay mà cháu la cả cây số...

Hằng vừa cười vừa làm bộ như ngã vào người của Hùng.

- Một gang tay là xa rồi... Chú đứng sát vào đây nè...

Hùng nhích lại gần cô cháu gái thêm một bước ngắn.

- Chút nữa...

Hằng nói như ra lệnh. Hùng nhích thêm một bước ngắn.

- Chú sợ đứng gần cháu à?

- Ừ...

- Chú sợ cháu à?

- Ừ...

Hằng nhìn ông chú già rồi nói một câu mà khi nghe xong Hùng chỉ biết thềm thở dài.

- Chú không có sợ cháu đâu... Nửa trái tim chú đã để lại quê hương còn phân nửa chú dành cho thím Hương... Thế là hết trái tim của chú rồi...

Hùng nhìn Hằng và thấy cô cháu gái cũng đang nhìn mình rồi sau đó cả hai đồng quay mặt đi chỗ khác.

- Trời xanh đẹp quá phải không cháu?

Hằng cười vì câu hỏi của Hùng. Như muốn chọc ông chú già nằng nhích sát vào khiến cho Hùng phải nhích ra xa. Ré lên tiếng cười vui vẻ pha chế điệu Hằng lại nhích vào sát. Cứ thế hai chú cháu vừa cười vừa chơi trò cút bắt vòng vòng quanh hồ nước nóng.

- Hằng đói bụng chưa?

- Đói...

Nói xong cô gái leo lên bờ đi vòng vòng như muốn chọc cho Hùng phải ngấm nghĩa mình trong bộ áo tắm hai mảnh.

- Cháu làm gì vậy?

- *Model...*

Hằng cười hắc hắc khi nói.

- Đủ rồi... Chú biết cháu đẹp rồi...

Hơi khom người xuống ngay trước mặt ông chú già như bắt buộc ông ta phải nhìn vào mặt, vào ngực của mình Hằng nghiêm giọng hỏi.

- Cháu với thím Quỳnh Hương ai đẹp hơn ai?

Hùng thở dài nhắm mắt lại.

- Hai người ai cũng đẹp... Nhưng cháu là thực... còn Quỳnh Hương là mộng...

Hằng cũng thở dài.

- Cháu cảm ơn sự thành thật của chú...

Hùng ứa nước mắt chậm chạp leo ra khỏi hồ nước nóng. Mặc quần áo xong anh nói với Hằng bằng giọng buồn buồn.

- Chú thích có cháu ở bên cạnh... Tuy nhiên mình nên để cho nó có một giới hạn. Như vậy đẹp hơn...

Hơi nhón người cho cao hơn Hằng hôn nhẹ vào má ông chú già của mình.

- Tùy ý chú... Mai mốt đi với chú cháu phải mua giày cao hơn. Mỗi lần hôn chú cực quá...

Hằng cắn nhả khiến cho Hùng cười ha hả.

- Mấy người bạn gọi chú là Hùng cò mà... Mình về nhà thay quần áo rồi đi ăn trưa... Chú cũng đói bụng...

- Dạ...

Hằng cười vui xỏ tay vào tay ông chú già và hai chú cháu thông thả bước ra xe.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 7

Ăn trưa xong Hùng lái xe tới Images of Rocky Mountain Park Gallery Shop. Hai chú cháu đi vòng vòng thưởng thức hàng trăm bức ảnh đủ kiểu, đủ mọi góc cạnh của rừng núi. Hằng dừng rất lâu trước một bức ảnh mang tên " Rocky Mountain Bonsai " chụp một cây thông già cỗi, khẳng khiu, đứng trơ vơ trên triền núi đá còn lấm tấm tuyết phủ.

- Cháu thích bức tranh này... Cháu muốn mua tặng chú...

Hùng nhìn cô cháu gái không nói. Hằng lẩm bẫm.

- Cái tên Rocky Mountain Bonsai nghe không hay...

Hùng xen lời.

- Chú có ý kiến. Chú với cháu mỗi người tự đặt tên cho bức ảnh này. Thử xem mình có cùng ý nghĩ không?

Hằng cười thánh thót vì ý kiến ngồ ngộ của ông chú già.

- Đồng ý...

Hai chú cháu xoay lưng với nhau và viết vào lòng bàn tay của mình.

- Cháu xong chưa?

- Rồi... Còn chú?

- Xong rồi...

Hai bàn tay cùng mở ra và cả hai cười vui thích. Trong lòng bàn tay trắng hồng xinh xinh của cô cháu gái có năm chữ " *Người lính già cô đơn* " còn trong lòng bàn tay của ông chú cũng có năm chữ " *Cô đơn người lính già* ".

Hùng nói với giọng cảm động trong lúc nhìn vào mắt cô cháu gái.

- Chú phục cháu... Chú thương cháu...

Hằng chớp mắt cười đùa.

- Mình là tri kỷ mà chú...

Bức ảnh được gỡ xuống. Ngắm lần nữa Hằng cười nói với Hùng.

- Chú treo bức ảnh này nơi khung cửa sổ phòng khách đẹp lắm...

Hùng lắc đầu.

- Chú treo trong phòng riêng... Mỗi lần nhìn bức ảnh chú nhớ đến cháu...

Hằng gật đầu. Hai chú cháu dạo vòng vòng. Hùng dừng trước một bức ảnh chụp một con đường mòn len lõi giữa khu rừng cây.

- Chú mua bức ảnh này tặng cho Hằng...

Hùng gọi bằng tên chứ không gọi bằng cháu. Nhận thấy điều đó cô cháu gái lên tiếng.

- Hằng vui thích nhận với điều kiện là chú phải đặt tên và giải thích lý do...

Hùng cười nhẹ.

- Chú nghĩ ra hai cái tên cho bức ảnh này. Thứ nhất là "*Lối mòn thiên cổ*" còn thứ nhì là "*Đường lên thiên thai*". Cháu thích tên nào?

- Nghe được lắm... Nhạc sĩ Từ Công Phụng có bản nhạc tên *Lối Mòn Thiên Cổ* cho nên cháu sẽ chọn *Đường Lên Thiên Thai*...

Gật đầu Hùng cười nói thêm.

- Đường lên thiên thai này là con đường mòn nối liền Denver với Oklahoma City để khi nào nhớ cháu chú sẽ theo con đường mòn tới thăm cháu...

Hằng cười thánh thót nhìn ông chú già với ánh mắt thương mến.

- Để rút ngắn thời gian cháu cũng đi cho mình gặp nhau sớm hơn...

- Cám ơn cháu...

Hùng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô cháu gái. Ra tới chỗ tính tiền Hùng đành trả nhưng Hằng không chịu.

- Cháu mua tặng chú mà chú trả tiền thì mất ý nghĩa rồi... Chú trả của chú còn cháu trả của cháu...

Hằng nói có lý nên Hùng không cãi. Ra tới bãi đậu Hằng đặt bức ảnh lên cốp xe rồi lấy viết ra cặm cũi viết trong lúc Hùng cũng cặm cũi viết. Hùng mỉm cười khi thấy năm chữ " *Thiên Hằng tặng Huy Hùng* ". Riêng cô cháu gái cũng không giấu được xúc động khi đọc dòng chữ " *Cho Thiên Hằng, tri kỷ bé bỏng của tôi* " với bốn chữ viết tắt thật nhỏ *n. v. h. h*

- Cháu sẽ treo trong phòng riêng để nhớ chú...

Bảy giờ rưỡi tối. Hùng ngừng xe trước một nhà hàng tên Twin Owls Steakhouse. Hai chú cháu được đưa tới một bàn ăn cạnh cửa sổ nhìn ra Black Canyon. Ngồi nhìn ra phong cảnh bên ngoài Hằng cười hỏi.

- Chú có đưa ai tới đây chưa?

- Cháu là người đầu tiên...

Thấy cô hầu bàn đứng đợi Hùng gọi hai tách trà nóng vì biết Hằng cũng thích uống trà nóng như mình.

- Cháu chọn appertizers cho chú với cháu nghe...

- Ủ... Chọn món gì cháu thích...

Hằng gọi Shrimp Cocktail và Lumpy Ridge Elk Kabob.

- Cháu thích lobster không?

- Thích...

- Họ có món Twin Owls 4x4 đó...

Hằng le lưỡi khi nhìn giá tiền nhưng Hùng cười nói.

- Chú chọn Ruby Red Trout còn cháu chọn Twin Owls rồi mình ăn chung với nhau...

Hằng bằng lòng ngoài ra còn gọi thêm cho mình một ly Pinot Grigio của Ý vì trong món của nàng không có kèm theo rượu. Món khai vị được đem ra và hai chú cháu thiếu điều liếm sạch đĩa vì đi bộ suốt cả buổi chiều.

- Mấy năm trước chú có đi thăm một người bạn ở Miami. Cháu có đi Florida chưa?

- Chưa... Hồi còn học trung học ba má có đi Biloxi chứ chưa tới Florida. Cháu nghe nói biển ở đó đẹp lắm. Chú có đi tắm biển không?

Hùng cười lắc đầu.

- Chú đi câu cá. Ông bạn có tàu nên tụi này ra biển câu cá...

- Câu cá đâu có gì vui...

- Tắm biển một mình thời cũng đâu có gì vui...

- Vậy mai mốt cháu rữ chú đi tắm biển chú đi không?

Hơi ngần ngừ giây lát rồi Hùng cười gượng trả lời.

- Đi... nhưng mà...

Hằng nhăn mặt.

- Chú muốn đi thời đi chứ cái gì nhưng mà... Chú " *lạnh căng* " hả?

Hùng im lặng vì bị cô cháu gái nói trúng tim đen của mình. Lát sau anh mới thở dài nhè nhẹ.

- Chú già rồi thành ra...

- Chú đã nói già trẻ không thành vấn đề mà. Trong tình yêu không có tuổi tác. Phải chú nói vậy không?

- Thưa ông... Đây là cá của ông còn đây là lobster của cô...

- Cám ơn cô...

Hùng thực tình cám ơn cô hầu bàn vì cô ta cứu bồ đúng lúc khiến cho anh khỏi phải trả lời câu hỏi của cô cháu gái.

Cắt một miếng lobster bỏ vào miệng rồi nhai chậm chậm Hằng cười im lặng như suy nghĩ điều gì. Cắt thêm miếng nữa nàng đưa ra trước mặt ông chú già.

- Chú ừm đi... Ừm đi chú cháu cưng...

Hùng cười há miệng ra để cho cô cháu gái đút miếng tôm hùm.

- Chú còn *lạnh cứng* không?

Hằng lập lại câu hỏi của mình. Hùng thở dài.

- Chút chút... Hy vọng thời gian sẽ hâm nóng hai bàn chân của chú...

Hằng cười hắc hắc vì câu trả lời của ông chú già.

- Tối nay chú đưa hai bàn chân ra cho cháu hâm nóng cho. Như vậy mau hơn...

Hùng lắc đầu.

- Thôi để tự nhiên tốt hơn...

Hằng mím đôi môi của mình.

- Tùy chú...

Thấy Hằng uống cạn ly rượu Hùng gọi thêm cho nàng một ly nữa.

- Cháu uống một ly nữa thôi. Tối nay cháu muốn hát cho chú nghe thật nhiều. Cháu sợ mai mốt không có thời giờ. Cháu sẽ hát cho chú nghe để chú nhớ cháu. Chú có ghiền nghe cháu hát không?

Hằng cười khúc khích sau khi hỏi. Hùng gật đầu.

- Cái đó thời chú nhìn nhận. Chú ghiền, chú thèm nghe Hằng hát... Có những lúc buồn chú nhớ tiếng hát của cháu kinh khủng...

Hằng cười vui vẻ khi nghe ông chú thú nhận.

- Khi nào chú nhớ tiếng hát chú cứ gọi. Cháu sẽ hát cho chú nghe qua điện thoại. Chú có số " *cell* " của cháu mà...

- Điện thoại của cháu thuộc hãng nào vậy?

- Dạ... Singular... Chú có " *cell* " không?

- Không...

- Chú đúng là ông lính già cổ lỗ xỉ...

Hùng cười im lặng.

- Chú nên có điện thoại cầm tay để có gì chú gọi cháu. Nếu muốn có điện thoại cầm tay chú nên chọn Singular. Hai người cùng một hãng điện thoại nói chuyện với nhau không mất tiền ngay cả viễn liên...

- Ủ... Mai một chú sẽ đi mua điện thoại cầm tay để chú cháu mình dễ nói chuyện. Điều này có làm phiền cháu không?

Hằng cau mặt tỏ vẻ không bằng lòng khi nghe câu hỏi của ông chú già. Thấy thế Hùng phân trần.

- Chú nói hờ vì sợ cháu có bồ...

- Cháu không có bồ mà có bồ cháu cũng " đá đít bồ " để nói chuyện với chú...

Hằng cười hắc hắc trong lúc cắt một miếng tôm hùm.

- Chú ăn phụ cháu. Nhiều quá cháu ăn không hết...

Hằng bắt ông chú phải há miệng ra cho nàng bỏ miếng tôm hùm vào.

- Giỏi đi cưng... Ừm...

Nàng cười hắc hắc khi gọi ông chú già của mình bằng cưng. Ngay cả Hùng cũng phải phì cười vì sự liến thoắng của cô cháu gái. Bữa ăn tối kéo dài hơn một tiếng đồng hồ mới xong. Về tới phòng trọ Hằng nằm lăn ra giường trong lúc Hùng lui cui đốt lò sưởi. Ngồi nhìn ánh lửa cháy bập bùng anh mừng rỡ tới khuôn mặt của Quỳnh Hương ngồi canh nồi bánh tét đêm ba mươi của năm 75. Nụ cười. Đôi mắt. Mái tóc. Hình bóng của nàng thật lung linh nhạt mờ.

- Chú...

Hùng không quay lại. Anh cảm thấy hồi hộp và run rẩy khi thân hình mềm ấm của Hằng chạm vào lưng cùng với hai cánh tay vòng qua cổ mình. Cảm giác này khiến cho anh nhớ lại lần đầu tiên ôm Quỳnh Hương cùng với nụ hôn của tình yêu đầu đời nở ra hình thành cảm xúc ngất ngây ngọt ngào hương phấn. Hùng hơi rút người lại khi bộ ngực con gái của Hằng ấn mạnh vào lưng. Anh cảm thấy như có làn điện cao thế chạy rần rật trong mạch máu.

- Chú muốn nghe cháu hát chưa?

Nuốt nước miếng Hùng trả lời một cách khó khăn.

- ... Muốn... Cháu hát... đi...

Hùng không thấy được nụ cười tinh nghịch của cô cháu gái.

- Chú ngồi sát vào cháu đi...

Hùng nhích người sát vào Hằng đang ôm đàn. Năm ngón tay di động. Âm thanh chất ngất đau buồn và phiền muộn.

- *Ngày đôi ta xa nhau*

Có cơn mưa nhẹ bay

Tình như cơn mộng say

Đã chia ly từ đây

Tình ơi sao tha thiết

Có anh luôn chờ mong.

Hãy cho anh vui đi những nụ cười

Bên những ngày vui

Người yêu ơi biết không?

Những đêm đông đơn lạnh

Mình anh nhớ em.

Đắm đuối trong đôi tay này

Một cuộc tình anh vẫn mơ...

Cũng khuôn mặt. Đôi mắt. Mái tóc. Bờ vai thon. Chiếc áo sơ mi dài tay xắn lên cao. Mi cong. Hằng là hình ảnh của Quỳnh Hương hơn ba mươi năm về trước. Hùng cúi mặt nhìn xuống thảm. Anh không muốn khóc trước mặt Hằng. Anh cũng không muốn khơi động lòng thương hại của bất cứ ai kể cả cô cháu gái tri kỷ của mình. Anh ước gì chỉ có một mình trong căn phòng quạnh hiu này để khóc một mình. Khóc cho nặng cơn sầu. Khóc cho đầy đón đau. Khóc cho tràn muện phiền...

- Ngày đôi ta xa nhau

Lá thu mưa nhẹ bay

Hãy cho anh vơi đi những sầu mộng

Trên bến tình yêu

Hãy xua tan đi

Bao nỗi buồn vương

Theo với thời gian...

Tiếng hát. Tiếng đàn nhỏ dần rồi là tiếng thở dài của người cất lên tiếng hát. Cười như mếu Hùng đưa cho Hằng ly rượu.

- Chiều mai chú sẽ nhớ cháu thật nhiều...

Hằng hiểu ông chú của mình muốn nói điều gì. Chiều mai nàng sẽ lên máy bay trở về đời sống thực của mình. Nàng sẽ bỏ Denver, nơi có một người lính già cô đơn và yếu đuối.

- Cháu có ba tháng hè...

Hiểu ý Hùng gật đầu.

- Chú sẽ đi thăm cháu... Một người bạn thân của chú ở Atlanta mời chú xuống chơi một tuần lễ... Sau đó chú sẽ bay qua thăm cháu. Có gì phiền cho cháu không?

Hằng nhìn ông chú già với nụ cười nhiều cảm tình khó nói. Đặt cây đàn xuống thắm nàng uống ngụm rượu rồi nói với giọng bông đùa.

- Tên của chú và cháu đều bắt đầu bằng chữ H. Đâu chú ráng nghĩ xem hai chữ H. H... có nghĩa gì không?

Trầm ngâm giây lát Hùng cười.

- Hùng Hăng, húng hăng, ho hen...

Hàng ré lên cười hắc hắc khi nghe ông chú nói đùa.

- Còn gì nữa không chú?

Hùng lắc đầu. Hăng nghiêng người nói nhỏ vào tai ông chú già. Nghe xong Hùng ngẩn người rồi lắc lắc đầu như muốn phủ nhận. Hăng thì thầm bên tai ông chú già.

- Hai chữ đó có một ý nghĩa đặc biệt. Nó như là lời tiên tri. Chú có tin vào số mệnh không?

Hùng lắc đầu. Hăng hỏi tiếp một câu nữa.

- Chú tin có duyên tiền định không?

Hùng lại lắc đầu. Hăng cười cười.

- Bây giờ chú nên bắt đầu tin đi là vừa... Chú nên tin đi... Biết đâu...

Hăng rũ ra cười khi thấy nét mặt ngơ ngẩn của ông chú già tuổi đời. Cầm lấy cây đàn nàg vừa đàn vừa hát.

- Quạ kêu cái này quạ kêu...

Nam đáo tất đáo nữ phòng

Người đừng khác họ đem lòng nhớ thương...

Quạ kêu cái này quạ kêu...

Người đừng khác họ

Chẳng nọ thời kia

Mai dìà một ở

Ban ngày thời mắc cỡ

Tối ở quên dìà...

Tối ở... ở không chịu đi dìà... Chú ơi...

Hùng bật cười vì những câu hát duyên dáng và dí dỏm của cô cháu gái. Hằng cũng rũ ra cười rồi uống cạn ly rượu. Tuy có chuech choáng hơi men

và cười đùa thân mật nhưng hai chú cháu hình như đều ngầm đồng ý không vượt qua giới hạn. Họ muốn để cho cái gì đến sẽ đến một cách tự nhiên.

- Chú ơi...

Đang bỏ thêm củi vào lò sưởi Hùng quay lại.

- Cháu muốn chú đừng uống rượu cuối tuần... Bệnh lắm chú ơi...

Hùng im lặng không trả lời.

- Cháu năn nỉ chú... Cháu thương chú... Cháu muốn gặp chú hoài hoài...

Hùng hiểu cô cháu gái của mình ám chỉ điều gì.

- Chú sẽ cố gắng...

Hùng mở cửa tủ lạnh. Chai rượu còn không nhiều chỉ đủ cho hai chú cháu chia nhau. Uống một hớp rồi đưa ly cho Hằng Hùng cười cười.

- Cháu ơi lửa tắt bình khô rượu...

Đời vắng cháu rồi say với ai...

Uống cạn ly rượu Hằng nhắm mắt lại. Lửa cũng bắt đầu tàn. Căn phòng chìm vào im lặng. Hai chú cháu ngồi bên nhau suy tư và mộng tưởng. Ngoài sân dường như có tiếng mưa rơi.

Ngồi trong lòng máy bay Hằng như thấy được bóng dáng cô đơn và buồn rầu của Hùng đứng nơi khung cửa kính. Tự dưng nàng ứa nước mắt và gọi thầm hai tiếng " chú ơi ". Phi cơ từ từ lăn bánh ra phi đạo. Hình bóng của Hùng biến mất. Phi cơ bốc lên cao. Cúi nhìn thành phố Denver ở dưới Hằng biết còn lâu lắm nàng mới gặp lại ông chú tri kỷ của mình.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 8

- Má coi kìa má...

Huệ nói với má của mình trong lúc đang rửa chén sau bữa cơm chiều. Ngọc lắc đầu mỉm cười.

- Má biết rồi... Ai biểu thằng Kính bày đặt cho ông làm chi... Mua gì không mua mà lại mua cho ông cái điện thoại cầm tay...

Ôm đứa cháu ngoại vừa thôi nôi được một tuần Ngọc nói trong lúc nhìn ra ngoài sân sau. Hiền, chồng nàng vừa đi tới đi lui vừa nói chuyện điện thoại.

- Ba nói chuyện với ai mà nói hoài vậy má?

- Ai mà biết... Má hỏi thời ông nói với bạn...

- Má coi chừng ba có bồ...

Ngọc hứ một tiếng gọn hơ.

- Xí... Cái mặt ông mà có bồ... Thấy đàn bà con gái ông run như thăn lăn đứt đuôi... Má nhớ hồi lúc ông mới quen má...

Vừa ru cháu Ngọc vừa mỉm cười như nhớ lại thời son trẻ. Huệ cũng cười nho nhỏ. Nàng thích lân la trò chuyện với má của mình hay thủ thỉ hỏi về cuộc tình của ba má, hai người mà nàng thương và kính mến nhất. Tình yêu của ba má là kết đọng của thương yêu, che chở và đùm bọc nhau qua bao nhiêu gian lao và khổ sở.

- Má nhớ lần đầu tiên ông nói ba chữ " *Anh yêu em* " mà ông rặn còn lâu hơn má rặn đẻ con nữa. Xin phép cầm tay má mà mặt mày ông xanh lét, run cầm cập và đổ mồ hôi như bị trúng phong trúng gió...

Huệ cười ré lên khi nghe má kể. Úp mấy cái tô vào máy rửa chén cô cười.

- Má đừng có ý y... Mấy người hiền như ba coi vậy chứ hay làm ngẫm lắm... Bởi vậy người ta mới nói " *Lù khù vắc lu mà chạy* "...

- Ông có vắc thùng phi má cũng hông có sợ chứ đừng nói vắc tĩn vắc lu... Với ai chứ với ba của con má hông tin. Má ở với ông ba mươi mấy năm rồi má biết...

- Má... Con hỏi má cái này nghe...

- Cái gì?

Huệ nhìn má cười tủm tỉm.

- Má với ba còn cái vụ đó không?

Nhìn con gái chăm bẵm giây lát Ngọc mới hỏi lại.

- Vụ đó là vụ gì?

Huệ nhìn má cười ngỏn nghển.

- Thì cái vụ tò tí te đó...

- Ờ... Tưởng cái vụ gì chứ cái vụ đó thôi...

Ngập ngừng nhìn con gái Ngọc cười bẽn lễn.

- Cũng chút chút...

Câu trả lời của má khiến cho Huệ động tính tò mò. Nàng cảm thấy vui vui vì muốn biết chi tiết về cuộc sống tình cảm riêng tư của hai đấng sinh thành.

- Chút chút là sao hả má...

Ngọc trả lời một cách lững lơ.

- Thời chút chút... Lâu lâu mới có một lần...

Không chịu tha Huệ hỏi tới.

- Lâu lâu là bao lâu... Một ngày, một tuần, nửa tháng hay là bao lâu?

Ngọc nhìn ra ngoài sân sau rồi cười nói với giọng mắng yêu con gái mình.

- Mà mày muốn biết thời hỏi thằng cha của mày đó...

Huệ cười ròn tan.

- Ừ... Để một hồi nữa ba dô đây con hỏi ba...

Chừng năm phút có tiếng cửa mở rồi Hiền ló đầu vào.

- Em ơi... Em lấy cho anh ly nước lạnh được không em?

Huệ nhanh nhẩu nói thay cho má.

- Con lấy cho ba... Ba uống nước đá chanh không con rót cho ba một ly?

Hiền bước vào nhà bếp mà tay còn cầm cái điện thoại cầm tay.

- Ừ... Nước đá chanh càng tốt...

Ngưng rửa chén Huệ mở tủ lạnh rót cho ba một ly nước chanh đầy. Miệng cười cười nàng hỏi trong lúc đưa cho ba ly nước chanh.

- Ba nè... Con muốn hỏi ba một câu...

Dường như mắc cỡ hoặc không muốn nghe nên Ngọc ẵm cháu ngoại bước ra phòng khách.

- Ba nè... Ba với má còn cái vụ tò tí te không?

Không trả lời Hiền hỏi lại con gái.

- Ai biểu con hỏi vậy... Má con phải không?

Tiếng của Ngọc từ ngoài phòng khách vọng vào.

- Em không có xúi nó à nghe... Anh đừng có nói oan cho em...

Huệ cười lớn.

- Con tò mò muốn biết. Các khoa học gia nói cái vụ tò tí te đó làm cho người ta trẻ trung và lâu già hơn...

Hiền hứ tiếng nhỏ.

- Con bày đặt nghe lời mấy thằng cha khoa học gì đó. Tối ngày chúi mũi vào phòng thí nghiệm mấy thằng chả có biết tò tí te đâu mà nói...

Huệ kêu lên với giọng nhong nhẽo.

- Ba... Con hỏi ba có hay là không?

Hiền cười hình hích đùa với con gái.

- Có... Con không nghe ông bà mình nói " *Gừng càng già càng cay* " sao. Huống hồ gì má con mới có năm mươi ngoài...

- Vậy bao lâu ba với má mới tò tí te?

Hiền trả lời lấp la lấp lửng.

- Thì lâu lâu... Có khi năm ba bữa... Có khi nửa tháng... Tùy hứng...

Huệ cười ròn tan. Bước vào nhà bếp Ngọc vừa cười vừa mắng yêu chồng.

- Đồ quý... Anh nói với nó làm chi ba cái vụ đó...

Hiền cười nhìn vợ. Ngọc hơi đỏ mặt khi thấy chồng nhìn mình với ánh mắt là lạ.

- Nó lớn rồi chứ còn nhỏ nhít gì đâu... Sợ nó còn rành cái vụ tò tí te hơn em nữa kìa...

Huệ ré lên cười.

- Má nghe chưa má...

Dù sinh ra ở Việt Nam nhưng Huệ lại trưởng thành ở xứ sở văn minh do đó chuyện tình yêu nàng rất cởi mở và tự nhiên. Còn Hiền và Ngọc dù không hấp thụ nền học vấn như con gái song cũng không hủ lậu quá lắm.

Uống xong ly nước chanh Hiền cười tình với vợ rồi mở cửa bước ra sân sau.

Có tiếng mở cửa rồi Kính bước vào nhà. Đứng cạnh vợ nhìn ra khung cửa sổ Kính hỏi.

- Ba nói chuyện với ai vậy?

- Ai mà biết... Chắc bè bạn của ba chứ gì...

Ngọc mắng yêu con rể của mình.

- Cũng tại mày đó... Ai bảo mua cho ông cái điện thoại làm chi...

Kính cười xòa.

- Có gì đâu má... Thì để cho ba liên lạc với bạn bè cho vui. Má đừng sợ ba có bồ. Ba mê má thấy bà...

Ngọc đỏ mặt trong lúc Huệ tra hỏi chồng.

- Sao anh biết ba mê má?

- Thì ba kể cho anh nghe... Bữa tết ta anh với ba lai rai mấy chai bia. Hứng chí ba kể cho anh nghe...

Nhìn má vợ Kính đùa.

- Ba nói với con là mặc dù má đã hơn năm mươi song ba vẫn thương má như thương cô nữ sinh của trường trung học Long Xuyên...

Ngọc cười im lặng không nói. Huệ khều chồng khi thấy má đang nhìn ra khung cửa sổ với ánh mắt mơ màng như nhớ lại thời son trẻ của mình. Xa thật xa. Lâu thật lâu. Dài thật dài. Ở đâu đó thấp thoáng hình bóng một người lính hải quân hiền hậu và rụt rè nhưng viết thư tình thời hay nhất thế giới. Ngọc thương người lính thủy đó nhiều mà mê những lá thư tình của anh ta còn nhiều hơn nữa. Những lá thư được viết từ những địa danh xa lạ. Những địa danh nàng chưa biết hoặc chỉ biết trong giấc mơ được tưởng tượng ra từ sách báo của một cô học sinh tỉnh lẻ. Phú Quốc. Sài Gòn. Nha Trang. Đà Nẵng. Vũng Tàu. Ôi vùng trời thơ mộng nàng chưa bao giờ đặt chân tới. Hai đứa quen nhau đã lâu nhưng chưa dám cầm tay hay nói tiếng yêu thương cũng như lời tình tự vì nàng vốn nhút nhát mà Hiền cũng không dạn dĩ lắm. Nàng luống cuống vì sợ, vì mắc cỡ khi Hiền xuất hiện bất

thình lình trước cửa nhà nàng. Cử chỉ rụt rè, cách ăn nói lễ phép và sự thành thật của anh đã chinh phục cảm tình của ba má Ngọc...

- Em ơi...

Hai chữ " *em ơi* " khiến cho Ngọc giật mình ra khỏi giấc mơ hồi tưởng quá khứ. Ba mươi mấy năm Hiền vẫn gọi vợ bằng hai tiếng âu yếm và mặn nồng đó. Ngọc hơi đỏ mặt khi thấy con gái liếc mình cười chọc quê. Như mắc cỡ hoặc không muốn cho hai đứa con nghe biết chuyện của mình với chồng Ngọc mở cửa bước ra sân sau. Huệ chỉ thấy ba má ngồi đối diện với nhau thì thầm to nhỏ. Thình thoảng má gật đầu cười. Thế thôi.

Khi thức dậy ra nhà bếp Huệ hơi ngạc nhiên vì không thấy ba má ngồi uống trà và cà phê như thường lệ mặc dù hôm nay là sáng chủ nhật. Buộc lại chiếc áo choàng nàng cầm lấy tờ giấy trắng có ghi dòng chữ " *Ba má đi chợ Atlanta. Chiều về... "*

- Ông bà đi chợ Atlanta làm gì? Mới đi chợ tuần rồi mà...

Đang lẩm bẩm Huệ quay đầu lại cười với chồng đang vòng tay ôm lấy mình.

- Cưng thức sớm vậy cưng...

Nhìn quanh quất thấy nhà vắng Kính hỏi vợ.

- Ba má đi đâu rồi?

- Ông bà đi Atlanta...

- Đi Atlanta... Đi chợ hả...?

- Ừ... Dường như ba má định làm cái gì đó mà chưa cho mình biết...

Kính tủm tỉm cười. Bắt gặp cử chỉ của chồng Huệ hỏi dồn.

- Anh biết hả...? Ai nói cho anh biết...? Ba hay má...?

Thấy chồng im lặng Huệ hăm he và mỗi khi nàng hỏi là Kính biết mình phải khai thật nếu muốn được yên thân.

- Anh tình nguyện nói hay đợi em tra tấn anh...

Kính cười giả lả.

- Hôm kia ba nhờ anh mua dùm ba hai chai rượu Courvoiser. Tò mò anh mới hỏi và ba nói để đãi bạn thân của ba ở tiểu bang khác tới thăm...

Ngừng lại giây lát Kính từ từ tiếp.

- Hôm nay ba má đi chợ là để mua đồ ăn về làm tiệc. Ba nói bốn người kể luôn ba thành năm...

Huệ nhăn mặt. Nàng cảm thấy buồn chút chút và nghĩ thầm " *mình là con ruột của ba mà ba không nói cho mình biết...*"

- Mình có gì ăn không cưng?

- *Bún bò Huệ* anh ăn không?

Kính cười ha hả khi nghe cô gái sinh ra ở Sài Gòn, lớn lên ở Mỹ mà lại bắt chước nói tiếng Việt giọng miền trung.

- Ăn... Bún bò Huệ của em có giò heo không?

Huệ cười đùa.

- Không có giò heo mà có giò của Huệ anh ăn không?

Hôn lên tóc trong lúc hai tay xiết chặt vợ vào lòng Kính nói trong tiếng cười.

- Ăn... Giò đó mà gặm là hết chỗ chê à nghe..

Má hồng lên Huệ ngược mặt lên cười với chồng.

- Ngon gặm đi...

Hai vợ chồng tha hồ cười giỡn và âu yếm với nhau vì không có ai ở nhà quấy rầy họ. Huệ đặt tô bún bò giò heo trước mặt chồng. Vừa gặm giò heo Kính vừa hỏi.

- Ăn xong rồi mình làm gì đây cưng?

- Anh ở nhà coi chừng con để em đi chợ...

- Cái đó hồng có *fair* rồi nghe... Anh đi làm một tuần năm ngày...

Huệ cười chúm chếm.

- Vậy thì anh đi chợ đi... Anh mua tả, mua baby food, mua xà bông, mua quần áo...

Huệ nói một hơi khiến cho Kính thở khì xua tay.

- Thôi em đi thời đi lẹ lên. Anh ở nhà với con cho...

- Nè nhớ nghe... Anh kêu em đi...

- Ừ... Anh kêu em đi đó...

Cười ròn tan Huệ đi vào phòng ngủ sửa soạn vừa hát nghêu ngao khiến cho Kính lắc đầu cười vì cái tính trẻ con của vợ.

Chiếc Honda Civic chạy vùn vụt trên I75 North từ Jonesboro đi Atlanta .
Hiền liếc nhanh vợ mấy lần.

- Anh muốn gì mà liếc em hoài vậy?

Cười chúm chiểm Ngọc hỏi chồng.

- Em nhớ anh Hữu không?

Thấy vợ ngần ngừ chưa trả lời Hiền đỡ lời.

- Anh Hữu người cao cao, trắng trẻo, đeo kính cận đó...

- Phải ảnh có sẹo lớn ở cánh tay không?

- Ừ... ừ... Đúng rồi đó...

- Em nhớ mình gặp ảnh năm rồi ở Virginia, chỗ thẳng An ở mà...

- Anh nói chuyện với anh Hữu hôm qua. Ảnh nói hai vợ chồng đi Florida thăm con gái út xong trên đường về sẽ ghé thăm mình...

Ngừng lại giây lát Hiền thông thả tiếp.

- Ngoài vợ chồng anh Hữu anh còn mời thêm hai người nữa là Hùng Cò và Hòa Nhóc. Hùng ở Denver còn Hòa ở bên Kentucky... Cả hai đưa nó sẽ đi máy bay tới Atlanta...

- Em có gặp họ lần nào chưa?

- Hòa thời em chưa gặp nhưng Hùng Cò thời em gặp rồi. Em nhớ hồi đám cưới của mình không?

Ngọc cười gật đầu. Đó là một kỷ niệm nàng không bao giờ quên bởi vì nó là một việc đã làm thay đổi cuộc đời của một cô học trò tình lẻ. Giọng nói trầm và vui vui của Hiền vang bên tai.

- Hùng Cò là người đã làm phù rể cho anh...

Ngọc reo lên trong tiếng cười.

- Em nhớ rồi... Phải cái anh lính bộ binh cao nhòng...

- Ừ... Chính nó... Nó là bạn cùng xóm và cùng lớp với anh. Nếu không có vụ 30 tháng 4 năm 75 thời chắc nó cũng...

Ngọc thở dài.

- Tội nghiệp... Anh có vợ con gì chưa?

Hiền lắc đầu.

- Chưa... Ba mươi hai năm rồi nó vẫn ở vậy... Nó bảo nó không yêu được ai cho nên cứ ở vậy... Còn Hòa là bạn cùng xóm và học cùng lớp đệ nhị với anh. Nó đi lính sư đoàn 21...

- Chắc anh cũng có vợ con?

- Một vợ ba con. Hồi 75 nó là trung úy đại đội trưởng. Đi cải tạo bốn năm năm gì đó mới được thả. Nhờ vậy mà nó được qua Mỹ theo diện HO. Lúc mới ra trại cải tạo nó bơ vơ không nhà không cửa nên ở nhờ trong nhà một bà hàng xóm. Khi làm đơn xin đi Mỹ thời có lẽ tội nghiệp và cũng để cảm ơn nên nó làm hôn thú với đứa con gái của bà. Nhờ vậy mà cả gia đình sau này được sang Mỹ. Sau đó hai người chính thức lấy nhau ở bên này và có hai đứa con trai và một con gái. Cả ba đứa con đều có gia đình...

Xe cộ mỗi lúc một đông hơn khiến cho Hiền phải chú tâm lái xe thành ra hai vợ chồng thôi không trò chuyện nữa cho tới khi xe nhập vào xa lộ 285. Giảm tốc lực còn 55 mile Hiền lái xe theo dòng xe cộ lưu thông.

- Em tính làm món gì?

Hiền hỏi và Ngọc cười nhìn chông.

- Anh thích ăn món gì em làm món đó...

Hiền mỉm cười. Ngọc là một người vợ thương chồng và rất chiều chồng. Hiền thương và quý nàng ở chỗ đó.

- Em là đầu bếp chánh mà... Em nấu cái gì anh ăn cái đó...

- Thiệt hôn... Em nấu mắm nghe...

Ngọc hiểu chồng vì biết Hiền không thích mắm. Sau khi lấy nhau chừng vài tháng Ngọc mới khám phá là Hiền không thích ăn mắm ngoại trừ hai thứ mắm là mắm tép và mắm còng. Do đó nàng mới cười đùa với Hiền là anh chọn lầm người vợ rồi. Sinh sống ở Long Xuyên mà không biết ăn mắm thì không phải là dân Long Xuyên. Tuy nhiên sau này có lẽ thương vợ và chiều vợ, Hiền cũng ăn thêm vài món như mắm thái và mắm chưng hoặc dưa mắm nhưng Ngọc phải làm cho nó bớt nặng mùi đi.

- Để coi... Mùa này nhà mình có nhiều thứ rau thơm nên em tính làm mấy món cho anh và bạn bè nhậu như bê thui, bò tái chanh...

- Chà...

Hiền chẳng lười nói gọn một chữ rồi thôi. Xe rẽ vào Buford Highway. Con đường này là trung tâm thương mại của dân châu Á nói chung và Việt Nam nói riêng. Chừng hai mươi phút sau Hiền quẹo vào bãi đậu xe của Atlanta Farmer Market mà Ngọc quen gọi với tên cũ là chợ Hồng Kông. Hiền mở cửa cho vợ. Cử chỉ nịnh đầm này một thời trở thành đề tài trêu chọc của bạn bè và người quen nhưng Hiền vẫn tỉnh bơ. Ngọc hỏi chồng thời anh cười giải thích.

- Hồi còn trong lính anh xa nhà hoài nên không có dịp để nịnh em. Bây giờ có dịp tại sao lại không nịnh. Vả lại anh nịnh vợ anh chứ không có nịnh xếp của mình...

Không biết có phải Ngọc xì ra hay không mà từ đó về sau người ta ngưng nói chuyện nịnh đầm của Hiền.

- Ê Hiền... Đi chợ hả?

Nghe tiếng người gọi Hiền quay lại thấy Định, người bạn thân nhất của mình ở Atlanta. Hai người lính già vồn vả bắt tay nhau. Định chào Ngọc rồi cười nói với Hiền.

- Lễ Độc Lập này hai vợ chồng có làm gì không tới nhà tụi này chơi...

- Anh có định tổ chức gì không?

Ngọc hỏi. Định lắc đầu.

- Không... Chỉ mời chú thím thôi...

Hiền liếc nhanh vợ. Thấy Ngọc gật đầu anh cười nói với Định.

- Tôi có mời ba người bạn ở các tiểu bang khác xuống chơi vào dịp 4 tháng 7. Nhân tiện mời anh chị thứ bảy tuần tới đến nhà tụi này luôn cho vui...

- Có tiện cho chú thím không?

Ngọc cười xen vào.

- Anh là bạn thân với anh Hiền thôi đừng có khách sáo. Riêng tôi, tôi mến chị lắm...

Nghe Ngọc nói như vậy Định cười gật đầu.

- Vậy hả... Tôi với bà sẽ tới...

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Vào trong chợ Hiền còn đứng nói chuyện với Định để cho Ngọc đi chợ. Thấy thế Định cười vỗ vai bạn.

- Thôi đi chợ với bà đi... Có chuyện gì mình nói sau...

Hiền cười.

- Dạ... Anh nhớ thứ bảy năm giờ...

Định gật đầu rẽ đường khác còn Hiền rảo bước đi tìm vợ. Thấy chồng Ngọc cười nói.

- Anh lựa kế với chuối chát đi... Em làm mắm tép, bê thui, nem nướng và chạo tôm cho anh nhậu...

Hiền muốn ôm hôn vợ nhưng nhìn thấy vô số người đang đứng gần nên anh thì thầm vào tai.

- Cám ơn em... Anh muốn " *nựng* " em ngay bây giờ nhưng kẹt đông người quá nên anh hẹn em tối nay...

Đỏ mặt cười bẽn lễn Ngọc cũng thì thầm.

- Anh mà *nựng* em bây giờ là thiên hạ sẽ cười cho mà coi... Anh đừng có lấy rau thơm vì nhà mình có đủ hết... Em đi lấy củ sắn để làm chả giò...

Hùng nuốt nước miếng nhìn vợ đùa.

- Em làm chả giò ngon tuyệt nhưng cũng không ngon bằng giò của em...

Đỏ mặt Ngọc mắng yêu chồng.

- Đồ mắc dịch... Đừng có nói tầm bậy người ta cười chết. Mình già rồi...

Không chịu ngưng Hiền còn chọc thêm.

- Già tuổi tác chứ cái vụ đó anh nhất định không chịu già và nhất định không để cho em già. Cái vụ đó già mất vui...

Ngọc ré lên cười vì không nhịn được.

- Anh biết không con Huệ nó sợ anh có bồ...

- Trời đất...

- Tại nó thấy anh nói chuyện điện thoại hoài... Anh còn lên mạng nữa...

Hiền cười ha hả.

- Anh nói chuyện với bạn lính của anh. Tụi nó toàn đực rựa không mà bồ bịch gì. Còn lên mạng là đọc sách báo để biết tình hình, tin tức bên Việt Nam... Bên nhà họ biểu tình rầm rầm mà bên này em có nghe ai nói năng gì không?

- Biểu tình? Ai biểu tình?

Ngọc kêu lên với giọng ngạc nhiên.

- Dân chúng chứ ai... Họ biểu tình đòi tụi cộng sản trả lại đất đai cho họ. Phật giáo biểu tình... Công giáo biểu tình... Họ đòi tự do tôn giáo... Tự do tín ngưỡng...

Ngừng lại giây lát Hiền thở dài.

- Em biết không tụi cộng sản sợ tôn giáo lắm nên tìm đủ cách lũng đoạn hai tôn giáo lớn của nước mình là Phật Giáo và Công Giáo. Dân đói gần muốn xỉu mà tụi nó không có giúp. Trong lúc đó tụi nó bỏ hàng trăm tỉ đồng Việt Nam để xây cái chùa thờ thẳng cha Hồ Chí Minh...

- Phải cái mà người ta kêu là Hồ tự gì ở Bình Dương đó không? Em nghe chị Hoa nói...

- Ủ... Tụi nó xây cái chùa tổ bố rồi đem tượng thẳng chả về thờ. Không những thế tụi nó còn đặt tượng chúa Jesus và Phật Thích Ca hai bên còn tượng thẳng chả ngồi giữa, mà tượng thẳng chả lại cao hơn tượng của hai ông Phật Thích Ca và chúa Jesus...

- Trời đất... Thẳng chả làm gì mà thờ thẳng chả. Hồi còn nhỏ ở Long Xuyên ba má em nói cộng sản ác lắm. Nó giết cụ Huỳnh Phú Sổ của dân lục tỉnh đó anh...

Hiền gật đầu.

- Anh biết... Tụi nó giết nhiều người lắm. Gì chứ ác thời cộng sản hết chỗ chê... Em có đọc truyện chương của Kim Dung không?

Ngọc quay nhìn chông rồi cười ngón ngoén.

- Có... Bữa chủ nhật ở nhà coi con cho con Huệ, em buồn không có chuyện gì làm, thấy bộ Lục Mạch Thần Kiếm anh mới mua em tò mò lấy đọc. Không ngờ đọc rồi mê luôn lúc nào không hay...

Hiền cười hăng hắc khi nghe vợ nói. Vừa lựa rau cải Ngọc vừa cười nói tiếp.

- Ông Kim Dung viết chuyện hay hết sức... Em thích cái đoạn Đoàn Dự và Kiều Phong nhậu với nhau mặc dù em không biết nhậu...

Hiền hấp tấp kêu lên.

- Anh sẽ tập cho em nhậu để mai mốt hai đứa mình vừa nhậu vừa bàn chuyện Kim Dung... Em chịu không?

- Chịu... Mà anh còn chuyện nào nữa không. Em đọc gần hết bộ Lục Mạch Thần Kiếm rồi...

- Thiếu gì... Anh có cả đống... Anh Hùng Xạ Điêu, Thần Điêu Đại Hiệp, Lộc Đỉnh Ký, Tiểu Ngạo Giang Hồ, Ý Thiên Đồ Long, Hiệp Khách Hành... Thiên Long Bát Bộ... Có em đọc với anh anh vui hơn. Đọc " *mình ên* " buồn lắm...

Ngọc cười hăng hắc khi nghe chồng ngạo mình bằng cách nói tiếng " *mình ên* " đặc thù của dân Long Xuyên.

- Đọc Thiên Long Bát Bộ em sẽ thấy Kim Dung nói về người ác hay vô cùng. Bốn ông ác thời Kim Dung đặt người đứng đầu là Ác Quán Mãn Doanh có nghĩa là ác nhất thế giới. Theo anh thằng cha Hồ Chí Minh của

Việt Nam mình cũng giống như Ác Quán Mãn Doanh trong truyện của Kim Dung...

- Em sợ còn hơn nữa... Cái ác của Hồ Chí Minh theo em giống như mấy câu mà ông Nguyễn Trãi đã viết trong Bình Ngô Đại Cáo: "*Độc ác thay trúc rừng không ghi hết tội... Dơ bẩn thay nước bể không rửa sạch mùi...*"

Hiền quay qua nhìn vợ đăm đăm với ánh mắt ngạc nhiên lẫn thán phục.

- Anh phục em... Làm sao em biết được hai câu này?

Ngọc cười với chồng.

- Em đọc sách... Một bữa lau chùi nhà cửa thấy trong tủ sách của anh có cuốn Việt Nam Sử Lược của Trần Trọng Kim em đọc thử mấy trang thấy thích nên em lén đem vào sở để đọc...

- Tại sao em lại lén?

- Em sợ anh cười...

- Trời đất... Anh còn muốn em đọc cho biết để dạy cho con cháu của mình nữa. Mỗi người đều có quá khứ, dĩ vãng thời mỗi nước, mỗi dân tộc cũng vậy. Đó là sử. Người mà không biết sử của dân tộc thời cũng giống như mình quên mất quá khứ hay dĩ vãng của chính mình...

Hai vợ chồng mãi mê nói chuyện nên không để ý Định đang đứng ở quầy trái cây lắng nghe câu chuyện của họ.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 9

Đang chơi với con nơi phòng khách Kính nghe hai tiếng đing đong.

- Chắc bạn của ba tới...

Kính nói với Huệ đang ở trong nhà bếp rồi bước ra mở cửa. Thấy hai vợ chồng Hữu anh cười thốt.

- Dạ con chào hai bác...

Hữu bắt tay Kính.

- Sao khỏe không con?

- Dạ cảm ơn bác... Có thằng nhỏ một tuổi mệt đừ bác ơi...

Ngọc bước ra cười đón khách.

- Dạ chào anh chị... Mời anh chị ngồi... Huệ rót nước cho hai bác đi con...

Miên, vợ của Hữu khoát tay.

- Thôi khỏi đi con... Người nhà không mà nước nôi làm chi. Chừng nào bác khát bác lấy một mình...

Nhìn Hữu Ngọc cười nói.

- Anh Hiền ảnh đi đón hai người bạn của ảnh chắc cũng sắp về tới...

- Ai vậy?

- Hai người này là bạn cùng xóm và học cùng lớp với ảnh ngày xưa...

Nghe có tiếng xe ngừng Ngọc tiếp nhanh.

- Chắc ảnh về tới...

Có tiếng người nói loáng thoáng rồi cửa mở ra. Hiền bước vào trước theo sau là một người đàn bà và hai người đàn ông. Bắt tay Hữu và gật đầu chào Miên Hiền cười.

- Chào chị...

- Chào chú... Lúc này tôi coi chú mập mập và hồng hào ra...

Miên cười đùa. Hiền cười lớn.

- Dạ nhờ Ngọc thương nuôi cơm ngày bốn bữa...

Chỉ vào hai người người bạn anh tiếp.

- Xin giới thiệu với anh chị đây là Hùng, biệt danh Hùng Cò, bạn cùng xóm, cùng lớp của tôi. Đây là Hòa Nhóc cũng là bạn cùng xóm cùng trường. Còn đây là chị Lan, vợ của Hòa...

Dừng lại giây lát Hiền mới nói tiếp.

- Còn đây là anh Hữu với chị Miên. Anh Hữu là bạn với mình ở hải quân...

Ba người lính già bắt tay nhau. Gật đầu chào Ngọc Hùng Cò cười vui vẻ.

- Chào chị... Tôi thấy chị trẻ hơn hồi năm ngoái...

Ngọc chưa kịp nói Hiền xen vào trước.

- Tại Ngọc đọc truyện chương Kim Dung riết rồi luyện được thuật cải lão hoàn đồng của Châu Bá Thông...

Ngọc ré lên cười. Hiền vui vẻ nói tiếp với mọi người.

- Ngọc mới nói cho tôi biết là mê cuộc nhậu giữa Kiều Phong và Đoàn Dự...

Cười ha hả Hữu phụ họa.

- Vậy hả... Vậy là mình có đủ người để vừa nhậu vừa bàn chuyện chương rồi... Miên ghiền chương của Kim Dung còn hơn tôi nữa... Bả sắp luyện thành pho Hàng Long Thập Bát Chương rồi đó...

Cười hăng hắc Huệ tiếp lời Hữu.

- Thưa bác... Con thích ngón đòn Hàm Mô Công của Tây Độc hơn...

Miên bật lên tiếng cười vui vẻ.

- Rồi... Đụng rồi... Hàm Mô mà đụng với Hàng Long là đụng lớn nghe con...

Thấy thế Kính cũng xen vào câu chuyện.

- Thưa bác gái... Con khoái ngón Nhất Dương Chỉ của Đoàn Nam Đế. Nó xịt ra một cái là thiên hạ chới với liền...

Hữu, Hiền, Hòa và Hùng đều phá ra cười ha hả khiến cho Kính ngơ ngác. Bốn ông già hiểu theo nghĩa bóng. Còn bốn người đàn bà cũng đỏ mặt cười cười. Sau cùng Miên mới lên tiếng.

- Máy ông thật là...

Kính gượng cười lên tiếng hỏi.

- Con nói có cái gì đâu mà ba má và mấy bác cười...

Huệ khom người nói nhỏ vào tai chồng. Nghe xong Kính đỏ mặt rồi bật cười hăng hắc.

- Vậy à... Điều này anh phải học ngón Nhất Dương Chỉ để uýnh nhau với em...

Không muốn bàn tới chuyện chương nữa Ngọc nói với con gái và con rể.

- Hai đứa con phụ đem va li và chỉ cho bác Miên với bác Lan phòng đi con...

Riêng Hiền khều Hùng.

- Tao chỉ cho mày chỗ trụ trì...

Anh mở cửa hông đưa bạn vào một gian phòng rộng có tivi thật lớn đặt sát vào vách. Kế bên là dàn máy hát có năm cái loa theo lối surround sound. Nơi góc phòng đặt một cái giường nhỏ.

- Đây là phòng chơi của tụi nhỏ ngày xưa...

Hùng cười với bạn.

- Nhà rộng dữ hả...

Hiền cũng cười.

- Ba con với hai vợ chồng thành ra phải kiếm nhà rộng. Thăng An ra riêng và dọn lên Virginia năm rồi. Thăng Quốc dọn đi Houston rồi. Giờ chỉ còn hai vợ chồng tao với đứa út...

Đặt va li của bạn vào góc phòng Hiền liếc nhanh chiếc đồng hồ treo tường.

- Bây giờ rồi... Để tao hỏi bà xem có cái gì mình lai rai không...

Hùng lục trong va li của mình đoạn lôi ra chai Remi Martell.

- Cái này cho mày... Tao mua để dành mấy năm nay...

Hiền cười với người bạn thân nhất của mình.

- Để dành mai mốt tao với mày và thằng Hòa چرا... Mày ở chơi bao lâu?

- Một tuần...

Hiền gục gặt đầu.

- Mày nghỉ một chút đi... Trong tủ lạnh có bia...

Lát sau Hiền mở cửa theo sau là Hòa và Hữu.

- Mình hạ thổ cho tiện...

Hữu cười nói đoạn ngồi xếp bằng trên chiếc chiếu bông. Bốn người đàn ông ngồi xuống trong lúc Huệ dọn thức ăn ra.

- Ba... Má nói chỉ có hai món bê thui và bò tái chanh thôi. Má còn có giò thủ và tôm khô củ kiệu cho ba nữa...

Hùng cười với Hiền.

- Đứa này út phải không?

Hiền trả lời trong lúc khui bia cho mọi người.

- Nó đó... Tao vượt biên lúc nó mới được năm tháng...

Đưa chai Sapporo cho Hòa Hiền cười hỏi.

- Nghe nói mày sắp có cháu nội phải không?

Hộp ngậm bia Hòa gật đầu.

- Ủ... Giáng Sinh năm ngoái hai vợ chồng mày lên Louisville ăn đám cưới của nó...

Hữu chép miệng.

- Lẹ thật... Mới đây mà đã ba chục năm... Hồi 30 tháng 4 năm 75, lúc tàu bắt đầu rời An Thới tôi có hỏi xếp đi chừng nào mới về. Ông trả lời chắc năm ba năm thôi. Năm ba năm hóa ra thành năm ba chục năm... Mình già hết trơn... Mai một tụi mình sẽ rủ xương nơi đất khách quê người...

Hùng, Hiền và Hòa cùng thở dài vì câu nói của Hữu. Uống một hơi bia dài Hòa cười nói với Hữu.

- Bởi vậy tôi dặn bà xã và mấy đứa nhỏ khi tôi chết đừng có chôn mà thiêu rồi đem tro về Việt Nam. Quặng hay rải bậy bạ đâu đó cũng được. Tôi không muốn làm con ma ở xứ này. Cô đơn lắm...

Hùng cười ha hả vì câu nói của bạn. Hữu hỏi Hùng.

- Hùng chắc cũng con cháu đầy đàn?

Hiền trả lời thay cho bạn.

- Nó còn độc thân anh...

- Trời đất... Bạc đầu rồi mà côی cút một mình buồn lắm. Có vợ dù sao cũng đỡ hơn...

Uống ngụm bia Hùng cười buồn.

- Tôi hứa hôn năm bảy năm rồi sau đó bị đi cải tạo. Sau khi ra khỏi trại cải tạo mới biết nguyên gia đình vợ chưa cưới đã vượt biên. Sau đó tôi cũng vượt biên và sang Mỹ. Phần gia đình vợ chưa cưới của tôi đã mất tích. Từ đó tôi chờ hoài... Nói trắng ra tôi không yêu được ai nên đành ở vậy...

- Hùng đi cải tạo bao lâu?

- Dạ hơn bốn năm anh. Cái số của tôi xui lắm. Đúng ra với cấp bậc trung úy thời tôi không phải ở lâu nhưng vì tôi khai chức vụ an ninh tình báo tiểu khu thành ra được hân hạnh gờ thêm gần hai cuốn nữa... Tụi nó bảo an ninh và tình báo có nợ máu với nhân dân nhiều lắm...

Hữu cười ha hả.

- Tôi có một thằng em bà con cũng bị tình trạng như vậy. Nó là thượng sĩ của hải quân bên người nhái. Thấy nó đô con và đẹp trai nên lính tráng và bạn bè thường gọi đùa là đại úy. Thế rồi nó bị ở tù bốn năm năm chỉ vì khai thêm bốn chữ đại úy người nhái... Tôi có nói tại sao mà không giải thích cho tụi Việt Cộng biết. Nó lắc đầu nói giải nghĩa với mấy thằng dốt thời vạch đầu gối nói chuyện sướng hơn. Nó đâu có chịu nghe mình nói anh... Nhưng cũng may cho nó là nhờ ở bốn năm mà sau này nó được sang Mỹ...

Uống cạn chai bia Hùng hỏi Hiền.

- Mà có nhạc không?

- Có chứ... Mà muốn nghe nhạc gì? Tiên chiến, nhạc tình hay nhạc quê hương?

Hùng cười nhẹ.

- Nhạc quê hương hay ly hương càng tốt...

Hiền mẫn mò hồi lâu mới tìm ra một đĩa nhạc. Bỏ vào máy anh nói với ba người bạn của mình.

- Đây là một đĩa nhạc chọn lọc. Tôi chọn tất cả những bản nhạc ly hương mà tôi thích rồi nhờ thằng Kính đưa vào computer rồi sau đó nó làm ra đĩa cho tôi...

Giọng hát cất lên nghe buồn não nuột khiến cho Hùng thở dài còn ba người kia ngồi im lặng nghe.

- *Tôi đã gặp em bỏ ngõ tình cờ*

Đôi mắt ngây thơ đến từ thành phố

Ngục tù tối tăm nói với cuộc đời

Sài Gòn có vui? Sài Gòn có vui?

Em ngược nhìn tôi cúi đầu nói nhỏ

Còn gì nữa đâu thành phố mộng mơ

Thành phố đón đau vẫn còn nhăn nhũ

Sài Gòn chỉ vui khi các anh về

Tôi sẽ về đòi lại quê hương đã mất

Tôi sẽ về cùng em lau khô hàng nước mắt

Tôi sẽ mời em dạo chơi phố xá tươi vui

Những con đường tình, trường xưa, công viên tràn nắng mới

Tôi sẽ quỳ bên thánh giá bao dung

Tôi sẽ nguyện cầu cho tình yêu và cuộc sống

Đem tiếng khóc cười dâng đời khúc hát say mê

Cám ơn Sài Gòn tôi sẽ trở về

Sài Gòn mến yêu! Người tình mến yêu! Tôi sẽ trở về...

Uống cạn chai bia Hòa thờ một hơi dài.

- Nghe những bản nhạc loại này hay nhưng mà buồn...

Hùng cười nói với bạn.

- Nhạc của mình buồn mới hay. Ít có bản nhạc vui mà hay lắm...

Hữu trầm ngâm không nói. Hiền cũng vậy. Đốt điếu thuốc, hít hơi dài Hùng uống cạn chai bia. Giọng hát của Khánh Ly cất lên.

- Em gọi về cho anh dăm bao thuốc lá

Anh đốt cuộc đời cháy mòn trên ngón tay

Gởi về cho mẹ dăm chiếc kim may

Mẹ may hộ con tim gan quá đọa đầy

Gởi về cho chị dăm ba xấp vải

Chị may áo cưới hay chị may áo tang

Gởi về cho em kẹo bánh thên thang

Em ăn cho ngọt vì đời nhiều cay đắng

Con gởi về cho cha một manh áo trắng

Cha mặc một lần khi ra pháp trường phơi thây

Gởi về Việt Nam nước mắt đong đầy

Mơ ước một ngày quê hương sẽ thanh bình

Em gởi về cho anh một cây bút máy

Anh vẽ cuộc đời như ước vọng mong manh

Gởi về cho mẹ dăm gói chè xanh

Mẹ pha hộ con nước mắt đã khô cạn

Gởi về cho chị hộp diêm nhóm lửa

Chị đốt cuộc đời trong hoang lạnh mù sương

Gởi về cho em chiếc nhẫn yêu thương

Em bán cho đời tìm đường vượt biên

Con gởi về cho cha vài viên thuốc ngủ

Cha chôn cuộc đời trong trong tử tù chung thân

Gởi về Việt Nam khúc hát ân cần

Mơ ước yên lành... trong giấc ngủ.... da.... vàng....

Bốn người tuy tuổi đời có khác nhau đôi chút nhưng cùng chung tâm trạng của người lính già xa quê hương cho nên im lặng uống rượu và nghe nhạc.

Thình thoảng mới có người nói một câu.

- Sài Gòn em ở đó

Có còn những hàng cây

Chờ người anh đứng ngóng

Cuối đường lá nhẹ bay

Cuộc tình theo cơn gió

Bao nguyện ước cùng nhau

Áo em đã phai màu

Sài Gòn em ở đó

Bây giờ những chiều mưa

Giọt buồn như nước mắt

Ướt đẫm bóng ngày xưa

Một thời vui đã mất

Em còn biết tìm đâu

Có là mãi nghìn sau

Em dáng yêu đôi vai gầy

Làn tóc ngát hương say

Mắt xanh nay u hoài

Cuộc sống không ngày mai

Không một bóng tương lai

Trên đường lầy tăm tối

Em lệ sầu tê tái

Ôi đời mãi đêm dài

Sài Gòn em ở đó

Phố tàn vắng người qua

Giọng nào lên tiếng hát

Ân tình những bài ca

Sài Gòn còn mưa bão

Đưa em đi phương nào

Sài Gòn còn hay mất

Hận sầu chợt dâng cao

Sài Gòn em ở đó

Có thềm trách người đi

Vội vàng hay không đến

Cho lời cuối biệt ly

Sài Gòn em bên ấy

Tha phương anh bên này

Làm sao ta nói tới

Nghìn trùng rồi em ơi...

Hùng tự nhiên nghĩ tới Hằng. Anh nhớ khuôn mặt. Đôi mắt. Bàn tay. Tiếng cười vui tươi. Hùng cảm thấy mặt mình nóng bừng khi hồi tưởng lại cảnh Hằng mặc bikini khom người trước mặt mình để cho anh thấy những gì anh mơ được thấy. Anh nhớ lại cảnh tượng trong chiếc áo ngủ hở cổ Hằng chống tay lên bụng của mình nhìn chăm chú con nai đứng ngoài cửa sổ. Tự dưng anh nhớ cô cháu gái, người tri kỷ bé bỏng của mình. Thèm được nghe giọng nói thanh thanh. Tiếng cười hắc hắc trong như ngọc thạch. Tiếng hát trầm buồn. Hơn hai tuần lễ rồi hai chú cháu không có nói chuyện với nhau vì Hằng bận đi làm hai việc để kiếm tiền cho mùa nhập học sắp tới.

Ngồi đây uống rượu với bạn bè nhưng Hùng nhớ tới hai ngày cuối tuần ở Rocky Mountain National Park với Hằng. Đó là một kỷ niệm không bao giờ quên. Tâm tư của anh hướng về vùng núi non của Colorado với các địa danh như Fall River, Sundance Mountain, Deer Mountain. Con đường mòn mà hai chú cháu đặt tên là Đường Lên Thiên Thai. Đất đỏ hoạch len lỏi trong khu rừng cây thông xanh bạt ngàn.

- Sài Gòn em ở đó

Bây giờ những chiều mưa

Giọt buồn như nước mắt

Ướt đẫm bóng ngày xưa

Một thời vui đã mất

Em còn biết tìm đâu

Có là mãi nghìn sau

Em đáng yêu đôi vai gầy

Làn tóc ngát hương say

Mắt xanh nay u hoài

Cuộc sống không ngày mai

Không một bóng tương lai

Trên đường lầy tăm tối

Em lệ sầu tê tái

Ôi đời mãi đêm dài

Sài Gòn em ở đó

Phố tàn vắng người qua

Giọng nào lên tiếng hát

Ân tình những bài ca

Sài Gòn còn mưa bão

Đưa em đi phương nào

Sài Gòn còn hay mất

Hận sầu chợt dâng cao

Sài Gòn em ở đó

Có thăm trách người đi

Vội vàng hay không đến

Cho lời cuối biệt ly

Sài Gòn em bên ấy

Tha phương anh bên này

Làm sao ta nói tới

Nghìn trùng rồi em ơi...

Sài Gòn em bên ấy

Tha phương anh bên này

Làm sao ta nói tới...

Nghìn trùng rồi... em... ơi...

Bản nhạc dứt và bốn người lính ngồi im như những pho tượng buồn câm nín. Qua men bia chập chờn họ hồi tưởng về một thành phố đã xa ngàn trùng. Đường Duy Tân. Tự Do. Lê Lợi. Bến Bạch Đằng. Nguyễn Huệ. Giờ giới nghiêm. Còi hụ. Ly cà phê phin không đường. Chai 33 ướp lạnh. Dĩa tiết canh đỏ rực. Ly rượu đế pha xá xí cay chảy nước mắt của một lần về phép. Tiếng hát của ca sĩ nào đó trong ca khúc *Quê Hương Bỏ Lại* của Lam Phương khiến cho không khí buồn càng thêm lặng buồn.

- Những ngày xa quê hương

Là những ngày mang đau thương.

Một ngày xa quê hương

Là một ngày mang đau khổ

Một ngày không nắng ấm

Và một ngày mong mưa rào

Một ngày thiếu hơi thở

Của đồng cỏ nước Việt Nam

Đất nào sinh ra tôi

Mẹ hiền nào cứu mang tôi

Miền nào nuôi thân tôi

Mà giờ này tôi xa rồi

Này dòng sông phơi nắng

Kìa đồng ruộng lúa chín vàng

Giờ này đã xa rồi

Và ngàn đời nhớ Việt Nam

Hãy nhớ và hãy nhớ

Người Việt Nam đang lạc loài

Hãy thương và hãy quý

Người đồng bào ta với ta

Hãy biết và hãy biết

Rằng ngày mai khi ta về

Hãy nhóm ngọn lửa hồng

Đốt sáng vạn niềm tin

Gió chiều mang hương quê

Lòng giật mình trong cơn mê

Ngày dài ôi lê thê

Mà hồn mình như ê chề

Sài Gòn ta vẫn nhớ

Đà Lạt giàu trong mưa phùn

Chiều nào biển Vũng Tàu

Dòng tận cùng đến Cà Mau

Nhớ chiều quê hương ơi

Thật tận cùng xa xôi thôi

Vùng trời Nha Trang xưa

Và dòng Đồng Nai hững hờ

Nào Cần Thơ nắng ấm

Kìa ruộng đồng lúa chín vàng

Giờ này đã xa rồi

Và ngàn đời nhớ Việt Nam...

Thở dài khe khẽ Hòa lên tiếng hỏi Hiền.

- Mà còn nhớ Ngọc Liên?

- Nhớ... Bộ mà gặp cô ta à?

Hiền trả lời và hỏi lại. Khai chai bia mới Hòa Nhóc gật đầu.

- Tao gặp cô ta ở Louisville... Có chồng rồi... Hai con nữa... Nàng nhắc tới hai đứa tụi bây nhất là thằng Hùng...

Hùng cười cười tu cạn chai bia. Nhìn thấy đĩa bê thui và bò tái chanh hết trơn Hiền cầm đĩa đứng lên.

- Để tao đi ngoại giao xem còn món gì không?

Lát sau Hiền bước vào cười nói với Hữu.

- Hết rồi... Chị Miên nói tới giờ ăn cơm rồi. Mình chịu khó ăn cơm với canh chua cá kho. Ngày mai thứ bảy sẽ có đại tiệc...

Bốn người lính ngưng uống ra phòng ăn cơm rồi lo nghỉ ngơi.

Hùng cảm thấy tỉnh táo vì tắm nước nóng. Ngồi im trong căn phòng bề bộn nhiều thứ anh không biết phải làm gì. Mở túi da anh lấy ra cái điện thoại cầm tay nhỏ xíu. Hằng đã cố vấn cho anh mua cái điện thoại tốt nhất của hãng Singular. Bấm số điện thoại của Hằng anh hơi cau mày khi thấy bên kia đầu dây bị bận. Bỏ điện thoại xuống anh tới mở tủ lạnh lấy chai bia đoạn trở về chỗ ngồi. Âm thanh giống như điệu nhạc vang lên báo cho anh biết có người gọi.

- A lô...

Hùng nghe tiếng cười hắc hắc rồi hai chữ êm ấm vang lên.

- Chú ơi...

- Chú gọi cháu mà điện thoại của cháu bị bận...

- Chú biết tại sao không. Cháu gọi cho chú đó... Chú đang ở đâu vậy?

- Tại nhà một người bạn ở Atlanta...

- Cháu quên là chú đi vắng. Cháu gọi lên Denver không có chú... Cháu sùng lắm...

Hằng cười hắc hắc sau câu nói.

- Chú nhớ cháu...

- Cháu cũng vậy... Nhớ chú thật nhiều... Chừng nào chú mới qua...

- Nhớ chú bằng nhớ bồ của cháu không?

Hùng đùa và Hằng cũng đùa lại.

- Nhớ chú không bằng nhớ ông thi sĩ của cháu đâu. Ông đẹp trai, dễ thương và tài hoa hơn chú nhiều...

- Vậy hả... Để mai mua một chú cho ông về hưu...

- Không được đâu chú ơi... Làm như thế là chú làm khổ cháu. Cháu lỡ mê ông rồi...

Hùng cười và Hằng cũng cười khúc khích tiếp.

- Bởi vậy cháu phải xẻ thân cháu làm đôi... Nửa dành cho Huy Hùng và nửa dành cho ông thi sĩ Đã Quen Hăng...

Hùng cười lớn vì vui thích.

- Có ai ở gần chú không?

- Chi vậy?

- Cháu sợ người ta nghe người ta cười chết...

- Chú đang ở một mình trong phòng đen rộng lắm...

- Chú đang nhậu hả?

- Không... Từ hồi cháu dặn cuối tuần không nên uống nhiều chú không có uống nữa...

Hăng cười hắc hắc bên kia đầu dây.

- Chú nghe lời cháu cứng... Không nhậu chú làm gì?

- Chú chạy bộ... Chú lên núi đi bộ...

- Giỏi... Mấy thứ đó làm cho chú sống lâu...

- Sống lâu để làm gì?

Im lặng thật lâu Hằng mới trả lời nhỏ và chậm.

- Để nói chuyện với cháu... Để lâu lâu mình gặp nhau...

- Như vậy chú càng chết sớm hơn...

- Sao vậy?

- Nhớ cháu... Nhớ tới điên luôn... Chắc chú phải tự tử bằng cách đập đầu vô gối...

Hằng ré lên cười.

- Cháu treo bức ảnh của chú tặng trong phòng riêng. Má thấy má khen đẹp. Má hỏi ai mua và cháu phải nói là của bạn tặng. Cũng may bữa đó má không có mang kiến nên không thấy bốn chữ *n. v. h. h...* Nếu thấy chắc má cũng đoán ra...

- Nếu má đoán ra, má hỏi thời cháu trả lời ra sao?

- Cháu sẽ nói của chú mua ở trên Denver hôm đi trượt tuyết rồi gửi xuống tặng cho cháu...

Ngừng lại giây lát Hằng thở dài nhẹ nhẹ.

- Cháu không muốn nói dối nhưng cháu cũng không muốn nói sự thật. Có lẽ...

Dường như không muốn nói tới chuyện đó Hằng đổi đề tài.

- Chờng nào chú mới qua đây?

- Thứ năm... 6 giờ chiều chú sẽ có mặt ở phi trường...

- Chú có cần cháu đón không?

- Chắc không trừ khi nào cháu muốn...

- Thứ năm cháu phải làm tới 9 giờ tối. Cháu " wait " cho một nhà hàng ở gần trường của cháu học...

- Chú đã lấy phòng và mượn xe rồi. Khi nào tới chú sẽ gọi cho cháu biết...

- Chú qua lẹ đi... Cháu muốn thấy Hùng Cò của cháu...

Hằng cười hăng hắc sau khi nói.

- Chú ngủ ngon nha... Cháu cũng đi ngủ để mai thức sớm...

Tắt điện thoại Hùng thờ dài khe khẽ. Anh không biết mình vui hay buồn. Hơn hai mươi mấy năm nay anh chưa hề có cảm tình với ai như với Hằng. Ngoài Quỳnh Hương ra anh chưa nhớ ai như nhớ Hằng. Từ khi biết người vợ chưa cưới đã mất tích trên biển Hùng nhớ thương vô cùng. Nhưng theo thời gian anh biết dù có nhớ, có thương anh cũng không thể sống với một người đã chết. Anh không thể sống mãi với hình bóng của Quỳnh Hương. Người ta sống rồi mới hoài niệm quá khứ chứ không có ai hoài niệm quá khứ để mà sống. Hùng biết điều đó nhưng sở dĩ anh không yêu được ai vì những người mà anh đã gặp qua không giống, không phù hợp với Quỳnh Hương của anh trong quá khứ. Họ không ở trong cái tuổi của Quỳnh Hương. Họ cũng không có cái nhân dáng, cái hồn nhiên, ngây thơ của Quỳnh Hương ở vào thời điểm hơn ba mươi năm về trước. Nói tóm lại là Hùng đi tìm một người đàn bà qua hình ảnh của Quỳnh Hương. Bởi vậy ngay khi gặp Thiên Hằng anh cảm thấy mình gắn bó và gần gũi với cô gái nhỏ hơn mình ba mươi một tuổi. Dù không giống hoàn toàn Hằng lại có cái nhân dáng, cá tính của Quỳnh Hương ba mươi năm trước. Huống chi Hằng còn có cái mà Hùng đam mê là chất văn nghệ. Hùng chỉ khám phá ra điều này cách đây vài ngày khi nằm trong phòng riêng ngắm bức ảnh bán thân của Hằng đã tặng cho mình. Anh đã đem bức ảnh tới một tiệm chụp hình nổi tiếng mượn họ phóng đại ra thật lớn rồi đóng khung cẩn thận để trang trọng treo trong phòng ngủ của mình. Khi nhìn khuôn mặt. Đôi mắt. Nụ cười. Mái tóc của Hằng Hùng mới khám phá ra Quỳnh Hương và Thiên Hằng có nhiều nét, nhiều điểm giống nhau. Không biết điều này có thật hay là tự ý anh nghĩ như thế, bởi vì hình ảnh của Quỳnh Hương bây giờ chỉ còn trong trí tưởng của anh mà thôi. Tuy nhiên điều mà anh biết là mình vui vẻ và yêu đời khi có Hằng ở bên cạnh. Cô cháu gái trẻ đẹp và tài hoa này như là liều thuốc hồi sinh cực mạnh tưới vào tâm hồn khô khan và cằn cỗi của Hùng. Bởi vậy dù biết tuổi tác cách biệt, dù tiếng đời dị nghị, dù cảm thấy áy náy khi bị cái nhìn trách móc của ba má Hằng; Hùng cũng không thể viện dẫn bất cứ điều gì để ngưng nhớ nhung và nói chuyện với Hằng. Một

điều khiến cho Hùng bớt ngại ngùng khi dẫn sâu vào tình cảm là Hằng đã trưởng thành chứ không phải con nít vị thành niên. Hai mươi lăm tuổi, học đại học Hằng có đủ trí khôn và kiến thức để biết và trách nhiệm về hành động của mình.

Suy nghĩ giây lát Hùng lên phòng khách kiểm Hiên.

- Mà cần cái gì?

- Tao có laptop nhưng tao cần nối vào đường dây của mà để lên mạng...

Hiên cười cười.

- Vậy hả... Để tao lo... Gì chứ điện toán tao cũng biết chút chút...

Năm phút sau Hùng lên mạng để sưu tầm về các nhà hàng và thắng cảnh của tiểu bang Oklahoma.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 10

Năm giờ chiều thứ bảy. Ngôi nhà rộng của Hiền vang vang tiếng cười nói. Mười một người lớn ngồi quanh chiếc bàn ăn vừa rộng vừa dài. Thức ăn được bày la liệt. Nga, vợ của Định mang tới một món vô cùng đặc biệt và được mọi người chiêu cố nồng nhiệt.

- Món ché của chị Nga ngon hết sẩy...

Hòa vừa nhai vừa nói tiếp.

- Mấy năm trước tôi có mua ăn thử ở Louisville nhưng họ làm không giống như vậy... Bà xã tôi làm mà cũng không ngon như chị...

Định cười ha hả.

- Bà là dân Sài Gòn mà theo tôi ra Huế ở riết rồi bà học lóm được cách làm ché...

Nga háy chồng.

- Người ta chỉ cho em đàng hoàng mà anh cứ nói học lóm...

Mỉm cười với Ngọc, Miên và Lan Nga nói tiếp.

- Chút nữa tôi sẽ chỉ cách làm ché cho ba bà. Cũng không có gì khó khăn và bí mật đâu. Chỉ có mất thời giờ thôi... Hồi mới từ bên Cali dọn qua Atlanta chưa quen biết ai tôi làm ché cho mấy đứa nhỏ và ông ăn hoài. Ông Định ông thích lai rai cho ngà ngà rồi tụi này đọc truyện chường. Ông Định mà dô mấy ly là ông tự xưng ông là Lệnh Hồ Xung rồi gọi tôi là Doanh Doanh già của ông...

Nga vừa nói vừa cười thánh thót. Miên cũng cười lên tiếng.

- Vậy là đụng lớn rồi đó nghe chị. Lệnh Hồ Xung với Độc Cô Cửu Kiếm của chị mà đụng Hàm Mô Công của cháu Huệ hoặc Nhất Dương Chỉ của cháu Kính là bẽ nôi vỡ chén nghe...

Mọi người cười hăng hắc. Nhất là Nga khi nghe Huệ nói cho biết nghĩa bóng về Nhất Dương Chỉ của Kính lại cười nhiều và lớn hơn ai hết. Ăn cục nem nướng do Ngọc làm Nga cười nói.

- Ngọc làm món này ngon. Chị làm hoài mà cũng không vừa ý. Dường như mỗi người đều có một món ngon riêng của mình. Anh Định ảnh không biết nấu ăn chứ ảnh pha nước mắm ngon hết sảy...

Định cười khi nghe vợ khen. Không biết nghĩ sao anh quay qua hỏi bạn.

- Hiền có đĩa nhạc nào hay không?

Hiền chưa kịp trả lời Huệ nhanh nhẩu đáp thay cho ba của mình.

- Con có... Con cho mấy bác nghe cái đĩa nhạc mà con thu để dợt đàn...

Dứt lời Huệ đứng dậy đi tới chỗ dàn máy hát. Lát sau âm thanh trầm buồn cất lên khiến cho mọi người đều ngưng nói chuyện để lắng nghe. Tiếng hát của Khánh Ly buồn da diết.

- Em Sài Gòn đẹp nhất về đêm

Tiếng hoa rơi nhạc lắng mây chìm

Nét môi duyên nụ cười huyền hoặc

Nhạc lắng mây chìm phút chốc trần gian lãng quên

Ta thương em tàn hơi thở cuối

Ta nhớ em trọn kiếp lưu đày

Ngày ta đi bàng hoàng đau thương nhớ

Giã từ nhau ngậm ngùi như trong bóng mây

Đường cũ có còn in bóng

Áo ai còn theo gió bay

Tiếng guốc còn vang phố vắng

Hay đã tàn trong ngõ hẹp chiều nay

Ta nhớ từng cơn mưa bụi nhỏ

Ta chờ nhau từng cuối phố mưa sa

Từng cơn lạnh mưa giao mùa đến

Mưa sớm thu về én xót xa.

Ôi đời đã vô tình không tiếc thương

Ngõ xưa đã huyệt lối thiên đường

Còn đây hơi thở xanh sao mộng

Em mất tên rồi ta vẫn vương...

Còn đây hơi thở xanh xao mộng

Em mất tên rồi, ta vẫn vương...

Buông tiếng thở dài hắt hiu rồi Định cất tiếng hỏi Huệ.

- Bản nhạc này tên gì vậy cháu?

- Dạ... *Cho Một Thành Phố Mất Tên*. Đây là bài thơ của thi sĩ Hoàng Ngọc Ẩn và cố nhạc sĩ Phạm Đình Chương đã phổ nhạc...

Năm người lính già cúi đầu như cổ dẫu tiếng than uất nghẹn hay giọt nước mắt sắp sửa ứa ra. Giọng ca của Trần Thái Hòa trong *Đêm Nhớ Về Sài Gòn của Trầm Tử Thiêng* như lời than van của một thành phố giờ chỉ còn trong kỷ niệm.

- *Đêm nhớ về Sài Gòn*

Thấy phố phường buồn xưa chưa nguôi

Những con đường thềm đôi chân vui, đã bao lâu chờ đợi

Đường đi nghe quá khứ trong sâu

Đường chia ly vẫn ngoái tin nhau...

Tình lẻ loi canh thâu...

Đêm nhớ về Sài Gòn

Tiếng nhạc vàng gọi từng âm xưa

Ánh đèn vàng nhạt nhòa đêm mưa

Ai sầu trong quán úa

Bóng mẹ hiền mờ mờ bên song

Mắt người tình một trời mênh mông

Gợi bao nhiêu cho cùng...

Yêu me một khối tình quê

Yêu em từng bước tình si

Đêm đêm mộng thấy đường đi đường về

Ta như cậu bé mồ côi

Cố vui cuộc sống nhỏ nhoi

Cố quên ngày tháng lẻ loi

Để lớn, để đêm đêm nhớ về Sài Gòn

Thấy mình vừa trở lại quê hương

Đã gặp người một trời yêu thương

cho lòng thêm chút ấm

Thấy bạn bè thềm ngồi bên nhau

Nhắc chuyện người chuyện đời thương đau

Tình chia trong... đêm... sâu...

Hùng đưa ly rượu lên uống một hơi như muốn nuốt hết nỗi buồn đau vào trong lòng. Thành phố nơi anh sinh ra và lớn lên đã bị xóa tên. Thành phố đã mất tên nhưng kỷ niệm vẫn còn đầy ắp trong tâm hồn.

- Đêm nhớ về Sài Gòn

Thấy phố phường buồn xưa chưa nguôi

Những con đường thềm đôi chân vui, đã bao lâu chờ đợi

Đường đi nghe quá khứ trong sâu

Đường chia ly vẫn ngóng tin nhau...

Tình lẻ loi canh thâu...

Đêm nhớ về Sài Gòn

Tiếng nhạc vàng gọi từng âm xưa

Ánh đèn vàng nhạt nhòa đêm mưa

Ai sầu trong quán úa

Bóng mẹ hiền mờ mờ bên song

Mắt người tình một trời mênh mông

Gợi bao nhiêu cho cùng...

Yêu mẹ một khối tình quê

Yêu em từng bước tình si

Đêm đêm mộng thấy đường đi đường về

Ta như cậu bé mồ côi

Cố vui cuộc sống nhỏ nhoi

Cố quên ngày tháng lẻ loi

Để lớn, để đêm đêm nhớ về Sài Gòn

Thấy mình vừa trở lại quê hương

Đã gặp người một trời yêu thương

cho lòng thêm chút ấm

Thấy bạn bè thềm ngồi bên nhau

Nhắc chuyện người chuyện đời thương đau

Tình chia... trong... đêm... sâu...

Giọng ca buồn của Ngọc Lan trong ca khúc *Sài Gòn Vĩnh Biệt Tình Ta* của Ngọc Trọng cất lên như xói vào tâm hồn rễ mọc của năm người lính già xa quê hương mấy chục năm.

- Chiều Sài Gòn người có đi qua

Nhớ chiều xưa dáng nhỏ mong chờ

Những con đường giờ đây cúi mặt

Mắt nai buồn hồn bỗng bơ vơ

Mưa Sài Gòn người có chờ ta

Nhớ chiều xưa thành phố nhạt nhòa

Mưa chậm buồn, mưa giăng phố nhỏ

Em lặng nhìn người sắp đi xa

Ôi đêm Sài Gòn, thành phố giới nghiêm

Nhớ người yêu xa bước nhỏ tìm về

Gác nghèo năm xưa, khung cửa bỏ ngõ

Đèn đêm thương nhớ

Ôi đêm Sài Gòn, ngàn kiếp khó phai

Nhớ hàng me nghiêng, nắng chiều chạy dài

Nghĩa địa riêng em âm thầm gục đầu

Khóc biệt ngày vui

Xa thương Sài Gòn giờ đã đổi tên

Nhớ người thân yêu, đã lạc đường tìm

Phố buồn xanh xao em còn một mình

Lạc loài chân chim

Xa thương Sài Gòn, trọn kiếp thủy chung

Trách làm chi ai, xa mặt chạnh lòng

Nỗi buồn cơn đau giết mòn tuổi mộng

Ai buồn gì không?

Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ

Dấu giờ đây giữa cảnh ngục tù

Vẫn mơ về đường xưa lối cũ

Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...

Từ ngục tù người viết bài ca

Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa

Cung điệu buồn, chừng như nước nở

Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt tình ta...

Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ

Dẫu giờ đây giữa cảnh ngục tù

Vẫn mơ về đường xưa lối cũ

Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...

Từ ngục tù người viết bài ca

Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa

Cung điệu buồn, chừng như nước nở

Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt... tình... ta...

Buông tiếng thở dài hắt hiu Nga nói với Miên.

- Dù biết Sài Gòn bây giờ không như ngày xưa nhưng mà tôi vẫn nhớ.
Nhiều khi nhớ tới nhà, tới chỗ mình ở mà rơi nước mắt...

- Ôi đêm Sài Gòn, thành phố giới nghiêm

Nhớ người yêu xa bước nhỏ tìm về

Gác nghèo năm xưa, khung cửa bỏ ngỏ

Đèn đêm thương nhớ

Ôi đêm Sài Gòn, ngàn kiếp khó phai

Nhớ hàng me nghiêng, nắng chiều chạy dài

Nghĩa địa riêng em âm thầm gục đầu

Khóc biệt ngày vui

Xa thương Sài Gòn giờ đã đổi tên

Nhớ người thân yêu, đã lạc đường tìm

Phố buồn xanh xao em còn một mình

Lạc loài chân chim

Xa thương Sài Gòn, trọn kiếp thủy chung

Trách làm chi ai, xa mặt chạnh lòng

Nỗi buồn cơn đau giết mòn tuổi mộng

Ai buồn gì không?

Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ

Dấu giờ đây giữa cánh ngục tù

Vẫn mơ về đường xưa lối cũ

Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...

Từ ngục tù người viết bài ca

Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa

Cung điệu buồn, chừng như nước nở

Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt tình ta...

Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ

Dấu giờ đây giữa cánh ngục tù

Vẫn mơ về đường xưa lối cũ

Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...

Từ ngục tù người viết bài ca

Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa

Cung điệu buồn, chừng như nước nở

Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt tình ta...

Ôi Sài Gòn... vĩnh biệt... tình... ta...

Hùng thở dài thầm lặng. Những dòng nhạc buồn càng làm cho anh buồn thêm. Anh nghe tiếng Sài Gòn thở than, van xin những người đi xa hãy quay trở về để phục hồi lại tự do cho đất nước cũng như lấy lại tên Sài Gòn.

- Sài Gòn tạ từ ngày chia xa

Bao năm rồi mộng ước phôi pha

Người đi từ thủa buông tay súng

Có biết cho người chốn lao lung

Sài gòn dù cường đổi thay tên

Nhưng trong lòng người vẫn không quên

Thành xưa kỷ niệm bao tiếc thương

Se sắt ai người đau quê hương.

Sài gòn còn đâu em ơi

Sài Gòn chiều nao mưa rơi

Những hàng me đổ lá tuôn sầu

Ngập đường đôi chân em về đâu

Sài Gòn thôi đừng buồn nghe em

Anh phương trời em khóc bơ vơ

Trời mưa bên này làm hung nhớ

Em có chờ anh em có mơ

Một ngày anh sẽ về bên em

Anh sẽ về vạn sắc cờ bay

Thành đô bao người say đêm nay.

Nâng chén tương phùng tay nắm tay...

Nâng chén tương phùng tay nắm tay...

Nâng chén tương phùng... anh... với... em...

Bản nhạc *Sài Gòn Mơ Ngày Hội Ngộ* của nhạc sĩ Trần Chí Phúc làm buổi tiệc chìm vào bầu không khí không có tiếng cười mà chỉ có tiếng thở dài hoặc ánh mắt u hoài.

- Bác Định và bác Hữu biết chuyện ông Trần Văn Bá không?

Câu hỏi của Kính phá tan bầu không khí im lìm. Hai người lính già tuổi nhất đang ngồi trong bàn tiệc nhìn nhau. Cuối cùng Định lên tiếng.

- Ông ta bằng tuổi của bác tức là sinh vào năm 1945. Quê ở Sa Đéc, con của ông Trần Văn Văn, dân biểu của Việt Nam Cộng Hòa mình ngày xưa. Ông Trần Văn Văn bị Việt Cộng ám sát chết. Sau khi cha chết Trần Văn Bá qua Paris học. Năm 1975 Bá là chủ tịch của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam ở Pháp rồi cùng với một số bạn thành lập phong trào có tên là Mặt Trận Thống Nhất Các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng Việt Nam. Khoảng năm 84 Trần Văn Bá cùng một số chiến hữu tìm đường trở về nước với tâm nguyện lật đổ cộng sản đem lại tự do và no ấm cho tổ quốc. Tuy nhiên...

Định ngừng lại thở một hơi thật dài.

- Vì cơ cấu tổ chức lỏng lẻo, sự kiểm soát về an ninh không được chặt chẽ và sự thu nạp đảng viên vội vàng do đó tụi Việt Cộng đã cài được gián điệp vào trong tổ chức của ông Bá. Khi ông ta cùng một số chiến hữu đổ bộ lên Cà Mau thời công an biết trước nên phục kích bắt sống hết. Trần Văn Bá và một số anh em như Hồ Thái Bạch, Lê Quốc Quân bị tụi nó hành quyết vào đầu năm 85... Dù công cuộc phục quốc bị thất bại nhưng Trần Văn Bá và chiến hữu đều được mọi người trong cũng như ngoài nước thương mến và kính trọng. Ông ta như là Nguyễn Thái Học...

Huệ cười nói đùa với chồng.

- Phải chi nước mình có thêm một ông Trần Văn Bá nữa...

- Chi vậy?

Kính hỏi và Huệ cười đáp.

- Để phục quốc... Để trở về nước lật đổ cộng sản...

- Không dễ đâu em ơi... Nếu dễ thời bác Định, bác Hữu đây làm từ lâu rồi...

Hữu liếc nhanh Định rồi hai người lính già im lìm không lên tiếng. Lát sau Hữu mới cười nói.

- Thôi ăn đi chứ... Thức ăn nguội hết rồi... Bỏ qua chuyện phục quốc đi...

Dù Hữu đã nói như vậy nhưng mọi người nhất là năm người lính già chỉ ăn uống một cách gượng gạo. Đang ăn Hùng bỏ đũa xuống rồi nói nhỏ.

- Tôi no rồi...

Anh đứng lên đi về phía cửa chính.

- Mà đi đâu vậy?

Hiền hỏi vói theo.

- Tao ra sân hút thuốc...

- Đợi tao đi với...

Hiền buông đũa bước theo bạn.

- Chờ tôi một chút...

Cầm ly rượu lên uống cạn Định bước theo Hiền ra cửa. Không hẹn năm ông lính cùng ra sân hút thuốc.

Nga cười nhìn Ngọc.

- Anh Định đâu có hút thuốc...

Miên cười lên tiếng.

- Họ không muốn cho tụi mình nghe họ bàn chuyện phục quốc nên làm bộ ra sân hút thuốc... Gì chứ chuyện phục quốc thì ông Hữu của tôi thích nghe và thích bàn lắm...

Ngọc cười nhỏ.

- Anh Hiền của em cũng vậy... Kệ để cho mấy ông bàn chuyện cứu nước đi... Lời nói đâu có mất tiền mua...

Năm người lính già đứng quây quần trên sân cỏ cạnh bồn bông. Nắng tháng bảy chói chang mặc dù gần bảy giờ tối. Chút gió thổi phất phơ hàng cây thông xanh xanh.

- Anh nghĩ mình có thể...

Mặc dù Hùng không nói hết câu nhưng Định hiểu ý.

- Làm như Trần Văn Bá thời không được. Đông người dễ bề lắm. Nhất là hoạt động trong nước. Tụi công an nó kiểm soát gắt gao. Hở ra một chút là tụi nó biết liền...

Hít hơi thuốc dài Hòa xen vào.

- Mình làm nhỏ thôi... Chừng ba bốn chục người tôi nghĩ chắc được... Tôi muốn nói là mình làm để gây tiếng vang...

Hiền gật đầu cười.

- Đúng rồi đó. Mình làm để gây tiếng vang, để chứng tỏ rằng chúng ta thua trận nhưng chưa chịu đầu hàng, không bao giờ đầu hàng cộng sản...

- Ba em không sợ chết à?

Định hỏi gọn. Hùng cười cười.

- Sợ chứ anh... Nhưng chết sớm hay chết muộn thời mình cũng chết. Nếu mình trở về nước để chết thời cái chết của mình còn có một ý nghĩa đặc biệt hơn là kéo lê kiếp sống già nua ở đây...

Hiền nói với giọng sầm nầm.

- Tôi đồng ý với Hùng... Hai anh hơn sáu mươi rồi cùng lắm sống thêm chục năm nữa. Đó là chưa kể bệnh hoạn. Ba đứa tôi cũng sắp tới sáu mươi rồi...

Định liếc Hữu như dọ ý. Hữu cười nhẹ.

- Muốn làm thời mình làm cũng được. Nhưng có vài điều mình cần phải nêu ra. Thứ nhất là tiền, thứ nhì là nhân sự và thứ ba là mục tiêu. Mình có tiền không?

Định, Hiền và Hòa làm thinh. Hùng nói với giọng trầm.

- Tôi có tiền. Nhưng tôi muốn hỏi anh Hữu là mình cần phải có bao nhiêu tiền?

Liếc nhanh Hiền Hữu cười đùa.

- Mình vào phòng bàn chuyện tiện hơn... Đứng ngoài này vừa nóng vừa mỏi chân...

Dứt lời Hữu thì thâm. Cười ha hả Hiền khêu Hòa.

- Tao với mày đi lấy đồ nhắm...

Thấy Hiền và Hòa đi vào Miên cười hỏi.

- Máy ông bàn chuyện phục quốc xong chưa?

Hiền cười nói đùa lại.

- Chưa chị ơi... Anh Hữu với anh Định bảo không có nhậu nhẹt hai ảnh bàn không ra. Bởi vậy tôi với Hòa phải dô đây kiếm mồi...

Lan cũng lên tiếng nói đùa.

- Có thực mới vực được đạo. Máy ông phải ăn nhậu say sưa rồi mới tính chuyện phục quốc được...

Hòa cười cười.

- Em nói đúng đó...

Ôm vai vợ anh cười tiếp.

- Tối nay em ngủ một mình nghe... Anh bận đi phục quốc rồi...

Quay sang Ngọc Hiền hỏi nhỏ.

- Em còn gì ăn không cưng?

- Thiếu gì... Anh muốn ăn món gì?

- Làm cho anh hai đĩa bự đi... Cái gì cũng được... Huệ con lấy cho bác Hòa một thau nước đá...

Trước khi rút vào phòng giải trí Hiền còn cười nói đùa với vợ.

- Em và mấy chị ráng ngủ mình ên tối nay nghe. Tụi này bàn chuyện phục quốc suốt đêm luôn...

Hiền khép cửa lại cẩn thận như không muốn cho ai nghe. Hớp ngụm rượu mới pha Hữu hỏi Hùng.

- Hùng có bao nhiêu tiền?

- Vừa bán nhà vừa gom góp tiền tiết kiệm tôi có khoảng hai trăm ngàn thưa anh...

Trầm ngâm giây lát Hữu mới thong thả lên tiếng.

- Nếu chỉ muốn gây tiếng vang thời chúng ta không cần phải làm lớn như ông Bá. Tiền bạc ít, nhân sự ít cho nên ta phải chọn một vị trí nhỏ và không quan trọng. Đánh chiếm và giữ được vị trí này trong thời gian hai ba ngày là ta thành công rồi...

Hớp một ngụm rượu Định hỏi.

- Anh nhắm vào mục đích tuyên truyền nhiều hơn...?

Hữu cười gật đầu khi biết Định đã hiểu ý của mình.

- Mình có đủ sức đánh chiếm một quận hay một vị trí quân sự nhưng điều mà tôi muốn nhấn mạnh là phải gây tiếng vang lớn cho dân chúng trong và ngoài nước biết. Dân chúng có biết thời mới làm cho họ một tin tưởng và phấn khởi. Ngoài ra việc của mình làm còn có mục đích làm gương cho con cháu của chúng ta...

Ngừng lại giây lát Hữu nói với giọng buồn buồn.

- Cộng sản không thể một sớm một chiều mà sụp đổ. Có lẽ cho tới lúc nhắm mắt chúng ta cũng không có cái may mắn được trở lại quê hương tự do. Lớp của mình già rồi do đó muốn lật đổ cộng sản phải nhờ vào bàn tay của con mình, cháu mình. Tụi mình giống như là viên gạch lót đường cho con cháu bước lên để lật đổ cộng sản...

Ngừng lại giây lát Hữu cười nói với bốn người bạn.

- Tôi đi lạc đề rồi... Với số tiền mà Hùng có tôi nghĩ ta chỉ tổ chức được một nhóm chừng hai tới ba mươi người...

Quay sang Định Hữu hỏi nhanh.

- Anh có ra thăm Phú Quốc lần nào chưa?

Định lắc đầu.

- Tôi có nghe nói nhưng chưa đi lần nào...

Quay sang Hiền Hữu cười tiếp.

- Hiền thời chắc có ở Phú Quốc?

- Dạ có... Tôi ở An Thới từ năm 69 cho tới 71...

Gật gù hớp một hớp rượu rồi đốt điếu thuốc Hữu nói với mọi người.

- Nếu muốn gây tiếng vang thời mình nên chọn Phú Quốc. Sở dĩ tôi chọn Phú Quốc vì hai lý do. Nó ở xa đất liền do đó sự kiểm soát không được chặt chẽ. Ngoài ra Phú Quốc đang là một trung tâm du lịch nổi tiếng. Người ở trong và ngoài nước tới thăm Phú Quốc đông lắm. Nếu mình đánh chiếm Phú Quốc và giữ nó được ba ngày thời dân du lịch sẽ đồn đại khắp nơi...

Định, Hùng, Hiền và Hòa đều gật đầu đồng ý. Gắp cục nem nướng chấm vào đĩa nước mắm rồi bỏ vào miệng nhai chậm chậm Hữu nói đùa.

- Về nước phục quốc thời mình không có Courvoiser để nhậu với nem nướng đâu nghe...

Mọi người cười lớn. Thò đũa gắp miếng giò thủ Định đùa.

- Bởi vậy mình nên ăn bù đi... Hùng với Hòa ăn đi chứ...

- Còn một lý do quan trọng khiến cho tôi chọn Phú Quốc vì mình cần phải có vũ khí và đạn dược để đánh nhau với tụi bộ đội. Khoảng tháng 3 năm 75, một chiếc ghe chở súng của Vùng 1 Duyên Hải của hải quân đã bị chìm ở hòn Thơm. Tôi biết được chuyện này là vì lúc đó tôi làm ở phòng hành quân của Bộ Tư Lệnh Vùng 4 Duyên Hải. Nếu tìm thấy chiếc ghe ta sẽ có súng đạn đủ trang bị cho một đại đội...

Định gật gù cười nói với Hữu.

- Anh tính toán chu đáo lắm. Anh phải nghiên cứu chuyện này từ lâu lắm...

Hữu cười gật đầu.

- Muốn đánh chiếm Phú Quốc thời mình phải chiếm phi trường, Ủy Ban Nhân Dân quận và trạm công an quận. Ngoài ra mình còn phải có hai toán lính chặn đường phục kích đám bộ đội từ An Thới kéo lên. Anh tính bao nhiêu người thời đủ?

Trầm ngâm giây lát Định mới trả lời câu hỏi của Hữu.

- Tôi nghĩ mình cần ít nhất hai tiểu đội. Nhiều quá mà tụ về một lúc ở Phú Quốc tôi sợ tụi công an chú ý...

- Tôi cũng nghĩ như anh vậy. Mình cần hai mươi bốn tay súng quyết tử. Tôi đề nghị như thế này. Anh với Hòa ở bên bộ binh nên tôi giao khoán vụ tuyển mộ binh sĩ cũng như vẽ kế hoạch hành quân cho hai người. Hùng phụ trách về tài chánh. Hiền phụ trách mục tin tức và liên lạc. Phần tôi lo kiếm hai người chuyên môn lặn lội để tìm chiếc ghe chở vũ khí bị chìm ở hòn Thơm. Có thể mình sẽ mua một chiếc tàu ở bên đây rồi lái về Việt Nam...

Hiền trợn mắt nhìn Hữu.

- Anh nói thiệt hả anh. Từ đây về bên nhà xa lắm...

Hữu cười gật đầu.

- Mình đi tới mà... Hồi trước anh đã đi lãnh tàu bên San Francisco rồi...

Hòa lên tiếng hỏi.

- Anh định chừng nào mình trở về?

- Tháng tư năm tới... Theo tôi mình bắt đầu đánh vào đêm 30 tháng 4 rạng ngày mùng 1 tháng 5. Đó là ngày tụi nó tổ chức ăn mừng chiến thắng...

Định cười phụ họa cho lời của Hữu.

- Tôi cũng thấy ngày đó thuận tiện nhất và có ý nghĩa nhất... Mình có chín tháng để chuẩn bị...

Nhìn Hùng, Hiền và Hòa Định tiếp với giọng nghiêm nghị.

- Anh em nên suy nghĩ cẩn thận... Đây là một chuyến đi không có ngày trở lại...

Nhìn Hùng và Hiền Hữu cười đùa.

- *The trip of no return...* Hai đứa em nên biết điều đó... Ráng vui hưởng hạnh phúc với vợ con hay bồ bịch đi...

Định xen vào trong lúc nhìn Hòa.

- Mua vé cho anh em Hùng mua " *one way ticket* " thôi...

Hiền cười bấm nút của dàn nhạc. Âm thanh nổi lên chập chùng chất ngất.

- Người lính già xa quê hương

Nghe trong tim đêm ngày trăn trở

Nhớ quá một thời chinh chiến gian lao

Nhớ phút nguy nan đi vào binh lửa

Sắt thép trong tay đang đối diện thù

Bỗng tiếng loa vang lệnh truyền buông thả

Nửa đời còn gì cung kiếm ngang trời...

Người lính già xa quê hương

Bao nhiêu năm anh nằm không ngủ

Nhớ quá mẹ hiền nhớ quá anh em

Nhớ những đêm mưa quân hành đất đỏ

Nhớ những đêm xuân nơi chốn địa đầu

Nay quá xa xăm đường về thăm thẳm

Nửa đời ngậm ngùi mang kiếp tha hương...

- Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Bạn bè ta

Những anh hùng hào kiệt

Không tiếc chi xương máu giữ màu cờ

Ôi còn đâu

Ôi còn đâu

Một thời trai một thời súng gươm

Nay bỗng đứng thành kẻ lưu vong

Người lính già xa quê hương

Nhưng trong tim chưa tàn ánh lửa

Vẫn ước một ngày theo gót Quang Trung

Vẫn thấy quê hương đêm ngày réo gọi

Vẫn thấy trong tim canh cánh đường về

Vẫn thấy nơi đây chỉ là đất tạm

Thầm hẹn ngày về chết giữa quê hương...

Năm người lính nhìn nhau không nói. Họ chỉ nhủ thầm với lòng mình mấy chữ " *Hẹn một ngày về chết giữa quê hương yêu dấu* ".

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 11

9 giờ tối. Đang đứng bên cửa sổ trong phòng trọ khách sạn nhìn xuống khu phố chính của Oklahoma City Hùng nghe tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Mở rộng cửa anh nhìn đăm đăm Thiên Hằng đang đứng trước mặt mình. Không có gì đổi khác ngoại trừ cô cháu gái tri kỷ của anh hơi ốm đi một chút.

Hùng dang hai tay ra và Hằng dụi đầu vào ngực ông chú già.

- Chú nhớ cháu...

Hùng xiết nhè nhẹ thân hình mềm ấm thoang thoang mùi hương.

- Cháu cũng nhớ chú... Nhớ nhiều lắm...

Dứt lời Hằng ngược lên như chờ đợi. Hùng hôn nhẹ lên tóc, lên trán cô cháu gái thương mến.

- Cháu đi làm mệt không?

Hằng gật đầu cười.

- Gặp chú là hết mệt rồi...

Hùng nói bằng giọng sẵn sốc.

- Cháu tới thăm chú một chút rồi về nhà ngủ cho khỏe...

Hằng cười cười.

- Cháu nói với ba má là cháu đi chơi với bạn đêm nay... Nếu chú không cho cháu ở đây thì cháu tới nhà bạn...

Hùng nhìn Hằng với ánh mắt trù mẫn.

- Cháu muốn ở đây bao lâu cũng được. Chú hứa là không có gì xảy ra đâu...

Hằng cười hăng hắc.

- Cháu biết chú là người tôn trọng lời hứa, thần thánh hóa người yêu...

Hùng cười nhẹ.

- Trời sinh chú ra như vậy nên chú phải như vậy...

- Điều đó đôi khi làm chú thiệt thòi chú biết không?

Hùng gật đầu như có sẵn câu trả lời.

- Chú biết...

Hằng nhìn ông chú với ánh mắt long lanh.

- Cháu sẽ không để cho chú thiệt thòi đâu. Khi thời gian tới lúc của nó...

Hùng lắc đầu.

- Cháu không cần phải làm như thế... Cháu không cần phải làm những gì cháu không muốn. Cháu cũng đừng làm vì thương hại chú...

Thiên Hằng mím môi.

- Nếu cháu muốn thời sao?

- Cháu muốn nhưng mà chú không muốn...

Hằng cười hắc hắc.

- Thiệt hôn... Chú nói thiệt hôn...

Gật đầu Hùng nói với giọng quả quyết.

- Chú thương cháu, mến cháu và có thể sẽ yêu cháu nhưng chú không muốn chuyện đó xảy ra khi chú hoặc cháu chưa sẵn sàng...

Hằng nhìn ông chú già cô đơn đăm đăm như để nhận xét ông ta nói thật hay đùa. Nhìn nét mặt nghiêm nghị pha lẫn buồn rầu nàng biết ông chú nói thật.

- Cháu nói đùa... Chú có giận cháu không?

Hùng cười nhẹ đưa tay vuốt mái tóc huyền óng ả của Hằng.

- Cháu đói bụng không mình đi ăn...

- Để cháu tắm rửa và sửa soạn xong rồi mình đi...

Dứt lời Hằng bước nhanh vào phòng tắm. Hùng nhận thấy cô cháu gái chỉ khép hờ cửa phòng. Tiếng nước chảy ào ào. Tiếng Hằng hát nho nhỏ. Lát sau nước dứt và tiếng Hằng vang lên.

- Chú ơi... Chú đưa dùm cháu cái túi quần áo...

Hùng lắc đầu miễn cưỡng cầm lấy cái túi da lớn và nặng. Mở cửa phòng tắm anh ló đầu vào.

- Đây nè cháu...

Nằm trong bồn tắm nước ngập tới ngực Hằng cười nhìn ông chú.

- Chú lục trong đó đưa dùm cháu cái bàn chải đánh răng...

Thấy Hùng vẫn còn đứng ngoài cửa nàng cười tiếp.

- Chú vào đi... Bộ chú sợ cháu la lên hay sao mà chú không dám vào...

Hùng cười gượng bước vào. Anh cố tránh nhìn cô cháu gái đang nằm trong bồn tắm.

- Chú ơi... Chú kỳ lưng dùm cháu được không?

Hùng lắc đầu.

- Không...

- Chú sợ kỳ lưng cho cháu à?

- Ừ...

Cười hắc hắc Hằng đùa.

- Lính mà sao chú nhát vậy...

Hùng cũng đùa.

- Chú nhát gan lắm... Chú sợ kỳ lừng cho cháu còn hơn sợ chết nữa...

Hằng ré lên cười.

- Chú làm một lần rồi mai một quen chú sẽ hết sợ...

- Chú không nghe lời dụ khị của cháu đâu... Cháu còn cần gì nữa không?

- Còn... Cháu cần chú đứng đây coi chừng ma cho cháu tắm... Cháu sợ ma lắm...

Hùng nói trong tiếng cười.

- Cháu là tiên mà... Tiên đâu có sợ ma...

Dứt lời anh lui ra và khép cửa lại. Anh không nghe được tiếng lẩm bẩm của cô cháu gái.

- Ông này chì thật... Để xem ông chì tới mức nào...

Hai mươi phút sau. Đang đứng tại cửa sổ nhìn xuống con đường rực rỡ ánh đèn của thành phố Oklahoma Hùng quay lại khi nghe có tiếng tăng hăng. Anh ngẩn người khi thấy Thiên Hằng của mình. Thân hình mảnh mai bó gọn trong chiếc áo đầm hở cổ màu đen. Mái tóc huyền buông lơ trên bờ vai trần trắng muốt. Giày cao gót khiến cho nàng cao hơn một chút. Hằng tươi mát và quyến rũ.

- Mình đi chữa chú...

Hơi gật đầu Hùng cười nói.

- Cháu đẹp như một nàng tiên... Cháu không sợ người ta nói cháu đi với ông già sao...

Hằng vênh mặt.

- Không... Cháu thích cái già già của chú. Cháu mê cái cô đơn ngạo nghễ của chú. Cháu yêu cái tâm hồn sâu kín của chú... Như thế đủ chưa?

- Quá đủ... Bởi vậy chú mới gọi cháu là " *tri kỷ bé bỏng* " của chú...

Dưới sự chỉ đường của Hằng Hùng lái xe tới nhà hàng Soleil đặc biệt về thức ăn Pháp và đồ biển nằm đối diện với Mariad Botanical Garden và Cox Convention Center. Không ngần ngại, không cân nhắc Hằng cặp tay ông chú đi trên bãi đậu xe đông người. Ánh mắt nàng long lanh khi Hùng vòng tay ôm ngang hông nàng đi vào cửa.

Hai chú cháu được đưa vào một phòng riêng kín đáo, trang nhã, yên tĩnh và ấm cúng. Liếc nhanh thực đơn xong Hằng nhõng nhẽo.

- Cháu mệt quá... Chú chọn cho Hằng đi...

Hùng gọi hai ly rượu vang, hai món khai vị trước. Trong lúc ngồi chờ Hằng hỏi nhỏ.

- Làm sao chú biết nhà hàng này?

- Chú tìm trên mạng rồi khi tới đây chú gọi điện thoại hỏi. Họ cũng tử tế và vui vẻ chỉ dẫn mình chọn món ăn. Họ nói món red snapper ngon lắm...

Mười phút sau rượu và hai món khai vị được mang ra. Hùng gọi món red snapper cho Hằng còn anh con tôm hùm. Đợi cho cô bồi bàn đi khuất Hằng nâng ly rượu lên. Hiểu ý Hùng cũng nâng ly rượu.

- Cháu hy vọng tình thân của chú với cháu sẽ bền lâu và tiến triển tốt đẹp...

Hai chú cháu cùng ly. Hớp xong ngụm rượu Hùng cười hỏi.

- Ba má cháu khỏe không?

- Dạ khỏe... Chú có muốn tới thăm ba má cháu không?

- Tới chứ... Sáng mai chú sẽ gọi điện thoại nói chuyện và mời ba má cháu đi ăn tối. Cháu đi được không?

- Dạ được... Biết chú qua nên cháu xin nghỉ làm hai ngày cuối tuần này...

Ăn thử món khai vị Hằng cười.

- Chú chọn món này ngon... Chú ăn đi chú... Chú không ăn là cháu ăn hết à...

- Cháu ăn đi... Cháu ốm lắm...

- Chú biết tại sao cháu ốm không?

- Chắc tại cháu học và làm việc nhiều quá...

- Hè mà chú... Còn làm việc thời cháu chỉ làm chút chút để dành tiền mua sách hay...

Nhìn vào mặt ông chú già Hăng nói với giọng nửa vui nửa buồn.

- Tại cháu nhớ chú... Không biết tại sao mà cháu nhớ chú hoài. Nhiều lúc cháu nói: "*mình nhớ ông làm chi cho khổ... Biết ông có nhớ mình không*". Chú biết hai câu thơ này không?

Hùng nói liền như hai câu thơ đó anh đã thuộc lòng: "*Ta nhớ người xa cách núi sông... Người xa xa có nhớ ta không...*"

Hăng chồm người hôn vào má ông chú.

- Nếu cháu là tri kỷ bé bỏng của chú thời chú cũng là tri kỷ già của cháu bởi vậy chú mới đọc được ý nghĩ của cháu...

Hùng cười nói với giọng buồn buồn.

- Tại vì tâm trạng của cháu giống như của chú. Nhiều lúc chú nhớ cháu muốn điên. Nhớ tới mặt người ra không biết và không muốn làm gì. Ngay cả Quỳnh Hương chú cũng không nhớ như vậy...

Nét mặt của Hằng rạn rờ lên cùng với ánh mắt long lanh khi nghe Hùng tâm sự. Có lẽ quá sung sướng và cảm động nàng chỉ kêu lên hai tiếng.

- Chú ơi...

Hùng chợt đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Hằng đang để trên mặt bàn. Không những không rút lại mà nàng còn bóp bóp bàn tay của ông chú.

- Ngày mai cháu có làm gì không?

- Dạ không có gì nhiều... Cháu chỉ đem cái labtop của cháu đi tới shop cho họ sửa...

- Nó bị hư cái gì vậy?

- Dạ nó cũ quá nên cháu tính upgrade...

- Cháu đừng upgrade tốn tiền vô ích... Mua cái mới tốt hơn... Chú mua cho cháu cái mới nghe...

- Thôi tốn tiền của chú...

- Tiền trúng số mà...

Hằng cười hắc hắc.

- Chú đở tình mà đở bạc nữa à...

- Ủ... Sáng mai hai chú cháu mình đi. Chú mua cho cháu cái labtop mới...

Hằng làm thinh không trả lời. Hùng nài nỉ.

- Nghe lời chú đi... Giỏi chú cưng...

- Mua cái rẻ tiền thôi nha... Chú chịu thời cháu mới ừ...

- Ủ... Tùy ý cháu... Nhưng mà tiền nào của nấy cháu ơi... Hay là...

Không biết suy nghĩ điều gì mà Hùng lại cười nói.

- Hay là để chú tìm mua trên mạng cho cháu một cái labtop. Mua cái cũ trên mạng rẻ hơn. Chú mua xong rồi gửi xuống cho cháu...

Hằng gật đầu.

- Chú tính như vậy cũng được... Chú cứ từ từ cháu cũng không có cần gấp đâu...

Uống một ngụm rượu nhỏ Hằng cười khúc khích.

- Chú khôn lắm... Chú dụ cháu... Chú làm cho cháu mắc nợ chú... Mà mắc nợ là phải trả nợ...

- Nợ gì... Cháu đâu có nợ gì chú đâu...

Hằng trề môi.

- Nợ tình chứ nợ gì...

- Vậy hả... Nợ này chú cho cháu thiếu chịu hay giựt. Không cần trả cũng được...

- Không được đâu chú ơi... Cháu không thích giựt nợ còn không trả thời lương tâm mình áy náy...

Thức ăn được mang ra. Hai chú cháu vừa ăn vừa trò chuyện. Trong lúc ăn Hằng kín đáo nhận xét và thấy Hùng có vẻ gì hơi là lạ. Dù lời nói tình tứ, cử chỉ âu yếm nhưng ông chú già của mình có vẻ suy nghĩ một chuyện gì. Thấp thoáng trong mắt, trên nét mặt, trong cử chỉ của ông chú có chút băn khoăn, lo nghĩ và buồn rầu.

- Chú có chuyện gì buồn không?

- Không... Gặp cháu là chuyện buồn đi ngủ và niềm vui thức dậy...

Hùng cắt nửa phần con tôm hùm đưa cho Hằng đổi lại nàg cũng xẻ nửa miếng cá cho ông chú. Thấy cô cháu gái uống cạn ly rượu Hùng ân cần hỏi.

- Cháu uống nữa không?

Đưa khăn chùi miệng Hằng cười nhìn ông chú với cái nhìn nhiều ý nghĩa.

- Nữa...

Hùng gọi thêm ly rượu cho Hằng.

- Chú ở bao lâu mới về Denver?

- Chừng nào cháu đuổi chú mới về...

Hằng nói trong tiếng cười thánh thót.

- Cháu mà đuổi chú thì cháu cũng xách quần áo theo chú về Denver luôn. Chú dám chứa cháu không?

Bỏ miếng cá vào miệng nhai từ từ xong Hùng mới thong thả thốt.

- Chú sẽ nuôi cháu đi học cho tới khi ra trường. Tuy nhiên chú nghĩ cháu nên ở gần ba má để săn sóc...

- Như vậy chú xuống đây ở gần cháu đi...

Hùng cười buồn.

- Mình ở xa tốt hơn... Xa mà gần... Thỉnh thoảng gặp nhau, nói chuyện...

Hằng cau mày. Nàng cảm thấy như Hùng cố tình giấu nàng một cái gì. Trong lần gặp gỡ trước ông chú có nói ước ao được thấy nàng mỗi ngày, được ở cạnh nàng. Nhưng đêm nay lại khác. Dù có âu yếm, săn sóc, tình tứ Hùng lại ít khi muốn đề cập tới chuyện tình cảm của chú cháu. Nghĩ tới đó Hằng có vẻ buồn và tự ái. Nàng muốn biết có chuyện gì xảy ra. Hay là Hùng đã gặp người nào ở Atlanta? Nghĩ tới đó nàng cảm thấy ghen ghen không muốn ăn tiếp. Bỏ cái nĩa xuống, uống ngụm nhỏ nước lạnh nàng len lén nhìn ông chú.

- Cháu no rồi à?

- Dạ...

- Chú gọi món tráng miệng rồi mình chia đôi. Cháu chịu không?

Hằng trả lời bằng cái gật đầu. Gọi món tráng miệng xong nhìn mặt Hằng Hùng cười.

- Cháu có chuyện gì buồn?

- Dạ không?

Hằng trả lời gọn.

- Chú có làm gì cho cháu buồn không?

- Dạ không?

Hùng cười nhẹ.

- Nếu không thì tại sao mặt của cháu không vui...

- Chú còn thương cháu không?

- Không những còn mà nhiều hơn nữa...

Hằng vò chiếc khăn ăn trong tay.

- Chắc chú mới quen ai ở Atlanta?

Hùng nhìn vào mắt Hằng.

- Bộ cháu ghen à?

- Không... Cháu không ghen nhưng cháu muốn biết...

- Biết cái gì?

Hằng cúi mặt nhìn xuống bàn. Vì cúi mặt nên nàng không thấy được nụ cười vui và ánh mắt âu yếm của Hùng khi nhìn nàng.

- Cháu thấy chú có vẻ gì là lạ... Hờ hững, xa vắng và lo nghĩ...

Hùng thầm khen sự nhận xét tinh tế của cô cháu gái. Kể từ lúc tính chuyện trở về Việt Nam với mấy người bạn ở nhà Hiền anh đâm ra lo nghĩ và băn khoăn. Nếu dự tính trở về nước xảy ra trước khi gặp Hằng thì anh không có gì để thắc mắc và do dự. Tuy nhiên bây giờ lại khác. Tình cảm của anh đối với Hằng càng ngày càng thêm thân thiết tới cái độ khó mà rời nhau. Nếu thắp từng bạn bè để trở về nước là anh sẽ xa rời Hằng và cũng không bao giờ gặp lại nàng. Lòng anh đang ngốn ngấu giữa trách nhiệm và tình yêu. Tình trạng đó lộ ra khiến cho Hằng nhận biết và nghi ngờ anh có người khác. Dĩ nhiên anh không thể nói cho Hằng biết dự tính về nước của mình. Thứ nhất là vấn đề bảo mật và thứ nhì là anh không muốn cho Hằng lo âu và sợ sệt và có thể năn nỉ anh hủy bỏ dự tính.

- Hằng...

Hùng gọi nhỏ. Vẫn cúi mặt xuống Hằng thì thầm.

- Dạ...

- Cháu hãy nhìn chú...

Hằng ngược mặt lên. Hùng thở dài khi thấy mắt cô cháu gái thương yêu long lanh ngấn lệ.

- Chú thương cháu...

- Chú thương cháu nhưng chú không có yêu cháu. Chú yêu người khác...

Hùng chậm chậm lắc đầu. Giọng nói của anh nhuốm nhiều buồn rầu.

- Không những thương cháu mà chú còn yêu cháu nữa. Chú xin mình định với cháu là ngoài cháu ra chú không có quen ai khác hơn. Chú không yêu một người nào...

Hằng mỉm cười.

- Thế tại sao chú có vẻ lo ra trong lúc đang ngồi với cháu?

Hùng biết là mình không thể phủ nhận chuyện đó. Hằng là cô gái thông minh, có học thức thêm nhận xét bén nhạy. Do đó càng chối anh càng gây thêm nghi ngờ nhiều hơn. Cách hay nhất là anh phải nói ra sự thật nhưng

chỉ là chút ít sự thật, một chút sự thật vừa đủ để thỏa mãn sự tò mò và nghi ngờ của Hằng.

- Chú bận lo nghĩ một chuyện là chú sẽ về thăm Việt Nam...

Hằng tròn mắt nhìn ông chú già của mình.

- Ủa... Chú quên là chú có nói với cháu chú không bao giờ trở về nước...

- Chú thay đổi ý kiến...

- Điều gì làm cho chú thay đổi ý kiến...?

- Chú muốn gặp lại má của chú trước khi má qua đời...

Hằng gục gặt đầu tỏ vẻ hiểu.

- Má của chú bị bệnh nặng và bà muốn thấy mặt chú trước khi nhắm mắt...

- Như vậy thời chú nên về thăm má... Nhưng mà điều đó đâu có đáng để cho chú bận tâm?

Hùng cười trước câu vấn nạn của cô cháu gái.

- Hai mươi mấy năm rồi chú xa xứ nên khi về cảm thấy có chút xa lạ. Và lại điều làm cho chú băn khoăn là chú bị thất hứa...

Hằng cười như hiểu được nỗi lòng của ông lính già cô đơn và kiêu hãnh. Đi xin xỏ người khác một đặc ân nhất là đi xin xỏ cộng sản thời đó là một điều khổ tâm cho ông chú của nàng.

- Thôi chú ráng chịu nhịn một chút đi... Chừng nào chú mới về?

- Chưa biết... Còn lo giấy tờ và thu xếp nhiều thứ. Xa cháu chú nhớ lắm...

Hằng nhận ra giọng nói của ông chú run run và như có nước mắt.

- Cháu cũng nhớ chú... Tuy nhiên... Chú ơi... Cháu muốn đi về nghỉ mệt...

Hằng le lưỡi khi nhìn số tiền. Trả tiền xong Hùng kín đáo đặt tờ giấy hai chục dưới đáy ly rượu. Hai chú cháu im lặng đi bên nhau. Trời Oklahoma City lấm tấm sao. Gió man mát.

- Cháu say rượu... Nếu cháu đi không nổi là chú dìu cháu vô phòng nghe...

Hùng gật đầu cười. Hằng cảm thấy nụ cười của ông chú thật hiền, thật âu yếm nhưng lại phảng phất chút buồn rầu. Thật ra nàng không có say rượu. Nàng chỉ mượn cố say rượu để thử quyến rũ ông chú của mình xem ông ta có sa, có ngã vào vòng tay của mình không.

- Cháu cứ tựa vào người của chú đi...

Vòng tay ôm thân thể mềm ấm, thoảng mùi nước hoa lẫn mùi hương da thịt của cô cháu gái Hùng cảm thấy thật nhiều rẫy run và hồi hộp. Bộ ngực căng cứng của Hăng ép sát vào người gây cho anh một khát khao và thân thể nóng lên vì bị kích thích. Anh nghe tim mình đập thình thịch. Không riêng gì Hùng mà Hăng cũng vậy. Nàng cảm thấy một cảm giác ngất ngây, mê đắm khi bàn tay của Hùng khi vòng qua vô tình chạm vào ngực mình.

Hùng mở rộng cửa để cho Hăng bước vào rồi mới khép và khóa lại cẩn thận.

- Chú pha cho cháu ly nước trà nóng để uống cho tỉnh rượu nghe...

Hăng nhẹ gạt đầu lim dim mắt. Hùng quay lưng đi nên không thấy được nụ cười hóm hỉnh cũng như ánh mắt tinh nghịch của cô cháu gái. Hất đôi giày cao gót vào góc Hăng nằm dài lên ghế. Tuy nhắm mắt lại nàng vẫn nghe được tiếng bước chân rồi giọng nói âu yếm vang lên.

- Cháu có nhức đầu không để chú lấy khăn tắm nước nóng đắp cho cháu.

- Dạ có...

Lát sau Hăng thấy một bàn tay đặt lên trán của mình và chiếc khăn nóng đắp lên.

- Để chú thổi cho trà nguội rồi cháu uống...

- Chú ơi... Cháu cảm thấy nóng...

- Để chú mở máy lạnh lên...

- Dạ thôi... Để cháu thay quần áo cho mát...

Hằng chậm chạp đi vào phòng ngủ. Nàng mỉm cười khi nhìn thấy hai cái gối đặt song song trên chiếc giường queen size.

- Chú ơi... Chú mang cái túi đựng quần áo vào phòng ngủ dùm cho cháu...

Hằng gọi vọng ra. Hơi ngần ngại rồi cuối cùng Hùng cũng xách cái túi da đi vào phòng ngủ. Anh hơi bối rối và ngỡ ngàng khi thấy cô cháu gái nằm xấp trên giường phô bày bờ vai trần, cái lưng thon và cái mông tròn trịa.

- Chú cởi cái zipper dùm cháu đi...

Hùng nuốt nước miếng. Anh cảm thấy cổ họng của mình khô đắng và tim đập mạnh.

- Cháu cởi không được sao...

- Dạ không... Cháu mệt và say rượu tay chân nhấc lên không nổi...

Như để chứng minh cho lời nói của mình Hằng đưa tay lên cao rồi cánh tay buông rơi xuống nệm.

- Cháu nên đi tắm nước nóng cho tỉnh rượu...

- Phải cởi quần áo mới tắm được mà chú có chịu cởi cho cháu đâu...

Hùng mỉm cười. Anh biết cô cháu gái muốn hành mình và muốn chọc mình.

- Được... Chú sẽ cởi quần áo cho cháu mà mai một cháu đừng có mét má cháu nghe chưa...

Hằng ré lên cười hắc hắc vì câu nói đùa của ông chú.

- Dạ... Má có hỏi thời cháu sẽ nói là cháu bảo chú làm...

Lắc lắc đầu như để lấy can đảm Hùng ngồi cạnh mép giường xong nhẹ kéo cái zipper. Khoảng lưng trần trắng muốt của Hằng hiện ra. Hùng cảm thấy bàn tay của mình hầu như tê liệt vì cảm giác bàng hoàng và ngất ngậy.

- Như vậy được chưa...

- Chưa... Còn nữa...

Hai bàn tay run run của Hùng từ từ, loay hoay và chậm chạp mở cái móc của cái "bra" màu trắng.

- Xong rồi... Cháu cần gì nữa?

Không trả lời Hằng xoay người lại. Bằng một phản ứng tự nhiên Hùng nhóm dậy.

- Chú định đi đâu vậy?

- Đi lấy nước uống... Nóng quá...

Hằng cười nhìn Hùng. Nàng đọc thấy trong mắt của ông chú già vẻ bối rối, ngượng ngùng và băn khoăn như không biết phải làm cái gì để đối phó lại hành động đầy lả lơi và khêu gợi của mình. Riêng Hùng, anh biết chỉ cần một chút can đảm hơn, táo bạo hơn, liều lĩnh hơn, phớt mặc hơn; anh sẽ ôm trọn trong tay thân hình quyến rũ và kiều diễm của Hằng. Anh sẽ có những cảm giác mê đắm, ngất say mà từ lâu hằng khao khát. Tuy nhiên trong trí não của anh chợt hiện ra hình ảnh của mình đang cầm súng đứng dưới chân lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phấp phật trên nền trời xanh lơ của vùng biển Phú Quốc.

- Cháu ngủ đi... Chú thương cháu...

Khom người kéo cái mền đắp ngang ngực, hôn lên trán Hằng Hùng cười lui ra khỏi phòng. Tuy nghe tiếng gọi "chú ơi" của nàng nhưng Hùng im lặng

tới đứng nơi cửa kính nhìn xuống thành phố Oklahoma sáng rực ánh đèn.
Anh thở dài cảm thấy mình cô đơn, già nua và mệt mỏi.

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 12

Hùng cảm thấy bùi ngùi khi nhìn cái bản " *For Sale By Owner* " mà anh vừa dựng lên để bán nhà. Tối hôm qua anh mất hơn giờ đồng hồ để tính toán sau khi bán nhà anh có được bao nhiêu tiền. Theo dự trù thời 12 người của toán 1 sẽ đi bằng tàu về Phú Quốc. Muốn mua một chiếc tàu có thể chở 12 người anh phải có một số tiền lớn. Nhưng anh và tất cả chiến hữu đều không biết đích xác họ cần phải có bao nhiêu tiền để mua tàu. Hữu phụ trách chuyện khảo giá vì nói mình có một người bạn đang hành nghề đánh cá ở San Francisco.

Ngắm nhìn ngôi nhà mà mình đã ở gần hai chục năm giây lát Hùng trở vào nhà đúng lúc chuông điện thoại reo. Nhìn số phone hiện lên anh biết đó là Hiền.

- Mà khỏe không?

Hiền hỏi. Hùng cười ha hả

- Vật bò cũng chết nữa. Có chuyện gì không?

- Anh Hữu gọi điện thoại cho tao nói là ảnh đã nói chuyện với Tạo, người bạn của ảnh ở bên người nhái...

- Phải người bị đi cải tạo vì cái vụ đại úy giả?

- Không phải... Anh Hữu nói là mày nên gặp mặt Tạo...

- Tạo ở đâu?

- Oklahoma City...

- Phải có Tạo thì công chuyện mới xong được. Chỉ có Tạo mới biết lặn để mò tìm chiếc ghe bị chìm...

- VẬY HẢ... ĐỂ TAO LẤY VÉ MÁY BAY XONG TAO SẼ GỌI CHO MÀY BIẾT...

- MÁY BÁN NHÀ ĐƯỢC CHƯA?

- MỚI DỰNG BẢNG HÔM NAY... CHẮC CŨNG MẤT MỘT HAI THÁNG...

Hùng cúp điện thoại. Gọi hãng máy bay hỏi giờ giấc và giá cả xong anh gọi lại cho Hiền.

- Xong rồi... Thứ năm tuần tới tao sẽ lên máy bay ở Denver lúc 6 giờ chiều và có mặt ở Oklahoma City 9 giờ tối. Mày cho tao số điện thoại và địa chỉ nhà của Tạo...

- Mày muốn nhà hay cầm tay?

- Cả hai thứ càng tốt... Thứ bảy tao sẽ gặp Tạo bàn tính rồi chúa nhật tao trở lại Denver. Khi về tới Denver tao sẽ báo cáo cho mày biết...

- Được... Mày đi chơi vui về...

Hiền cúp điện thoại. Hùng thở dài ngồi xuống ghế. Khung cửa sổ rộng in hình dãy núi Rocky xanh mờ. Ngày tháng 9 chói chang. Nhìn cây đàn nằm trong góc phòng Hùng cảm thấy lòng bơ vơ và trống vắng. Anh nhớ Thiên Hằng vô cùng. Mới xa nhau tháng rưỡi mà anh cảm thấy như trăm năm dài đằng đẵng và thê lương.

Hùng hồ hững nhắc điện thoại khi nghe cái điện thoại cầm tay của mình kêu vang mấy tiếng.

- Chú ơi...

- Dạ...

Hằng cười hắc hắc khi nghe ông chú già tỏ ra lễ phép với mình.

- Chú đang làm gì vậy?

- Đang dọn dẹp phòng khách... Còn Hằng đang làm gì?

- Dạ Hằng đang dọn đàn xong rồi gọt bài... Thứ năm tuần tới cháu có *exam*

...

Định nói cho Hằng biết là mình sẽ có mặt ở Oklahoma City thứ năm tuần tới nhưng nghĩ sao Hùng lại im lặng. Anh muốn dành cho nàng một ngạc nhiên. Anh định vào trường đón nàng. Anh muốn sống lại cảm giác ngày xưa của những lần đi đón Quỳnh Hương.

- Thấy cây đàn chú nhớ cháu... nhớ Hằng...

Hùng nghe bên kia đầu dây có tiếng thở dài rồi giọng nói êm êm vang nhẹ.

- Cháu cũng nhớ chú... Nhớ tới độ nếu gặp chú bây giờ cháu sẽ cắn chú một cái thật đau...

Hùng cười lớn một cách vui vẻ.

- Còn chú nếu gặp Hằng ngay bây giờ chú sẽ... chú sẽ hôn một cái thật dài...

Hùng nghe cô cháu gái cười hăng hắc ở bên kia đầu dây.

- Phải hôn... Bây giờ thời chú nói ngon lắm mà tới chùng gặp nhau chú lại lạnh căng. Chú nhất hơn thỏ đế...

Hùng cười vui vì bị cô cháu dễ thương chê nhất hơn thỏ đế.

- Mai một gặp chú sẽ bạo hơn... Chỉ sợ cháu lại la làng... Cái labtop của cháu chạy tốt không?

- Tốt... Cháu thích lắm... Mấy nhỏ bạn ganh khi thấy cái MacBook Pro mới tinh của cháu. Bị tụi nó hỏi hoài cháu phải nói thật là quà sinh nhật của ông chú. Tụi nó nói " *ông chú* " của cháu phải " *thương và cưng* " cháu lắm mới mua cho cháu một món quà đắt tiền như vậy...

Hằng cười hắc hắc sau khi nói xong. Hùng cười khẽ ngắt lời.

- Nó cần cho việc học của cháu mà. Chú có hỏi bạn của chú thời họ nói cháu có thể dùng nó để viết nhạc...

- Cháu biết nhưng...

Hùng cười.

- Chú định mua cái thật mắc tiền nhưng sợ cháu la làng nên chú phải mua cái đó rẻ hơn...

- Rẻ là bao nhiêu... Chú phải nói thật cho cháu biết là bao nhiêu tiền...

- Hơn hai ngàn thôi...

Hằng la lớn trong điện thoại.

- Hai ngàn mà chú nói rẻ... Cháu mắc nợ chú nhiều quá biết chừng nào trả được...

Hùng cười đùa.

- Cháu chỉ hôn vào má chú một cái thôi là trừ hết nợ. Đối với chú một cái hôn của cháu đáng giá bạc triệu...

Hằng cười hăng hắc bên kia đầu dây.

- Cháu sẽ hôn chú triệu triệu cái cho sưng cái mặt đẹp trai của chú... Ba hỏi tiền đâu mà cháu mua. Cháu phải nói là cháu mượn trong trường. Nhà bây giờ chỉ còn có ba má với cháu. Anh Bảo ra trường và tìm được việc làm ở Dallas... Mai một chú xuống thăm chú ở nhà cháu nghe...

- Chú ở phòng nào?

- Phòng của anh Bảo đó...

- Thôi ở một mình chú sợ ma lắm...

Hằng cười thánh thót.

- Vậ hả... Để Hằng kêu thợ làm cánh cửa phòng chú mở sang phòng của Hằng...

- Ba má cháu mà biết được ông bà xách chổi chà rượt chạy không kịp...

Vừa đi vào nhà bếp vừa nói chuyện Hùng mở tủ lạnh lấy chai bia rồi uống một hơi thật dài.

- Chú uống bia phải không?

- Sao cháu biết?

- Cháu nghe được tiếng nước chảy và cháu đoán ra. Chú đâu có uống nước lạnh vào giờ này...

Hùng cười lớn.

- Cháu thông minh lắm... Thứ bảy tuần trước buồn không có việc gì làm chú lên núi câu cá trout...

- Được con nào không chú?

- Hai con lớn lắm. Chú để dành khi nào cháu lên đây chú sẽ nướng cho cháu ăn...

Hằng thở dài sườn sượt.

- Bây giờ mới tháng 9... Phải giữa tháng 12 cháu mới nghỉ học... Lên chú chơi cũng được nhưng bỏ ba má cũng buồn... Tội nghiệp ba má...

- Vậy để chú xuống ăn Giáng Sinh với cháu...

- Dạ... Thôi cháu phải đi học bài... Cháu nhớ chú nhiều lắm chú ơi...

- Chú cũng vậy...

Ngưng nói chuyện với Hằng xong Hùng ngồi nhìn ra cửa sổ giây lát đoạn bước ra ngoài sân đi vòng vòng kiểm xem có chỗ nào cần phải sửa chữa trước khi có người hỏi mua. Trở vào nhà anh lục tủ lạnh mới biết không còn lon bia nào. Ngẫm nghĩ giây lát anh lái xe tới tiệm rượu mua nguyên một thùng bia Coors. Trong lúc trả tiền anh đứng nhìn quanh quất và ý nghĩ hiện ra trong trí não.

- Tại sao mình không mua vé số... May ra... Biết đâu...

Hùng trả tiền ba tấm vé số và chậm chạp cạo. Hai tấm đầu không có gì cho tới tấm thứ ba. Hàng số \$500,000 hiện ra khiến anh giật mình. Đưa vé số hỏi người bán hàng và ông ta xác nhận anh trúng năm trăm ngàn. Mừng rỡ Hùng hối hả trở về nhà gọi điện thoại báo tin vui cho Hiền. Nguyên ngày hôm đó mấy chiến hữu chỉ huy " *công tác Phú Quốc* " đều biết tin bèn hăng hái xúc tiến chuyển trở về của họ.

Bốn giờ chiều. Con đường lát gạch lơ thơ người đi bộ. Hôm nay chiều thứ sáu nên đa số sinh viên đều về sớm. Hàng cây maple lá xanh um. Tay xách cặp, vai mang bóp Thiên Hằng thong thả bước. Trời cao và xanh thẳm. Ngược nhìn con đường và dãy building cao ngất trước mặt nàng chột buông tiếng thở dài. Tự dưng nàng nghĩ và nhớ tới ông chú già. Nàng nhớ

vô cùng. Nhớ khuôn mặt buồn và gầy. Nhớ nụ cười hiền. Nhớ ánh mắt âu yếm. Bàn tay ân cần. Nhớ giọng nói ngọt mềm và hai tiếng " *cháu ơi* ".

Đang đi nghe tiếng bước chân vang sau lưng nhưng Hằng không quay lại vì tâm tư đang miên man mơ tưởng tới người lính già cô đơn của mình.

- Cô ơi... Cô đi đâu mà vội mà vàng... Mà vấp phải đá mà quàng phải chân...

Nghe tiếng nói quen quen Hằng quay người lại. Mắt mở lớn, miệng há ra như muốn bật thành tiếng kêu, nàng nhìn đăm đăm người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

- Chú...

Mặc cho trời xanh trên kia cười. Mặc cho người ta ngó. Mặc cho cây cỏ xì xầm Hằng ôm chầm lấy ông chú thương yêu. Dụi đầu vào ngực Hùng nàng thì thầm.

- Chú ơi... Nhớ chú muốn điên...

Hùng bóp nhẹ nhẹ bờ vai thon mềm. Anh cảm thấy mắt mình cay cay.

- Chú cũng vậy...

- Chú xuống hồi nào vậy?

- Tối hôm qua...

- Sao chú không gọi cho cháu...

- Chú muốn làm cháu ngạc nhiên. Vả lại đi công việc của hãng nên phải họp hành liên miên...

Đỡ lấy cái cặp da của Hằng Hùng cười hỏi.

- Cháu xong học chưa?

- Dạ xong rồi... Bữa nay cháu không có lớp nhưng cháu phải vào trường để làm việc. Cháu vừa tìm được việc làm mới tại trường. Họ trả lương cao mà không phải làm cực...

- Chú mừng cho cháu... Chú đi gấp quá thành ra không cho cháu biết trước...

- Chừng nào chú trở lại Denver?

- Chiều chủ nhật...

- Như vậy là cuối tuần này cháu có quyền bắt cóc chú phải không?

Hùng cười gật đầu.

- Trừ giờ của hãng thời cháu muốn bắt cóc chú lúc nào cũng được...

- Tối nay chú bận không?

- Không bận cho tới sáng mai...

- Vậy là tối nay chú về nhà cháu ở... Ba má đi Dallas thăm ngoại và anh Bảo nên cháu ở nhà một mình. Cháu sợ ma lắm...

Hai chú cháu vừa đi vừa nói chuyện. Tới bãi đậu xe Hằng nắm tay Hùng dặc dặc.

- Chú về nhà cháu nghe... Tối nay cháu mời chú đi ăn và đi nghe nhạc... Chú biết nhảy không?

Hùng cười cười.

- Nhảy gì?

- Bộ có nhiều thứ nhảy lắm sao mà chú hỏi...

- Nhiều lắm...

- Thứ nào đâu chú nói nghe coi...

Hùng thì thầm vào tai Hằng. Nghe xong nàng ré lên cười và mặt đỏ au.

- Chú nói nghe hay lắm mà chú có dám làm không...

Hùng cười lãng sang chuyện khác.

- Cháu chạy trước đi để chú lái xe theo cháu về nhà...

Phải hơn hai chục phút lái xe, đi vòng vo Hằng mới quẹo vào chỗ đậu xe của một ngôi nhà khang trang và đẹp mắt. Hai chú cháu vào nhà.

- Chú uống gì không?

Hùng lắc đầu. Vừa nắm tay ông chú Hằng vừa cười nói.

- Chú vào phòng cháu chỉ cho chú cái MacBook...

Hùng hơi có vẻ ngượng ngùng và không được tự nhiên khi bước vào phòng riêng của Hằng. Anh hơi đỏ mặt khi nhìn cái giường full size với hai cái gối nằm song song.

- Có một mình cháu mà sao có tới hai cái gối?

Hằng cười cười nhìn ông chú.

- Một cái để dành cho chú đó...

Hùng cười im lặng.

- Chú ngồi đó đi... Cháu sửa soạn rồi mình đi ăn...

Hằng đi vào phòng tắm. Vì cánh cửa mở phân nửa nên Hùng nghe được tiếng quần áo kêu sột soạt, tiếng nước chảy và tiếng kỳ cọ vang lên. Anh nín thở và trăn mình chịu đựng khi tưởng tượng tới cảnh Hằng nằm trong bồn tắm.

- Chú ơi...

- Có chuyện gì vậy cháu?

- Chú lấy dùm cháu cái khăn lau màu xanh trong hộc tủ...

Thở hắt hơi dài Hùng bước tới mở cửa tủ đựng quần áo rồi đứng nhìn. Đủ thứ. Nào khăn tắm. Khăn lau mặt. Quần áo lót. Quần cụt. Áo sơ mi dài, ngắn tay. Quần dài. Lấy đại cái khăn màu vàng anh chậm chạp bước vào phòng tắm.

- Chú tìm không ra cái khăn màu xanh nên chú lấy màu vàng cho cháu...

Cười hắc hắc Hằng nhẹ kéo màn. Dù không thấy được gì nhiều nhưng bao nhiêu đó cũng đủ làm cho Hùng như bị nghẽn đường hô hấp. Anh càng không được tự nhiên hơn nữa khi cô cháu gái dễ thương từ trong phòng tắm bước ra với cái khăn tắm quấn quanh người để lộ cặp chân dài trắng phau.

- Chú khát nước... Cháu uống gì không chú lấy cho...

Có lẽ biết ông chú viện cớ để ra khỏi phòng nên Hằng cười.

- Chú lấy dùm cháu ly nước lạnh...

Mấy phút sau Hùng trở vào. Đặt ly nước lạnh lên bàn Hùng cười.

- Chú ra phòng khách xem tivi. Chờng nào cháu xong mình đi...

Không đợi cho Hằng nói lời nào Hùng bước nhanh ra nhà bếp. Mở cửa patio anh bước ra sân sau. Thảm cỏ xanh. Hàng cây thông cao vút. Chính giữa sân là cây cổ thụ cao lớn tỏa bóng mát rười rượi. Nắng le lói. Ngồi xuống cái băng đá Hùng thờ dài. Kể từ khi cùng bạn bè dự định trở về nước Hùng cảm thấy tâm tư của mình bị xáo trộn nhiều. Anh biết mình yêu Hằng và anh khổ tâm vì chuyện đó. Nhiều lúc anh muốn đoạn tuyệt với Hằng. Nhiều khi anh muốn gọi điện thoại để nói với Hằng là hai chú cháu nên chấm dứt liên hệ tình cảm. Nhưng anh không có can đảm nói hay đúng hơn anh nửa muốn nửa không. Anh biết đoạn tuyệt sẽ làm mình khổ nhiều hơn. Tuy nhiên tình yêu sẽ đi tới đâu. Anh cũng biết chuyến trở về nước là để chết ngay chính trên quê hương của mình. " *One way ticket* " Hiền nói đùa với Hòa vì biết người bạn thân của mình nằm trong nhóm thứ nhì sẽ đi về Việt Nam bằng máy bay. Còn Hữu cười nói đùa với mọi người đây là cái " *trip*

of no return ". Hùng sợ nói ra thì Hằng sẽ khóc lóc, năn nỉ hoặc van anh đừng trở về. Nàng sợ anh chết và không bao giờ gặp lại anh nữa. Đó là lý do khiến cho anh cứ phải ôm trong lòng những lo âu, băn khoăn và thắc mắc. Sự xung đột giữa hai thứ tình cảm càng lúc càng trở nên mạnh mẽ và dữ dội. Một bên là tình yêu quê hương của mình. Một bên là tình yêu lứa đôi. Ba mươi năm qua, kể từ khi xa vắng Quỳnh Hương anh chưa bao giờ rung động hoặc thương nhớ bất cứ ai ngoại trừ với Thiên Hằng. Đó là thứ tình yêu tích tụ, chất chứa từ lâu lắm rồi; thứ tình yêu của một người biết mình không còn có nhiều thời giờ để yêu. Đó là thứ tình yêu của một kẻ biết mình sắp chết.

Hằng đứng trong cửa kính nhìn ra sân sau có người lính già cô đơn đang ngồi im lìm như pho tượng nơi băng đá. Dáng của Hùng thật bơ vơ, lạc lõng và buồn rĩ. Tự dưng nàng ứa nước mắt. Nàng biết mình thương Hùng. Nàng yêu ông chú của mình. Nàng muốn đem cái trẻ trung, tươi vui của mình để làm Hùng bớt buồn phiền nhưng biết ở mức độ nào đó Hùng là khoảng đời riêng biệt cũng như xa lạ và ngăn cách. Nhẹ thở dài Hằng chậm bước ra sân. Vòng tay qua cổ ông chú nàng thì thầm.

- Chú ơi... Cháu thương chú... Hằng thương chú...

Hùng ngược lên. Nụ cười buồn rĩ. Ánh mắt mênh mông.

- Chú thương Hằng...

Im lặng Hằng nhìn ông chú bằng cái nhìn dịu dàng và trìu mến.

- Mình đi ăn chú... Cháu đói bụng rồi...

Ngần ngừng giây lát Hùng mới lên tiếng.

- Chú muốn ở nhà... Lâu quá chú chưa được nghe cháu đàn và hát. Hay là mình mua cái gì đem về nhà ăn rồi Hằng hát cho chú nghe...

- Cũng được... Gần đây có tiệm bán bánh mì thịt. Chú chịu ăn không?

- Uống nước lã mà được nghe cháu hát chú cũng chịu...

Hằng cười đi ra cửa. Chừng hai mươi phút sau nàng trở về. Hùng mở cửa và đỡ lấy hai cái túi ni lông nặng.

- Cháu mua chai rượu cho chú... Đêm nay mình say rồi mình nhảy...

Vừa nói cô gái vừa cười tình với ông chú già. Cử chỉ của nàng khiến cho Hùng phì cười.

- Cháu muốn nhảy thời mình nhảy...

Hằng cười hắc hắc trong lúc bỏ chai rượu vang vào ngăn đá cho mau lạnh.

- Cháu muốn nói là mình nhảy đầm chứ không phải nhảy theo kiểu như chú nói đâu...

Hùng cười lớn rót nước lạnh vào ly. Hai chú cháu gặm bánh mì thịt ngon lành. Có tình yêu là cái gì xấu cũng thành đẹp, dở cũng ngon, buồn cũng thành ra vui.

- Cháu sẽ hát cho chú nghe nhạc tình yêu đêm nay để chú về Denver chú sẽ nhớ cháu nhiều, nhiều hơn nữa...

Hùng quay người hôn vào má Hằng. Cô gái phụng phịu.

- Hôn vào chỗ này nè...

Vừa nói Hằng vừa chỉ ngay môi của mình. Hùng lắc đầu cười.

- Chỗ đó để dành...

- Để dành cho ai...

- Cho ông *Đã Quen Hằng* hôn mà thôi. Ông độc quyền mà...

Hằng cười hắc hắc.

- Ông đó mà chậm là cháu cho chú Hùng hôn à...

- Ông già lụm cụp nên chậm chạp lắm. Thương ông thời cháu hãy kiên nhẫn...

- Ông già nhưng tình yêu của ông đâu có già...

- Tại sao cháu biết tình yêu của ông đâu có già?

Uống ngụm nước lạnh Hằng nhìn ông chú.

- Tại vì ba mươi năm qua tình yêu của ông ngủ say... Ông không có yêu ai nên tình yêu của ông không có già...

Hùng im lặng. Hằng cười nói tiếp.

- ... Giống như chú mua một chiếc xe mới rồi đem cất không bao giờ chạy. Ba mươi năm sau chiếc xe vẫn còn mới...

- Cháu nói có lý... Cháu thích ngồi xe mới hay xe cũ...

Hằng cười hăng hắc.

- Cháu đã nói với chú mà... Cháu thích đồ cũ... Đồ cũ tuy xưa nhưng tốt lắm...

Chùi miệng, uống thêm ngụm nước Hằng bước ra phòng khách. Hùng cũng theo sau. Tới đứng nơi góc phòng Hùng nhìn cô cháu gái ngồi trước chiếc đàn dương cầm. Mười ngón tay xinh xắn của Hằng lướt nhẹ trên phím đàn tạo thành chuỗi âm thanh thánh thót.

- Cháu hát bài này cho chú...

Hằng cười nhìn ông chú. Hùng cảm thấy nụ cười của cô cháu phảng phất chút buồn rầu.

- Nơi cuối trời biển mẹ chờ mong

Nơi cuối cùng của nguồn Cửu Long

Cũng là nơi cất tiếng khóc em ra đời

Hai đứa mình có hẹn gì đâu

Không ý đầu cũng chẳng tình sau

Mà mười ngón tay hồng vẫn nhớ nhau...

Ta không là phu tướng

Em không là chinh phụ

Mà e câu cánh nhạn lìa đôi

Lòng bỗng dưng xót xa ngậm ngùi

Về đây nơi cuối trời Cà Mau

Ngàn nhánh sông biết đâu tìm nhau hỡi em...

Hùng thở dài thăm lặng. Anh thương người xưa, lối cũ mà cũng thương người đang ngồi đây với ánh mắt long lanh như có lệ và tiếng hát buồn tha thiết.

- Em có còn trở về Bạc Liêu

Em có còn mơ một tình yêu

Một tình yêu lấp lánh ánh trăng diệu kỳ

Xin gửi lòng ta lại ngàn sông

Như sóng vàng trôi về biển đông

Một câu hát êm đềm nỗi nhớ mong...

Hùng bước tới mấy bước. Vòng hai cánh tay qua cổ Hằng anh nhẹ đặt lên tóc một cái hôn dịu dàng và thân ái.

- Cám ơn cháu...

Hằng ngược lên và Hùng hôn vào đôi mắt long lanh ướt của cô cháu gái. Anh cảm thấy hồn mình rã mục theo từng lời, từng chữ, tiếng hát lê thê buồn của Hằng, theo từng nốt nhạc chập chùng âm hưởng.

- Lâu lắm xa rồi... vẫn nhớ ai

Đêm đêm nước mắt vẫn tuôn dài

Vẫn hoài cô lẽ đời hiu quạnh

Vẫn ngẩn ngơ buồn mỗi sớm mai...

Vẫn đợi chờ ai nơi Bến Gò

Sương lam bao phủ chốn xa kia

Mập mờ lã đãng vương mây khói

Thấp thoáng chiều buông cánh nhạn lìa...

Hai bàn tay ấp vào hai bên má, đầu đặt lên trên mái tóc huyền óng ả thoang thoang mùi hương của nước hoa và da thịt ngọt ngào hương phấn, người lính già xa quê hương nhìn mười ngón tay ngọc ngà như dòng sông, con rạch, con kinh đục phù sa chảy qua tỉnh lỵ Cà Mau. Đâu đó trong tiềm thức vọng lên câu hò lênh bênh trôi trên sông nước, trong không khí mù sương buổi sáng. *Cà Mau đi dễ khó đi... Trai đi có vợ... mà... gái đi có con...* Tiếng cười ngây thơ của Quỳnh Hương khi thấy người lính trẻ ướt mềm lóp ngóp bò trên cây cầu khỉ bắt ngang qua con rạch nhỏ lờ đờ nước chảy.

- Có phải người đi quên bến xưa

Để ai đứng ngóng mãi bên bờ

Thuyền trôi theo nước không quay lại

Thương nhớ đêm về trong giấc mơ

Thôi thế đời chia người mỗi ngã

Bên trời xa thăm khóc thương nhau

Để em ở lại ôm buồn khổ

Kẻ bỏ ra đi vạn kiếp sầu...

Dù không muốn khóc Hùng cũng biết nước mắt từ từ ứa ra. Hăng ngược mặt lên. Qua màn lệ mỏng nàng thấy khuôn mặt của ông chú chập chờn gây đổ.

- Hăng ơi...

Hùng xiết chặt bờ vai mềm. Mũi của anh vùi sâu trong tóc, trong mùi hương diễm tuyệt của tình yêu tràn ngập tâm hồn.

- Chú thích không?

- Thích... Cám ơn cháu... Bản nhạc khiến cho chú nhớ Quỳnh Hương. Cháu có buồn không?

Hằng lắc đầu mỉm cười.

- Tại sao cháu lại buồn, lại ghen với một người đã chết, một hình bóng chỉ còn trong tâm tư của chú. Cháu còn phải cám ơn thím Hương nữa. Vì thím là một người tình tuyệt vời cho nên chú mới yêu thương thím hơn ba mươi năm mà không chịu lấy vợ. Nhờ đó mà Hằng mới gặp chú...

Hùng cúi xuống. Anh cảm thấy khát khao bồng sông dậy khi nhìn cái miệng xinh xinh, làn môi hồng ướm của cô cháu gái he hé mở, run run chờ được hôn. Thở dài Hùng rút tay ra khỏi vai cô cháu gái.

- Chú đi đâu vậy?

- Lấy rượu. Cháu uống không?

- Uống... Mà cháu muốn uống chung ly với chú...

Hùng gật đầu rót đầy ly. Nhấp ngụm nhỏ xong anh đưa cho Hằng. Cô gái hớp một chút rồi trả lại.

- Cháu sẽ hát cho chú nghe một ca khúc của nhạc sĩ Võ Tá Hân...

Hùng gật đầu.

- Chú có nghe tên ông ta...

- Chắc chú chưa nghe bản nhạc này...

Tiếng nhạc thánh thót buông lơi, lưng chừng trầm ấm và thiết tha. Hùng muốn hôn vào cái miệng xinh xinh đang phát ra những lời tình tự ngọt ngào như cố ý để lôi, để kéo, để dẫn anh vào thế giới hoa mộng của tình yêu.

- Hôm nay chiều thứ bảy

Ngồi chờ chú đến thăm

Ngoài sân im tiếng động

Một trời đầy nhớ mong

Cháu ngồi trong song cửa

Từng giờ phút trôi qua

Bàn tay nâng niu mãi

Bài thơ tình thiết tha

Một chiều mong chú đến

Đôi tay như ngõ ngang

Bờ môi còn khô cạn

Ước nồng nàn môi hôn...

Đứng tựa vào vách nên Hùng thấy được nụ cười tình tứ và ánh mắt nồng nàn của Hằng đang hướng về mình. Ánh mắt như mời mọc. Nụ cười nửa như trêu chọc, nửa như thách thức.

- Một chiều mong chú đến

Mây ngõ ngang trôi xuôi

Làm sao cháu níu được

Áng mây bay cuối trời

Cháu nghe trên lối nhỏ

Dập dìu tiếng bước ai

Bàn chân nào bước nhẹ

Chợt hồn cháu hắt hiu

Cháu ngỡ trong cơn mộng

Thì thầm tiếng bên nhau

Như tình yêu hò hẹn

Như đợi chờ đã lâu...

Dù chưa nghe bản nhạc này lần nào Hùng cũng nhận biết cô nữ ca sĩ dễ thương của mình đã sửa lời của ông Võ Tá Hân để làm cho lời ca phù hợp với tâm trạng của cô ta và nhất là để tỏ tình với ông chú

- Bản nhạc này tên gì hả Hằng?

- Dạ... *Một Chiều Mong Chú Đến...*

Hằng cười khúc khích sau khi trả lời.

- Xạo... Dám sửa lời của người ta...

Hùng thọc hai ngón tay cù lét khiến cho Hằng co rút người lại và cười hăng hắc.

- Tên gì?

- Dạ... *Một Chiều Mong Anh Đến...* Bây giờ là chú rồi mai mốt trở thành anh mấy hồi...

Vòng tay ôm cô cháu gái Hùng cười đùa.

- Nghèo mà ham...

- Dạ... Tại nghèo mới ham. Tại cháu nghèo tình yêu nên mới ham tình yêu của chú...

Hùng thở dài thầm lặng. Anh biết cô cháu gái trách khéo mình. Làm sao anh có thể giải thích cho Hằng hiểu là chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi anh sẽ về nước và không bao giờ trở lại. Nàng sẽ khóc thương, sầu khổ vì anh đã thầm lặng bước ra ngoài cuộc đời của nàng.

- Cháu hát bài này để tặng chú...

Hằng bấm phím đàn. Âm thanh nổi trùng trùng chất ngất như tiếng than dài hay tiếng nấc nghẹn ngào.

- Tiến chú về Denver

Bông dưng trời mưa bay

Đỏ hai con mắt ướt

Buồn thương bao lưu luyến

Mưa ướt hàng cây nhỏ

Biết bao điều muốn nói

Mà sao không cất tiếng

Buồn làm sao chú ơi...

Tưởng chừng như trời khóc thật nhiều

Hai đứa mình rồi sẽ hai nơi

Chú đừng đi bước vội

Lòng đau đang rã rời

Cháu nơi này ở lại

Nối tiếp những ngày mai

Những chiều mưa ray rút

Buồn nào bằng hôm nay

Cầm tay lần cuối cùng

Xốt xa mùi hương quen

Nhìn nhau trong giây phút

Rồi là xa mãi mãi

Tiến chú về Denver

Bỗng dưng trời mưa bay

Đỏ hai con mắt ướt

Buồn nào như hôm nay...

Tới giây phút này thời trái tim đa tình và si tình của người lính già cô đơn phải rã ra vì nước mắt, vì tiếng hát u buồn và lời ca tức tưởi. Tới lúc này thời tình yêu của ông chú già đã bị dựng dậy để mở mắt nhìn thẳng vào cuộc đời và sự sống của mình. Hùng vô cùng cảm động. Không những yêu đã đành mà anh còn thương mến và quý trọng người tri kỷ bé bỏng. Ngoài ra anh còn cảm thấy chút kiêu hãnh vì được Hằng thương yêu. Nàng là một cô gái trẻ đẹp, tài hoa và học thức. Chỉ cần hai ba năm nữa thôi nàng sẽ có một tương lai rực rỡ trong xã hội. Thế mà nàng lại đi yêu một người không những già hơn nàng ba mươi một tuổi, không có tiếng tăm, danh vọng hay địa vị cao sang gì trong xã hội để xứng đôi vừa lứa với nàng. Anh cũng biết con tim có lý lẽ riêng của nó cũng như tình yêu lắm khi kỳ quặc không giải thích được.

Ngước mặt lên Hằng cười với ông chú già.

- Chú nhớ là chú còn thiếu nợ cháu không?

Hùng gật đầu.

- Nhớ... Chú phải thưởng cho cháu cái gì mà cháu thích. Đúng như vậy không?

- Đúng... Chú biết chú phải thưởng cháu cái gì không?

Hùng còn do dự thời cô cháu gái dễ thương đã vòng tay ôm lấy cổ anh cùng với đôi môi hé mở đợi chờ. Hơi thở nồng ấm của nàng phả vào mũi. Vòng tay mềm mại và ấm êm của nàng như mạnh hơn, nặng hơn khiến cho Hùng

phải cúi đầu xuống. Hai khuôn mặt gần nhau. Hai hơi thở hòa nhau. Hai bờ môi chạm nhau. Hai tâm hồn nhập lại thành một. Hùng cảm thấy mình tan biến vào tình yêu có vị ngọt của môi hôn, vị mặn của nước mắt và vị cay của chia lìa xa cách.

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 13

Hằng mở mắt. Việc đầu tiên nàng nhận thấy là Hùng không có nằm bên cạnh. Đêm hôm qua nàng vừa nhõng nhẽo vừa năn nỉ Hùng mới chịu ngủ chung giường với mình. Dù biết nàng ưng thuận nhưng Hùng lại không chịu tiến xa hơn nữa trừ chuyện ôm ấp nàng trong vòng tay. Hai chú cháu vừa uống rượu vừa ăn chả lụa và nói chuyện cho tới hơn 12 giờ mới chịu đi ngủ. Mệt mỏi lẫn say rượu Hằng thiếp luôn một giấc cho tới gần mười giờ mới thức dậy.

- Chú ơi...

Không có tiếng trả lời. Điều này chứng tỏ Hùng không có ở nhà. Nằm im giây lát Hằng ngồi dậy. Khoác thêm chiếc áo choàng nàng bước ra khỏi phòng ngủ của mình. Phòng khách, phòng ăn, nhà bếp trống trơn. Sân sau cũng im vắng

- Chắc chú đi công chuyện của hãng...

Lầm bầm câu trên Hằng trở vào phòng riêng. Đi loanh quanh giây lát nàng bắt đầu sửa soạn. Nàng muốn nấu một bữa ăn tối đặc biệt dành riêng cho hai người. Vừa sửa soạn nàng vừa nghĩ tới một đêm cho tình yêu với thức ăn ngon, rượu ngon, nhạc tình lãng mạn và nhảy đầm. Nàng đỏ mặt khi nghĩ tới lúc Hùng ôm mình trong điệu slow tình tứ. Nửa tiếng đồng hồ sau

Hằng mới ra khỏi nhà. Biết Hùng thích cá nên nàng tới tiệm Albertsons để mua hai khúc cá thu về làm cá nướng bơ. Đang đứng lựa cá chợt nàng nghe tiếng cười nói phát ra từ hàng rau cải vọng lại. Chỉ cần nghe tiếng cười và giọng nói nàng biết đó là Hùng. Tò mò lẫn ngạc nhiên Hằng len lén đi tới gần rồi từ từ ló đầu qua. Nhìn bộ quần áo và vóc dáng nàng biết người đang đứng xây lưng về mình chính là Hùng. Ông chú già của nàng đang cười nói với một người đàn ông trọng tuổi.

- Tôi cần gặp anh chỗ nào hơi vắng một chút để tôi nói rõ chi tiết hơn...

- Được... Tôi và anh đi tới quán cà phê Hương nói chuyện...

Biết hai người sắp sửa đi Hằng vội vã tính tiền rồi lái xe tới quán cà phê Hương. Đậu xe vào trong một góc của bãi đậu xe nàng đi vào và chọn một cái bàn xa trong góc. Độ mười phút sau nàng thấy Hùng và một ông già tóc lốm đốm bạc bước vào. Dù đã mang kính đen nhưng sợ bị Hùng thấy nên nàng đưa tờ báo lên ngang mặt làm bộ như đọc báo. Hai người chọn một cái bàn cách bàn nàng ngồi một cái bàn. Cũng may là Hùng ngồi nhìn ra đường. Vừa đọc báo nàng vừa lắng nghe Hùng và người lạ nói chuyện với nhau.

- Anh Hữu nói với tôi là chiếc tàu bị chìm tại hòn Thơm... Để tôi đưa bản đồ cho anh thấy rõ hơn...

Hằng thấy Hùng mở cặp da rồi lấy ra tập bản đồ khá dày. Trải tập bản đồ lên mặt bàn xong anh chỉ tay vào một vị trí rồi nói nho nhỏ.

- Vị trí chính xác nhất là vùng biển giữa hòn Thơm và hòn Vang...

Ông già mà Hùng gọi bằng anh Tạo gật gù cười hớp ngụm cà phê.

- Chỗ này thời tôi biết... Khoảng năm 71 tôi đi công tác ở An Thới và có lặn ở vùng này. Người ta gọi là quần đảo An Thới...

- Tôi có nói chuyện với anh Hữu và được anh cho biết là vào tháng 3 năm 75 một chiếc ghe thuộc Vùng 1 Duyên Hải của hải quân chở vũ khí từ Đà Nẵng vào Phú Quốc đã bị chìm tại hòn Thơm. Chuyện này ít có ai được biết vì tình hình lúc đó lộn xộn cho nên chẳng có người để tâm. Nếu tìm ra chiếc ghe này thời mình có thể lấy khí giới...

Uống ngụm cà phê Tạo lên tiếng hỏi.

- Tại sao mình không mua vũ khí lậu ở đây?

Hùng lắc đầu nói nhỏ.

- Khó khăn lắm... Sau cái vụ 9 tháng 11 thời khó mà mua được vũ khí lậu ở trong nước. Và lại nếu tàng trữ vũ khí là mình sẽ bị rắc rối với chánh quyền. Cách hay nhất là mình về An Thới mò tìm vừa dễ dàng vừa kín đáo hơn...

Đốt điếu thuốc Tạo cười.

- Tôi thời không ngại nhưng cần có người giúp. Ba mươi năm rồi tôi có lặn lội gì đâu. Hơn nữa tôi cũng có tuổi rồi...

Hằng nghe giọng nói của ông chú già thì thầm.

- Anh đừng lo... Anh Hữu có một người bạn tên Xinh, vốn là lính hải thuyền ở Rạch Giá. Sang Mỹ năm 75 anh ta học lặn và là Certified Scuba Diver ở San Fransisco. Sau đó Xinh bỏ nghề lặn để mua tàu đánh cá. Tôi và anh sẽ bay qua San Fransisco để gặp Xinh...

- Chùng nào mình đi?

Tạo hỏi và Hùng trả lời không do dự.

- Để tôi liên lạc rồi cho anh biết. Anh và tôi đang làm việc nên không thể muốn đi là đi. Vả lại nếu đi thời mình chỉ đi vào hai ngày cuối tuần mà thôi...

Uống cạn ly cà phê Tạo cười nói với Hùng.

- Tôi có số điện thoại của Hữu nếu có gì thắc mắc tôi sẽ gọi cho anh. Không chùng tối nay tôi sẽ gọi anh để bàn thêm...

Hùng gật đầu gọi tính tiền thời Tạo cười nói.

- Anh để tôi... Chùng nào anh mới trở lại Denver?

- Ngày mai...

Hai người đứng lên. Hùng bắt tay từ giã Tạo. Hằng cũng đứng dậy trả tiền ly nước chanh rồi hối hả theo sau. Thấy Hùng vừa quẹo phải để về nhà nàng cũng lái xe theo sau. Vì biết đường nên nàng dùng đường tắt về nhà trước. Đang chăt thức ăn vào tủ lạnh nàng nghe tiếng xe ngừng rồi Hùng xô cửa vào.

- Hằng ơi...

- Dạ...

- Cháu đang làm gì đó?

- Dạ đang làm cá...

Hùng vòng tay ôm lấy thân hình mềm ấm của người tình. Hằng co rút người lại khi bị hôn vào cổ. Cười hắc hắc nàng hỏi.

- Chú thức dậy sớm không?

- Chừng chín giờ...

- Cháu dậy không thấy chú. Chú đi đâu vậy?

- Đi gặp người trong hãng... rồi đi lanh quanh...

Hùng không thấy được nụ cười tinh nghịch của cô cháu gái.

- Cháu định nấu món gì vậy?

- Cá nướng... Cháu định làm một " *đêm tình yêu* " cho hai đứa mình...

Hôn lên mái tóc thơm mùi trái cây của người tình Hùng đùa.

- Hãng định dụ khị chú hả...

Hãng cười hắc hắc.

- Không... Cháu biết chú thích cá nên làm cá nướng cho chú ăn. Ăn xong rồi mình mở nhạc lên nhảy...

- Nhảy gì...

Hùng cười lớn sau khi hỏi. Hãng cũng cười ngả đầu vào vai rồi ngược mặt lên nhìn ông chú.

- Nhảy gì cũng được... Mà chú có dám không...?

Hùng cười cười trước câu hỏi thách thức của người tình.

- Hằng biết chú " lạnh căng "...

Hùng cải chính.

- Chú không sợ đâu nhưng chỉ có điều là chú không muốn Hằng khổ...

- Khổ cái gì...

- Rủi Hằng có thai, có con thời việc học sẽ bị gián đoạn...

- Hằng muốn có con với chú. Có thằng con trai giống y chang chú. Nó cũng đẹp trai, tài hoa, đa tình như ba của nó...

Nâng cằm cô cháu gái Hùng hôn nhẹ lên môi.

- Thôi đi " cô tiến sĩ " ... Cô đừng có mơ mộng... Cô không nghe người ta nói " tình chỉ đẹp những khi còn dang dở... Đời mất vui khi đã lấy nhau rồi " sao...

Hằng cười hắc hắc.

- Như vậy là chú không muốn sống cạnh cháu à?

Hùng nói với giọng buồn buồn.

- Muốn chứ... Yêu Hằng và sống cạnh Hằng là mơ ước lớn nhất và sau cùng của chú. Tuy nhiên...

Ngừng lại giây lát Hùng tiếp. Hằng nhận thấy giọng nói của người tình có chiều bản khoăn và âu lo.

- Tuy nhiên mình nên đợi... Mình hãy đợi khi nào cháu học xong...

- Cuối năm nay cháu sẽ xong master... Cháu có thể thôi học và tìm việc làm...

Hùng hấp tấp lên tiếng.

- Bộ cháu định nghỉ học thật à?

Hằng xoay người lại. Vòng tay ôm lấy Hùng và kéo sát vào người nàng nói bằng giọng đùa cợt nhưng Hùng cảm thấy nó nghiêm trọng vô cùng.

- Cháu đem cái bằng tiến sĩ và tình yêu lên cân rồi chú ơi... Cái bằng nhẹ hều còn tình yêu nặng hơn nhiều...

Hùng xua tay cười.

- Thôi đi... Cháu đừng có nghĩ tầm bậy... Nếu thương chú cháu hãy học tới nơi tới chốn...

Cười cười Hùng tiếp bằng giọng đùa cợt.

- ... Em chưa thi đỗ thì chưa động phòng... Cháu mà không đậu tiến sĩ thì chú không có cưới cháu đâu. Chú muốn vợ chú phải là " bà đốc "...

Hằng cười hắc hắc.

- Thôi đi chú ơi... Học mệt lắm... Yêu khỏe hơn... *Chú ơi có bao lâu... Tám mươi năm cuộc đời... Ba mươi năm đầu sung sướng không bao lâu... Ba mươi năm sau sầu thương cao vời vời... và hai mươi năm cuối có là bao... Cho nên ta yêu nhau... Cho nên ta yêu nhau đi chú ơi...*

Hùng rũ ra cười khi nghe người tình bé bỏng cất tiếng hát. Hằng chậm chậm hôn lên môi trong lúc hai tay ôm chặt như không để cho ông chú chạy trốn. Cười buồn Hùng ôm lấy thân thể nồng ấm của người tình.

- Chú ơi...

Hằng kêu hai tiếng với giọng nũng nịu và vùi vãnh. Hiểu điều đó nên Hùng đánh trống lảng.

- Mình " *shopping* " đi...

Hằng tròn mắt nhìn ông chú. Từ hồi quen nhau tới giờ nàng biết tính ông chú không thích lang thang để mua sắm...

- Cháu cần diện tối nay... Chúng mình nên ghi lại những kỷ niệm đẹp để nhớ nhau...

Vô tình Hùng đã khơi động đúng vào mơ ước thầm kín của Hằng. Dù không nói ra nàng cũng muốn có nhiều kỷ niệm đẹp với người yêu. Càng nhiều kỷ niệm hai người sẽ gắn bó với nhau nhiều hơn và yêu nhau nhiều hơn.

- Tốn tiền lắm chú ơi...

Hùng cười cười.

- Chú quên nói với Hằng là chú trúng số...

Hằng kêu lên với giọng ngạc nhiên.

- Trúng số... Chú trúng số nữa hả... Lần trước chú nói chú trúng hai chục ngàn rồi mà...

- Lần này còn nhiều hơn lần trước nữa...

- Bao nhiêu?

- Năm trăm ngàn...

Hằng nhảy cồm lên.

- Như vậy hai đứa mình lấy nhau rồi Hằng ở nhà nuôi con nghe...

- Không được... Sau khi trừ thuế rồi đâu còn bao nhiêu...

Hằng cười hắc hắc.

- Cháu nghĩ chú đúng là đồ tình mà đồ bạc nữa...

- Chú nghĩ không có lần thứ ba đâu...

Hùng nói trong lúc khép cửa lại. Hằng lái xe vì biết đường. lát sau hai chú cháu bước vào Dillard's nằm trong khu Quail Spring Mall.

- Cháu muốn mua cái gì tùy ý... Sơn phấn, nước hoa, dầu thơm, quần áo...

- Hằng chỉ muốn lựa son môi và nước hoa thôi. Đêm nay cháu sẽ mặc áo dài cho chú mệt luôn...

Hùng cười nhìn vào mắt người tình.

- Ừ... Hằng không...

Nói tới đó dường như biết mình lỡ lời anh nín luôn khiến cho Hằng thắc mắc.

- Hằng không cái gì... sao chú không nói hết...

Hùng lắc đầu cười im lặng. Điều này càng khiến cho cô cháu gái tò mò hỏi dồn.

- Chú nói cái gì... Chú có cái gì muốn giấu...

Biết tật của Hằng do đó Hùng ghé miệng thì thầm vào tai. Nghe xong Hằng đỏ mặt rồi cười ré lên.

- Nói là chú phải giữ lời nghe... Chú mà không làm là Hằng nghỉ chơi với chú...

Hằng lựa một chai nước hoa hiệu Passion và một thỏi son Lancôme.

- Chú muốn mua cái gì không?

- Máy chụp hình và video camera...

Ra khỏi tiệm bán máy ảnh Hằng nhìn đồng hồ đeo tay.

- Bây giờ cũng còn sớm. Mình đi lên hồ chơi và ăn trưa... Chú phải để Hằng bao chú nghe...

- Cháu có tiền không?

- Có chứ sao không. Sợ cháu còn có nhiều tiền hơn chú nữa...

Cười hắc hắc Hằng tiếp.

- Chú không nghe người ta nói sao. Tiền của cháu là tiền của cháu, mà tiền của chú là tiền của cháu đồng thời tiền của hai đứa mình là tiền của cháu luôn...

Hùng nói trong tiếng cười vui vẻ.

- Cháu biết danh từ "*nâng khăn sửa túi*" không?

- Biết...

Sau khi trả lời rồi nhìn mặt ông chú Hằng biết ông ta định ám chỉ điều gì khác hơn.

- Chú muốn nói điều gì?

- Sở dĩ người ta nói *nâng khăn sửa túi* là để chỉ sự đảm đang, vén khéo của người vợ. Nhưng theo chú nghĩ nó còn chỉ tới một sự kiện khác hơn là bà vợ *nâng khăn* lên để bịt mắt không cho ông chồng thấy đường trong lúc tay bà ta đỡ nhẹ cái bóp của ông...

Hằng ré lên cười khiến cho vài người đi gần phải quay nhìn hai chú cháu.

- Chú biết không... Chú già nhưng tâm hồn chú không già...

- Tình yêu của cháu làm cho chú trẻ lại... Người ta nói người già mà ở gần người trẻ thời sẽ trẻ lại...

- Vậy để cháu kiếm thêm cho chú năm ba cô bồ trẻ nghe...

- Một mình cháu mà chú đã đi lom khom rồi nếu thêm năm ba cô nữa chắc chú phải ngồi xe lăn... Tối ngày cứ lo cái *vụ ấy nhau*...

Đang lái xe Hằng lại rĩ ra cười khiến cho Hùng phải lên tiếng nhắc nhở. Xe dừng lại cạnh một hồ nước lớn. Gió thổi mát rượi. Nắng tháng 9 chói chang. Năm ba chiếc thuyền trôi dạt dờ. Hai chú cháu tản bộ trên con đường đầy bóng cây thông.

- Lần sau chú xuống đây thăm Hằng mình sẽ đi Lake Thunderbird...

Hùng lắc đầu.

- Sắp tới ngày lễ Tạ Ơn rồi. Cháu muốn đi Florida với chú không?

Khi đặt ra câu hỏi này Hùng đã xếp đặt chương trình rồi. Theo đúng như dự trù anh và các chiến hữu sẽ rời San Francisco vào đầu tháng ba năm tới.

Anh còn nửa năm để sống với Hằng và hưởng nốt những ngày vui trước khi dẫn thân vào nguy hiểm.

- Muốn... Cháu muốn đi với chú lên cung trăng nữa...

Hùng cười vui vòng tay xiết người yêu vào sát mình rồi thì thầm.

- Chú yêu Hằng...

Cô cháu gái nhẹ lắc đầu.

- Cháu không chịu đâu... Phải nói là "*anh yêu em*"...

Hằng nhìn ông chú bằng ánh mắt thiết tha và trù mẫn khiến cho Hùng không tự chủ được.

- Anh yêu em...

Kiểm chân lên hôn phớt vào môi Hùng Hằng nói nhỏ.

- Em yêu anh...

- Chú thích hai tiếng "*chú cháu*" hơn. Nó làm cho chú có cảm tưởng Hằng nhỏ nhí đáng được cưng, chiều và nhõng nhẽo hơn... Chú yêu cháu hoặc cháu yêu chú nghe nó đặc biệt và lãng mạn hơn...

Hùng ngồi ngồi bệt xuống cỏ và dựa lưng vào gốc cây maple rườm rà còn Hằng ngồi trong lòng. Tựa đầu vào vai người yêu nàng mơ màng nhìn ra hồ nước lấp lánh dưới ánh mặt trời của một ngày hè oi ả. Nàng mơ tới một mái nhà nhỏ trên một ngọn đồi thấp có hàng rào bao quanh. Trên thảm cỏ xanh hai đứa trẻ, một trai một gái nô đùa cười giỡn quanh ba má. Dù mái tóc đã lốm đốm bạc nhưng Hùng vẫn còn có tiếng cười vui tươi và rộn rã.

- Cháu đang nghĩ gì vậy?

Ngước lên nhìn người yêu Hằng cười vui.

- Cháu mơ... Cháu thấy chúng mình có thằng cu Hùng...

Hằng cười hăng hắc khi nói tới đó. Nhưng nhìn thấy nét mặt đăm chiêu, tư lự và buồn rầu nàng chợt nín lặng.

- Chú nghĩ gì vậy chú?

Hùng lắc đầu. Hai tay vòng qua hông người tình anh cười nhẹ.

- Chú mơ thấy hai đứa mình dắt con đi tắm ngoài kia. Một đàn con lũ khủ chín mười đứa...

- Nhiều quá nuôi mệt lắm chú ơi...

- Cháu đi làm chú ở nhà nuôi con...

Hằng cười ngược mặt lên hôn vào cằm ông chú.

- Chú nhớ nghe... Mai một mình lấy nhau chú ở nhà nuôi con còn cháu đi làm phải hôn...

- Cháu đi làm rùi gặp người nào đẹp trai hơn chú rồi cháu thương thời chú ghen lắm đó...

- Cháu yêu chú... Không có ai lọt vào mắt cháu đâu... Chỗ cháu đang làm trong trường có một ông nọ thích cháu lắm nhưng cháu bảo với ông ta là cháu hứa hôn rồi. Bởi vậy cháu phải đi mua cái nhẫn đeo vào để cho ông khỏi đeo theo cháu...

Hùng cười.

- Cháu hứa hôn với ai vậy?

- Dạ với người mà cháu thương... Ông đang ngồi sau lưng cháu nè...

Hùng cười lớn. Hôn nhẹ vào má cô cháu gái anh nói nhỏ.

- Cháu đói bụng chưa mình đi ăn...

- Đói... Chú thích Taco Bell không?

- Thích... Đi...

Hùng nâng Hăng dậy. Hai chú cháu đi từ từ ra xe.

Đang đứng nhìn Hăng làm món cá nướng Hùng chợt nghe tiếng tích tích phát ra từ cái điện thoại cầm tay của mình.

- A lô...

Chưa kịp nói gì khác anh nghe tiếng cười của Hiền.

- Mà đang ở Oklahoma City hả?

- Ừ... Có chuyện gì không?

- Tao đã nói chuyện với Hữu rồi. Ảnh cho tao số điện thoại của Xinh bên San Francisco. Mà ghi địa chỉ và số điện thoại đi rồi liên lạc với Xinh...

- Mà chờ tao một chút...

Hùng bỏ vào phòng của Hăng lấy cuốn sổ điện thoại xong trở ra nhà bếp cầm cái ghi chép. Anh không để ý là Hăng đang lắng nghe mình nói điện thoại.

- Khi nào gặp Xinh xong tao sẽ gọi cho mà biết...

Hùng cúp điện thoại. Hằng liếc thấy Hùng có vẻ tư lự sau khi nói chuyện với bạn.

- Có chuyện gì mà cháu thấy chú buồn?

Hùng lắc đầu.

- Không... Chỉ một vài chuyện nhỏ...

Hằng biết là Hùng không muốn cho mình biết nên nói tránh đi. Tuy nhiên nàng cũng không hỏi thêm mà tính từ từ sẽ tự mình tìm ra lý do. Đường như Hùng đang cùng với mấy người bạn định làm một chuyện gì quan trọng nhưng lại không muốn cho nàng biết.

- Chú đi tắm xong rồi tới phiên cháu...

Hùng gật đầu đi vào phòng ngủ. Nhìn theo dáng đi của ông chú Hằng khe khẽ thở dài. Mười phút sau Hùng trở ra phòng khách.

- Chú mặc bộ đồ này trông trẻ và đẹp trai lắm...

Hằng trầm trồ khi thấy Hùng mặc chiếc quần dài màu xanh đậm, thắt cà vạt đồng màu với áo sơ mi dài tay và mang giày da. Mái tóc đen hơi dài bênh bồng làm cho anh có chút gì là lạ.

- Chú lại đây để cháu ngắm cho kỹ...

Hằng làm bộ sửa chiếc cà vạt lại cho ngay ngắn rồi trịnh trọng hôn lên môi người tình già.

- Cháu mê cái nét vừa trẻ vừa già và cái tuổi già già của chú lắm...

- Thôi đi đừng có nịnh... Cháu đi tắm không thức ăn nguội hết. Mình uống cái gì. Vang hả?

- Dạ... Nhưng chú hãy đợi cháu ra mới khui nghe...

Hùng gật đầu nhìn theo dáng đi của cô cháu gái. Bỗng nhiên anh khe khẽ thở dài. Bước tới dàn máy hát anh lựa nhạc. Thấy một đĩa nhạc là lạ anh cầm lên xem. Trên mặt đĩa nhạc đề mấy chữ " *Tình Khúc Cho Chú- Thiên Hằng* ". Hơi ngạc nhiên và tò mò Hùng bỏ vào máy. Tiếng dương cầm chơi vui, chất ngất. Âm điệu thật buồn.

- *Hồi những khúc hát ấy đã ngàn năm phôi pha...*

Hồi những khúc hát ấy khiến mắt anh u buồn

Nghe như mưa rơi tuôn

Nơi đâu anh có hay người ơi...

Ôi! Con tim nhân gian sao thường yêu vu vơ

Khi đam mê ta trao sao ai quá hững hờ

Xin bao nhiêu ước mơ

Nâng tình yêu mong manh

Quên đi tình anh mong manh...

Hùng đứng im lặng. Tâm hồn anh bồi hồi, lao chao vì tiếng đàn hát mơ hồ như tiếng thì thầm của Thiên Hã bên tai lời tình tự xót xa đêm hôm qua.

- Chú ơi...

Hùng quay lại. Hã đó. Áo dài đen. Tóc huyền thả buông. Nụ cười huyền hoặc. Ánh mắt ngời tình tự, quyến rũ và gọi mời. Hùng mở rộng vòng tay đón người tình bé bỏng. Thân thể nàng ấm như nắng chói chang trên dòng sông Hậu. Da thịt nàng mềm mại như mạ non. Hơi thở nàng thơm mùi lúa vừa ngâm sữa.

- Nếu có lúc bồi rồi thấy tình yêu ngang qua

Sẽ có lúc tiếc nuối không thấy nhau trong đời...

Câu yêu thương thơ ngây

Sao chẳng hay, người ơi...

Mặt chạm mặt, môi kề môi, mắt chìm trong mắt, bước chân quẩn quít, vòng tay ghì chặt, hai kẻ yêu nhau hòa nhập vào vùng âm thanh diễm ảo. Hùng cúi xuống bờ môi he hé mở chờ. Nụ hôn thật dịu dàng cho tình yêu. Nụ hôn thật trang trọng cho người yêu. Nụ hôn thật thành kính như dành cho một tri kỷ bé bỏng mà nếu không gượng nhẹ sẽ vỡ tan thành khói mây trôi về nơi chốn nào mù khơi xa thẳm.

- Mưa rơi hay giọt lệ rơi

Đêm nay thôi một đêm cuối

Yêu nhau đi để rồi mai cách xa...

Mưa trong mắt em, mưa trong bóng đêm

Từng giọt mưa rơi rơi nhạt nhòa trên đôi môi

Thôi tiếc chi người hỡi...

Mưa trong mắt em

Mưa nghe xót thương

Còn gì đâu em ơi, chỉ còn anh đêm nay

Nhìn giọt mưa mưa trong mắt em...

Hùng hôn vào mắt người tình bé bỏng. Mắt nàng như có vị mặn mặn. Vòng tay của nàng ghì chặt lấy thân thể đang nóng dần lên vì lửa đam mê. Ánh mắt nàng mời mọc. Làn môi mềm thơm mùi sữa của lúa non mơn man trên tóc, trên da mặt. Nụ cười quyến dụ.

- Chú ơi...

Hằng nũng nịu gọi.

- Chú nhảy hay lắm...

Câu hỏi của Hùng như là mơ.

- Nhảy gì?

Hằng ngược lên với nụ cười tinh nghịch và câu hỏi cũng đầy lã lơi.

- Chú muốn nhảy gì?

- Cháu muốn chú nhảy gì?

- Cháu muốn chú nhảy cái gì mà chú muốn nhảy...

Hùng mỉm cười vì câu trả lời không trả lời của người tình bé bỏng.

- Ừ... Chú sẽ nghe lời cháu... Chú sẽ nhảy cái gì mà chú với cháu đều muốn. Chịu không...

Hằng trả lời bằng cái gật đầu trong lúc vòng tay quấn lấy cổ ông chú.

- Cháu định dụ khị ông chú già đi vào đường tình ái phải không?

- Ừ...

- Cháu sẽ lãnh hậu quả cháu biết không?

- Biết...

Như không muốn cho Hùng nói nữa Hằng đặt môi mình lên môi người tình.

- Cháu muốn có một thằng cu tí tên Huy Hùng...

Dứt lời nàng chuyển bước đi dần về phòng ngủ. Tiếng nhạc êm êm. Hùng mơ hồ nghe tiếng hát của Thiên Hằng chơi vơi như tiếng thì thầm ní non bên tai mình.

- Yêu nhau cho nhau nụ cười...

Thương nhau cho nhau cuộc đời...

Yêu nhau cho nhau một lần

Thương nhau cho nhau một lần...

Một lần thôi... chú ơi...

Một lần thôi... chú... ơi...

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 14

Thứ hai. Khi vào tới sở Hùng nghe mọi người thì thầm về tin thất nghiệp. Anh thản nhiên vì biết trước sau vì chuyện này cũng phải xảy ra. Đó là tình trạng chung cho các hãng điện tử ở trong nước. Không thể cạnh tranh với các quốc gia Châu Á do đó hãng phải đóng cửa hoặc dời đi ra ngoại quốc. Tuy nhiên mọi việc vẫn bình thường và mọi người vẫn làm việc cho tới thứ sáu. Hùng được gọi lên văn phòng lãnh check và giấy cho nghỉ việc. Ra khỏi sở anh đi chậm trên hành lang cỏ xanh xanh. Dù bị mất việc anh cảm thấy không vui mà cũng không buồn. Bãi đậu xe lừa thừa mấy chiếc vào chiều cuối tuần. Hùng nhớ tới Hằng. Nhớ đêm ân ái mặn nồng. Vòng tay ấm êm. Môi hôn ngọt ngào. Hơi thở thơm tho. Liếc đồng hồ thấy đã hơn năm giờ Hùng đoán nàng đã có ở nhà. Lấy điện thoại anh chậm chạp bấm số.

Vừa queo xe vào nhà Hằng nghe điện thoại nằm trong bóp của mình reo. Hối hả tắt máy xe nàng mở điện thoại. Nhìn số nàng biết Hùng gọi.

- Chú ơi...

Hùng mỉm cười khi nghe hai tiếng *chú ơi* phát ra ở Oklahoma City.

- Hằng đang ở đâu vậy?

- Đang ở nhà. Vừa về tới nhà là chú gọi... Nhớ chú quá chú ơi... Gặp mặt bây giờ là cắn liền...

Hằng nghe đầu dây ở Denver có tiếng cười rồi tiếng thở dài phát ra.

- Chú cũng vậy... Nhớ cháu nhiều... nhiều... thật nhiều...

Ngừng lại giây lát Hùng tiếp.

- Xin báo với cháu một tin vui...

- Tin gì... Chú trúng số nữa hả?

- Không... Chú vừa bị thất nghiệp...

- Trời ơi... Thất nghiệp mà chú nói vui...

- Vui chứ... Chú có thời giờ rảnh để thăm Hằng...

- Thôi chú dọn xuống đây ở luôn đi...

- Rồi lấy gì ăn... Chú phải đi làm...

- Cháu mượn chú... Ban ngày chú nấu cơm, ban đêm chú làm nghề đấm bóp cho bà Hùng...

Hùng mỉm cười khi nghe Hằng cười hắc hắc bên kia đầu dây.

- Cuối tuần này cháu có đi đâu không?
- Dạ có... Cháu theo ba má đi Dallas thăm ngoại và anh Bảo...
- Còn cuối tuần tới?
- Chắc không có đi đâu. Chi vậy chú?
- Cháu muốn đi San Francisco với chú không?
- Đi liền... Chú rữ cháu lên Mars cháu cũng đi nữa. Chùng nào đi?
- Chú sẽ mua vé cho cháu từ Oklahoma City đi San Francisco để gặp chú bên đó...
- Chú đi San Francisco làm gì hả chú?
- Thăm bạn và bàn tính công chuyện...
- Chuyện gì hả chú?
- Thời chuyện hùn hạp làm ăn... Tụi này tính mua tàu đánh cá...

- Chú biết lội không mà đi đánh cá... Rủi rớt xuống biển rồi làm sao... Đánh cá cực lắm chú ơi... Chú dang nắng đen thui...

Nghe câu nói của người yêu Hùng cười lớn.

- Đâu cần biết lội mới đánh cá được... Bạn chú đánh cá hai chục năm mà ông ta cũng đâu có biết lội... Cháu đi không?

- Đi... Chú mua vé rồi gọi lại cho cháu biết...

Chiếc Boeing 707 đáp xuống phi trường San Francisco. Mọi người lục tục rời phi cơ. Ra khỏi cánh cửa hẹp Hùng cười khi thấy Tạo đang đứng chờ. Hai người bắt tay nhau.

- Xinh đâu anh?

- Đi mua lon nước ngọt... Anh có hành lý gì không?

Hùng cười dơ cao chiếc túi xách.

- Không... Tất cả ở trong này...

Tạo gật đầu.

- Như vậy thôi tôi với anh ra ngoài cửa chờ Xinh...

Lát sau Hùng thấy một người đàn ông có tuổi, đô con, mặc áo thun ngắn để lộ đôi cánh tay chắc nịch. Nhìn thoáng cũng biết Xinh là dân lặn lội.

- Anh Hùng... Hân hạnh được gặp anh...

Hùng bắt tay Xinh.

- Tôi nghe anh Hữu nói nhiều về anh lắm...

Xinh cười ha hả.

- Tốt hay xấu...

Hùng mỉm cười.

- Không biết... Nhưng tôi khoái đường quyền gia truyền của anh... Anh nói đó là... là...

Hùng hơi ngừng lại có lẽ để nhớ tên. Xinh đỡ lời cho người bạn mới vừa gặp.

- Đường quyền U Minh... Ông cố ông sơ gì đó của tui quê tốt ngoài Bình Định. Sau cái vụ Tây Sơn khởi nghĩa thời ông trốn vào trong nam để tránh sự truy lùng của chúa Nguyễn. Ông lạc vào U Minh rồi trở thành tay ăn ong và sau đó lấy vợ...

Hùng gật đầu cười.

- Anh có đọc truyện Hương Rừng Cà Mau không?

Xinh lắc đầu.

- Tui thích đọc sách mà ngại một điều là chữ nghĩa không nhiều nên đọc lâu lắm thành ra...

- Ông Sơn Nam viết về chuyện tình của một tay ăn ong nổi tiếng... Biết đâu là tổ tiên của anh...

Xinh cười ha hả.

- Chà... Đã à nghe... Bữa nào tui phải nhờ thằng con mua để tui đọc...

Hùng cười cười.

- Để tôi mua tặng anh cuốn Hương Rừng Cà Mau và cái dvd Mùa Len Trâu... Cái đĩa đó làm tôi nhớ Cà Mau...

Ba người lên xe. Chừng mười lăm phút sau chiếc pick up của Xinh nhập vào xa lộ 101 north đi Oakland. Nhìn phong cảnh phố phường Hùng nhớ tới Hằng. Ngày mai thứ sáu nàng sẽ có mặt ở đây để gặp anh rồi trở lại Oklahoma City chiều chủ nhật. Không phải đi làm Hùng cảm thấy mình

thành thời và nhàn hạ. Anh không có gì phải bận tâm cũng như quyển luyện ngoại trừ một mối tình. Do đó anh muốn hưởng hết những ngày còn lại.

- Tui dẫn hai anh đi coi chiếc tàu đánh cá của tui rồi mình nói chuyện sau...

Xinh lên tiếng. Tạo làm thinh rồi lát sau mới nói.

- Chuyện đó chú rành hơn tui này...

Hùng xen vào.

- Như tôi đã nói với Xinh là mình cần một chiếc tàu để về Việt Nam. Liệu tàu của Xinh đi tới không?

- Tới thì cũng tới... Nhưng vượt biển lớn như Thái Bình Dương thời tui không dám chắc. Hai anh cũng biết là bão tố hay máy móc hư hỏng thời không có ai biết trước được...

Trầm ngâm giây lát Hùng nhìn Tạo rồi mới tiếp tục câu chuyện.

- Chuyện đó thời Xinh, anh Hữu và Hiền biết nhiều hơn tui này. Xinh chắc biết Hiền?

- Biết... Tui có gặp anh năm ngoái khi lên Virginia ăn đám cưới con anh Hữu...

Xe qua cầu Golden Gate. Dòng sông rộng nước xanh lơ. Giơ tay chỉ về phía bên mặt Xinh nói.

- Tàu của tui đậu trong kia... Anh Hữu gọi tui tối hôm qua nói là anh có đủ tiền để mua một chiếc tàu lớn hơn. Anh có bao nhiêu tiền để tui tính?

- Chừng trăm rưỡi...

Xinh cười vui khi nghe Hùng nói. Đổi xe sang bên mặt Xinh nói chậm.

- Có người bằng lòng mua chiếc tàu của tui với giá một trăm ba. Nếu cộng lại tiền của anh và của tui thời mình thì có thể mua chiếc tàu mới, lớn và máy móc tốt hơn...

Nhìn Hùng Tạo cười nói đùa.

- Được đó... Kiếm chiếc bự bự cho chắc ăn. Tôi bỏ lặn lội gần ba chục năm rồi nên sợ nước lắm...

Cười ha hả Xinh hỏi Tạo.

- Tui nghe anh Hữu nói hồi trước 75 anh ở bên Tháo Gỡ Chất Nổ...

Tạo chép miệng.

- Cái đó xưa rồi... Tôi chỉ mong là chuyến này về nước mình nỗ cho tụi nó hết hồn chơi...

Xinh cười ha hả.

- Tui không có về nhưng thằng con trai của tui mới về thăm bà nội của nó ở Rạch Giá. Nó nói An Thới, Cây Dừa, Dương Đông bây giờ khác với ngày xưa nhiều lắm...

Xe queo vào con đường chạy dọc bờ sông. Chừng mười phút sau Xinh đậu xe vào bến tàu. Ba người đi trên cây cầu xi măng.

- Tàu của tui đó anh?

Hùng và Tạo thấy một chiếc tàu dài chừng ba bốn chục mét và bề ngang độ sáu bảy mét. Tuy chưa từng đi biển và cũng không biết chút gì về đánh cá Hùng cũng thấy chiếc tàu của Xinh hơi nhỏ.

- Nhỏ phải không hai anh?

Hùng gật đầu còn Tạo cười.

- Cũng được nhưng...

Ba người bước xuống tàu, phải nói là ghe thời đúng hơn. Vỏ bằng cây cũ, nhiều chỗ tróc sơn. Phòng lái và phòng máy đầy dầu nhớt và bụi bặm.

- Vợ tui bị bệnh ung thư chết năm rồi. Từ đó tui buồn nên hông có muốn làm ăn. Tui bỏ tàu không sửa sang gì hết. Muốn bán chắc cũng phải làm lại chút chút...

Bước ra ngoài sân nơi đặt một đồng lưới Xinh chỉ về chiếc tàu đậu cách tàu của mình năm chiếc.

- Mình tới coi chiếc tàu mà ông Mỹ này muốn bán cho tui...

Ba người bước lên cầu xi măng. Họ đi dài dài theo hàng ghe tàu đánh cá.

- Ê John...

Xinh cười nói với một người đàn ông trạc ngoài năm mươi. Hùng đã cao mà ông ta còn cao hơn anh cái đầu. Bụng phệ và mập mạp nhưng ông ta có vóc dáng khỏe mạnh và lực lưỡng.

- Bạn tui muốn coi tàu của anh...

Bắt tay Hùng và Tạo John cười vui vẻ.

- Hai anh cứ tự nhiên... Có điều gì thắc mắc cứ hỏi tôi...

Dù không là dân chuyên nghiệp nhưng Hùng và Tạo biết chiếc tàu đánh cá của John tốt hơn chiếc ghe của Xinh. Vỏ bằng sắt, dài khoảng bốn mươi

mét, ngang gần mười mét, chiếc tàu trông lớn, đồ sộ và mới hơn nhiều. Phòng lái, phòng máy, phòng ngủ, trong ngoài đều sạch sẽ và ngăn nắp. Phải nói là chủ tàu đã gìn giữ kỹ lưỡng con tàu của ông ta.

- Chiếc tàu này có radar, sonar, và luôn cả máy dò cá nữa hai anh. Máy liên lạc của nó khá tối tân. Nó hơn tàu của tui là nó có tới hai máy chạy dầu cặn. Mình đi xa mà hư một máy thời còn một máy cũng đỡ hơn là tàu chỉ có một máy. Thằng John này sắp về hưu nên hẳn muốn bán...

Hùng lên tiếng.

- Xinh hỏi xem hẳn muốn bán bao nhiêu.

Ba người bước ra ngoài.

- Ê John... Ông định bán bao nhiêu?

- Hai trăm rưỡi... Tuy nhiên mình là chỗ quen biết tôi lấy ông hai trăm ba... Ok?

Xinh quay nhìn Hùng và Tạo. Thấy Hùng gật đầu anh vỗ vai John.

- Ok... Tui sẽ bán chiếc tàu của tui rồi hùn với ông bạn đây mua tàu của ông. Chắc cũng phải mất năm ba tháng...

John cười lớn.

- Nó vẫn còn ở đây...

Ba người ra xe. Trên đường trở về nhà của Xinh Hùng nói.

- Tuần tới khi về tới Denver tôi sẽ chuyển tiền vào chương mục của anh...

Nhìn Hùng Xinh cười nói đùa.

- Tui chưa gặp người nào như anh. Mới gặp tui hơn giờ đồng hồ mà anh dám đưa cho tôi số tiền lớn...

Hùng vỗ nhẹ vào vai người bạn mới gặp lần đầu.

- Còn anh thời sao... Mới gặp tôi có một giờ đồng hồ mà anh dám bỏ hết sản nghiệp, hy sinh cả cuộc đời để theo tui đi một cái " *trip of no return* "...

Cả ba người đều cất tiếng cười hả hê. Quẹo xe vào con đường thật rộng và đông đúc hàng quán Xinh nói lớn.

- Câu nói của anh đáng cho tui mời anh và anh Tạo một chén rượu sủi tối nay. Tui nói sủi là sủi tối tăm mặt mũi à nghe...

Tạo cười với Hùng.

- Gì chứ nhậu thời hai anh tới đâu tôi tới đó...

Hùng lắc đầu.

- Nhậu thời tôi không dám sánh với hai anh nhưng phá mỗi thời tôi chắc không thua...

Cười ha hả Xinh queo vào một quán ăn có tấm biển đề Ánh Tuyết- Bò Bắp Món.

Hằng được chú Hùng đón tiếp ở phi trường bằng tia nhìn âu yếm và nụ cười tươi vui. Ôm eo ếch ông chú già nàng cười hắc hắc.

- Nhớ chú muốn chết được chú ơi...

Hùng nhìn chăm chú người tình bé bỏng của mình. Mới xa nhau hơn tháng mà anh cảm thấy Hằng có gì đổi khác.

- Chú nhìn gì vậy. Cháu mập lên phải không?

Hùng lắc đầu cười.

- Không... Cháu vẫn như vậy... Hình như sau cái vụ đó chú thấy Hằng đẹp hơn, hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn...

Hai má của cô cháu gái chột đỏ bừng lên khi nghe ông chú nói ba chữ " *cái vudó* ". Dụi đầu vào ngực ông chú nàng nũng nịu.

- Hăng ồm tạt vì nhớ chú, tương tư chú đó...

Hùng hôn lên mái tóc huyền óng ả của người tình.

- Chú nhớ cháu... Nhớ từng sợi tóc Hăng ơi...

Hăng mỉm cười như cảm thông với nỗi lòng của ông chú. Nàng cũng nhớ ông ta. Nhớ dáng đi trầm tư nghĩ ngợi với hai tay thọc vào túi quần và đầu hơi cúi xuống. Nhớ mái tóc đen nhưng nhìn kỹ sẽ thấy những sợi tóc bạc vì ưu tư và phiền muộn. Nhớ giọng cười. Tiếng nói. Ánh mắt nồng nàn tình tự yêu thương lại thấp thoáng buồn rầu. Nhớ cái miệng. Nhớ đôi môi . Nhớ nụ hôn đã gây cho nàng cảm giác ngất ngây, say đắm tuyệt vời một đời không thể lãng quên.

- Cháu có hành lý không?

- Chỉ có cái túi nhỏ đựng hai bộ quần áo và các thứ lặt vặt... Từ trường cháu đi thẳng ra phi trường...

Hùng cười hiền hòa.

- Không sao... Lát nữa mình đi mua. Chú cũng không có đem theo quần áo... Hay là chú với cháu uống trà đi để khỏi tốn tiền mua quần áo...

Hằng ré lên cười hắc hắc vì hai tiếng nói lái. Nàng nhìn ông chú với ánh mắt tinh nghịch, âu yếm và tình tứ.

- Chú dám hôn. Hằng chỉ sợ chú xạm bà chè rồi chú đổ thừa là Hằng dụ khi chú...

Cười ha hả một cách vui sướng Hùng ôm vai người tình đi ra cửa. Có một vài đôi mắt nhìn theo nhưng hai chú cháu lờ đi. Họ đang có tình yêu thời cần gì thiên hạ. Chui vào lòng tắc xi Hằng thì thầm.

- Chú có làm gì không chú... Chú với Hằng đi Chinatown chơi nghe chú... Từ sáng tới giờ cháu chỉ ăn có cái sandwich. Cháu đói bụng muốn xỉu chú ơi...

Hùng cười cười.

- Mình về phòng sửa soạn rồi đi bộ qua Chinatown...

Khoảng mười phút sau tắc xi đậu vào bãi đậu xe trước cửa khách sạn Argonaut tại Fisherman s Wraft. Hai chú cháu theo thang máy lên tầng lầu thứ ba. Khi Hùng mở cửa Hằng trợn mắt vì vẻ sang trọng và lộng lẫy của phòng trọ.

- Phòng đẹp quá...

- Cháu thích không?

- Thích... Nhưng chú mượn phòng đắt tiền quá... Chú xài như vậy mai mốt hết tiền trúng số của chú...

Ôm người tình bé bỏng vào lòng Hùng cười hôn lên mái tóc thoang thoảng mùi hương tình yêu.

- Chú không sợ hết tiền mà chỉ sợ hết tình...

Nhìn thấy màu xanh của nước Hăng mới biết là Hùng đã chọn một căn phòng nhìn ra biển. Đứng nơi balcon nàng có thể nhìn thấy San Francisco Bay xanh ngắt lơ thơ mấy chiếc thuyền buồm. Tiếng sóng vỗ vào bờ hoài hũy làm thành âm thanh buồn buồn. Gió mát lạnh khiến cho nàng rùng mình. Trời tháng 10 ở đây lạnh như đã tàn thu hay lập đông

- Hăng tắm đi... Nếu cháu muốn kỳ lưng chú sẵn sàng...

Cười hắc hắc Hăng nắm tay ông chú.

- Đi... Chú vào pha nước nóng với dầu thơm rồi chà xà phòng và kỳ lưng cho Hăng...

Hùng thì thầm.

- Chú sẽ dành những ngày còn lại để làm chuyện đó...

Nói xong câu đó Hùng thở dài nhè nhẹ. Bây giờ gần cuối tháng 10. Theo dự trù anh và các chiến hữu sẽ bắt đầu sẽ rời San Francisco vào đầu tháng 3. Như vậy là anh còn khoảng năm tháng để sống cho tình yêu. Tuy nhiên trong vòng năm tháng đó anh cũng phải đi đi lại lại nhiều nơi để liên lạc hoặc hội họp. Nhất là sau khi bị thất nghiệp thời anh sẽ còn phải đi đây đi đó nhiều hơn nữa. Và lại Hằng còn phải vừa đi làm vừa đi học cho nên hai chú cháu cũng không có nhiều thời giờ với nhau ngoại trừ ngày cuối tuần.

- Chú ơi...

Hùng ra khỏi sự suy nghĩ khi nghe Hằng gọi. Quay lại anh thấy người tình bé bỏng của mình chỉ quàng quanh người cái khăn tắm màu trắng mỏng manh và ngăn ngùn phô bày chiếc vai trần và đôi chân trắng ngần.

- Chú lấy dùm cháu cái quần jean và áo thun trong túi...

Lát sau hai chú cháu bước ra khỏi cửa chính của khách sạn. Nhắm chiều thứ sáu nên người đi dập dìu. Càng tới gần China Town họ ngửi được mùi thức ăn bay thoang thoảng trong không khí.

- Tới chưa chú... Cháu đói bụng...

Hằng nhõng nhẽo. Hùng hôn lên tóc cô cháu gái.

- Một con đường nữa tôi... Ráng nhìn đi... Đói bụng ăn mới ngon...

Cuối cùng hai chú cháu bước vào cái cổng cao với mái ngói màu xanh và tấm biển viết bốn chữ Tàu thật lớn. Ăn no bụng xong hai chú cháu lang thang cho tới tám giờ tối mới trở về khách sạn. Buông mình xuống cái giường thật rộng Hằng nói nhỏ.

- Mọi chân quá chú ơi...

- Đưa chân đây chú đấm bóp cho...

Hằng đưa hai chân ra. Cầm lấy bàn chân mủm mím Hùng khom người hôn lên từng ngón chân rồi lên đầu gối và từ từ tiến dần lên.

- Chú đấm bóp kiểu gì vậy... Chỗ đó đâu có phải bàn chân...

Hằng nói trong tiếng cười hắc hắc. Hùng cũng cười hăng hắc.

- Chú đấm bóp theo kiểu của thi sĩ Đinh Hùng. Trong bài thơ Kỳ Nữ ông ta có nói: "*Ta gần em mê từng ngón bàn chân... Mắt nhắm lạicho lòng lên gió bão*"... Nhắm mắt lại nên chú đâu có thấy đường vì thế chú hôn lầm chỗ...

- Lầm gì khôn vậy... Bàn chân ở dưới kia mà chú lầm tuốt trên ngực của cháu...

Vòng tay kéo Hùng sát vào ngực của mình Hằng thì thầm.

- Chú ơi... Hằng lạnh... Chú ôm Hằng đi...

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 15

Đang ngủ Hùng chợt thức dậy khi nghe tiếng tích tích phát ra từ điện thoại cầm tay của mình. Nhoài người anh nhắc lấy điện thoại.

- A lô...

- Hùng hả... Tao đây...

Hùng ngáp tiếng nhỏ khi nghe giọng nói của Hiền.

- Máy giờ rồi...?

- Bên tao là 10 giờ...

- Chú ơi... Chú dậy sớm vậy...

Nghe có tiếng đàn bà Hiền ngạc nhiên.

- Ai vậy?

- Bạn...

Hùng nghe thẳng bạn thân cười ha hả trong điện thoại.

- Mà mà cũng có bạn gái hả. Chuyện này hơi lạ à nghe...

- Mà gọi tao giờ này có chuyện gì không?

- Có... Mà mua tàu xong chưa?

- Chưa... Xinh bảo là phải sơn sửa tàu của mình rồi mới bán. Chắc cũng phải mất một hai tháng nữa...

- Tốt... Tao vừa nhận lệnh từ anh Hữu là ngưng cái vụ mua tàu...

- Tại sao vậy?

- Tin từ bên nhà cho biết là mua tàu bên Mỹ rồi lái về lô thôi lăm. Người của mình sẽ đi máy bay về bên nhà trước để mua hay mượn tàu. Như vậy vừa nhanh vừa rẻ hơn...

Trầm ngâm giây lát Hùng mới lên tiếng.

- Mà nên gọi báo cho Tạo và Xinh biết đi...

- Ủ... Mà có tin gì mới không?

- Tao vừa bị thất nghiệp?

Hùng nghe bạn của mình cười ha hả bên kia đầu dây.

- Vậy hả... Tao có việc làm cho mày đây...

- Việc gì?

- Đi gặp một người bạn của anh Định ở Dallas...

- Chờng nào đi?

- Mày muốn đi lúc nào cũng được. Đừng đi máy bay nữa... Mình không có gấp...

Hùng hiểu ý bạn. Đi bằng xe lâu lắc và mệt hơn nhưng bù lại an ninh hơn vì không ai biết giờ giấc, lộ trình cũng như mục tiêu.

- Tao đồng ý với mày về chuyện đi bằng xe. Tao có cả đồng thời giờ... Tao sẽ đi vào dịp Lễ Tạ Ơn. Sẵn đó tao thăm ông anh ở Dallas luôn...

- Trước khi mày đi tao sẽ gọi cho mày địa chỉ người bạn của anh Định...

- Còn gì nữa không?

Hùng nghe tiếng thẳng bạn cười hì hì.

- Cho tao gởi lời hỏi thăm cô bạn gái của mày. Phải đặc biệt lắm cô ta mới làm mềm trái tim hóa đá của mày...

Hùng không biết là Hăng đã thức dậy và nghe hết cuộc điện đàm của anh với Hiền. Có lẽ vì lãng tai hay vì thói quen nên khi nói chuyện bằng điện thoại cầm tay Hùng thường mở âm thanh thật lớn để nghe cho rõ. Vì thế Hăng thức dậy và nghe được không sót lời nào. Tuy nhiên nàng làm bộ nằm im cho tới khi Hùng nói xong nàng mới xoay người. Chân gác lên đùi, tay vòng qua ngực nàng kề miệng thì thào vào tai ông chú.

- Chú thức sớm vậy chú? Bộ chú không mệt à?

Hùng cười hên lên khuôn mặt còn lóng lánh nét ái ân của người tình.

- Không... Cháu còn mỗi chân không đưa chú bóp chân nữa cho...

- Thôi hết rồi... Chú bóp chân giỏi quá... Cháu hết mỗi chân mà sụm bà chè...

Hùng cười ha hả dang tay ra cho Hăng gối đầu lên tay mình.

- Chú thèm cà phê... Chú xuống *lobby* lấy... Cháu uống không?

- Uống... Cháu uống cà phê sữa...

Hùng đi rồi Hằng nằm nghĩ ngợi. Nàng biết ông chú thương yêu, chiều chuộng và quý trọng mình. Nhưng dường như Hùng cũng có một điều gì muốn giấu mình. Xuyên qua cuộc nói chuyện mà nàng nghe được thời Hùng đang cùng với bạn bè dự định làm một chuyện gì quan trọng và bí mật. Dĩ nhiên là nàng không nghĩ ông chú hiền từ của mình lại làm chuyện gian ác gây thiệt hại cho người khác. Để thỏa mãn sự tò mò nàng cần biết Hùng làm chuyện gì. Cầm lấy cái điện thoại cầm tay của Hùng nàng bấm nút. Một lô số điện thoại hiện ra với tên của người gọi. Mở bóp lấy số tay nàng ghi nhanh tên họ và số điện thoại của những người đã gọi cho ông chú.

Hùng bước vào phòng với hai ly cà phê nóng. Hai chú cháu ngồi dựa lưng vào thành giường uống cà phê.

- Cháu muốn đi đâu hôm nay?

- Cầu Golden Gate... Mình đi chụp hình... Cháu có đem theo máy chụp hình...

- Chú cũng có đem theo nữa...

- Mình đi bộ hả chú?

- Không... Đi xe điện...

Hằng reo nho nhỏ.

- Phải rồi... Cháu thấy xe điện cháu thích lắm mà chưa được đi...

Hùng vào má Hùng một cái nàng cười tiếp.

- Hằng cảm ơn chú... Nhờ có chú mà cháu mới được đi đây đi đó...

- Mai một cháu ra trường đi làm có tiền cháu tha hồ đi...

- Lúc đó đi đâu có vui... Phải có chú đi mới vui, mới tình...

- Thì Hằng đi với chồng con của Hằng...

Hằng nhìn vào mặt ông chú đăm đăm khi nghe câu nói đó.

- Chú nói như vậy là có nghĩa gì... Bộ chú không muốn làm chồng của Hằng sao?

Hùng cười gượng.

- Muốn chứ... Chú muốn sống bên cạnh Hằng suốt đời nhưng...

- Nhưng cái gì?

Hằng vặn hỏi và Hùng cười gượng.

- Cháu không sợ người ta cười cháu lấy ông già sao...

Hằng lắc đầu quây quậy và giọng nói trở nên nghiêm trang.

- Cháu không sợ người ta cười mình lấy chồng già. Lấy ông chồng già hơn mình ba mươi một tuổi còn hơn lấy ông chồng trẻ mà mình không yêu thương... Chú có nói với cháu là đừng nên lấy người chồng mà mình không yêu thương. Chú nhớ không?

Hùng gật đầu cười buồn. Khi mới quen nhau anh đã từng nói nhiều lần với Hằng về chuyện đó. Tuy nhiên hôm nay hoàn cảnh đổi khác.

- Chú biết không... Đêm hôm qua mình yêu nhau và cháu không có uống thuốc ngừa thai. Cháu muốn có con với chú...

Hùng nhìn cô cháu gái lom lom như không tin chuyện đó.

- Cháu nói thật hả?

- Dạ... Hằng muốn có con với chú... Trai gái năm bảy đứa...

Vừa nói Hằng vừa cười nhưng trong tiếng cười của nàng Hùng nghe như có pha tiếng khóc và nước mắt nhạt nhòa.

- Chú xin lỗi cháu... Đáng lẽ chú không nên làm quen và yêu cháu...

Hằng lắc đầu cười. Hùng đưa cho nàng miếng giấy lau nước mắt.

- Đâu phải lỗi của chú. Ngay lần đầu tiên nói chuyện điện thoại cháu cảm thấy thương chú rồi. Cho tới khi gặp mặt chú ở Denver cháu cảm thấy gần gũi và gắn bó với chú nhiều hơn nữa. Bởi vậy cháu mới của chú...

Hằng cười hắc hắc như thích thú về hành động này. Hùng thở dài sườn sượt. Anh biết mình có phước lắm mới được một cô gái trẻ đẹp, học thức và tài hoa như Hằng yêu thương. Anh cũng biết là mình yêu Hằng và mơ ước được có một người vợ như Hằng. Nhưng anh và các chiến hữu đang mang trong người một trách nhiệm lớn lao là tiếp tục chống cộng sản dưới bất cứ hình thức hay phương tiện nào có thể có được, có thể làm được để tranh đấu cho tự do của dân tộc. Anh cũng biết công việc nhỏ nhoi của mình không thể làm xẹp đổ chế độ độc tài của ngụy quyền Hà Nội nhưng anh vẫn phải làm vì trách nhiệm và danh dự của một người lính đã, đang và sẽ tiếp tục chống cộng sản. "*Mình thua nhưng không đầu hàng*". Hùng vẫn thường nhủ với lòng mình như thế. Bây giờ là thời điểm mà anh và các chiến hữu phải làm một điều gì cho các thế hệ con cháu mai sau nhìn vào đó mà hãnh diện và theo đó tiếp tục sứ mệnh dành lại tự do cho đất nước. Anh và các chiến hữu sẽ đặt một viên gạch để xây giấc mộng chiến đấu cho quê hương và dân tộc đang khổ đau trong gông cùm cộng sản. Bây giờ nghe Hằng thổ lộ tâm tình anh cảm thấy đau lòng, thương cho nàng phải vướng mắc vào cuộc tình không lối thoát. Chắc nàng sẽ khổ sở khi biết rằng anh không thể cùng nàng xây giấc mộng con. Anh có một giấc mộng lớn để xây và chắc không có dịp để nghĩ tới hạnh phúc của riêng mình.

- Chú cũng của cháu vậy...

Hùng nói vuốt theo. Hằng cười ngoạo đầu nhìn ông chú với ánh mắt nồng nàn và say đắm.

- Vậy hả... Chú cua cháu... Chú làm cho cháu yêu chú, thương chú, mê chú... Bất thường chú đó...

- Hằng muốn chú phải làm sao?

Dường như đã có sẵn những ý nghĩ trong đầu nên Hằng nói không do dự.

- Chú bị thất nghiệp rồi nên theo ý cháu chú hãy bán nhà rồi dọn xuống Oklahoma City ở gần cháu hơn...

Hùng cười gật đầu.

- Chú không thấy có gì trở ngại khi bán nhà rồi dọn xuống Oklahoma. Nhưng ở gần cháu chứ không phải ở chung à nghe...

- Dạ... Ở gần thôi để mình thành láng giềng với nhau... Chừng nào cháu có thai lúc đó sẽ tính sau...

Nhìn cô cháu gái giây lát Hùng xuống giọng năn nỉ.

- Hằng... Nghe chú nói đây... Cháu đừng có hấp tấp. Nếu tính chuyện hôn nhân thời cháu nên kiên nhẫn. Hãy để cho chú có thời giờ thưa chuyện với ba má của cháu trước. Cháu đừng để có thai khiến cho ba má cháu buồn...

Vả lại chú chưa có công ăn việc làm vững chắc còn cháu cũng chưa học xong. Có con không lẽ lại ở nhờ cha mẹ vợ. Mắc cỡ chết...

Hằng có vẻ xiêu lòng khi nghe Hùng nói.

- Chú nói vậy thì cháu tạm chấp nhận ý kiến của chú. Cháu sẽ không để cho có thai...

Dù Hằng nói vậy nhưng Hùng vẫn còn băn khoăn.

- Cháu muốn có con với chú... Cháu nói thật hay giỡn?

Hằng cười hắc hắc khi nhìn nét mặt đăm chiêu của Hùng.

- Cháu hứa cho chú sợ để xem chú làm sao... Thật ra thời mình có con cũng vui hả chú?

Hùng lắc đầu cười.

- Không... Có con bận tối tăm mặt mũi mình đâu có thời giờ với nhau...

Hôn lên mái tóc thơm mùi nước hoa của người yêu anh tiếp.

- Bây giờ mình sửa soạn để đi ăn sáng sau đó đi thăm cầu Golden...

- Chưa đi đâu...

Cười hăng hắc Hằng tung cái mền trùm lấy đầu ông chú. Hùng ngửi được mùi thơm nồng nàn hương phấn của người tình bé bỏng. Thân thể nàng ấm mềm. Nụ hôn của nàng ngọt ngào cùng với tiếng cười hắc hắc hòa lẫn trong tiếng hát " ... *Chú ơi tám mươi năm cuộc đời... Ba mươi năm đầu sung sướng không bao lâu... Ba mươi năm sau sầu tư cao vời vợi... Hai mươi năm cuối là bao... Cho nên ta yêu nhau... Cho nên ta yêu nhau... Chú ơi... cho nên ta yêu... nhau đi... chú... ơi... chú... ơi...*"

Vừa ngồi xuống cái ghế cạnh cửa sổ Hằng mỉm cười khi thấy một người đàn ông luống tuổi đang đi tới chỗ mình ngồi. Nàng nhận ra người đàn ông này chính là người mà nàng đã gặp khi ông ta đi với Hùng vào quán cà phê ở Oklahoma City.

- Chào chú...

- Cô là người Việt Nam hả?

- Dạ... Chú đi về Oklahoma City phải không?

- Đúng rồi... Còn cô?

- Dạ cháu cũng về đó...

- Vậy hả... Tui với cô ngồi gần nói chuyện cho vui. Nói thật với cô tui tiếng Anh, tiếng Mỹ không biết rành mà ngồi gần mấy người Mỹ mỗi tay và mỗi

miệng lắm...

- Tại sao vậy chú?

- Mình nói hoài mà họ hồng có hiểu thời mình phải quơ tay quơ chân để phụ diễn thành ra mỗi tay...

Hằng cười hắc hắc vì câu nói đùa của người mới quen.

- Dạ cháu tên Hằng...

- Vậy hả... Tui tên Tạo... Mấy đứa con, đứa cháu của tui nó đi học nên tiếng Mỹ nói ào ào. Còn tui già rồi thành ra học hoài hồng đô. Cháu còn đi học hay đi làm?

- Dạ cháu còn đi học...

- Học đại học hả?

- Dạ... Hai năm nữa cháu mới ra trường...

- Giỏi vậy... Mấy đứa con, cháu tui đứa nào tui cũng bắt đi học hết. Nhà tui nghèo mà tui lại không được đi học nên dốt. Bây giờ qua đây trẻ có dịp học mà không học cũng uống phải không cháu...

- Dạ ba má cháu cũng nói như vậy... Chú chắc qua đây lâu rồi?

- Tui qua hồi năm 75. Tía của tui ổng sợ Việt Cộng lắm. Biết trước sau gì mình cũng mất nước nên ổng lo mua ghe bông bể gia đình chạy hồi tháng 4 năm 75...

- Dạ quê chú ở đâu?

- Bến Tre. Ông nội của tui bị Việt Cộng giết nên bà nội tui đưa con lên Sài Gòn ở. Bởi vậy tía tui nghe cộng sản dồ là ổng chạy trước...

- Dạ cháu thấy chú còn trẻ và mạnh khỏe lắm...

Tạo cười nhỏ.

- Cháu nói vậy chứ tui đã ngoài sáu mươi rồi đó. Nhờ hồi ở trong lính tui cũng chịu khó tập tành thể dục thể thao... Ủa mà máy bay bay chưa vậy cháu?

- Dạ bay rồi... Chú đi San Francisco thăm bà con hả chú?

- Bà con gì đâu... Tui có hẹn gặp một anh bạn ở bên đó để bàn chuyện làm ăn. Ảnh tính mua tàu đánh cá mà tui thì cũng biết chút đỉnh về lặn lội nên qua đó chỉ cho ảnh...

Tuy biết Hùng đã gặp Tạo nhưng Hằng cũng muốn hỏi dò thêm chi tiết.

- Cháu cũng có ông chú ở Denver... Mới đây ông bị thất nghiệp nên cũng tính dọn về San Francisco...

- Vậy à... Ông bạn của tui cũng ở Denver. Tháng trước ông có xuống thăm tui...

- Ông bạn của chú tên gì vậy chú... Không chừng chú của cháu biết ông bạn của chú...

Tạo cười nhìn Hằng.

- Ảnh tên Hùng... Nhỏ hơn tui bảy tuổi mà chưa có gia đình... Nghe nói hồi trước năm 75 ảnh có làm đám hỏi với cô nào đó ở Cà Mau. Sau năm 75 cô này vượt biên và chết trên biển. Từ đó ảnh ở vậy luôn không chịu cưới vợ. Ảnh thiệt lạ. Trẻ tuổi, có học, nhiều người để ý lắm mà cứ ở vậy. Người như vậy chung tình lắm...

- Dạ... Chắc tại chú đó kén chứ gì...

Tạo lắc đầu.

- Tui cũng không biết rành ảnh lắm. Chỉ nghe người anh bà con nói mà thôi... Chừng nào mình mới tới nhà vậy cháu?

- Dạ chắc khoảng chừng nửa tiếng nữa. Chú có ai đón không cháu đưa chú về nhà?

- Tui có thằng cháu nội đón... Thằng này năm nay mới đô đại học...
- Dạ ảnh học ở đâu vậy chú?
- Nó nói nó học ở cái trường gì mà tên dài quá thành ra tui hông nhớ...
- Vậy là ảnh học ở University of Oklahoma City...

Tạo gật đầu lia lịa.

- Đó đó... Cái trường đó đó... Cháu cũng biết cái trường đó hả?

Hăng cười.

- Dạ cháu vừa học vừa làm trong trường đó...
- Vậy hả. Cháu năm nay mấy tuổi rồi?
- Dạ hai mươi lăm...
- Có chồng con gì chưa?
- Dạ chưa... Cháu mới hứa hôn với một người ở Denver. Chừng nào ra trường sẽ làm đám cưới...

- Cháu chịu khó học như vậy là tốt lắm... Cháu đẹp mà lại học giỏi thiếu gì người theo...

- Dạ cũng có người theo nhưng cháu lo học thành ra cũng lơ là việc có bồ. Mới đây cháu lên Denver chơi tình cờ gặp anh rồi cháu thương...

Tạo cười nhỏ.

- Cái đó ông bà mình nói là duyên tiền định. Có người theo mình thời mình không thương mà mình lại đi thương người khác...

Tiếng cô chiêu đài viên hàng không vang lên báo máy bay sắp tới nơi và nhắc nhở mọi người nên seatbelt.

- Họ nói gì vậy cháu?

- Dạ họ nói máy bay sắp đáp nên nhắc mình phải *seatbelt*...

Hằng làm dấu cho Tạo hiểu hai chữ này. Tạo cười nói.

- Tui không rành tiếng Mỹ nên tui nịch luôn cho khỏi rắc rối...

Mười lăm phút sau phi cơ đáp xuống. Hành khách lục tục rời chỗ ngồi. Hằng đi song song với Tạo ra cửa. Thấy một cậu con trai trẻ tuổi Tạo cười nói với Hằng.

- Cháu nội của tui đó...

- Dạ chào chú đi mạnh giỏi...

Qua khỏi trạm kiểm soát Hằng lặng lẽ ra cửa. Đứng trên lề đường nhìn hàng cây xanh xanh nàng chợt nhớ tới Hùng. Nước mắt rưng rưng nàng cúi đầu đi về phía bãi đậu xe.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 16

- Mày đậu xe vào chỗ đó đi...

Hiền chỉ cho Hùng bãi đậu xe thật lớn đối diện với miếng đất trống đầy cỏ xanh dùng làm sân đá banh. Dọc theo con đường bằng xi măng có nhiều chiếc bàn bằng cây và cạnh đó là những lò nướng lớn. Tay ôm bịch bánh mì tay xách mấy chai nước ngọt hai người đi tới chỗ đám đông đang đứng ngồi cười nói ồn ào và vui vẻ.

- Lẹ lên đi hai ông tướng... Tụi này chờ hai ông tới mục xương luôn...

Hữu cười nói. Anh là trưởng toán 1 còn Định là trưởng toán 2. Họ là hai người có cấp bậc và thâm niên quân vụ cao nhất nên được mọi người bầu làm trưởng toán. Nhìn mọi người đang đứng ngồi Định lên tiếng.

- Anh em đã tới đủ. Vậy bây giờ mình điểm danh. Mời anh Hữu điểm danh trước...

Lần lượt Hữu gọi tên các chiến hữu trong toán 1 của mình là Hùng, Hiền, Mạnh, Tạo, Xinh, Sang, Thăng, Vũ , Bảo, Ấn và Bình. Tiếp theo toán 2 của Định có Chung, Đông, Hòa, Giang, Gia, Hưng, Hạnh, Khang, Khanh, Long và Linh.

Để tránh sự tò mò và dòm ngó của người chung quanh họ chia làm hai đội đá banh đấu giao hữu với nhau. Hai mươi bốn người ngồi thành vòng tròn chính giữa sân cỏ rộng. Định toán trưởng toán 2 kiêm trung đội trưởng lên tiếng.

- Anh em đều biết về mục đích của chuyến trở về nước của chúng ta. Có anh em nào thắc mắc về điều này nữa không?

Tất cả đều im lặng. Nhìn hai mươi ba anh em Định trầm giọng.

- Anh em cũng biết là đây là một cuộc hành quân quyết tử do đó anh em nào muốn rút lui cứ việc đứng lên ra về...

Định ngừng nói và không có ai đứng lên. Mím cười hài lòng Định cất giọng nhỏ nhưng nghiêm nghị.

- Trước khi bàn sâu vào chi tiết của cuộc hành quân đột kích Phú Quốc tôi cần nhấn mạnh một vài điều. Thứ nhất là vấn đề an ninh và bảo mật. Các anh em không thể tiết lộ bất cứ điều gì về mục tiêu và hoạt động của mình cho bất cứ ai ngay cả những người thân yêu nhất như vợ con, cha mẹ hoặc anh chị em hay bạn bè và người quen biết. Tất cả mọi liên lạc giữa các anh em trong toán đều được hạn chế tối đa. Sau khi bàn soạn với nhau tôi và

Hữu đã chọn bốn người phụ tá để đảm nhận bốn hoạt động chính. Hiền sẽ là sĩ quan thông tin và liên lạc. Tất cả mọi tin tức và lệnh lạc mà các anh em nhận được đều do Hiền đưa chuyển tới. Nếu có bất cứ ai ngoài Hiền ra lệnh hoặc thông báo tin tức thời anh em không cần phải thi hành bởi vì người đó không có thẩm quyền. Hùng sẽ là sĩ quan tài chánh...

Nhìn mọi người giây lát Định cười tiếp.

- Cuộc đột kích Phú Quốc được tiến hành một cách nhanh chóng là do sự đóng góp tích cực về tiền bạc của Hùng. Ngoài tiền trúng số Hùng còn bán nhà lấy tiền bỏ vào quỹ để mua vé máy bay hoặc các dụng cụ cần thiết cho công tác mà chúng ta sắp thi hành...

Ngừng lại giây lát Định trầm giọng nói xuống thật thấp.

- Sang và Thăng sẽ là hai sĩ quan an ninh và tình báo. Cả hai sẽ trở về nước trước nhất để thu thập tin tức cũng như xếp đặt mọi chuyện. Khanh và Long sẽ là sĩ quan hành quân có nhiệm vụ phác họa kế hoạch đánh chiếm các vị trí quan trọng của đảo Phú Quốc. Đây là cuộc gặp gỡ đầu tiên và duy nhất của hai mươi bốn người của chúng ta. Sau cuộc họp này anh em sẽ nhận lệnh hoặc tin tức bằng điện thoại, email bởi người sĩ quan thông tin và liên lạc... Anh em có thắc mắc gì không?

Chung đưa tay lên như xin lệnh rồi mới lên tiếng.

- Chùng nào mình mới trở về thưa anh?

- Vì vấn đề an ninh nên tôi không thể tiết lộ giờ giấc tuy nhiên tôi có thể nói cho anh em biết là chúng ta không về cùng một lượt. Có người sẽ về trước, có người sẽ về sau. Điều này tùy thuộc nhiệm vụ mà họ sẽ đảm nhận... Có một điều tôi khuyên anh em là nên giữ gìn sức khỏe, siêng năng tập thể dục để có sức chịu đựng bền bỉ và dẻo dai. Hơn ba chục năm rồi anh em chúng ta không có cảm sung...

Mọi người im lặng. Ai nấy đều có vẻ buồn buồn như nhớ lại quá khứ hào hùng và bi thảm của mình. Hữu chột lên tiếng.

- Bây giờ là tới phần ăn mừng để kỷ niệm cuộc gặp gỡ hôm nay...

Mọi người giải tán để lo nấu nướng. Trong lúc một số anh em đá banh còn một số khác lo nướng thịt, Hữu và Định họp riêng với các sĩ quan chỉ huy trực tiếp như Hiền, Hùng, Sang, Thăng, Hữu, Khanh và Long. Nhìn mọi người Hữu cất giọng thấp và nhỏ như không muốn cho ai nghe trừ những người trong nhóm.

- Khoảng giữa tháng 3 Sang và Thăng về trước để lo chuyện mượn ghe hay tàu. Nếu không mượn được thời mình mua cũng được. Hai em cũng lo chuyện móc nối và làm quen với tụi " *bò vàng* " để thu lượm tin tức...

Ngừng lại giây lát Hữu tiếp.

- Sau khi nhận được báo cáo của Sang và Thăng thời tôi với Xinh và Tạo sẽ lên đường. Theo như dự trù thời ba đứa tôi sẽ lên máy bay vào khoảng đầu tháng tư... Sau khi tìm thấy chiếc ghe chở súng đạn tôi sẽ báo tin cho Hiền để anh Định lo xếp đặt chuyến bay cho anh em lần lượt trở về. Khanh và

Long phải về sớm hơn để nghiên cứu trận địa... Có lẽ khoảng giữa tháng tư...

Hữu mỉm cười nhìn Khanh với Long.

- Hai chú là dân nhảy dù và thủy quân lục chiến nên tôi với anh Định giao khoán chuyện đánh nhau cho hai chú...

Khanh cười lớn.

- Anh đừng lo. Đây là trận đánh để đời của một lính dù lưu vong nên tôi sẽ xả láng...

Quay qua Định Hữu cười tiếp.

- Anh còn muốn nói thêm điều gì nữa không?

Trầm ngâm giây lát Định nói nhỏ.

- Khi về tới Phú Quốc mình sẽ liên lạc bằng cách nào?

Thăng ứng tiếng.

- Gặp nhau thường xuyên tôi nghĩ không tiện lắm. Mình nên dùng điện thoại...

Sang lắc đầu.

- Không dùng điện thoại được vì có thể bị nghe lén. Ngay cả điện thoại cầm tay có thể cũng sẽ gặp nhiều khó khăn...

Hùng xen vào.

- Tôi nghĩ mình nên dùng cả hai thứ là điện thoại cầm tay và máy truyền tin. Mình có thể sử dụng walkie talkie. Bây giờ thứ đồ chơi này dễ mua và cũng dễ xài nữa. Một bộ chừng trăm đô la có sức liên lạc xa hai mươi cây số và có tới năm bảy tần số để thay đổi...

Sang gật đầu.

- Hùng có ý kiến hay. Tôi sẽ mua xài thử... Nếu được mình đem về chừng năm bảy cái là đủ rồi...

Định vỗ tay cười nói.

- Xong rồi... Gọi anh em vào ăn uống rồi giải tán để cho các anh em ở xa lo trở về nhà...

Hai mươi bốn người ngồi chật trên hai dãy bàn bằng cây vừa ăn uống cười đùa với nhau hơn hai tiếng đồng hồ mới chia tay. Người nào ở xa thời lên

máy bay còn người nào ở gần hơn thời lái xe để trở về.

Tuy đã hơn 11 giờ đêm mà Hữu, Định, Hiền và Hùng vẫn còn thức uống trà và bàn bạc với nhau. Hữu với Định nhìn vào bảng liệt kê chi phí mà Hùng đã soạn ra giấy lát rồi Định mới lên tiếng hỏi.

- Em tính như vậy liệu mình đủ tiền không?

Hùng nhẹ gật đầu.

- Dư sức thừa anh. Vé máy bay cho mỗi người trung bình là một ngàn rưỡi cộng thêm tiền khách sạn, ăn uống và mọi thứ lặt vặt thành bốn ngàn đô la. Mình có hai mươi bốn người tổng cộng chín mươi sáu ngàn. Tiền mua hay mượn tàu cộng thêm với tiền mua dụng cụ để lặn khoảng năm chục. Tôi trích ra hai mươi lăm ngàn để dành cho Thăng hồi lộ tụi cộng sản bên đó...

Hữu và Định gật gù tỏ vẻ hài lòng rồi Định mới lên tiếng.

- Anh để Hùng lo chuyện tiền bạc... Sau khi anh em về hết rồi Hùng và Hiền hãy đi một lượt...

Hữu chậm chạp rút điếu thuốc, gõ gõ đầu điếu thuốc xuống mặt bàn kính mấy cái rồi quẹt diêm đốt thuốc. Hít hơi dài, nhả khói ra từ từ anh thong thả lên tiếng.

- Chung, Đông và Hòa thuộc toán 2 là nhóm về sau cùng. Hai em sẽ đi sau họ vài ngày nhưng cũng đừng về trễ quá vì mình còn phải tính toán và xếp đặt nhiều thứ lắm...

Hùng gật đầu.

- Hiền và tôi sẽ đem về một số tiền để phòng khi trục trặc mình có mà tiêu xài...

Hùng ngưng nói khi nghe giọng hát trầm buồn của Xuân Thanh trong *Nhớ Sài Gòn* của nhạc sĩ Phạm Anh Dũng.

- Biết đến bao giờ gặp lại người xưa

Thương cho mùa mưa qua thành phố vắng.

Lang thang miệt mài năm tháng.

Bao nhiêu luyện tiếc xa ngàn.

Buồn thương vương lên màu áo ...

Nhớ đến em nhiều này Sài Gòn ơi.

Xa xôi ngàn khơi đâu tà áo trắng.

Duy Tân im lìm phố vắng.

Thương cây lá hoang tàn.

Người xây giấc mơ hồi hương.

Này Sài Gòn yêu thương,

Hãy còn đây vấn vương.

Nhớ bờ sông nước êm.

Ghế đá chốn công viên ....

Và còn nhiều tiếc nhớ,

Thoáng về trong giấc mơ.

Khu đại học hoang phế.

Mong ngày đó anh về ...

Ước đến bao giờ gặp lại người mơ,

Đem theo vần thơ lên bờ sông đó.

Đêm khuya nghe từng cơn gió,

Nơi xa ánh mắt trông chờ.

Sài Gòn yêu dấu ngàn năm ....

Bốn người lính không ai nói với ai lời nào. Dường như tâm tư của họ bị tiếng đàn và giọng hát dẫn đưa họ về thành phố xưa cũ trong một ca khúc nữa cũng mang tên *Nhớ Sài Gòn*.

- Sài Gòn hôm nay có lá rơi buồn

Sài Gòn hôm nay thiếu vắng một người

Một người nơi đây tiếc nuối Sài Gòn

Sài Gòn đẹp lắm em ơi

Khung trời áo trắng chơi vơi

Sài Gòn tôi yêu nhớ mãi tôi buồn

Buồn vì bên đây nắng đã đi rồi

Còn lại không gian tuyết trắng ngoài trời

Sài Gòn không có tuyết rơi

Khung trời ấm mãi em ơi

Bên này mùa đông tuyết rơi

Ước gì được ôm lấy em

Nắng Sài Gòn mùa này vẫn chiếu lung linh

Chiếu vào lòng một người lữ khách tha phương

Kỷ niệm trong tôi cứ mãi êm đềm

Từng chiều lang thang phố vắng đông người

Giờ này trong tôi đã vắng người rồi

Sài Gòn em có biết không

Ta là lữ khách tha hương...

Ở quê nhà còn gì vui không em ?

Chắc hôm sau, giong nước vẫn êm đềm

Những con đò nằm yên phời dưới nắng

Khói lam chiều cao vút cánh diều lên.

Ở quê nhà tháng Bảy mưa ngâu chưa

Luống ngô, khoai, vườn nhãn chắc xanh mau

Lũy tre già, bờ ao in bóng mát

Tiếng nô đùa mục đồng cỡi lưng trâu

Nhớ, nhớ sao là nhớ

Nhớ lúa vàng thơm chín rụng trên đồng

Nhớ cánh cò bay nhớ lời mẹ hát

Nhớ, anh vẫn nhớ

Nhớ những ngày mưa lúa tràn bát ngát

Nước tràn đồng gần, nước tràn đồng xa..

Hùng chợt buông tiếng thở dài. Tiếng hát nhỏ dần dần. Không khí lặng trang. Bốn người lính già xa quê hương ngồi lặng câm. Bên ngoài mặt trời xuống từ từ.

Hằng ngồi im trên giường. Nàng không muốn khóc mà nước mắt vẫn ứa ra. Nàng buồn, giận, tức và ghét Hùng. Mười ngày qua Hùng bỗng nhiên biệt tích. Nàng gọi lên nhà ở Denver thời tổng đài điện thoại cho biết số điện thoại của Hùng đã bị cắt. Gọi điện thoại cầm tay thời Hùng cũng không trả lời khiến cho nàng băn khoăn, thắc mắc, lo âu và buồn phiền không biết Hùng đi đâu hay là có chuyện gì xảy ra như tai nạn lưu thông. Điều khiến cho nàng bức dọc và tức giận nhất là Hùng không điện thoại nói với nàng một lời dù một lời ngắn ngủi.

- Ông xem mình như con nít... Mai một gặp mặt khỏi thèm nói chuyện với ông luôn... Thấy ghét... thấy ghét cái mặt...

Hằng lẩm bẩm. Vói tay lấy điện thoại nàng bấm nút định gọi lần nữa nhưng nghĩ sao nàng lại tắt và vất nó xuống giường. Nước mắt đầm đìa nàng gục đầu vào gối khóc lặng lẽ.

- Chú ơi...

Tiếng kêu vang thâm lặng trong căn phòng nhỏ. Không biết làm gì nàng mở cái MacBook Pro. Trên mặt kính hiện ra khuôn mặt của Hùng. Hằng

nhìn chăm chú vào cái miệng mím lại như muốn cười. Đôi mắt buồn. Mái tóc tuy còn đen nhưng cũng có vài chỗ bạc. Khuôn mặt xương xương. Hùng của nàng đó. Người tình của nàng bây giờ đang ở đâu? Làm gì? Mãi vui chơi với ai nên không có thời giờ để gọi cho nàng. Chú ơi... Chú đang làm gì mà sao chú không gọi cho Hằng. Chú đang ở đâu mà sao chú chẳng gọi nói với cháu một lời. Chú có biết cháu đang buồn, đang khổ và đang khóc không?

Gần như là hành động vô thức Hằng nhích mũi tên tới chữ " Thơ của Chú " đoạn bấm chuột hai lần liên tiếp. Tên của những bài thơ hiện ra. Nàng chọn một bài thơ mang tên " Lá Thư Từ Việt Nam "

- Kính thưa ba

Mấy năm rồi giải phóng

Con có gì trong tay

Lá cờ đỏ sao vàng

Thay cuốn tập học trò

Học tổ cha cáo mẹ

Học vét mương đào kinh

Ngày hai bữa cháu rau

Con thở ra hơi phiền muộn

Kính thưa ba,

Mấy năm rồi độc lập

Người ta bảo con đã có tự do

Mà sao con cứ sợ với lo

Đêm hồi hộp vì tiếng người kêu cửa

Kính thưa ba,

Người ta nói nước đã được ấm no

Mà sao con cứ ăn mãi bo bo

Mẹ tảo tần buôn bán

Con lê la xó chợ

Mấy đứa em ăn mày

Con xin ba

Gửi cho con lon đồ hộp

Miếng thịt thừa ba để quên trong tủ lạnh

Con xin ba,

Gửi cho con chút khí trời tự do ba đang thờ

Đôi giày trận

Bộ quân phục ba đã mặc ngày xưa

Con xin ba,

Gửi cho con khẩu súng cầm tay

Viên đạn đồng khắc chữ Made In USA

Để con theo người ta vào bưng kháng chiến

Mai này khi tự do về lại với non sông

Ba với con

Gặp nhau cùng hát khúc khải hoàn ca...

Hằng mỉm cười. Dù đang bực dọc, tức giận và *ghét* nàng cũng thầm vui sướng và hãnh diện khi đọc bài thơ của Hùng. Nàng kính phục và ngưỡng mộ người tình ở điểm là Hùng có tâm hồn của một người dù đi xa và đang sống trong giàu sang, sung sướng nhưng không bao giờ quên lãng quê hương nghèo khổ của mình.

Hằng mở bài thơ " *Đêm nằm nghe sóng vỗ* ". Nhìn dòng chữ nhỏ cuối bài thơ nàng biết Hùng đã làm bài thơ này ở Bidong năm 1982 tức là hai mươi lăm năm trước.

- Sóng ơi sóng vỗ chi hoài

Đẩy ta bước nửa lạc loài phương xa

Biển xanh xanh mất quê nhà

Ta nằm nghe sóng nghe ta thở dài

Quanh ta giờ chẳng còn ai

Mẹ cha xa cách bóng phai nhạt mờ

Người yêu thoáng hiện dật dờ

Tỉnh ra mới biết ơ hờ mộng mơ

Sóng ơi sóng vỗ vô bờ

Mình ta mở mắt mong chờ canh thâu

Sóng ơi sóng vỗ về đâu

Đêm nằm nghe sóng nghe ta rầu rầu

Sóng ơi sóng vỗ về đâu

Ta ngồi nghe sóng viết câu thơ buồn

Ngày qua ngày lại không hồn

Sáng trưa chiều tối bồn chồn ngóng tin

Người quen đi, ta một mình

Nằm nghe sóng vỗ như kinh nguyện cầu

Mai này ta biết về đâu

Hồn ta sóng vỗ cho sâu lên cao

Quê hương ta ở nơi nào

Cho ta gửi tới lời chào biệt ly...

Lấy miếng giấy chùi mũi Hằng lau mắt rồi qua làn nước mắt nhạt nhòa nàng đọc tiếp bài thơ " *Chiều Trên Sông Mississippi* " được Hùng làm năm 1985.

- Tàu ai thổi khói trên sông

Lòng ta hoang vắng mênh mông là sâu

Nhìn con nước chảy cúi đầu

Nhớ thương theo gió lên mây xót xa

Chiều nay chỉ một mình ta

Xuôi dòng nước lạ biết nhà ở đâu

Em ơi xin hỏi vài câu

Quê hương xa quá như hầu muốn quên

Làm sao ta giữ cho bền

Tình yêu giờ đã chênh vênh góc trời

Ba mươi tuổi, hết nửa đời

Mấy năm đất khách tươi bời lòng ta

Phần em chịu khổ quê nhà

Phần ta cay đắng xót xa nghẹn ngào

Bây giờ em ở nơi nào

Cho ta gửi tới biết bao lời buồn...

Hằng sụt sùi thương cho ông chú già của mình. Bây giờ nàng mới hiểu và cảm thông với nỗi buồn đau của người lính già xa quê hương. Ông ta ra đi trong hối hả, vội vàng tới độ không kịp mang theo cái gì ngoại trừ quá khứ hay chút kỷ niệm rồi cũng tàn phai nhạt mờ theo tháng ngày lưu vong lận đận. Người lính già xa quê hương như Hùng nếu không chết thời cũng tàn lụi dần theo lớp bụi thời gian. Hằng hiểu đó mới chính là nỗi thống khổ âm thầm của ông chú già. Sự bất lực trước hoàn cảnh, trước đổi thay của cuộc đời đã khiến cho chú Hùng của nàng vẫn mãi mãi xem đất này như là đất tạm sống để nuôi ý chí, để rèn quyết tâm cho một ngày nào đó trở về quê hương yêu dấu với sứ mạng giải phóng đồng bào ra khỏi ách cai trị độc tài chuyên chế của cộng sản. Người lính già xa quê hương như chú Hùng của nàng là người lính thua trận nhưng chưa chịu đầu hàng và không bao giờ đầu hàng.

- Chú ơi... Cháu thương chú...

Hằng gọi lên hai tiếng thân yêu như ông chú già của mình đang đứng trước mặt hoặc có thể nghe nàng gọi.

Trở lại giường nàng nằm lăn ra cảm thấy người rã rời mệt nhọc. Nhắm mắt lại nàng thấy Hùng đang đứng chờ nàng ở trường.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 17

Hằng chậm chạp bước ra khỏi lớp học. Chỉ còn hai ngày nữa là tới ngày Lễ Tạ Ơn nên mọi người đều nôn nao mong cho tới thứ năm để có một " *long weekend* ". Chân bước đều nàng nhìn những cặp tình nhân trẻ đang ngồi bên nhau cười nói hoặc hôn hít với nhau. Ra tới bãi đậu xe nàng uể oải tra chìa khóa mở cửa.

- Bà Hùng... Bà có cần người bóp chân cho bà đêm nay không?

Tuy nghe nhưng Hằng lơ đi làm như không nghe. Nàng vẫn còn sùng ông chú của mình. Đây là dịp nàng đi, nàng hành hạ ông ta cho bõ ghét, cho hả cơn giận hờn.

- Hằng ơi... Hằng giận chú phải không. Chú xin lỗi Hằng...

Đang dứt chìa khóa nhưng Hằng cũng nghe được tiếng bước chân tới sát rồi mùi đàn ông quen thuộc phảng phất trong không khí. Không quay người lại nhưng Hằng cũng lên tiếng bằng giọng sưng nước mắt.

- Cháu không thèm nói chuyện với chú đâu... Cháu ghét chú...

- Chú biết cháu ghét cái bản mặt của chú lắm bởi vậy chú tới gặp để đưa cái bản mặt đáng ghét của chú cho cháu cắn một cái...

Hằng bật cười dù còn giận và còn đang tức tưởi.

- Ai thèm cắn cái mặt của chú...

- Cháu không thèm cắn thời cháu hôn đi. Mấy ngày nay chú thèm được cháu hôn muốn chết...

Tới đây thời Hằng chịu thua. Ré lên cười hắc hắc nàng quay lại. Hùng bước tới. Anh dang hai tay ra và Hằng lả người trong tay ông chú mà quên hết giận hờn.

- Đi... Mình về nhà của chúng mình...

Hùng dìu cô cháu gái bé bỏng của mình lên xe.

- Chú xuống hôm chủ nhật nhưng vì bận xếp đặt mọi chuyện vả lại muốn cháu ngạc nhiên nên chú không gọi cháu...

Hằng nhìn ông chú với ánh mắt triu mến.

- Hằng mừng vì chú dọn xuống đây...

Hùng cười đùa.

- Mai một chú hết tiền Hằng nuôi cơm nghe...

- Ừ... Cháu không có phàn nàn khi phải nuôi ông chú già dễ thương của mình... Chú mượn nhà ở đâu vậy?

- The Augusta ở đường 122... Ngày mai Hằng còn đi học không?

- Còn... Học buổi sáng nhưng làm tới chiều mới nghỉ...

- Hằng đi Dallas với chú không?

Hằng nhìn ông chú đăm đăm.

- Chú làm gì mà đi hoài vậy chú?

- Chú hứa sẽ dẫn cháu đi chơi mà...

Hằng lắc đầu nói nhỏ.

- Thôi Hằng không thích đi... Hằng thích ở nhàúm... Nhớ chú quá trời...

Hùng cười vì tiếng *úm* của người tình.

- Nếu cháu không chịu đi thì mình ở nhà... Chú thèm nghe cháu đàn hát...

Quanh co một hồi lâu Hùng đậu xe trước một khu nhà ba tầng. Hằng nói sau khi ngắm nghía khu chung cư.

- Hằng thích chỗ này. Đẹp, yên tĩnh và kín đáo...

Hùng cười ôm vai người tình bé bỏng..

- Mình vào nhà của mình...

Bước vào phòng khách Hằng dừng lại trước bức ảnh bán thân của mình đã được ông chú phóng đại và đóng khung cẩn thận. Phía bên kia vách đối diện với bức ảnh bán thân Hùng treo bức tranh *Người Lính Già Cô Đơn*. Trong góc kể bên chiếc đèn cao là cây đàn còn nằm trong bao.

- Khi rời Denver chú không có mang theo nhiều. Chỉ có ba thứ của cháu...

Hằng rưng rưng nước mắt. Nàng biết ông chú thương nàng nhiều tới độ chỉ mang theo ba tặng vật quý giá. Ông ta đã bỏ lại Denver mọi thứ kể cả quá khứ. Hai chú cháu ngồi cạnh nhau trên ghế nệm.

- Phòng đẹp quá... Chú cho Hằng dọn tới ở với chú nghe?

- Đó là ước ao của chú...

Hùng dứt câu bằng nụ cười. Tuy là nụ cười nhưng Hằng có cảm tưởng là nụ cười buồn hay nụ cười khóc.

- Đây là tổ ấm của chúng mình. Hằng muốn ở, muốn đến, muốn đi lúc nào cũng được...

Vói tay lấy xâu chìa khóa Hùng cười tiếp.

- Chú làm thêm cho Hằng hai cái chìa khóa. Một cái cho cháu còn một cái cháu giữ cho chú. Chú già rồi... Hay quên lắm... Nhiều khi mình cũng quên mình huống hồ gì chìa khóa...

Úp mặt vào ngực Hùng Hằng thì thầm trong lúc bàn tay mân mê cái nút áo.

- Chú đâu có già... Chú vẫn còn gân mà...

Hùng hôn lên tóc người tình trong lúc cổ dẫu tiếng thở dài. Ngay lúc đó tiếng tích tích phát ra. Hùng mở điện thoại cầm tay.

- Tao đây... Mà đang làm gì?

- Không có làm gì hết...

- Tao mới điện thoại cho anh Sang. Mà xuống Dallas để đưa tiền cho anh...

- Bao nhiêu?

- Hai mươi lăm ngàn... Sang và Thăng sẽ về bên đó trước để chuẩn bị... Khi nào cần Sang sẽ gọi cho tao biết... Lúc đó mày sẽ gửi thêm...

- Chờng nào tao đi?

- Mốt... Hai người đó sẽ về khoảng gần cuối tháng 3. Mày nên lái xe vì an ninh hơn là đi máy bay...

- Tao hiểu...

Hùng tắt máy điện thoại. Ngồi bên cạnh Hằng nghe hết nội dung cuộc điện đàm. Tuy hai người nói với nhau không nhiều và lời nói đôi khi mơ hồ nhưng Hằng cũng đoán là ông chú già của nàng đang làm một chuyện gì quan trọng lắm.

- Chú sẽ đi Dallas. Hằng muốn đi với chú không. Chú đi công chuyện rồi sẵn dịp mình đi chơi luôn...

- Công chuyện gì vậy chú?

- Chuyện làm ăn...

Hùng trả lời một cách mơ hồ như không muốn cho Hằng biết. Điều này khiến cho nàng buồn và tủi thân.

- Chú không muốn nói cho cháu biết thời thôi... Chú đi một mình đi...

Hùng cười gượng gạo khi nghe người tình nói lấy.

- Không phải là chú không muốn cho Hằng biết nhưng bây giờ chưa phải lúc... Mai một chú sẽ nói cho Hằng nghe hết mọi chuyện của chú làm...

Thấy Hằng làm thinh Hùng tiếp bằng một giọng nghiêm nghị.

- Chú không có làm điều gì bậy đâu. Chuyện chú làm có lợi cho dân tộc và đất nước Việt Nam của chúng ta... Chết rồi... Cá khét... Cá khét...

Hùng la nhỏ khi ngửi mùi cá khét bay ra. Hằng cười hắc hắc.

- Chú nướng cá mà chú giao cho ông táo là như vậy đó...

Bước nhanh vào nhà bếp mở lò nướng ra Hùng nhìn vào rồi đổ thừa.

- Tại cháu đó... May quá mới vừa khét cũng không sao. Cháu nhúng bán trắng đi để mình ăn cá nướng. Rau thơm và nước mắm chú làm sẵn rồi...

Lát sau món cá nướng được bày ra. Mùi cá nướng trét mỡ hành thơm phức khiến cho Hằng thèm chảy nước miếng.

- Để chú cuốn cho Hằng...

Hùng lấy một cái bánh tráng đã nhúng nước đặt lên cái đĩa nhỏ. Chút bún, chút rau thơm, miếng khế, miếng chuối chát và miếng cá nướng Hùng cuộn lại thành cuộn tròn rồi đưa cho Hằng. Chấm vào chén nước mắm pha sẵn với ớt thật cay cô cháu gái cắn một miếng. Vừa nhai nuốt nàng cười nói.

- Ngon quá chú ơi... Bây giờ cháu mới biết chú làm thơ hay là tại vì chú nấu ăn ngon...

- Chú cũng nghĩ như vậy...

Hùng cười nói trong lúc tiếp tục cuốn thêm mấy cuộn cá nướng để sẵn trong đĩa.

- Cháu nhớ có lần chú nói với cháu là khi còn ở Denver chú có lên núi câu cá trout không...

- Nhớ... Vậy cá này là cá trout hả chú?

- Ừ... Cá này chú đem từ Denver xuống... Hằng biết không chú thích làm thơ trong lúc nấu ăn...

Hằng cười hắc hắc.

- Bởi vậy thơ của chú hay vì có đủ gia vị trong đó...

Hùng cười ha hả vì câu nói đùa của người yêu.

- Hồi nãy trong lúc đâm tỏi làm nước mắt ớt chú nghĩ ra bốn câu thơ...

Lấy ly bia mà Hùng đang uống nửa chừng hộp ngậm nhỏ Hằng cười hắc hắc.

- Đâu chú ngâm cho Hằng nghe đi...

Tăng hăng tiếng nhỏ Hùng cất giọng khàn khàn.

- Giấc mộng văn chương đã lỡ rồi

Ta về nấu nướng cũng đành thôi

Ngày qua ngày lại vung tay thốt

Mượn tiếng dao khua trả nợ đời...

Uống một ngụm bia nữa Hằng cười chúm chiểm.

- Hay... Cháu sẽ đem bài thơ hai mươi tám chữ của chú vào đăng ở Thư Viện Toàn Cầu. Trong đó có trang Âm Thực hay lắm...

Cười ha hả vì biết cô cháu gái diều mình Hùng cũng diều lại

- Tại sao cháu không phổ thành nhạc bốn câu thơ này. Nó là nhạc đạo mà...

- Đạo gì?

- Đạo ăn... Đạo này quan trọng lắm à nghe...

Hằng cười hắc hắc. Lấy một cuốn cá nướng chấm vào chén nước mắm xong Hùng cười.

- Nè... Ùm đi chú thương...

Hằng há miệng ra để cho người yêu đút.

- Mai cháu đi Dallas với chú nghe. Chú đi công chuyện sẵn về thăm ông anh xong rồi hai đứa mình đi chơi...

Nhai chậm chậm miếng bánh tráng Hằng cười chúm chếm.

- Mình đi chơi ở đâu?

- Ở gần Dallas có một chỗ tên là Cedar Hill State Park và Joe Pool Lake. Mình sẽ mượn một " *house boat* " để ở trên hồ nguyên ngày thứ bảy...

Nghe nói tới ở trên thuyền Hằng cười hắc hắc.

- Chú không rủ cháu cũng đi Dallas với chú. Ba má dặn là phải về thăm ngoại nhân dịp Lễ Tạ Ơn...

Hùng đứng dậy bước tới chỗ Hằng đang ngồi. Vòng tay ôm chặt người tình anh cười cười.

- Hằng gạt chú hả...

Hằng cười hắc hắc khi bị Hùng cù lét. Để tránh bị cù lét nàng vít cổ ông chú già xuống hôn một cái thật dài. Hai chú cháu vừa ăn vừa trò chuyện tới khi hai con cá trout chỉ còn lại xương mới thôi.

Đang mang quần áo đi trượt tuyết của mấy đứa cháu ra xe Hùng nghe tiếng tích tích. Mở điện thoại anh biết là Hằng gọi.

- Chú ơi... Chú đang làm gì vậy?

- Chú đang mang quần áo ra xe. Hằng về chưa...

- Chú ơi... Xe không nổ máy...

- Cháu đang ở đâu vậy?

- Dạ ở trường... Cháu mới đi làm ra...

- Cháu đợi ở đó... Chú sẽ tới liền...

Hai chục phút sau vừa queo vào bãi đậu xe Hùng thấy cô cháu gái đứng chờ. Lấy chìa khóa anh mở công tắc cũng không nổ máy được.

- Chú cũng không biết hư cái gì. Thôi bỏ xe ở đây mai một tính...

Hai chú cháu lên xe. Trên đường trở về nhà Hùng nói với Hằng.

- Cái xe của cháu cũ rồi. Chú sẽ mua cho cháu cái xe khác... Chịu hôn?

Hằng lắc đầu.

- Thôi... Tốn tiền lắm... Xe của Hằng cũ nhưng còn chạy được mà...

Hùng nói với giọng thành thật và nghiêm trang.

- Cháu là đàn bà đâu có biết gì về xe cộ mà đi xe cũ hư tới hư lui hoài phiền phức và nguy hiểm lắm. Chú thương cháu nên muốn mua cho cháu cái xe khác tốt hơn. Dù gì mai một mình cũng sống chung với nhau nên mua cho

cháu cũng như mua cho chú... Và lại tiền này đâu phải tiền của chú mà là tiền của cháu...

Hằng quay qua cười.

- Chú nói gì Hằng không hiểu...

Hùng cười nhỏ.

- Hằng có nhớ một lần Hằng nói với chú là tiền của cháu là tiền của cháu còn tiền của chú cũng là tiền của cháu và tiền của hai đứa mình cũng là tiền của cháu...

Hằng cười hắc hắc.

- Hằng nói giỡn mà chú...

- Hằng nói giỡn mà chú tưởng thật. Chú ngây thơ thành thật lại thêm lẩm cẩm nữa...

Hằng háy ông chú già của mình.

- Chú khôn tổ bà... Chú yêu cháu mà chú không chịu của cháu để cho cháu phải của chú, phải năn nỉ chú...

Hùng cười ha hả.

- Đó là cách " *bất chiến tự nhiên thành* " của chú đó... Bây giờ chú thương Hằng nên chú năn nỉ Hằng cho phép chú mua chiếc xe tặng cho Hằng. Hằng ừ nghe... Giỏi đi chú cưng...

Hùng năn nỉ khiến cho Hằng bật cười vui vẻ và phải gật đầu ưng thuận.

- Tuần tới có thời giờ chú sẽ thử xem xe hư cái gì. Nếu sửa được thời mình sửa rồi đem xuống hãng xe đổi lấy cái xe khác. Cháu chịu không?

Hằng cười gật đầu. Về tới phòng lấy đồ đạc xong hai chú cháu lên đường đi Dallas. Xe cộ đông đúc vì nhằm ngày thứ tư nên ai ai cũng muốn về thăm gia đình.

- Hằng tới nhà anh của chú ngủ đêm nay rồi sáng mai chú đưa Hằng về nhà ngoại...

Liếc nhanh ông chú Hằng hỏi nhỏ.

- Anh của chú biết chuyện của mình chưa?

- Chuyện của mình là chuyện gì?

- Chuyện mình yêu nhau đó...

- Chưa...

- Ba má Hằng biết chuyện chú dọn xuống Oklahoma City chưa?

- Chưa... Hằng định nói mà còn ngại...

Hằng lại liếc ông chú lần nữa.

- Hằng tính nói cho ba má biết mà chưa có dịp... Chú nghĩ sao?

Im lặng giây lát Hùng mới lên tiếng.

- Hằng muốn nói cũng được. Chú nghĩ trước sau gì ba má Hằng cũng biết. Mình nói trước hay hơn...

- Chú nói đi... Chú lớn tuổi hơn Hằng chú phải làm gương...

Hùng cười nhỏ khi nghe cô cháu gái khôn ngoan đùn cái việc khó khăn và tế nhị cho mình.

- Được rồi... Chú sẽ nói... Chú sẽ tới nhà gặp ba má Hằng rồi khoanh tay nói: "*Thưa anh chị... Hôm nay tôi tới đây trình với anh chị một điều là tôi với con gái của anh chị đã yêu nhau tha thiết. Tôi xin anh chị cho phép tôi cưới con gái anh chị về làm vợ. Nếu anh chị không cho thời tôi cũng cưới đại...*

Hằng rũ ra cười hắc hắc nhái giọng của má.

- Xin lỗi anh nếu tôi không bằng lòng thời sao?

Hùng cười chúm chím.

- Thời tôi sẽ để cho con gái của chị cái bầu. Lúc đó chị phải năn nỉ tôi mới chịu cưới...

Hằng nói trong tiếng cười hắc hắc.

- Được đó... Đó là cái thế bất chiến tự nhiên thành của chú phải không...

Hùng cười hì hì.

- Không... Làm cho Hằng có bầu mà bảo bất chiến tự nhiên thành thời không đúng rồi. Chú phải oánh tùm lum mới chiếm được mục tiêu...

Phải gần 9 giờ tối Hùng mới tới Irving. Ngừng xe trước một ngôi nhà lớn Hùng nói nhỏ với Hằng.

- Đây là nhà của anh Tùng, anh hai của chú. Anh đông con lắm...

Hằng cảm thấy hơi hồi hộp vì sắp gặp mặt những người thân của Hùng. Cả nhà mừng rỡ khi thấy Hùng xuất hiện. Nhất là mấy đứa cháu la rầm lên khi thấy ông chú chịu chơi và cả đời độc thân lại cặp kè với một cô gái trẻ đẹp.

Thanh Vân, con gái lớn nhất của Tùng hồi nhỏ.

- Ai vậy chú... Bồ chú hả?

Để giải tỏa thắc mắc của mọi người Hùng vui vẻ giới thiệu.

- Trân trọng giới thiệu với anh chị đây là Hằng, bạn thân của em...

Không nhận được Ánh Hoa, con gái thứ nhì vọt miệng.

- Thân cỡ nào, xa hay gần vậy chú?

Như để diễn tả nó đưa hai bàn tay ra thành khoảng cách độ gang tay rồi cười hỏi.

- Gần như vậy chưa?

Liếc nhanh ông chú Hằng cười.

- Gần hơn chút nữa...

Ánh Hoa nhích hai bàn tay của mình lại gần độ lỏng tay. Hằng cười cười đưa tay ra ép hai bàn tay sát vào nhau. Thanh Vân nói lớn.

- Như vậy không phải là bạn thân mà là bồ. Phải không cô?

Hằng gật đầu. Nguyệt, chị dâu của Hùng cười.

- Chúc mừng chú... Tuy chú có bạn hơi trẻ nhưng còn hơn không...

Nhờ không nhỏ tuổi hơn Hằng bao nhiêu nên sáu đứa cháu của Hùng tỏ ra rất thân mật và nhất là kính nể khi biết cô bồ của chú Hùng đang học lấy tiến sĩ về âm nhạc. Bốn đứa con gái dành nhau mời cô Hằng ngủ chung phòng khiến cho Nguyệt phải lên tiếng.

- Cô chú sẽ ngủ ở phòng dành cho khách. Thanh Vân đem mền gối cho cô chú đi con...

Vì mới gặp nhau nên cả nhà thức nói chuyện tới hơn mười hai giờ mới đi ngủ. Sáng thức dậy ăn điểm tâm xong Hùng đưa Hằng về nhà ngoại ở Grand Prairie. Cả nhà, nhất là ba má của Hằng vừa ngạc nhiên lẫn mừng rỡ khi gặp Hùng. Như để tránh bị nghi ngờ Hùng phân trần với Minh và Vân.

- Tôi về thăm ông anh ở Dallas. Nói chuyện với Hằng mới biết cháu cũng về thăm nhà nên sẵn đường tôi đón cháu luôn. Đêm qua cháu ngủ ở nhà ông anh của tôi bên Irving...

- Cám ơn chú đã đưa nó về đây. Tôi bảo nó nghỉ làm để đi với chúng tôi về Dallas mà nó không chịu nói còn phải học...

Hằng đưa Hùng tới giới thiệu với bà ngoại, hai ông chú và cô út. Cả nhà gần hai chục người lớn nhỏ ngồi chật quanh chiếc bàn để ăn bữa tiệc đặc biệt của ngày lễ Tạ Ơn. Tuy nhiên Hùng nhận thấy chỉ có con gà tây nướng là đặc biệt còn ngoài ra toàn món ăn Việt. Không biết vô tình hay cố ý mà Hằng chọn ngồi cạnh Hùng đồng thời còn tỏ ra săn sóc ông chú bằng cách gấp thức ăn bỏ vào đĩa nữa. Cử chỉ của Hằng khiến cho mọi người chú ý nhất là ba má của nàng. Dù thắc mắc nhưng vì lịch sự họ không tỏ cử chỉ nào khác lạ. Ở chơi tới bốn giờ Hùng mới từ giã và hẹn sẽ tới đón Hằng đi cắm trại với gia đình của ông anh ngày thứ bảy.

Đang xem tivi nơi phòng khách Sang bước nhanh ra mở cửa khi nghe tiếng chuông vang lên. Bắt tay Hùng thật chặt Sang cười nói.

- Từ hồi gặp nhau ở Atlanta tới giờ tôi mới gặp lại anh. Mời anh ngồi...

Hai người ngồi uống nước nơi phòng khách. Lát sau Hùng mở cái cặp da lấy ra một phong bì màu vàng lớn đưa cho Sang.

- Đây là số tiền mà Hiền bảo tôi đưa cho anh và anh Thăng để đem về bên nhà. Nếu cần thêm chắc anh biết phải làm gì...

Gật đầu Sang cầm lấy bao thư.

- Ngày mai tôi sẽ xuống Houston gặp Thăng... Nó từ Boston xuống thăm bà già...

- Anh tính chừng nào về Việt Nam?

- Trước tôi định đầu tháng 4 nhưng sau khi nói chuyện với người anh bà con ở Rạch Giá thời tôi định đi sớm hơn. Ở bên đó bây giờ tụi nó kiểm soát chặt chẽ và theo dõi gắt gao lắm. Làm ăn cũng khó khăn nữa. Bởi vậy tôi phải về sớm để sửa soạn cho kịp. Chẳng thà sớm một hai tuần còn hơn là hư việc hết...

Hùng gật gù.

- Tôi đồng ý với anh về chuyện đó...

Uống cạn ly nước Hùng đứng lên. Bắt tay từ biệt Sang Hùng nói nhỏ.

- Chúc anh đi trót lọt. Tôi sẽ gặp lại anh sau...

Không nói gì Sang đưa bạn ra tận đường. Đứng nhìn theo chiếc xe mất nơi của quẹo Sang lẩm bẫm mấy tiếng rồi nhét phong thư vào túi quần.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 18

Trên khoảnh sân rộng lát gạch màu đỏ thẫm bày mấy cái bàn gỗ và nhiều chiếc ghế đan bằng mây. Trời man mát. Mấy cây dừa non lã ngọn theo cơn gió chiều. Bãi cát màu vàng tươi sạch trơn. Nước xanh ngắt một màu xanh.

Sang ngồi im trên chiếc ghế mây. Dĩa khô cá thiều và một chai bia 33 còn phân nửa nhưng anh không màng đụng tới. Trời nắng chói chang dù anh đã mang kính đen. Tiếng xe gắn máy nổ phành phạch rồi lát sau có tiếng bước chân vang lên.

- Mà làm chai bia đi...

Sang mở mắt nói với Thăng. Gật đầu Thăng vẫy cô hầu bàn

- Cháu cho chú chai 33...

Đợi cho cô gái đi khuất Sang hỏi nhỏ.

- Thế nào?

Thăng cười nhạt.

- Ông bà mình nói có tiền mua tiên cũng được huống hồ gì mấy thằng cộng sản chuyên môn ăn hối lộ này. Tao đã đi nhậu với một con " bò vàng " và nó hứa là sẽ tìm và chỉ chỗ cho tao mượn một chiếc tàu để mình đi câu cá...

Uống cạn chai 33 Sang cười hỏi bạn.

- Màý ăn uống gì chưa?

Thằng trả lời bằng một câu hỏi.

- Chưa còn màý?

Hơi trở mình Sang nói.

- Chưa... Một hồi tao với màý xuống An Thới ăn cơm sườn. Mấy món phở, mì hay hủ tiếu ở đây tao ăn không được. Không biết nó nấu nó bỏ cái gì mà tao ăn vào nếu không bị tiêu chảy thời tối ngủ bụng nó cứ kêu rồn rột...

Thằng cười mím.

- Một là nó bỏ bột ngọt, hai là nước của nó dơ đầy vi trùng... Tụi mình ở bên Mỹ ăn uống vệ sinh quen rồi nên về đây hay bị bệnh. Bởi vậy tao sợ không dám uống nước lạnh hay đá chanh. Uống bia say một chút cũng không sao...

Cười ha hả Sang đùa với bạn.

- Vậy là mày có lý do chính đáng để sin...

Đón lấy chai bia từ tay cô gái Thăng ngửa cổ nốc một hơi cạn nửa chai 33.
Mở nút áo tới hàng thứ ba anh càu nhàu.

- Nóng quá... Mới tháng tư mà nóng quá...

- Tại mày ở xứ lạnh quen rồi nên la nóng chứ tao ở Dallas thời đâu có sao...
Tối ngủ tao còn phải đắp mền...

- Giờ này ngồi phòng lạnh thời khỏe hơn nhưng không lẽ về đây lại ru rú
trong nhà... Chán chết...

Đi tới đi lui trên sân gạch, tay cầm chai 33 Thăng hỏi bạn.

- Đồ chơi của mình mày để đâu?

Sang trả lời gọn.

- Trong phòng... Mày muốn coi hả?

- Ừ...

Sang cựa mình ngồi dậy.

- Thì đi... Tao cho mày coi mấy cái đồ chơi có *chất lượng* lắm...

Uống cạn chai 33 Thăng trả tiền rồi bước song song với bạn đi về phía căn nhà lá nằm gần bãi biển. Đợi cho Thăng vào xong Sang gài cửa lại cẩn thận đoạn khom người lôi ra chiếc va li lớn và nặng. Không biết trong va li đựng cái gì mà được Sang khóa bằng ổ khóa chữ. Phải mất hơn mười giây đồng hồ anh mới mở được va li. Thăng trợn mắt nhìn đăm đăm mấy thứ đồ chơi mới tinh còn trong hộp hoặc bao ny lông.

- Làm sao mày đem được mấy thứ này về Sài Gòn?

Thăng hỏi bạn. Sang cười cười đốt điếu thuốc.

- Hồi lộ... Tao có thằng em bà con quen với với mấy thằng làm trong cảng Tân Sơn Nhất. Tao cho nó biết trước ngày giờ nên nó chờ sẵn ở phi trường. Đưa cho nó năm trăm đô là mày có thể đem bất cứ cái gì vào Sài Gòn...

Hít hơi thuốc Sang cười sáng sặc tiếp.

- Hồi trước chánh phủ mình cũng tham nhũng nhưng so với tụi Việt Cộng bây giờ thời thua xa... Tụi nó bán đất, bán nước để làm giàu... Tụi nó bán ải Nam Quan, vịnh Hạ Long, đảo Hoàng Sa và Trường Sa cho Trung Cộng. Mai mốt nó dám bán luôn Hà Nội cho mấy thằng chệt cộng...

Thăng gật đầu cầm lấy cái *walkie talkie* lên ngắm nghía. Sang cười nói với bạn.

- Cái đồ chơi con nít này mà mua ở Mỹ giá tám chín chục đô nhưng hữu dụng lắm. Nó tốt không thua gì máy 25 của mình dùng ngày xưa.

Thằng lăm bậm đọc hồi lâu mới lên tiếng.

- Năm tần số và xa khoảng hai mươi lăm cây số tao nghĩ đủ rồi...

Sang gạt đầu dụi tàn thuốc vào cái gạt tàn thuốc lá làm bằng vỏ con ốc tai tượng.

- Tao cũng nghĩ vậy. Tuy nhiên chiều nay tao với mà mỗi đứa lấy một cái. Mà chạy lên Dương Đông và gọi cho tao ở An Thới thử xem mình liên lạc được không... Chờ tới lúc đánh nhau mà nó không *work* là bỏ mẹ...

Sang dùng kéo cắt bao ny lông cứng lấy ra cái *walkie talkie* nhỏ nằm lọt trong lòng bàn tay của mình. Mân mê cái máy truyền tin cầm tay xinh xắn giây lát anh từ từ gắn hai cục pin Duracell vào. Thằng cũng làm y như vậy. Điều chỉnh tần số của hai cái máy truyền tin giống nhau xong Sang bước tới đứng cạnh cửa sổ. Hai người bạn trò chuyện với nhau mấy câu đoạn Thằng cười lên tiếng.

- Tao nghĩ không có gì trở ngại... Mà có mấy cái?

- Để khỏi bị nghi ngờ tao chỉ mua có tám cái. Toán 5 và 6, mỗi toán lãnh hai cái còn toán 1, 2 3 và 4 mỗi toán có một cái...

- Máy chụp hình hả?

Thằng hỏi bạn. Sang cười nhỏ.

- Nikon Coolpix P5100 đó. Mà một cái và tao một cái...

Thằng trầm trồ khi lôi cái MacBook Pro ra khỏi túi da. Sang cười với bạn.

- Đồ sịn đó... Hùng nó mua trên mạng và gửi thẳng tới nhà cho tao. Nó nói để cho hai đứa mình xài chung... Thôi đi ăn... Tao đói bụng rồi...

Vừa nói Sang vừa bỏ tất cả mọi thứ vào chiếc va ly lớn đoạn khóa lại cẩn thận. Thằng im lặng nhìn bạn dán sợi tóc đen lên ổ khóa bằng nước miếng.

- Mà làm gì vậy?

Cười cười Sang giải thích.

- Nếu có đứa nào mở va ly là tao biết liền. Nó có thể giải mã ổ khóa chữ nhưng sẽ làm rơi sợi tóc...

Vừa nói Sang vừa nhét cái máy chụp hình vào túi quần của mình. Lát sau chiếc xe gắn máy chạy bom bom trên con đường tráng nhựa dọc theo bãi biển từ Dương Đông xuống An Thới. Xe chạy qua Bà Kèo.

- Mình ghé Dương Tơ không?

Thăng quay lại hỏi. Sang lắc đầu. Con đường chạy xuyên qua vùng cây cối rậm rạp. Phía bên trái là núi đất cao trong lúc bên mặt là bãi biển vàng. Mặt nước xanh gợn gợn sóng. Thăng cho xe chạy chậm lại để ngắm cảnh.

- Biển đẹp quá. Tao ước gì có căn nhà ở đây...

Sang thở dài sau câu nói. Xe chạy qua Dương Cơ rồi lát sau qua Đường Đầm đoạn queo cua chạy sâu vào trong đất liền. Chừng mười lăm phút sau cả hai vào tới An Thới. Thử cái máy chụp hình trong tay Sang chụp liền một lúc mười mấy tấm khi xe chạy ngang qua căn cứ An Thới. Ghé vào một quán cơm hai người ăn uống rồi lên xe trở về Dương Đông. Theo lời dặn của Sang Thăng lái xe chậm chậm ngang qua trạm công an, Ủy Ban Nhân Dân quận và phi trường.

- Xong rồi... Mà bỏ tao ở Tropicana rồi mà muốn đi đâu thì đi...

- Tao đi uống vài chai 33... Mà đi không?

Suy nghĩ giây lát Sang cười nói.

- Đi thì đi... Mình ngồi ngoài sân ngắm cảnh hoàng hôn trên biển...

Dừng xe nơi bãi đậu xe cả hai đi bộ trên con đường lát gạch với thảm cỏ xanh và bồn bông nở hoa thơm thoang thoảng. Hai người ngồi vào một cái bàn nhìn ra biển. Cô hầu bàn cười duyên với hai ông khách Việt Kiều.

- Hai anh uống gì em lấy cho hai anh?

- Em cho anh hai chai 33...

Đón lấy chai bia ướp lạnh từ tay cô gái Thăng cười cười.

- Em mới làm ở đây hả?

- Dạ... Hoa mới làm hồi sáng. Con Hạnh nó nghỉ nên em thế nó... Hai anh có cần gì nữa không?

- Chắc không... Nếu cần anh sẽ gọi em...

Hoa cười với Thăng rồi đi vào trong. Nhìn theo vóc dáng của cô gái Sang cười đùa.

- Coi bộ em chịu đèn mày đó. Dô em đi...

Thăng lắc đầu.

- Tao vẫn còn thương Đào... Cua người khác tao cảm thấy tội nghiệp cho vợ tao...

Sang nhếch môi cười.

- Tao biết mày còn thương vợ, mày chung tình với người yêu nhưng mày lắm cảm... Hôm nay là mười ba tháng tư rồi. Tao với mày chỉ còn sống có mười bảy ngày nữa thôi. Tội gì không phiêu lưu tình cảm chút chút cho đỡ buồn...

- Vậy thì mày dô nó đi...

Sang cười khi nghe bạn xúi mình.

- Tao không thích nó và nó cũng không thích tao... Nó thích mày. Tao thấy nó đá lông nheo và cười tình với mày...

Quay nhìn vào cửa thấy Hoa đang len lén nhìn ra Sang giờ tay ngoắc.

- Dạ anh cần chi...

Mím cười Sang chỉ vào Thăng. Biết bạn cố ý gài mình nên Thăng cười nói.

- Em cho anh thêm hai chai 33 và vài cục nước đá được không em...

Hoa cười nói một câu có nhiều nghĩa.

- Dạ được chứ anh. Anh xin cái gì khác còn được hưởng hồ gì nước đá...

Nhìn theo dáng đi của Hoa Sang hất hàm với bạn.

- Mà thấy chưa... Mà xin trái tim cô ta cũng cho nữa... Mà không xin là mà có trái tim bằng đá, mà là thằng đàn ông khờ khạo nhất trên đời. Mà mà không tán nó thì nó nghĩ mà liệt dương, mà *gay*...

Sang bật cười sảng sặc khi thấy mặt của người bạn thân nghịch ra. Lát sau Thằng mới cười nói nhỏ.

- Sao mà cứ xúi tao hoài vậy?

Ngửa cổ uống một hơi bia dài Sang cười lớn.

- Tại vì tao muốn mà hưởng thụ chút chút trước khi chết... Mà phải ăn, ngủ, yêu đương cho thỏa mãn trước khi chết...

Lát sau Hoa đem bia và nước đá ra. Nàng cười vui khi thấy Thằng cười với mình.

- Em quên chưa hỏi tên anh?

- Anh tên Thằng còn bạn anh tên Sang...

Uống cạn chai bia Sang đứng lên.

- Tao về phòng trước...

Biết bạn kiếm cách rút lui để cho mình được tự do Thăng gật đầu.

- Một chút nữa tao về...

Lặng lẽ đi dài theo hành lang lát gạch Sang vừa đi vừa nghĩ ngợi. Anh nhớ tới khuôn mặt của Hạnh. Dù chỉ sống với nhau hơn hai chục năm nhưng tình nghĩa ngày càng thêm mặn nồng. Dù hai người gặp nhau muộn màng nhưng không vì thế mà hai vợ chồng lại không yêu thương nhau. Thăng nhớ ngày trở lại Sài Gòn khi anh vừa được thả ra khỏi trại cải tạo sau hơn bốn năm bị giam cầm. Sài Gòn đã thay tên. Người Sài Gòn cũng đổi khác khá nhiều. Gia đình ly tán. Nhà chỉ còn có mẹ già và đứa em nhỏ. Vợ anh mang hai đứa con theo gia đình của nàng vượt biên sang Mỹ và dường như có chồng khác. Anh đã sống những ngày u tối của một kẻ bị ruồng bỏ. Chính trong quãng thời gian đó anh gặp Hạnh. Người bạn gái học cùng lớp đệ nhị ngày xưa ở trường Hưng Đạo, bây giờ là một quả phụ có hai con đã mở rộng vòng tay đón anh bằng thứ tình thương chân thật nhất. Nàng không ngần ngại, không đắn đo, không sợ hãi khi kết hôn với một tên sĩ quan ngụy. Nàng bỏ tiền ra chạy để anh có tên trong hộ khẩu. Từ đó hai vợ chồng và hai đứa con riêng của Hạnh sống bằng nghề bán hàng rong. Công lao bảo bọc ông chồng ngụy của Hạnh đã được đền bù khi Sang được chấp nhận sang Mỹ. Lập lại cuộc đời mới với hai bàn tay trắng, hai vợ chồng làm lụng vất vả nuôi năm đứa con ăn học. Ngày đi anh không đủ can đảm để thú nhận với người vợ thân yêu là mình trở về để chết ngay chính trên quê hương của mình. Hạnh vẫn tưởng anh về Việt Nam thăm mẹ già bị bệnh và sẽ trở lại sau một tháng. Sang ứa nước mắt khi hỏi tưởng khuôn mặt bầu bĩnh, ánh mắt long lanh và nụ cười buồn của người vợ thân yêu.

Mở cửa phòng, bật đèn lên đứng nhìn quanh quất giây lát Sang lôi va li lấy ra cái laptop. Lát sau khuôn mặt của Hạnh hiện lên trên màn ảnh. Sang nhìn đắm đắm vào mái tóc ngắn, má lúm đồng tiền, cặp môi mỏng hơi mím lại.

Ánh mắt buồn nhìn anh như năn nỉ, van xin anh hãy trở về với nàng. Muộn rồi. Mọi sự đã được xếp đặt. Định mệnh đã an bài. Số phận của người lính là phải chết, là phải hy sinh cho tổ quốc. Một người lính chiến như anh có quá nhiều kiêu hãnh để không chịu bỏ cuộc hay đầu hàng...

Lắc đầu thở hơi dài Sang chậm rãi chuyển những tấm hình anh đã chụp sang laptop. Từng bức ảnh hiện ra với đủ mọi góc cạnh. Người lính biệt động quân lần lượt quan sát tỉ mỉ vọng gác, đồn canh hay những vị trí đặc biệt của phi trường dân sự Dương Đông. Kế đó là trụ sở với tấm biển đề Ủy Ban Nhân Dân Quận. Bảy tấm hình do Thăng chụp nhiều chi tiết về văn phòng của công an quận. Đó là một ngôi nhà hai tầng nằm gần phi trường và trung tâm thương mại của quận Dương Đông. Đây là ba cơ sở của địch mà các người lính Việt Nam Cộng Hòa dự định sẽ tấn công và chiếm đóng trong cuộc đột kích Phú Quốc. Một loạt hình mới cho thấy hai cây cầu được đúc bằng xi măng nối liền hai con đường từ An Thới lên Dương Đông. Giật sập hai cây cầu này là họ có thể làm nghẽn đường giao thông và tiếp viện của bộ đội từ An Thới lên.

Sang cười lẩm bẫm.

- Công đồn đã viện... Mình chơi nó bằng cách này là gậy ông đập lưng ông...

Hơn hai chục bức ảnh chụp các vị trí dài theo hai con đường nối liền An Thới với Dương Đông như Suối Đá, Suối Lớn, Kiến Văn, Đất Đỏ. Riêng con đường chạy dọc theo bãi biển với các địa danh như Bà Kèo, Dương Tơ, Bãi Dài, Bàng Qui, Dương Cơ và Đường Đầm đều được chụp rất rõ ràng.

Sang liếc nhanh ra cửa khi nghe có tiếng bước chân rồi tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa. Cánh cửa mở ra và Thăng bước vào. Đốt thuốc Sang cười hỏi.

- Sao?

Thăng cười cười tới đứng nhìn vào màn ảnh nhỏ của cái labtop.

- Đâu có gì... Tao với em chỉ nói chuyện sơ sơ... Mà đang coi các tấm hình hả?

- Ừ...

Sang xoay màn ảnh về phía bạn. Nhìn vào mấy tấm hình xong Thăng cười hỏi.

- Mà có bản đồ Phú Quốc không?

- Có...

Sang bấm chuột và bản đồ Phú Quốc hiện ra. Nhìn chăm chăm vào bản đồ giấy lát Thăng cười.

- Mình mà phục kích tụi nó tại mấy chỗ này là tụi nó chết cứng...

Sang gật đầu khi nhìn theo tay chỉ của bạn. Ngẫm nghĩ hồi lâu Thăng cười tiếp.

- Toán 5 có thể chia làm hai nhóm; nhóm 1 chận ở Suối Đá còn nhóm 2 chận ngay cây cầu. Toán 6 cũng vậy. Một nhóm phục kích tại Bà Keo còn một nhóm chận tại cây cầu của con đường ven biển là tụi nó phải mất nửa ngày mới nhổ được. Nếu mình giật sập hai cây cầu...

Sang gật gật đầu.

- Ngày mai tao với mày đi xem. Mình bắt từ Dương Tư theo con suối lội ngược lên... Mày có bận gì không?

Hơi gật đầu Thăng cười nói với bạn.

- Khoảng xế chiều mình đi. Tao có hẹn đi ăn trưa với Hoa...

Sang cười hăng hắc.

- Mày chịu đên em rồi hả?

- Ủ... Em thủ thi nghe cũng vui. Hơn nữa hoàn cảnh cô ta cũng tội nghiệp...

Sang nhìn bạn với ánh mắt dò hỏi. Thăng cười cười.

- Cô ta hơi khác người... Nghe cô ta kể hoàn cảnh nghèo tao thử mở lời giúp nhưng cô ta không nhận. Tao cho tiền cũng không lấy...

Sang gật gù.

- Người như vậy hiếm lắm. Có lẽ cô ta là một đóa hoa sen...

- Có thể...

Thăng lẩm bẩm hai chữ. Sang cười nhìn bạn.

- Tao có ý kiến như thế này...

Dừng lại hít hơi thuốc xong nhả khói ra từ từ Sang mới thong thả lên tiếng.

- Mà nên cặp bồ với Hoa. Như thế có lợi cho tụi mình hơn. Muốn chơi cho nổi đình đám thời mình cần có vài lá cờ vàng ba sọc đỏ. Ít nhất là ba lá cờ. Một treo ở trụ sở của Ủy Ban Nhân Dân, một treo ở phi trường và một ở văn phòng tụi công an. Có cờ vàng ba sọc đỏ chụp hình mới nổi...

Thăng gật gù.

- Tao đồng ý với mày về chuyện cờ. Nhưng lấy đâu ra cờ. Tao với mày có biết may vá gì đâu mà nhờ người ngoài lạng quạng họ đi báo tụi công an là bỏ mẹ...

Sang cười cười nhìn bạn. Bắt gặp nụ cười của Sang Thăng chợt hiểu.

- Mà bảo tao cặp bồ với Hoa để nhờ cô ta may cờ cho mình hả?

Sang cười gật đầu.

- Mà nói thiệt hả?

Gật đầu hít hơi thuốc Sang nói bằng giọng nghiêm trang.

- Lôi kéo dân chúng trong nước về phe của mình chống lại cộng sản là một cách thức dễ dàng và tiện lợi nhất để đưa tới thành công...

Thăng thở dài.

- Tao chỉ sợ cô ta bị liên lụy. Có gì thời tội nghiệp...

Ngừng lại giây lát Thăng nói nhỏ.

- Tuy nhiên tao nghĩ mình không có cách nào hay hơn... Tao cảm ơn mày đã có ý kiến vừa lợi cho tao mà cũng có lợi cho công tác...

Trầm ngâm giây lát Sang mới cười nói với bạn.

- Nếu sợ liên lụy tới cô ta thì mà đừng có công khai đi lại. Hẹn hò ở chỗ nào kín đáo tốt hơn...

Thằng gật gù cười.

- Tao tính rủ Hoa đi Rạch Giá chơi...

- Ủ... Đi đi... Mà cần tiền tao đưa cho...

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 19

Ra tới bãi đậu xe Hằng cười vui khi thấy ông chú đang đứng chờ đón mình.

- Chú nấu cơm rồi... Canh chua với cá kho...

Hằng hít hà.

- Hằng mê canh chua của chú cũng như mê chú...

Hùng cười hên lên tóc của người tình bé bỏng.

- Chúa sửa xe của Hằng rồi... Ăn cơm xong mình sẽ đi đổi xe khác...

Ăn cơm xong hai chú cháu tới chỗ bán xe Honda. Phải mất hơn giờ đồng hồ Hằng mới chọn được chiếc Accord năm 2006 chỉ có khoảng mười mấy ngàn mile. Nhưng nàng còn do dự chưa chịu mua vì nhiều tiền quá.

- Nếu Hằng không mua chiếc xe này thì chú sẽ mua cho Hằng chiếc Acura mới tinh. Hằng chịu cái nào?

Bị ông chú già hăm dọa Hằng đành phải nhận lời.

- Hằng đừng có lo... Chú đầu tư vào Hằng đó. Chú lo cho Hằng ăn học rồi ra trường đi làm nuôi lại chú...

Lái chiếc xe mới Hằng cười hắc hắc.

- Chú ở nhà nuôi con Hằng đi làm cho...

- Ngoéo tay đi...

Hùng đưa ngón tay ra và hai chú cháu ngoéo tay nhau. Về tới nhà ăn cơm xong nằm dài trên ghế và gối đầu lên đùi người yêu Hằng cười nhìn ông chú.

- Chừng tám giờ mình đi tắm nghe chú... Lâu quá mình không có tắm hồ...

Mân mê làn da mặt mịn màng và hôn lên mái tóc huyền óng ả của người tình Hùng lẩm bẫm.

- Cháu muốn gì chú cũng làm cho cháu vui lòng. Lỡ sau này...

Vì nằm nghiêng xem tivi nên Hằng không nghe Hùng nói cũng như không thấy được nước mắt ứa ra trên khuôn mặt gầy gò và buồn bã của người yêu.

- Chú còn giữ bộ bikini của Hằng hồi mình đi núi...

- Vậy hả chú. Hằng thích nó lắm. Nó sexy...

- Chú biết... Hồi đó Hằng mặc khoe chú thích lắm mà sợ không dám nhìn...

Hằng cười hắc hắc.

- Chú lấm cấm và cổ lỗ xỉ nhưng Hằng thích... Chú già mà Hằng mê cái già già của chú...

Xoay người nằm ngửa lại Hằng mới thấy mấy giọt nước mắt còn đọng trên mặt của ông chú già.

- Chú buồn hả chú?

- Ừ... Chú nhớ nhà...

- Chú nói với Hằng là chú sẽ về Việt Nam. Chừng nào chú mới về?

- Khoảng giữa tháng tư...

- Chừng nào chú trở lại?

Hùng im lặng rất lâu mới trả lời câu hỏi này.

- Chú chưa biết... Có thể không lâu nếu...

Vỗ vỗ vào vai người tình bé bỏng Hùng thì thầm.

- Hằng thay áo tắm đi rồi mình đi tắm...

Dạ tiếng nhỏ Hằng đi vào phòng. Đang cúi mặt nhìn xuống thăm Hùng vội ngược lên khi nghe hai tiếng *chú ơi*. Trái tim của người lính già run lên với cảm giác lạ lùng khi nhìn người tình bé bỏng lồ lộ trong chiếc bikini màu đen. Thong thả đứng lên Hùng nói với giọng không được bình thường.

- Để chú thay quần áo...

Năm phút sau hai chú cháu cặp kè nhau đi trên con đường lát xi măng dẫn tới hồ tắm được xây kín trong nhà và được sưởi ấm. Vì nhằm vào chiều thứ tư nên hồ tắm vắng tanh. Ban đêm nước âm ỉm. Nhìn Hằng tung tăng bơi lội Hùng khe khẽ thở dài.

Nghe tiếng chuông reo Hằng bước ra mở cửa. Nhìn ông chú ăn mặc tươm tất nàng thì thầm.

- Chú đẹp trai lắm... Hằng mê chú muốn chết...

Hùng cười gượng. Hôm nay anh tới nhà gặp ba má của Hằng với mục đích nói cho họ biết chuyện yêu thương của mình với Hằng. Minh và Hoàng Vân thân mật và niềm nở đón tiếp Hùng. Bốn người ngồi ở phòng khách nói chuyện. Để cho Hùng được tự nhiên Hằng viện cớ phải làm bài nên kiếu từ lui vào phòng riêng.

Mặc dù muốn nói nhưng Hùng do dự vì khó mở lời. Thật lâu anh mới gắng gượng lên tiếng.

- Thưa anh chị... Hôm nay tôi tới đây gặp anh chị để thưa một chuyện. Trước hết tôi xin anh chị tha lỗi vì đã làm một chuyện khiến cho anh chị sẽ buồn phiền tôi...

Minh nhìn Hùng rồi nhìn vợ song không nói gì hết. Nhắc ly nước lạnh lên uống một hớp Hùng tiếp nhanh như sợ mình không có đủ can đảm nói.

- Gần một năm qua tôi và Hằng đã nói chuyện với nhau trên điện thoại cũng như gặp nhau nhiều lần. Qua thời gian tìm hiểu hai đứa đã thương yêu nhau...

Ngừng nói Hùng nhìn Minh và Hoàng Vân. Đúng như dự đoán anh thấy cả hai vợ chồng im lặng không nói gì hết. Cuối cùng Hoàng Vân mới nói.

- Tôi cũng lờ mờ đoán giữa chú và con Hằng phải có chuyện gì. Hôm ăn tiệc ở nhà ngoại con Hằng tôi thấy nó có nhiều cử chỉ khác lạ và đối xử thân mật với chú. Tụi này nghi...

Liếc nhanh chồng xong Hoàng Vân nghiêm giọng tiếp.

- Tôi không biết lý do nào mà con Hằng lại yêu thương chú. Tuy nhiên vì thương con chúng tôi không thể chấp nhận chuyện tình yêu cũng như hôn nhân giữa chú với con Hằng. Nó còn trẻ quá, tương lai sẽ sáng lạn cho nên nó không thể lấy một người chồng già đáng tuổi cha của nó. Nếu thương

yêu nó thật tình thời chú nên buông tha cho nó. Chú nên rời xa nó, để nó yên tâm học hành và sau này với thời gian nó sẽ quên chú và lấy một người chồng tương xứng...

Hùng chết điếng trong lòng. Anh cảm thấy bẽ bàng và xấu hổ khi bị ba má của Hằng lên lớp. Tự ái và sĩ diện khiến cho anh vừa giận vừa buồn tuy nhiên anh cũng chỉ thở dài nói với Minh và Hoàng Vân.

- Tôi thực tình yêu thương Hằng nên tới đây xin anh chị tha thứ và cho phép thành hôn với Hằng. Tuy nhiên anh chị không chấp thuận thời tôi xin lỗi đã làm mất thời giờ quý báu của anh chị. Anh chị nói đúng. Tôi không xứng đáng với Hằng và nhất là làm con rể của anh chị. Cám ơn anh chị...

Nói xong Hùng chào chủ nhà rồi lặng lẽ ra về. Nằm trong phòng riêng nhưng Hằng vẫn chú ý lắng nghe ba má và người yêu nói chuyện với nhau. Lát sau nàng nghe tiếng cửa đóng ầm lại và tiếng xe chạy. Linh cảm có chuyện gì nàng bước nhanh ra phòng khách và thấy chiếc xe của Hùng chạy vụt qua. Nhìn ba má nàng hỏi nhỏ.

- Ba má đã nói gì với chú Hùng của con?

Nhìn vợ Minh nhẹ trả lời.

- Ba má chỉ nói là ba má không chấp nhận tình yêu giữa con và chú ấy. Ba má nói chú ấy già, không xứng với con. Ba má xin chú ấy hãy buông tha cho con...

Nước mắt lăn dài trên má Hằng nức nở.

- Con thương chú Hùng... Ba má không biết là con yêu chú Hùng. Con năn nỉ chú Hùng tới nhà xin phép ba má cho chú Hùng cưới con. Ba má không hiểu con... Ba má không có thương con...

Nói dứt Hăng khóc bỏ vào phòng. Vừa khóc nàng vừa lấy điện thoại gọi cho Hùng.

- A lô..

Hùng lên tiếng và anh nghe tiếng người yêu khóc trong điện thoại.

- Chú ơi...

- Chú nghĩ Hăng nên quên chú đi...

- Không... Hăng yêu chú...

- Chú già rồi... Chú không xứng với Hăng...

- Không... Hăng thương chú... Hăng muốn sống với chú...

Thở dài Hùng cúp điện thoại. Lái xe qua những con đường đông đúc xe cộ anh cảm thấy lòng mình trống vắng, bơ vơ và buồn bã. Cho tới lúc này anh mới nhận ra là mình yêu Hăng, thực sự yêu cô cháu gái của mình. Anh cũng biết rằng mất tình yêu của Hăng là một mất mát lớn lao trong đời

mình. Ba mươi hai năm về trước anh đã một lần bị mất mối tình đầu tiên và bây giờ anh lại mất mối tình cuối cùng ở vào cái tuổi xế chiều. Về tới nhà, đậu xe anh lê từng bước nặng nề lên cầu thang. Mở cửa anh buông mình xuống ghế nệm cảm thấy tâm hồn rời rã và thân xác nhọc mệt mỏi mòn. Nhìn bức ảnh bán thân của Hằng anh ứa nước mắt nghĩ mình là người không có may mắn trong tình yêu. *Đỏ bạc thời đen tình.* Hùng chua chát khi nghĩ tới điều đó. Ngó quanh quất phòng trọ lạnh lùng, buồn hiu Hùng bước tới mở tủ lạnh lấy chai bia ra ngồi nơi phòng khách.

Uống chưa hết chai bia Hùng nghe có tiếng chân bước lên cầu thang rồi cánh cửa mở ra. Nước mắt lưng tròng, áo quần xốc xếch Hằng nức nở.

- Chú ơi...

Xà vào lòng người yêu cô cháu gái nói trong tiếng nghẹn ngào.

- Hằng yêu chú... Hằng muốn sống đời với chú...

Hùng vuốt tóc người tình bé bỏng.

- Chú yêu Hằng nhưng chú nghĩ mình nên xa nhau... Mình nên quên nhau...

Hằng lắc đầu.

- Mình yêu nhau thời tại sao mình phải quên nhau, phải xa nhau...

- Tại vì chú già rồi... Chú không xứng với Hằng... Hằng còn một tương lai sáng lạn đang chờ đón...

- Hằng không cần biết chú già hay trẻ... Hằng không cần tương lai sáng lạn... Hằng chỉ cần tình yêu của chú...

Ngừng lại nhìn đắm đắm vào mặt Hùng cô gái nghiêm giọng.

- Chú yêu Hằng không?

Hùng cúi xuống vì không dám nhìn vào đôi mắt của người yêu.

- Chú hãy trả lời thành thực với lòng mình đi. Chú yêu Hằng không?

Hùng gật đầu.

- Yêu... Chú yêu Hằng...

- Chú có muốn sống với Hằng không?

Hùng lại gật đầu.

- Có...

Hằng nhoén miệng cười.

- Đối với Hằng bao nhiêu đó đủ rồi. Ngày mai Hằng sẽ mang quần áo tới đây sống với chú...

Hùng lắc đầu cười gượng.

- Hằng bình tĩnh... Để từ từ rồi chú sẽ năn nỉ ba má cháu... Hằng nên về năn nỉ ba má...

Hằng nói với giọng cứng rắn.

- Tại sao Hằng phải năn nỉ ba má. Hằng lớn rồi chứ đâu còn con nít mà phải làm theo ý của ba má...

Hùng im lặng. Anh biết không nên bàn cãi với Hằng trong lúc mà nàng đang còn hờn giận.

- Tối nay Hằng sẽ ở đây... Chú không cho Hằng ngủ trên giường thì Hằng sẽ ngủ ở phòng khách...

Vòng tay ôm người yêu vào lòng Hùng hôn lên mái tóc mềm mại.

- Nhà này là của Hằng mà...

- Vậy là ngày mai Hằng có quyền dọn vào phải không?

Hùng cười gượng còn Hằng cũng cười hắc hắc vì bắt bí được ông chú. Hôn lên má Hùng nàng cười nói đùa.

- Chú dễ thương quá mà sao ba má lại không thương chú...

Hùng cười buồn. Anh không muốn nói ra những điều mình nghĩ vì chỉ làm người yêu thêm buồn phiền mà thôi.

- Mình đi ra bờ sông chơi nghe chú. Ở nhà buồn quá...

Hùng đồng ý liền. Anh muốn có chỗ nào yên tĩnh và mát mẻ để quên đi buồn rầu. Hằng nói trong lúc lái xe.

- Canadian River là con sông lớn chảy ngang qua thành phố của mình rồi đổ ra sông Mississippi...

Nhìn Hùng đang ngồi tư lự Hằng cười nói.

- Hằng muốn có con với chú. Chiều chiều mình dắt con ra bờ sông ngồi câu cá. Vui lắm chú ơi...

Hùng lắc đầu diễu.

- Cháu chưa xong học là không động phòng... Chú nhất định như vậy...

Hằng cười hắc hắc.

- Thiệt hôn... Như vậy là tối đi ngủ chú đừng có ôm, đừng có nựng, đừng có hôn nghe chưa...

- Ừ... Nếu mà Hằng đừng có xà nẹo, đừng có gheo chú...

Hằng ré lên cười khi nghe ông chú ăn miếng trả miếng.

- Chú...

- Gì vậy?

- Nếu ba má có nói điều gì chạm tới tự ái hay làm buồn chú, Hằng xin thay mặt ba má xin lỗi chú...

Nhìn ra ngoài đường Hùng nói với giọng bùi ngùi.

- Chú thương Hằng cho nên chú không buồn đâu. Chú nghĩ ba má nói cũng có phần đúng...

- Ba má ai vậy?

Hằng đùa khi nghe Hùng gọi trống hai tiếng ba má.

- Ba má của Hằng thời cũng là ba má của chú...

- Chú có mắc cỡ khi gọi ba má Hằng bằng ba má không?

- Không...

- Tại sao?

- Yêu là quên mắc cỡ...

Hằng bật cười vì câu trả lời của Hùng. Quẹo vào bãi đậu xe hai chú cháu đi dạo trên con đường chạy dọc theo bờ sông. Gió thổi mát mặt.

- Hằng có mắc cỡ khi cặp kè với chú ra ngoài đường không?

- Không... Chú nói yêu là quên mắc cỡ mà...

- Hằng có buồn vì yêu chú không?

- Cũng không luôn. Yêu chú sướng thấy bà... Hằng thích yêu và lấy chồng già...

- Tại sao?

- Được chồng cưng, chồng quý. Lấy chồng ngang tuổi mình họ không có cưng, có chiều và quý trọng mình. Bằng chứng là Hằng không đòi mua xe

chú cũng mua xe. Hằng không chịu mua laptop chú cũng mua cho. Hằng không đòi mua quần áo chú cũng mua... Hằng không chịu yêu chú cũng bắt phải yêu chú...

Hằng cười hắc hắc khi nói câu sau cùng. Hùng cũng cười.

- Cái đó còn phải hỏi lại à nghe... Cháu của chú, cháu dự khị chú...

Hằng trề môi.

- Chú làm như chú khờ lắm... Chú khôn tổ bà...

Cười hắc hắc Hằng ôm tay ông chú. Hai chú cháu dừng lại bên khoảnh đất trồng đủ loại hoa, đủ màu sắc và hình dáng.

- Đẹp hả chú... Hằng mà có nhà Hằng sẽ trồng nhiều hoa...

Hùng lắc đầu.

- Không cần...

Hằng quay nhìn ông chú.

- Sao vậy?

- Tại vì chú đã có một bông hoa đẹp nhất rồi... Nó đây này...

Hùng hôn nhẹ lên môi khiến cho Hằng cười sung sướng thì thắm vào tai.

- Hằng yêu chú...

- Chú khát nước... Mình lại đằng kia mua nước uống...

Hai chú cháu đi bộ tới cầu lạc bộ mua một ly nước ngọt và một cây kem. Ra ngồi nơi băng đá sát bờ sông hai chú cháu ăn chung cây kem.

- Sao chú không liếm cà lem mà chú liếm cái lưỡi của Hằng...

Cười hắc hắc Hằng đùa. Hùng cũng đùa.

- Tại chú lầm tưởng cái lưỡi của Hằng là cây cà lem...

Hằng phải ngưng ăn để cười lớn hơn.

- Hơn nữa cái lưỡi của Hằng ngon hơn cà lem...

Hằng cười phun cả miếng kem đang ngậm trong miệng ra ngoài. Thấy trời xúp tối Hùng cười thốt.

- Thôi đi về... Mai Hằng còn phải đi học nữa...

Cười hắc hắc Hằng nói với giọng đùa cợt pha nũng nịu.

- Ngày mai Hằng ra trường rồi... Chú chịu động phòng chưa...

- Chưa... Hằng chưa đậu tiến sĩ là chú chưa chịu động phòng...

- Chú không chịu động phòng là cháu đi kiếm người khác...

Hùng cười đùa.

- Kiếm đi... Thử coi cháu kiếm được ai hơn chú không...

Thở dài Hằng nói bằng giọng thành thật và buồn buồn.

- Có thể có nhiều người hơn chú mà Hằng lại không yêu. Nếu lỡ mà chú có chết đi chắc Hằng ở vậy nuôi con suốt đời... Bây giờ Hằng mới biết là tại sao chú lại sống độc thân hơn ba mươi năm... Khi gặp một người yêu tuyệt vời và có một tình yêu lớn quá, diễm tuyệt quá người ta khó mà yêu ai được nữa...

Hùng dấu tiếng thở dài. Nhiều lúc anh muốn thổ lộ cho Hằng biết dự tính trở về nước của mình. Tuy nhiên anh lại sợ là khi nói ra Hằng sẽ đau khổ nhiều hơn. Do đó anh cứ phải câm nín, ôm lấy khổ sở trong lòng. Anh biết mình sẽ mất Hằng nhưng anh không thể làm khác hơn được. Mọi sự đã được xếp đặt. Định mệnh đã an bài. Bây giờ cho tới lúc phải từ biệt anh sẽ

làm bất cứ điều gì để làm cho Hằng vui vẻ và tận hưởng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi.

- Ngày mai hết học rồi Hằng có muốn đi chơi xa không?

- Thôi đi chơi tốn tiền lắm chú ơi...

- Chú có tiền... Vả lại chú sắp đi làm trở lại rồi...

Đang lái xe Hằng quay qua nhìn Hùng rồi hỏi với giọng vui mừng.

- Vậy hả chú. Chú đi làm ở đâu?

- Chú được một hãng điện tử ở MidWest City gọi phỏng vấn tuần rồi. Hôm qua họ gọi chú và nói muốn gặp chú để bàn luận về lương bổng...

Cười hắc hắc Hằng hỏi.

- Ủa chú không ở nhà để nuôi con à?

- Bây giờ chưa có con thời chú đi làm... Chừng nào Hằng có thằng Hùng con thời chú sẽ ở nhà...

Đậu xe trước cửa nhà Hằng cười cười.

- Vậy tối nay chú cho Hằng một thằng Hùng con được hôn...

Mở cửa xe cho người yêu Hùng cười gật đầu.

- Được... Nhưng mình phải kiếm cái gì ăn đã. Không xực là không có cái vụ " ấy " đâu...

Hằng ré lên cười ôm chặt người yêu trong lúc leo lên cầu thang.

Đang phụ với Hằng xếp quần áo của nàng vào trong tủ Hùng nghe điện thoại của mình reo. Nhìn số điện thoại anh biết Hiền gọi.

- Tao đây. Có chuyện gì không?

Hiền cười bên kia đầu dây.

- Không... Chỉ gọi hỏi thăm mà thôi... Mà dọn xuống Oklahoma City hồi nào vậy?

- Trước ngày lễ Tạ Ơn...

- Mà đi làm chưa?

- Chưa...

- Chú ơi... Cái áo dài trắng chú để đâu?

- Ngoài phòng khách nè Hằng...

Bên kia đầu dây ở Atlanta Hiền hỏi với giọng ngạc nhiên.

- Mà nói chuyện với ai vậy? Tao nghe có tiếng đàn bà...

- Ủ... Đó là người yêu của tao...

- Trời đất... Mà kín miệng dữ... Tao nói chuyện vài câu được không?

- Được chứ...

Bước vào phòng ngủ Hùng thì thăm.

- Hiền, bạn của chú ở Atlanta. Nó muốn nói chuyện với Hằng...

Hùng trao điện thoại cho Hằng. Hiền nghe một giọng nói trẻ, ấm dịu và thanh tao vang lên.

- Dạ thưa anh Hiền tôi tên Hằng...

- Thưa chị tôi tên Hiền, bạn của Hùng...

- Dạ tôi vui mừng được nói chuyện với anh... Dạ anh biết anh Hùng lâu chưa?

Hằng nghe có tiếng cười vui vẻ bên kia đầu dây.

- Tụi này biết nhau từ lúc còn ở trường tắm mưa. Hùng với tôi là bạn cùng xóm, cùng trường và cùng lớp...

- Dạ... Hùng Cò có kể cho tôi nghe về chuyện anh đi mình ên để dự đám cưới của anh ở Long Xuyên...

Không những Hiền cười ha hả bên kia đầu dây mà ngay cả Hùng đang xếp quần áo cũng phải bật cười.

- Dạ tôi rất vui khi được nói chuyện với chị. Khi nào rảnh tôi mời chị tới nhà hai vợ chồng tôi chơi cho biết...

- Dạ cảm ơn anh... Để tôi nói lại với anh Hùng. Bây giờ tôi xin phép để anh Hùng nói chuyện với anh...

Hằng trả điện thoại lại cho Hùng. Hiền nói gọn.

- Tao thích Hằng...

Hùng cười.

- Tao biết...

- Hay là mày chở Hằng qua nhà tao chơi...

Do dự giây lát Hùng nói nhỏ.

- Đi xe thời xa quá còn đi máy bay thời nhiều tiền quá. Tuy nhiên để tao bàn với Hằng rồi có gì tao cho mày biết. Gửi lời thăm Ngọc...

Ngưng nói chuyện với Hiền xong Hùng vào phòng ngủ gặp Hằng.

- Nó khen Hằng dữ lắm. Nó mời tụi mình qua nhà nó chơi...

- Xa lắm chú ơi... Nhưng nếu chú muốn đi thời mình đi... Hằng không có đi học cho tới tháng 8 năm tới...

Hùng trợn mắt vì ngạc nhiên.

- Vậy từ đây tới đó Hằng làm gì?

Hằng cười hắc hắc trả lời.

- Yêu chú...

Hôn lên tóc người yêu Hùng thì thầm.

- Anh yêu em...

Hằng cảm động ứa nước mắt vì câu nói của Hùng. Dụi đầu vào ngực người yêu nàng thì thầm.

- Em yêu anh...

Tình yêu tới mức độ nào đó đã không còn phân biệt tuổi tác. Đang ôm ông chú trong tay Hằng nghe điện thoại của mình reo. Mở điện thoại nàng biết má của mình gọi.

- Dạ thưa má...

Như muốn cho Hùng nghe mình nói chuyện với má, Hằng bấm nút *speaker* để người yêu có thể nghe hết những gì hai bên nói chuyện.

- Hằng hả con. Con khỏe không con?

- Dạ thưa con khỏe. Con không có bệnh gì hết...

- Mấy ngày nay con không về nhà. Má nhớ con lắm. Con đang ở đâu vậy?

- Dạ con đang ở nhà anh Hùng của con...

- Anh Hùng nào vậy con?

- Dạ... Chú Hùng... Chú mượn nhà ở Oklahoma City và tụi con sống chung với nhau...

- Hăng ơi... Ba má thương con lắm. Con nên về nhà ở với ba má...

- Dạ... Con thương ba má lắm nhưng con không thể nghe lời ba má dạy được. Con yêu chú Hùng... Năm tới chúng con sẽ làm đám cưới...

- Hăng ơi... Con đừng nôn nóng... Con nên suy nghĩ cẩn thận...

Hùng thấy Hăng ứa nước mắt nhưng không nói gì hết.

- Hăng ơi... Ba đây con...

- Dạ thưa ba...

- Con khỏe không Hăng... Ba nhớ con...

- Dạ con khỏe... Con cũng nhớ ba...

- Con về nhà đi rồi ba má sẽ bàn chuyện với con...

- Thưa ba... Chúng con định đi xa... Chắc sau tết tây mới trở về...

- Con thi xong chưa...

- Dạ con đã thi xong...

- Con đậu rồi phải không?

- Dạ...

- Ba mừng cho con... Ba hạnh diện vì con...

- Con cảm ơn ba... Con xin phép ba con phải soạn quần áo để mai đi thăm một người bạn...

- Con đi chơi vui vẻ...

- Dạ cảm ơn ba...

Hùng nghe đầu dây bên kia im lặng rồi có tiếng thở dài và giọng nói khàn khàn vang lên.

- Con cho ba gửi lời thăm chú Hùng của con...

Hằng cười với người yêu.

- Dạ con cảm ơn ba... Khi nào về con sẽ gọi cho ba má...

Hằng chấm dứt cuộc điện thoại bằng tiếng thở dài. Thông cảm tâm tình của người yêu Hùng lên tiếng.

- Đi... Mình soạn quần áo rồi đi ngủ để mai thức sớm đi Atlanta... Chú nghĩ mình cần đi xa để quên chuyện buồn...

- Hằng cảm ơn chú...

Sau khi nói xong cô cháu gái đẩy ông chú của mình tới cái giường rộng.

- Hằng làm gì vậy?

- Yêu chú... Yêu chú để quên đi chuyện buồn... Yêu ông Nguyễn Vũ Huy Hùng... Yêu ông thi sĩ Đã Quen Hằng...

Hằng lần mở từng nút áo sơ mi của Hùng. Thấy ông chú mở miệng định nói nàng bịt miệng bằng nụ hôn đắm say. Vòng tay ôm lấy thân hình mềm ấm của người yêu Hùng thì thầm những gì mà chỉ nghe Hằng cười hắc hắc rồi với tay tắt đèn.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 20

Trời gần cuối tháng 12 nhưng nắng lại ấm. Chiếc Honda Accord của Hùng chạy trên xa lộ 40 East với vận tốc 75 mile một giờ. Lật bản đồ Hằng hỏi.

- Mình đang ở đâu hả chú?

- Hồi này mình ăn trưa ở Little Rock. Như vậy mình sắp tới Memphis...

Đưa ngón tay dò trên bản đồ giấy lát Hằng chột reo lên.

- A... Như vậy là mình băng ngang sông Mississippi hả chú?

- Ừ... Mình sẽ qua cầu bắt ngang sông. Nó là ranh giới của Tennessee và Arkansas... Tới Memphis xong mình sẽ đi Nashville...

- Nashville... Thủ đô của country music... Chú thích country music không?

- Thích nhưng không thích nhiều bằng nhạc của nữ nhạc sĩ Thiên Hằng... Nhạc này nghe buồn " *gụng gúng* " luôn...

Hằng cười hắc hắc.

- Chú nói cái gì " *gụng gúng* "...

Hùng cười trong lúc cho xe vào bên mặt.

- Dân vùng lục tỉnh nhất là Long Xuyên họ không phát âm rõ ràng chữ R. Chữ R họ phát âm thành ra G như " con rắn hổ bò ngang đống rơm " thời họ phát âm thành ra " con gấn hổ bò ngang đống gờm " hay " con cá gô bỏ trong gổ nhảy gồ gồ "...

Hằng ré lên cười sặc sụa.

- Thật ra không phải người dân nào của tỉnh Long Xuyên đều nói như vậy mà chỉ số ít thôi. Dường như chỉ có người ở các vùng quê chứ ngay ở tỉnh lỵ họ cũng ít khi nói... Ngọc, vợ của Hiền là dân Long Xuyên. Ngọc hiền lành, thực thà và dễ thương lắm...

Xe qua cầu bắt ngang sông Mississippi. Hùng giảm tốc độ để cho Hằng có thời giờ ngắm cảnh lòng sông rộng bao la. Qua khỏi Memphis chừng một đoạn đường Hùng dừng lại để nghỉ đêm. Sáng hôm sau lại lên đường sớm để tới nhà của Hiền trước khi trời tối.

Đang ngồi đọc truyện chương Kim Dung Ngọc nghe chuông cửa reo. Hiền đứng lên.

- Để anh mở cửa...

Dường như nóng lòng muốn diện kiến dung nhan người yêu của thằng bạn nối khố nên Hiền bước nhanh ra mở cửa. Anh trợn mắt khi thấy một cô gái

trẻ, ăn mặc giản dị đang đứng cạnh Hùng.

- Chào chị...

Cười với thằng bạn thân xong Hiền nói tiếp.

- Tụi này mừng được gặp chị... Em ơi... Hùng và chị Hằng tới rồi...

Trợn mắt nhìn Hằng giây lát Ngọc cười ngón nghén.

- Trời ơi anh Hùng thiệt có phước. Chị vừa trẻ vừa đẹp nữa... Mời anh chị ngồi...

- Dạ cảm ơn chị...

Hùng và Hằng ngồi cạnh nhau nơi ghế nệm.

- Huệ lấy nước cho hai bác uống con...

Huệ mang ra cái khay đựng hai ly nước đá chanh.

- Dạ cháu kính chào hai bác...

Liếc nhanh Hùng Hằng cười nói với Huệ.

- Tôi nhỏ tuổi mà gọi bằng bác nghe kỳ quá. Thôi gọi bằng cô đi...

Nhìn Ngọc Hăng cười tiếp.

- Tuổi của tôi sợ còn nhỏ hơn Huệ đây vậy tôi xin chị cứ gọi tôi bằng em đi cho thân mật...

- Em nói dậy thời chị mới dám kêu. Em trẻ đẹp lại ăn nói lễ phép và dịu dàng quá bởi vậy anh Hùng ảnh không thương sao được...

Hiền cười nói với bạn.

- Tao mừng cho mày... Tối nay mình phải mở tiệc ăn mừng...

Huệ xen vào.

- Con thấy ba còn chai rượu mới uống có phen nửa đó ba... Ba uống say rồi con đàn cho ba hát...

Hùng cười với bạn.

- Chà lúc này mày vẫn nghệ dữ...

Hiền cười ha hả.

- Văn nghệ gì tao... Chẳng qua con Huệ nó học đàn mà không có ai hát nên nó bắt tao rống cho đỡ buồn...

Liếc Hằng đang ngồi im nghe mọi người nói chuyện Hùng hỏi Huệ.

- Cháu học đàn bao lâu rồi?

- Dạ hơn hai năm rồi bác... Con học đàn piano cho đỡ buồn...

Gật gù Hùng cười.

- Hay lắm... Như vậy là đúng điệu rồi...

Hiếu ý của ông chú Hằng kêu lên.

- Chú... Chú đừng...

Làm lơ câu nói của người yêu Hùng cười nói với mọi người.

- Hằng học về âm nhạc đấy...

Huệ kêu lên.

- Vậy hả cô... Cô học được bao lâu rồi?

Hằng đáp với giọng rụt rè.

- Tôi học cũng lâu rồi...

Hùng xen vào. Dường như anh hãnh diện để khoe trước mọi người về tài năng của người yêu.

- Cô Hằng của cháu vừa xong master về âm nhạc đấy...

- Vậy hả cô... Vậy là cô đàn hết sảy hả cô... Tối nay cô đàn cho cả nhà nghe đi cô...

Hùng thêm vào.

- Không những đàn mà cô Hằng còn hát nghe buồn gụng gụng nữa...

Hiền bật cười ha hả còn Ngọc cười hăng hắc. Biết Hùng chọc mình Ngọc vừa cười vừa nói.

- Anh chọc quê tôi hả... Lúc này có bạn có đôi nên anh vui quá sá. Lúc trước đi *mình ên* anh ngồi đâu ngồi một chỗ và cạy miệng cũng không nói...

Mọi người cười vui vẻ. Ngọc đứng lên nói.

- Huệ coi con để má nấu cơm đãi cô Hằng. Mấy khi gặp nhau...

- Chị làm gì để em làm phụ với...

- Ủ... Đô bếp hai chị em mình vừa làm vừa nói chuyện cho vui...

Ngồi uống bia với nhau nơi phòng khách Hiền hỏi nhỏ bạn.

- Mà có nói cho Hằng biết gì về vụ mình về Việt Nam?

Hùng lắc đầu.

- Tao chỉ nói về Sài Gòn thăm má tao bị bệnh nặng...

Trầm ngâm giây lát Hiền thở dài.

- Tội nghiệp...

- Tội nghiệp cái gì?

- Tội nghiệp Ngọc và Hằng... Tuy nhiên...

Hùng lên tiếng.

- Dù thế nào mình cũng phải trở về...

- Tao biết... Hôm qua Sang gọi lên báo cho tao biết là ảnh với Thăng đã mua vé rồi. Khoảng cuối tháng ba là hai người sẽ về trước để sửa soạn... Mà có passport chưa?

- Tao xin rồi mà chưa thấy về. Chắc sẽ về chậm vì tao chuyển địa chỉ... Để mai mốt tao liên lạc với văn phòng làm giấy tờ...

Hùng vui vẻ chào hỏi Kính vừa đi làm về. Thấy một cô gái trẻ đẹp đang ngồi nói chuyện với má vợ Kính khều Huệ.

- Ai vậy?

- Vợ chưa cưới của bác Hùng...

- Cô ấy còn trẻ hơn em nữa...

- Ừ... Cô Hằng học giỏi lắm đó... Học về music...

Kính cười lắc đầu.

- Gì chứ cái đó anh chịu thua...

- Tối nay cố sẽ đàn hát cho nhà mình nghe...

- Vậy hả... Tối nay em cho anh uống rượu nghe... Uống ngà ngà nghe nhạc mới hay...

- Mai anh có đi làm không mà đòi uống rượu...

- Mai thứ bảy mà em. Thứ bảy mà em kêu anh đi làm là tiêu cuộc đời anh rồi...

- Anh được uống rượu mà không được say...

Kính cười ha hả.

- Anh đâu có uống nhiều... Cùng lắm là ly ra ly dô thôi...

Thấy con rể đi làm về Ngọc cười nói.

- Cô Hằng là vợ chưa cưới của bác Hùng. Còn thằng Kính là chồng của con Huệ đó em...

- Dạ chào cô... Nghe Huệ nói cô hát hay lắm vậy tối nay mình làm đêm nhạc tình nghe cô...

- Cháu Kính thích nhạc gì?

- Nhạc tình... Gia đình này ai cũng mê nhạc tình hết...

Ngọc cười nói với Hằng.

- Người ta nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Chị lấy anh Hiền rồi lây theo anh luôn. Anh cho chị nghe tân nhạc riết rồi ghiền. Anh cho chị đọc truyện chường Kim Dung riết rồi mê nhiều bữa quên nấu cơm cho cha con nó ăn mì gói...

Hằng cười hắc hắc.

- Em thấy Hùng cũng có mua chất đầy trong kệ sách. Em không thích đọc truyện chường mà thích đọc tiểu thuyết hơn...

Bảy giờ cơm được dọn lên. Sáu người ngồi quây quần ăn uống chuyện trò vui vẻ tới hơn bảy giờ rưỡi. Rửa chén xong mọi người ra phòng khách nói chuyện đợi cho Huệ dỗ con ngủ. Hơn tám giờ rưỡi buổi ca hát mới bắt đầu. Huệ dành chỗ ngồi gần cô Hằng nhất nói là để nhìn cô Hằng đàn.

Hằng mở đầu bằng cách đọc tấu ca khúc Tà Áo Xanh. Đây là lần thứ nhì Hùng nghe người yêu đàn dương cầm. Lần thứ nhất anh nghe Hằng vừa đàn vừa hát với chủ ý dùng tiếng hát để cua ông chú nên nàng không chú tâm vào tiếng đàn của mình. Bây giờ nàng để hết tâm hồn vào tiếng đàn do đó ngoài cái điêu luyện còn có cái hồn trong đó nữa. Dù hiểu biết rất ít về âm nhạc nhưng năm người ngồi nghe cũng có thể cảm nhận được cái hay, cái tài hoa của cô gái trẻ đẹp đang ngồi đàn. Nhất là Huệ ngồi nhìn đắm đắm mười ngón tay của Hằng lướt thoăn thoắt trên phím đàn tạo thành âm thanh tuyệt vời. Tiếng đàn dứt mà mọi người còn bàng hoàng và ngơ ngẩn. Đến khi nghe Hiền vỗ tay họ mới sực nhớ. Huệ xuýt xoa.

- Nghe cô đàn mà mê luôn... Huệ ước gì cô ở gần cháu xin thọ giáo cô liền...

Hằng cười nói với Huệ.

- Cám ơn cháu... Cháu tập hoài thời mai mốt cũng đàn như cô thôi...

Hương về Hiền với Ngọc Hằng lên tiếng.

- Anh chị thích bản nhạc nào xin cho biết tôi sẽ đàn hát theo lời yêu cầu của anh chị...

Hiền lên tiếng trước vợ.

- Hằng biết bản *Em Có Còn Trở Lại* của nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng không?

- Dạ biết...

- Tôi yêu cầu bản nhạc đó...

Ngọc nói với chồng.

- Anh nghe bản đó rồi. Buồn muốn chết...

- Nhạc tình mà em bảo vui thời đâu có hay. Tình là phải tan vỡ, phải có nước mắt mới hay. Bởi vậy Nguyễn Du viết truyện Kiều mà cho Kim Trọng và Thúy Kiều lấy nhau thời ai mà đọc. Yêu nhau, lấy nhau rồi có con, rồi quính nhau, cãi nhau chí chóc đâu có thơ mộng và lãng mạn nữa...

Đợi cho Hiền nói dứt Hằng nhấn tay vào phím đàn. Âm thanh da diết lê thê buồn hơn tiếng thở than. Âm thanh có tiếng khóc, tiếng nấc nghẹn ngào, có nước mắt chảy trên mặt.

- Em có còn trở lại

Trời bây giờ vào thu

Mây sầu dâng kín lối

Nghe em xa mịt mù

Em có còn trở lại

Khóc trong vòng tay anh

Như một trời u ám

Thương tình mình mong manh

Em có còn trở lại

Tìm chốn cũ muôn phần

Thương bước về mưa đổ

Trong đêm dài triền miên

Em có còn trở lại

Ôi trên cánh thư nhàu

Nét mực nhòa ân ái

Khóc từng kỷ niệm đau

Em có còn trở lại

Mùa thu rồi mùa đông

Trên cái cành băng giá

Đau cơn đau tận cùng

Em có còn trở lại

Lối đi về hôm qua

Bên mảnh đời u tối

Bên người tình phong ba

Em có còn trở lại

Khóc suốt suốt một ngày

Em có còn trở lại

Lúc cuối chiều mưa bay...

Mọi người vỗ tay tán thưởng. Riêng Hiền cười nói.

- Chùng nào Hằng ra đĩa nhớ báo cho biết để tụi này mua nghe...

- Cám ơn anh Hiền. Chùng nào ra đĩa tôi sẽ gửi biếu anh chị và hai cháu...

Ngọc cười nói với Hằng.

- Chị yêu cầu em hát bản *Giờ Đây Em Biết* của Bảo Chấn...

- Từ thuở nào mình quen biết nhau

Từ thuở nào tình yêu đã trao

Bàn tay vẫn đưa tình êm ái

Khắc sâu trong tim em đã từ lâu

Đường thật dài hàng me lá xanh

Trời thật gần còn em với anh

Kỷ niệm ấy vẫn là mãi mãi

Bóng thơ ngây trong đôi mắt u hoài

Giờ anh xa mãi

Em biết em mất anh rồi đây

Tình thơ ngây quá

E ắp chưa nói câu tình ái

Để em héo úa mang trái tim thắm bao ngọn gió

Lòng tê tái

Chỉ mong anh biết anh biết

Em nhớ anh nhiều lắm

Lại gần bên em cho trái tim sẽ thôi lạnh giá

Dù em chưa nói cho hết bao nỗi thương niềm nhớ

Em vẫn yêu anh

Giờ đây em biết ... Em đã yêu anh !

Tiếng hát và tiếng đàn nhỏ dần. Hiền nhìn thấy vợ đưa tay áo lên lau nước mắt.

Hằng nhìn mọi người rồi cười nói.

- Anh Hiền và chị Ngọc giống anh Hùng. Có tuổi mà cũng thích nhạc tình ướt át... Huệ với Kính có nghe ca khúc *Giọt Buồn* của nhạc sĩ Vũ Hoàng chưa?

Kính còn đang do dự chưa trả lời Huệ đã lên tiếng trước.

- Có... Cháu thích bản này lắm...

Hơi mỉm cười Hằng đặt tay lên phím đàn. Âm nhạc là một cảm nhận bằng tâm hồn, bằng tình yêu đôi lứa cho nên Hùng cảm thấy tiếng hát đưa dẫn mình vào vùng kỷ niệm xa xưa đã mờ dấu chân người đi.

- Tôi đi giữa dòng đời

Một khung trời xanh biếc

Giọt buồn nào lắng đọng

Rơi xuống đáy hồn tôi

Làm sao em biết được

Những sáng mờ hơi sương

Làm sao em biết được

Giữa hồn tôi tơ vương

Mai em về bên ấy

Sóng nhỏ chao lòng thuyền

Sao em đành lổi hẹn

Nón không buồn che nghiêng

Ngày xưa em là thơ

Ngày xưa em là mộng

Giữa hồn tôi còn đọng

Những giọt buồn ngày xưa

Tình yêu không là mơ

Tình yêu không là mộng

Giữa hồn tôi còn đọng

Những giọt buồn ngày xưa...

Huệ cười nói trong lúc mọi người vỗ tay.

- Cô dạy cho cháu đàn bài này nghe cô... Cô còn ở đây lâu không cô?

Hằng cười trong lúc hướng về Hùng.

- Cháu phải hỏi bác Hùng của cháu... Ông đi đâu thời cô đi đó...

Hớp ngụm rượu Hùng cười đùa.

- Hỏi má cháu chịu nuôi cơm tụi này không... Cô Hằng ăn nhiều lắm...

Ngọc cười nói với Hằng.

- Nuôi anh mới tốn tiền vì ngoài ăn ra anh còn uống rượu nữa. Cô em gái của tôi ăn cả tuần không bằng anh với anh Hiền nhậu một bữa...

Hiền xen vào.

- Bả được mới nói cũ rồi đó... Điệu này tao với mày chỉ được uống Bud Light với củ kiệu chứ không có tiệc tùng gì hết...

Hằng cười hỏi Kính.

- Cháu Kính muốn cô hát bản gì?

Kính trả lời không do dự.

- *Giọng Buồn Chơi Vơi* của nhạc sĩ Châu Đình An thưa cô...

Hằng mỉm cười.

- Cô cũng thích ca khúc này... Bác Hùng của cháu nghe bản này hoài...

Kính cười vui thích khi nghe Hằng nói. Từng âm thanh cất lên chơi vơi trong bầu không khí im lặng.

- *Chừ quá mừi năm chưa gặp lại*

Giờ đây giọng hát vẫn chưa phai

Dáng kiêu sa thoáng buồn ngây dại

Nụ cười man mác gửi cho ai ?!

Anh vẫn ngồi đây với rượu sầu

Hồn say theo tiếng hát đêm thâu

Bỗng chùng cung bậc niềm yêu dấu

Chợt dáng em qua ánh đèn màu

Mấy mùa lá đổ ở trên tay

Đã bao mùa Xuân sắc héo gầy

Trên bến ngày mai bơ vơ ấy

Ai người lưu luyến với em đây ?!

Đã mấy mùa Xuân qua nơi này

Lời ca ghen nức thoáng đâu đây

Dáng Xuân xưa héo gầy nhung lụa

Giọng buồn em hát đẽ trên tay

Trên bến ngày mai trông một người

Tình gửi theo tiếng hát chơi vơi

Cõi lòng hoang dại sầu đưa tới

Rượu đắng môi anh đến suốt đời !

Thấy chồng ngồi thần thờ sau khi bản nhạc dứt Huệ cười hỏi.

- Bộ anh nhớ người yêu cũ sao mà mặt buồn hiu vậy?

Kính cười cười.

- Anh chưa nghe ai hát bản này hay bằng cô Hằng...

- Cám ơn cháu Kính... Bây giờ tới phiên ông chú già của cô yêu cầu...

Mọi người đều nhìn Hùng. Uống hớp rượu Hùng nói với người yêu.

- *Mai Anh Đi Rồi* của Nguyễn Đình...

Hơi mỉm cười Hăng quay qua Huệ.

- Cháu có nghe bản này chưa?

Huệ lắc đầu. Hăng nói nhỏ.

- Cô sẽ dạy cho cháu đàn bản này...

Hùng nhìn đắm đắm mười ngón tay nuốt nà của người yêu lã lướt trên phím đàn. Âm thanh nhẹ buông cùng với tiếng hát ngọt ngào thoảng đưa. Hùng có cảm giác cái miệng xinh xinh đang phát ra lời tình tự mơn man trên môi mắt của mình.

- *Mai anh đi rồi, bé có buồn không?*

Mai anh đi, nhớ bé vô cùng.

Nhớ dáng học trò, em đến lớp

Nhớ môi hồng, áo trắng bay bay

Mai anh đi đường xa xa lắm

Đời con trai như vó ngựa hồng

Tuổi bé bình yên như cơn nắng

Tuổi anh buồn như lá rụng ngoài sân

Mai anh đi bé buồn hay vui

Xác lá nào rơi xuống ngậm ngùi

Thành phố sớm mai thành kỷ niệm

Anh đi rồi chắc nhớ không nguôi

Mai anh đi lòng không dám hẹn

Bởi xa rồi kỷ niệm cũng bay

Như giọt nắng phai nhòa trên tóc

Như mưa chiều đổ xuống ngàn cây

Mai anh đi rồi bé có còn ngoan

Mai anh đi nhớ bé vô vàn

Nhớ mắt môi cười nghiêng nghiêng bóng xế

Nhớ buổi chiều tóc xõa bay bay

Mai anh đi đường xa xa lắm

Hùng cảm thấy tiếng hát của Hằng có pha nước mắt. Hiền chợt buông tiếng thở dài hắt hiu. Chỉ có hai người lính già sắp sửa làm một chuyến đi không có ngày trở lại mới thấm thía cái đờn đau và buồn khổ của chia lìa. Chỉ có họ mới biết tiếng hát của Hằng như con dao cùn cứa vào vết đau thâm lặng không thể nói thành lời của mình.

Giọng nói hình như còn nước mắt của Hằng vang lên khiến cho mọi người ra khỏi cơn mơ mộng của mình.

- Bây giờ Hằng xin hát một ca khúc của nhạc sĩ Ngô Khả Tú...

- " Người đi quên lãng một chuyện tình

Chuyện tình hai đứa riêng mình em mang."

Sao anh bỏ ra đi khi ân tình vừa nồng say

Sao anh bỏ ra đi mới nói lời yêu hôm nay

Sao anh bỏ ra đi quên lãng một chuyện ân tình

Anh bỏ đi đành sao?

Sao anh nhớ xa em em có tội tình gì đâu

Sao anh nhớ xa em cho môi hồng khô đau thương

Sao anh nhớ xa em ân ái vừa tròn đêm này

Em mất anh khổ đau.

Anh ơi anh ơi ! Chia ly tình sầu

Mẹ Cha đã ngăn cách

Em cứ lao đầu đi tìm nghĩa con tim

Ngờ đâu gậy gánh buổi đầu

Tan tác âu sầu

Thôi còn gì đời hoa.

Sao anh nở ra đi em mất nụ cười xinh tươi

Thân gái đôi mươi xuân thắm mà sao đau thương

Sao anh bỏ ra đi cho nát tan một đời hoa đào

Chôn ái ân chìm sâu

Em mất anh khổ đau...

Tiếng hát của Hằng chơi vui cùng với tiếng đàn lất lây sầu. Qua màn nước mắt từ từ ứa ra Hùng cảm thấy hình ảnh của người yêu đang cúi đầu trên phím đàn mờ nhạt lung linh. Chiếc áo sơ mi trắng. Mái tóc huyền óng ả xỏa trên bờ vai gầy. Ánh mắt long lanh gợi buồn. Tiếng hát như lời thở than, năn nỉ, van xin không ngớt réo vào hồn. Tiếng hát nhỏ dần. Tiếng đàn chìm mất trong tiếng buồn thăm lặng. Tiếng vỗ tay vang lên thật lâu.

- Cô hát bài này hay tuyệt... Huệ có cảm tưởng cô hát cho chính mình...

Hằng nhìn Huệ cười gật đầu tỏ vẻ cảm ơn vì Huệ đã nói đúng ý của mình. Hùng bước tới chỗ Hằng đang ngồi. Hơi khom người anh nhìn vào mắt người tri kỷ bé bỏng cùng với nụ cười thương yêu.

- Em có thể hát cho anh một ca khúc của Võ Tá Hân được không?

Khẽ gật đầu Hằng cất giọng dịu dàng.

- Anh muốn em hát bản gì?

- *Bao Giờ Ta Cùng Em Sang Sông...*

Huệ và Kính nói cùng một lượt.

- Hai đứa con cũng thích bản này lắm bác Hùng...

- Ta ra đi gom trời trong gió

Màu áo em xanh đôi má em hồng

Nhưng biết bao giờ ta cùng em sang sông

Đường chia lối, sông chia giòng tươi tả

Nắng thánh ba ươm vàng trên lá

Nhớ về em một thoáng u hoài

Bên đường đi hoa cúc quỳ nở rộ

Sao lòng ta chẳng chút gì vui

Mây tháng tám bay vào quên lãng

Mơ về em áo mỏng vàng hoa

Phố ngày xưa ngủ đôi thành cổ

Ta ngồi đây nghe gió ru hờ

Năm thính giả ngồi lặng câm như tượng lắng nghe tiếng hát u hoài và tiếng đàn chìm xuống cung bậc tả tơi buồn. Hùng nhìn qua khung cửa sổ. Nắng mùa đông vàng ửng động trên ngọn cây thông màu xanh mỗi mệ. Đâu đây trong góc cạnh nào đó của ký ức chợt vang lên tiếng cười ngây thơ của Quỳnh Hương đang cùng anh đi dưới bóng nắng của khu vườn cây ăn trái sau nhà.

- Đâu đây nắng hong từng sợi tóc

Mưa sầu đông mắt lệ long lanh

Khóc tình xưa buồn xây thành mộ

Ta thôi đành khâm liệt nỗi chờ mong

Ta chia tay nhưng tình chưa nở

Để áo mơ phai, để mắt u sầu

Bên ấy bây giờ em chờ trong thương đau

Nào đâu biết ta không cùng chung mộng

Rồi một sáng bên trời lộng gió

Nhớ áo em xanh, nhớ má em hồng

Ta đọc nốt một lời kinh sám hối

Một nơi nào ai chở em sang sông...

Hát xong bản nhạc Hằng nói với Hùng.

- Anh yêu cầu Hằng hát bản nhạc này nhưng Hằng muốn hỏi một câu là...

Hùng bước tới đứng trước mặt người yêu. Miệng mỉm cười anh nói bằng giọng âu yếm.

- Em muốn hỏi là " *ai đưa em sang sông* " phải không?

Hằng gật đầu. Hùng trả lời bằng câu hỏi.

- Em muốn " *ai đưa em sang sông* " ?

Không trả lời Hằng vờn mấy ngón tay trên phím đàn.

- *Anh ơi... Tám mươi năm cuộc đời... Ba mươi năm đầu sung sướng không bao lâu... Ba mươi năm sau sầu vượn cao vời vợi... Và hai mươi năm cuối là bao... Cho nên ta yêu nhau đi anh ơi... Đời sống không là bao... Cho nên ta yêu nhau thời yêu cho trọn đời đi anh ơi...*

Huệ bật lên tiếng cười trong trẻo khi nghe cô Hằng hát. Hiền nhìn Ngọc.

- Em nghe chưa... Mình yêu nhau thời yêu cho trọn đời đi em ơi...

Ngọc ré lên cười âu yếm nhìn chồng. Hùng cúi xuống thì thầm vào tai người yêu. Không biết anh nói gì mà mặt của Hằng đỏ au và tiếng cười hắc hắc vang lên.

- Không được đâu anh ơi... Người ta cười chết...

- Ai mà cười... Huệ với Kính trẻ tuổi nên hai cháu còn tình hơn mình nữa, còn Hiền với Ngọc thời Hằng không biết chứ họ còn mùi mẫn lắm...

Cười ha hả Hiền phụ họa.

- Tôi với Ngọc già nhưng mà yêu đương thời tụi này nhất định không chịu già...

Huệ bật cười khi nghe ba của mình nói.

- Cô Hằng không biết chứ ba má con còn son lắm...

Hằng xoay người nhìn bốn người trong gia đình của Hiền.

- Vậy hả... Bác Hùng của cháu cũng vậy. Ông còn gân lắm đó...

Huệ ré lên cười nhìn bác Hùng xong nói diều một câu.

- Bởi vậy bác mới tên là Hùng còn ba của con Hiền khô nên mới có tên Hiền...

Hùng cười nói với Huệ.

- Ba của con mà hiền... Hồi còn trẻ ông bồ bịch tùm lum...

Ngọc cười nhìn chồng với ánh mắt diều cợt pha lẫn tình tứ. Hằng với Hùng tới ngồi xuống ghế nệm ở phòng khách.

- Cháu lấy nước chanh cho cô uống nghe cô...

Kính cười đùa.

- Huệ o bế cô đặng cô dạy Huệ đàn đó cô ơi... Cô phải bắt Huệ cúng tổ nghe cô...

Đón lấy ly nước đá chanh của Huệ trao cho Hằng cười.

- Cám ơn Huệ... Một hồi nữa Huệ đàn cho cô nghe thử...

Hùng nói với Hằng sau khi uống cạn chai bia.

- Anh có ý kiến là Huệ đàn còn Hằng hát... Mình thay đổi không khí...

Hiền phụ họa.

- Được đó... Ban nhạc hai chữ *H* này hết sảy à nghe...

Ngọc cười xen vào.

- Chưa hay đâu... Phải có anh và anh Hùng dô mới thành ra bốn chữ *H*. Như vậy rậm đảm hơn...

- Tôi với Hiền mà thêm vào là thành ra ban la nhạc chứ không phải ban ca nhạc...

Hùng ngưng nói khi thấy Huệ bắt đầu dạo nhạc. Hằng gật đầu cười nhìn cô học trò tương lai như thay cho lời khen và khuyến khích khi nghe Huệ dạo một đoạn nhạc.

- Hay lắm Huệ... Cháu biết bản Bóng Tối Tình Yêu của Trần Quảng Nam không?

- Dạ biết...

Mười ngón tay của Huệ lướt trên phím đàn. Âm thanh nổi lên ngọt ngào hương phấn diễm tuyệt của tình yêu hòa với tiếng hát trầm buồn thiết tha của Hằng khiến cho mọi người nghe như mê.

- Chờ người đến cơn mưa chùng như không dứt

mùa mưa vẫn còn ...

Tình đã đến cho ta từng cơn gió lạnh

vì tình còn say đắm

vì người còn đi mãi

lòng còn buồn xa vắng

những khi chiều xuống

Chiều lộng gió,

con tim còn đang nhung nhớ

người đi chốn nào?

Cuộc tình chết ...

trong tim còn nghe ngỡ ngàng

vì đời còn xa vắng

vì lòng còn yêu mãi

chiều còn buồn cho đến những khi anh về

Khi xa anh lòng em buồn như cơn mưa mùa thu

Ôi mong nụ hôn ... xa tầm tay

nơi phương xa người ơi

có nghe tim em buồn rơi

trong mưa rơi chiều nay,

nhớ bóng hình ai

Khi xa anh lòng em buồn như cơn mưa mùa thu

Ôi mong nụ hôn ... xa tầm tay

nơi phương xa người ơi

có nghe tim em buồn rơi

trong mưa rơi chiều nay,

có bóng hình ai

Chờ người đến ....

mưa bay buồn trên con phố ngày xưa vẫn hẹn

người tình hồi! sao quên tình đã ước thề

tình ngập đầy bóng tối mà lòng còn yêu mãi

chiều còn buồn vương vấn những khi anh về...

Tiếng đàn hát nhỏ dần rồi dứt. Không vỗ tay Kính bước tới ôm lấy vai Huệ.

- Em đàn nghe mê ly tới... Anh yêu em...

Huệ cười ngả đầu vào vai chồng.

- Em phải học cô Hằng đàn bản " *Anh ơi...Tám mươi năm cuộc đời...* " để hát cho hai đứa mình nghe...

Kính gật đầu lia lịa.

- Ủ ừ... Anh chịu bản đó... Mình yêu nhau chết bỏ luôn...

Mọi người cười lớn. Nhìn đồng hồ treo trên vách Hiền lên tiếng.

- Thôi chương trình ca nhạc tạm chấm dứt để cho bác Hùng và cô Hằng nghỉ...

Quay sang vợ Hiền cười tiếp.

- Sáng mai mình sẽ mời hai quý khách ăn hủ tiếu Long Xuyên ở quán Ngọc Huệ...

- Quán Ngọc Huệ ở đâu vậy anh Hiền?

Hằng lên tiếng hỏi. Ngọc cười xia tay vào trán chồng.

- Ảnh ngạo chị với con Huệ đó. Hai má con đang học nấu hủ tiếu. Nghe em với anh Hùng qua thăm nên tụi này nấu thử...

Hằng chép miệng.

- Nghe chị nói phát thêm...

Huệ cười xen vào.

- Má đừng cho ba ăn... Ba ăn hồng ngon ba cười ngạo mình chết...

Ngọc hứ tiếng nhỏ.

- Cái mặt ông mà hồng cho, hồng mời ông cũng nhào vô ăn trước mà ăn nhiều hơn ai hết...

Hiền cười sảng sặc.

- Anh thương em anh mới ăn nhiều để có đủ sức khỏe đi cày cho em có tiền bỏ ngân hàng. Em với con Huệ nấu ngon nên anh mới ăn nhiều. Chứ nấu dở em có mời anh cũng không thèm ăn...

- Thôi đi anh ơi... Anh mà ngon dở gì anh cũng xức ráo ạo... Cơm cháy khét nghệt mà anh còn ăn thời thứ gì anh chừa...

Cười ha hả Hiền khêu vợ.

- Đi... Mình vào phòng để anh với em tập hát bài " *Anh ơi... Tám mươi năm cuộc đời... Ba mươi năm đầu sung sướng lâu anh ơi* ". Mình phải dợt cho nhuyễn để tối mai hai đứa mình hát đua với hai cô ca sĩ tài năng sáng chói này...

Hằng với Huệ cười hắc hắc còn Ngọc đỏ mặt mắng yêu chồng.

- Anh già rồi mà không nên nết... Không sợ anh Hùng và Hằng cười sao...

Đi sau cùng Ngọc với tay tắt đèn phòng khách. Ngôi nhà chìm vào yên lặng trừ giọng ca gà cồ gáy của Hiền " *Em ơi có bao lâu... Sáu mươi năm cuộc đời... Ta quính nhau thời quính cho trọn đời đi em ơi... "*

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 21

Ba hồi còi hụ vang vang. Chiếc tàu đò chạy mỗi ngày một chuyến từ Kiên Giang đi An Thới và Dương Đông chậm chậm tách bến. Đứng tựa vào lan can Hữu nhìn thành phố Rạch Giá xa dần dần. Đây là lần đầu tiên anh trở lại quê hương và thành phố này sau mấy chục năm xa cách. Thật nhiều đổi thay. Con người và thành phố đều đổi thay không ít thời nhiều. Tuy nhiên có một điều mà anh nhận thấy là sông nước vẫn y nguyên. Nước sông Cái Lớn vẫn lặng lẽ chảy qua vùng Xẻo Rô. Bông trà vẫn còn nở trắng khu rừng trà của Miệt Thứ. Rạch Sỏi vẫn còn đó. Minh Lương vẫn còn đây. Đường Xuồng vẫn bán rượu đế cất bằng nếp thật tốt uống vào nóng hồi mà cái hậu ngọt như đường. Nước biển Rạch Giá vẫn mặn mà như con gái Kiên Giang duyên dáng trong tà áo trắng mỗi chiều đi học về trên đường Nguyễn Trung Trực. Hòn Nghệ vẫn nằm ngạo nghễ. Hòn Tre kiên nhẫn trơ gan cùng tuế nguyệt. Đâu đó trong trí não của người lính già xa quê hương bỗng thấp thoáng hình bóng của một cô gái ở Hòn Tre. Có người còn gọi là hòn Rùa. Đứng ở bờ Rạch Giá người ta có thể thấy hòn đảo giống như hình con rùa đang nằm. Lúc còn phục vụ tại duyên đoàn 45 thuộc vùng 4 duyên hải mà căn cứ đóng tại Xẻo Rô Hữu đã có dịp thăm hòn Tre. Chính tại hòn đảo quê mùa này anh đã gặp cô gái có cái tên mộc mạc nhưng ngọt ngào như nước giếng, nhất là những trái mãng cầu gai đậm đà, thơm tho được nâng niu và gìn giữ bởi bàn tay từ mẫu của một *đảo nữ* tên Thơm. Thơm không đẹp, không có học cao cũng không sang giàu. Nhưng ngay phút giây đầu tiên nhìn thấy Thơm Hữu bị cuốn hút bởi cái dịu hiền, mộc mạc và đơn giản của nàng. Nụ cười của nàng hiền như vầng trăng mười lăm đang dội ánh sáng mỏng lung soi đường cho anh và Thơm đi dạo trên bãi biển im vắng không bóng người. Ánh mắt của cô gái cả đời không son phấn, cả đời chỉ có chiếc áo bà ba màu trắng và chiếc quần vải đen, màu đen huyền hoặc của đêm tối trời bên ánh lửa bập bùng nàng dạy mấy đứa trẻ trên đảo hát

bài quốc ca. Hữu yêu vô cùng bàn chân của Thơm lần đầu tiên rụt rè và bỏ ngõ mang đôi guốc, món quà của thị thành mà Hữu đã mang về từ Rạch Giá.

Mắt của người lính hải quân như mờ lệ khi nhìn Hòn Tre mờ mờ trong nắng vừa lên trên mặt biển đục nước phù sa. Anh thấy Thơm, đứng trên nước, mặc chiếc áo dài màu vàng lấm tẩm máu. Thơm, cô gái dịu hiền suốt đời không ghét ai, không hận thù ai đã chết ngay trong ngày cưới của mình khi căn cứ hải quân ở Xẻo Rô bị cộng sản pháo kích và tấn công. Nàng được Hữu đưa về Hòn Tre nơi nàng sinh ra và nằm xuống. Từ đó mỗi lần tàu ngang qua hòn đảo thân yêu Hữu có cảm tưởng như người yêu đang đứng trên đỉnh núi cao vẫy chào mình. Hôm nay khi tàu ngang qua hòn đảo chỉ còn là kỷ niệm Hữu sống lại cảm giác bàng hoàng ngất ngây lần đầu tiên cầm tay Thơm rồi hôn lên đôi má rúm nắng. Anh còn nguyên cảm giác thương mến khi Thơm nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc vì nụ hôn mà ông lính thủy si tình đã đặt lên đôi môi của mình.

- Thưa ông...

Đang trầm ngâm mơ tưởng Hữu giật mình khi nghe có người nói bên cạnh mình. Quay qua anh thấy một người đàn bà mặc áo dài trắng đang nhìn mình mỉm cười. Khuôn mặt buồn. Đôi mắt buồn. Nụ cười buồn. Ngay cả giọng nói nghe cũng buồn. Tất cả là buồn.

- Chắc ông từ nước ngoài về thăm nhà?

Nghe câu hỏi Hữu biết người đàn bà xa lạ đã nhìn ra mình là Việt Kiều.

- Bà muốn nói tôi là Việt Kiều...?

Người đàn bà hơi có vẻ ngỡ ngàng vì câu hỏi cộc lốc và bắt bẻ của ông Việt Kiều xa lạ. Thấy thế Hữu cười giải thích.

- Xin bà thứ lỗi... Tính tôi quen nói thẳng...

- Thưa không có chi ạ... Tôi thích những người thành thật như ông... Xin ông thứ cho tính tò mò của tôi ông nhé. Ông từ nước nào về thăm nhà?

Từ khi trở lại quê hương Hữu chưa có gặp hay nghe người nào nói chuyện lịch sự và mềm mỏng như người đàn bà xa lạ này.

- Dạ thưa bà tôi từ Mỹ về...

- Tôi có một người bà con cũng ở bên Mỹ. Ông ta ở Houston... Chắc ông biết Houston?

- Dạ biết chút chút... Tôi có đến đó một lần... Từ chỗ tôi ở tới Houston cũng khá xa...

- Thưa ông... Ông ở đâu bên Mỹ?

- Tôi ở Richmond thuộc Virginia...

Người đàn bà mỉm cười.

- Như vậy là ông ở không xa Washington D.C lắm...

Gió thổi càng lúc càng mạnh vì chiếc tàu đã ra xa ngoài khơi và nhất là tăng tốc độ. Gió mạnh làm bay vạt áo dài của người đàn bà lên mặt Hữu. Mím cười người đàn bà nói nhỏ.

- Xin ông thứ lỗi...

Mâm mê vạt áo dài trắng của người đàn bà trong tay giây lát Hữu cười nhẹ.

- Không có chi thưa bà... Bà lạnh không?

Người đàn bà gật đầu. Hữu giơ tay chỉ vào căn phòng.

- Bà vào trong phòng thời ít gió hơn...

- Thưa ông tôi không thích... Trong đó ồn ào và chật chội. Tôi lại thích yên tĩnh... Tôi thích đứng ở đây...

Cúi xuống mở va li Hữu lấy ra cái áo choàng đưa cho người đàn bà.

- Bà mặc tạm cái áo của tôi... Ấm lắm...

Nói xong Hữu mở áo ra. Không khách sáo người đàn bà lần lượt xỏ tay vào. Bà ta để yên cho Hữu cài nút và thắt sợi dây choàng ngang lưng.

- Cám ơn ông... Tôi thật may mắn được gặp ông... Ông...

Thấy người đàn bà ngập ngừng Hữu cười nhẹ.

- Thưa bà tôi tên Hủ...

Người đàn bà mỉm cười khi nghe ông Việt Kiều hồi hương phát âm chữ Hữu thành ra Hủ.

- Thưa ông Hữu, Thụy An là tên của tôi...

Quay sang nhìn người đàn bà vừa xưng tên Thụy An, Hữu lên tiếng.

- Xin lỗi bà... Tôi hút thuốc có làm bà khó chịu không?

- Ông tự nhiên... Gió mạnh quá tôi có nghĩ được gì đâu...

Bật lửa đốt điếu thuốc hít hơi dài xong nhả khói từ từ Hữu cười.

- Tên của bà lạ lắm... Hình như ở ngoài bắc có hai chỗ tên Kiến Thụy và An Hải. Không lẽ...

Thụy An nhìn Hữu với ánh mắt ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

- Ông là người miền nam mà sao ông biết ở ngoài bắc. Tên của tôi lấy từ hai quận đó...

Hữu gật gù cười.

- Làm sao bà biết tôi người nam?

Thụy An cười nhẹ.

- Giọng nói của ông đã cho tôi biết...

- À... Thụy An nhận xét đúng lắm...

Ngừng lại giây lát Hữu cười tiếp.

- Tôi gọi Thụy An chắc bà không giận?

Thụy An cười khẽ. Hữu cảm thấy giọng cười của Thụy An thật ấm dịu.

- Tôi đã nói chuyện với ông, đã mặc áo của ông thời làm sao tôi giận được ông khi ông gọi tên của tôi. Vả lại tên là để người ta gọi mà...

- Cám ơn Thụy An...

Búng tàn thuốc xuống biển Hữu tiếp.

- Hồi còn đi học tôi ao ước được đi thăm khắp nước. Tôi muốn được nhìn thấy Hà Nội ba mươi sáu phố phường. Tôi muốn thấy Đồ Sơn, Hải Phòng. Tôi muốn được đi thuyền trên sông Bạch Đằng. Khi lớn lên thời chiến tranh rồi sau đó phải sống ở nước ngoài. Bây giờ về thăm nhà lại không có dịp đi...

- Tại sao ông nói là không có dịp đi, ông Hữu?

- Phải nói là tôi ngần ngại không muốn đi. Tôi về đây, ở ngay trên nước của mình mà tôi lại cảm thấy lạc loài và xa lạ với những người chung quanh...

- Tôi hiểu ý của ông... Người bây giờ khác ngày xưa. Nhiều khi tôi buồn tôi tự hỏi "*Những người muôn năm cũ... Hồn ở đâu bây giờ*"...

Hữu nhìn sững Thụy An và nàng im lặng chịu đựng cái nhìn có chút gì âu yếm, ngạc nhiên và ngưỡng mộ của ông Việt Kiều.

- Xin lỗi Thụy An bao nhiêu tuổi?

- Tôi sinh năm sáu mươi tám. Ông Hữu bao nhiêu tuổi?

- Tôi lớn hơn Thụy An hai mươi ba tuổi...

- Tôi cũng đoán ông Hữu phải lớn tuổi hơn tôi nhiều lắm...

- Thụy An có ý chê tôi già chứ gì?

- Chắc ông không giận khi tôi nói ông già...?

Hữu cười nhẹ.

- Cái này thời tôi không giận. Tôi thích già... Ở bên Mỹ người già sướng lắm. Tối ngày nhõng nhõng chơi đợi tới tháng lãnh tiền hưu...

- Ông tuy già mà tôi trông ông còn khỏe mạnh và đẹp lão...

Thụy An cười khẽ khi buột miệng khen Hữu đẹp lão.

- Cám ơn cô... Tôi đẹp lão nhưng Thụy An mới chính là người đẹp trẻ...

- Tôi mà đẹp gì... Ông Hữu ở bên Mỹ lâu rồi nên quen tính nịnh đầm của họ phải không?

Hữu lắc đầu mấy lượt.

- Tôi thực tình đấy... Thụy An không ăn mặc sang trọng, không son phấn, không hở hang kêu gọi; nhưng tôi lại cảm thấy cô đẹp vô cùng. Thụy An đẹp ở chỗ có cái hồn, cái hồn non nước hay là cái hồn của những người muôn năm cũ...

Thụy An mỉm cười khi nghe Hữu ca tụng mình. Đợi cho ông ta nói dứt câu nàng mới cười đùa.

- Ông nhiễm cái tính nịnh đầm của người Mỹ nặng lắm...

- Cô Thụy An lầm rồi... Lầm ở chỗ cứ tưởng người Mỹ mới nịnh đầm chứ không biết người đàn ông Việt Nam nịnh đầm còn hơn người Mỹ nhiều...

- Tôi nghe nói người đàn ông Mỹ họ nịnh đầm hay lắm. Họ mở cửa xe cho đàn bà. Khi vào bất cứ đâu họ trình trọng mở cửa rồi nhường cho mấy bà vào trước... Đi chỗ nào thì đàn bà cũng đi trước...

Hữu cười trong lúc đốt điếu thuốc.

- Cái nịnh đầm đó áp dụng vào xã hội tây phương thì được nhưng ở xứ mình lại không được. Xứ mình đường xá đầy ổ gà, vũng nước hay phân rác bởi vậy đàn ông phải đi trước để dò đường. Rủi có đạp phải bãi cứt gà thì các ông đạp trước...

Thụy An bật thành tiếng cười thánh thót. Đây là lần đầu tiên Hữu mới nghe người đàn bà nhỏ hơn mình hai mươi ba tuổi cười thành tiếng vui vẻ.

- Để tôi dẫn chứng cho cô nghe là đàn ông của mình nịnh đàn bà cao siêu lắm chứ không tầm thường như cái vụ mở cửa đâu. Chắc cô biết bốn câu ca dao này.

- *Trúc xinh trúc mọc bờ ao*

Em xinh em đứng nơi nào cũng xinh

Trúc xinh trúc mọc đầu đình

Em xinh em đứng một mình cũng xinh...

Thụy An thấy cái thâm thúy của lời khen này chưa?

Như cố tình làm khó Hữu Thụy An cười lắc đầu.

- Khen mấy câu đó thời tôi nghĩ người đàn ông ở bất cứ xứ nào cũng khen được...

Hữu gật đầu.

- Vậy hả... Nếu bây giờ tôi khen Thụy An bằng bốn câu như thế này.

- *Trúc xinh trúc mọc bờ ao*

Em xinh ăn nói ào ào cũng xinh

Trúc xinh trúc mọc đầu đình

Em xinh em đứng dưới sình cũng xinh...

Thụy An cười lặng lẽ. Nàng cảm thấy có chút gì thân cận và gần gũi với ông *Việt kiều hồi hương* mới gặp lần đầu này. Nàng biết ông ta mượn mấy câu ca dao để ngầm khen mình đẹp. Ông ta ví mình như hoa sen dù mọc từ bùn nhưng vẫn đẹp thanh cao và có hương thơm tinh khiết. Tuy nhiên nàng lại cười nói khác đi.

- Cái đó cũng không lạ lắm... Hồi tôi còn trẻ đẹp có người đã khen tôi như vậy...

Hít hơi thuốc Hữu cười nụ. Nhích một bước gần để đứng sát vào Thụy An anh nói nhỏ nhỏ như chỉ đủ cho người bên cạnh nghe.

- Trúc xinh trúc mọc bờ ao

Em xinh em kéo thuốc lò cũng xinh

Trúc xinh trúc mọc đầu đình

Em xinh em đật thúì rình cũng xinh...

Như không còn kèm giữ được Thụy An phá ra cười rĩ rượi. Lát sau nàng mới đưa khăn tay lên chấm nước mắt rồi quay nhìn Hữu.

- Cái này thời tôi nghĩ không có ai nịnh đầm bằng ông... ông Hữu...

- Xin lỗi Thụy An... Câu nói của tôi hơi thô lỗ nhưng...

- Nhưng phải dùng chữ đó mới diễn tả được cái ý của nó. Phải ông muốn nói như thế không?

Hữu cười cười gật đầu không nói nhưng thầm công nhận Thụy An là một người đàn bà thông minh và nhạy cảm. Hai người không nói chuyện nữa mà im lặng ngắm cảnh. Trời xanh ngắt. Nước trong và xanh. Tuy không còn thổi mạnh nhưng gió lại lạnh hơn khiến cho Thụy An rùng mình đứng sát vào Hữu hơn chút nữa. Hữu nhận thấy cử chỉ đó song im lặng không nói gì.

- Cô Thụy An đi An Thới hay Dương Đông?

- Thưa An Thới... Còn ông Hữu...?

- Tôi ghé nơi nào cũng được... Tùy hứng... Tôi đi thăm quê hương nên không có chủ đích. Thụy An cũng đi du lịch?

- Thưa không... Thụy An đi thăm mộ bố...

Hữu cau mày thắc mắc nhưng lặng thinh không hỏi.

- Bố của Thụy An mất năm 69. Ông bị giam nơi trại tù ở An Thới...

Hữu liếc nhanh người đàn bà đứng bên cạnh mình. Làn da mịn màng và trắng xanh chứng tỏ cô ta là người giàu sang nên không phải dầm mưa dãi nắng hoặc làm việc cực nhọc. Chiếc mũi cao và thẳng. Cái miệng nhỏ với đôi môi hồng tự nhiên.

- Tôi biết trại giam đó...

Thụy An liếc nhanh Hữu.

- Ngày xưa khi còn đi lính tôi ở An Thới gần hai năm...

- Ông là lính thủy?

Trả lời bằng cái gật đầu Hữu nói nhỏ.

- Tôi xin chia buồn với Thụy An...

- Thưa ông cũng chẳng có gì buồn. Gần bốn chục năm rồi...

- Cô có ghét những người... những người...

- Ông muốn ám chỉ tới những người lính miền nam như ông?

Hữu gật đầu như là một thừa nhận.

- Không... Tôi không ghét cũng như không thù hận gì những người lính miền nam như ông. Bố tôi chắc cũng đã giết nhiều người lính miền nam trước khi ông bị chết...

- Thụy An biết lý do gì ba của Thụy An chết không?

- Tôi nghe những người bạn của bố tôi nói lại là ông bị bệnh chết...

Hữu cười buồn.

- Ba của tôi cũng bị bệnh chết ở trong tù...

- Ba của ông bị bắt đi cải tạo phải không?

Hữu lặng lẽ gật đầu.

- Ông có oán ghét hay thù hận những người đã bỏ tù ba ông không?

Có lẽ không muốn đề cập hay trả lời câu hỏi này Hữu cười lảng sang chuyện khác.

- Sắp tới An Thới rồi. Cô Thụy An đi một mình?

- Thưa không... Tôi đi với một người quen... Người đó sợ gió nên ngồi trong kia...

Ngừng lại giây lát Thụy An cười hỏi.

- Ông có ý gì khi hỏi tôi đi một mình hay đi hai mình...?

Hơi mỉm cười Hữu nhìn thẳng vào mặt Thụy An.

- Nếu cô Thụy An đi một mình thời tôi xin mời cô dùng cơm với tôi tối nay. Tuy nhiên...

- Tôi đi với ai cũng đâu có trở ngại để ông mời tôi bữa cơm tối...

- Tôi không muốn rắc rối...

Thụy An hiểu là Hữu muốn ám chỉ tới chồng của mình.

- Ông yên tâm... Tôi bảo đảm là ông sẽ không bị rắc rối... Tôi đi với bố già...

Hữu cười mở vali lấy ra cây viết ghi số điện thoại của mình.

- Tôi ở Cassia Cottage phòng 11... Khi nào buồn Thụy An cứ gọi tôi...

Mâm mê mảnh giấy ghi số điện thoại của Hữu vừa đưa cho mình Thụy An cười đùa.

- Tôi sẽ gọi ông chiều nay... Tôi bắt đầu đói bụng...

Hữu cười vui vẻ đi song song với Thụy An ra cầu thang.

- Chào ông... Ông nhớ đừng quên nhé...

Hữu gật đầu cười nhìn theo bóng người đàn bà mình mới quen đang bước xuống cầu tàu. Anh quên là Thụy An vẫn mặc cái áo choàng của mình. Còn Thụy An nhớ nhưng nàng làm như quên để có lý do gặp lại ông *Việt Kiều hồi hương*.

Chiếc máy bay tám chục chỗ ngồi của Air Việt Nam từ từ đáp xuống phi trường Dương Đông. Người đi là khách du lịch mà đa số là Việt Kiều về thăm quê hương. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì chỉ có họ mới có tiền đi du

lịch chứ dân chúng trong nước cơm không có ăn thời tiền đâu đi chơi trừ những người giàu có mà người giàu ở trong nước lại ít hơn so với người nghèo.

Bước xuống đất Xinh hít hơi dài không khí trong lành của hòn đảo nhỏ đang trở thành một trung tâm du lịch nổi tiếng. Anh ngửi trong không khí một cái mùi là lạ. Đó là cái mùi của nước biển, của rong rêu và mùi nước mắm thum thum được cơn gió biển thổi từ An Thới, Cây Dừa lên. Bật lửa đốt điếu thuốc Xinh khẽ gật đầu chào Tạo rồi khom người nhắc chiếc va li to và nặng lên. Thủ tục khám xét cũng qua loa. Xinh bắt tay nhân viên quan thuế của phi trường một cách khá thân thiện. Không cần mở va li lục xét gì hết hẳn vẫy tay cho người khách Việt Kiều rộng rãi đi sau khi nhét tờ giấy năm chục đô la vào túi quần của mình. Tạo đưa tay ra kèm theo trong lòng bàn tay hai tờ giấy có hình ông Jackson. Gã nhân viên quan thuế mỉm cười vui vẻ hỏi.

- Ông có đồ quốc cấm không?

- Không...

- Thế hả... Mời ông đi...

Tạo cười xách chiếc va li. Ra khỏi cửa anh leo vào chiếc xe van đang đậu. Nửa tiếng đồng hồ sau anh hoàn tất thủ tục *check in* ở khách sạn Ông Lang. Mở cửa phòng, bỏ cái va li nặng chình chịch xuống nền gạch bông xong anh bước tới cửa sổ nhìn Xinh đang đi bộ trên bãi biển rồi lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho người nào đó.

Đang nằm trên giường Hữu hơi ngạc nhiên khi nghe có tiếng người gõ cửa. Giơ tay xem đồng hồ thấy hơn bốn giờ Hữu nói lớn.

- Cứ vào...

Tuy nhiên người nào đó lại không chịu vào mà cứ tiếp tục gõ cửa. Cầu nhàu mấy tiếng Hữu mở cửa. Anh kinh ngạc khi thấy Thụy An.

- Chào cô Thụy An... Tôi cứ tưởng ai...

- Tôi xin lỗi ông... Sẵn dịp lên Dương Đông có chuyện cần tôi chợt nhớ tới ông...

- Mời Thụy An vào...

Lắc đầu Thụy An nói nhanh.

- Ông có làm gì không?

- Tôi đang nằm ngó trời ngó đất...

- Tôi mời ông đi dạo...

- Cô Thụy An mà mời thời đang ngủ tôi cũng phải thức dậy... Xin cô chờ tôi một phút...

Hữu xỏ vội đôi giày ba ta. Hai người thong thả đi bộ trên bãi biển vắng người. Cát lạo xạo dưới chân họ. Trời xanh và cao. Năng chói chang mặt nước xanh. Khóm dứa xanh um. Gió thổi man mát làm bay mấy sợi tóc của Thụy An.

- Tôi quên trả lại cho ông cái áo choàng...

Thụy An cười nói. Nhìn cát trắng chạy dài mút mắt Hữu nói chậm và nhỏ.

- Cô Thụy An cứ thong thả... Tôi còn ở đây lâu lắm... Chắc phải qua tháng 5 tôi mới trở về Mỹ...

Thụy An liếc nhanh Hữu. Nàng chỉ thấy một nửa khuôn mặt xương xương gầy và mái tóc muối tiêu. Ánh mắt mệt mỏi, buồn và ưu tư. Không hiểu sao nàng có cảm tưởng đã gặp hay ít nhất nhìn thấy người đàn ông xa lạ này ở đâu đó, vào một khoảng thời gian nào đó. Giọng nói khàn vì hút thuốc, chậm vì tuổi già và ngập ngừng như có điều gì băn khoăn hay mâu thuẫn trong lòng của ông ta.

- Ông có bao nhiêu cháu ông Hữu?

Hữu cười với giọng đùa cợt.

- Vợ một, con năm, còn cháu nội ngoại nhiều lắm nhớ không hết...

Thụy An cười thành tiếng ngẩn vì câu nói đùa. Hữu hỏi lại.

- Còn cô Thụy An?

- Tôi, chết chồng nên xem như độc thân, con ba, cháu thời chưa có...

Ngừng lại giây lát Thụy An nhẹ hỏi.

- Ngoài mục đích thăm quê hương ông còn tính đi đâu và làm gì nữa không?

Hữu hơi thay đổi nét mặt vì câu hỏi này. Tuy nhiên Thụy An lại không thấy vì bạn cúi đầu nhìn mấy cái vỏ ốc nằm trên cát. Anh thầm nghĩ không lẽ người đàn bà xinh đẹp này là nhân viên công an hay gián điệp theo dõi mình. Tuy nhiên nếu đã là công an thời tại sao cô ta lại hỏi mình một câu có thể nói là kém kinh nghiệm nghề nghiệp.

- Thưa cô... Ngoài cái chuyện thăm viếng cảnh xưa người cũ tôi còn có một mục đích nhỏ là mua đất...

- Ông mua đất cất nhà hay mua đất để làm thương mại hoặc xây cất hãng xưởng...?

Hữu cười quay nhìn Thụy An và bắt gặp cô ta cũng đang nhìn mình.

- Thưa cô tôi mua đất để chôn tôi...

- Chôn ông... Ông đâu đã già đến nỗi phải lo chuyện đó...

Hữu cười cười.

- Đợi tới lúc mình già thời mình đâu có lo được...

- Thiếu gì nơi mà tại sao ông lại chọn Phú Quốc?

- Ở đây có cảnh đẹp hơn một vài nơi khác như Sài Gòn chẳng hạn... Lý do khiến cho tôi trở về đây để lo mua đất chôn là vì tôi sợ cô đơn lắm...

Thụy An cười dừng lại không đi nữa khiến cho Hữu cũng phải ngưng bước.

- Mình nằm xuống trên mảnh đất mà mình đã sinh ra thời dễ chịu hơn. Chết thành ma thời mình cũng gặp đồng bào ruột thịt, nói tiếng nước mình. Còn hơn ở bên Mỹ chết xuống gặp người lạ, đất lạ, tiếng nói lạ thành ra mình cô độc và lạc loài...

Xoay người đứng đối diện Hữu nhìn Thụy An một cách chăm chú. Nàng im lặng chịu đựng cái nhìn trong thoáng chốc rồi cười nói.

- Ông lạ lắm... Lạ lùng hơn những người ở đây...

- Biển ở đây đẹp quá...

Hữu cười nói lảng. Không chịu vậy Thụy An lập lại.

- Ông có nghe tôi nói không ông Hữu...

- Dạ thưa cô Thụy An tôi nghe ạ...

Thụy An bật cười thánh thót vì câu nói đầy lễ phép của Hữu.

- Ông ngoan ngoãn và lễ phép như vậy tôi mới thương...

Nói tới đó như biết mình lỡ lời nàng tiếp liền.

- Tôi mỏi chân... Mình ngồi xuống đây một chút nhé...

Không đợi cho Hữu có ý kiến Thụy An ngồi bệt xuống cát. Hữu cũng ngồi xuống cạnh bên. Mặt biển lấp lánh sáng gợn gợn sóng. Xa thật xa ngoài kia mấy chiếc thuyền đánh cá chạy chậm rì tưởng chừng như không di chuyển. Không gian im vắng trừ tiếng sóng vỗ vào bờ cát.

- Cô Thụy An biết tôi muốn gì không?

Thụy An chưa kịp hỏi hay trả lời Hữu tiếp với giọng buồn buồn.

- Tôi muốn nằm xuống tại chỗ này để ngủ...

- Ông cứ tự nhiên... Tôi sẽ canh chừng và đánh thức ông dậy...

Hữu lắc đầu.

- Tôi muốn ngủ lắm nhưng chưa tới lúc để ngủ. Cô Thụy An đói bụng chưa?

- Đói... Nhưng tôi nói trước là ông phải để tôi trả tiền thời tôi mới chịu...

Đứng dậy Hữu đưa tay ra cho Thụy An nắm lấy để kéo nàng lên.

- Tôi bằng lòng... Như vậy là tôi nợ Thụy An một bữa ăn. Muốn trả nợ tôi phải gặp Thụy An lần nữa...

- Ông đừng lo... Cũng như ông tôi còn ở lại đây lâu lắm. Đảo Phú Quốc nhỏ xíu ông biết không ông Hữu...

- Dạ thưa cô Thụy An tôi biết ạ...

Thụy An cười thánh thót khi nghe Hữu dạ thưa. Hữu cũng cười bước song song bên cạnh Thụy An. Người ta nhìn vào cứ tưởng họ là đôi tình nhân đang đi dạo trên bãi biển.

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 22

Chiếc ghe đánh cá dài hơn ba chục thước từ từ tách bến Hàm Ninh. Tiếng máy ghe nổ phành phạch. Gió mạnh và sóng lớn vỗ ào ào vào mũi ghe tung bọt trắng xóa. Đứng bên cạnh Xinh trong phòng lái Hữu nói với Tạo.

- Sóng lớn như vậy anh sợ...

Dù Hữu không nói hết câu song Tạo và Xinh hiểu ý.

- Mình chạy một vòng xem thử địa thế và thời tiết. Ở đây coi có sóng nhưng mà tới vùng hòn Thơm có khi lại êm ru à anh...

Ghe chạy qua mũi An Yến. Quan sát cảnh vật Hữu hỏi.

- Phần việc của Sang và Thăng tới đâu rồi?

Tạo lên tiếng.

- Tôi có nói chuyện với anh Sang đêm qua. Anh nhậ với tụi bò vàng hoài. Sang nói ở Dương Đông chỉ có mười mấy thằng bò vàng thôi. Còn đám bộ đội thời đóng ở An Thới... Anh biết tin anh Định?

Ngó vào bờ như tìm kiếm cái gì Hữu trả lời.

- Định đang ở Sài Gòn. Có ba người cùng đi với Định nhưng tôi không biết là ai... Toán của mình thời Hùng và Hiền sẽ đi một lượt... Tất cả phải có mặt ở đây chậm lắm là ngày 23 tháng 4...

- Tới Mũi Ông Đội rồi anh...

Xinh lên tiếng. Lát sau chiếc ghe đánh cá ngang qua hòn Dăm Ngoài. Căn cứ hải quân An Thới không thay đổi nhiều lắm trừ nhà cửa nhiều hơn. Có mấy dãy nhà lợp tôn được cất thêm. Hữu thấy được mấy dãy nhà ngói nằm dọc theo bờ biển. Ghe chạy sát hòn Thơm rồi từ từ giảm tốc độ sau đó len lỏi trong lạch nước nằm giữa hòn Thơm và hòn Vang. Nước biển xanh và im lìm không có sóng.

Hữu gật gù cười tỏ vẻ hài lòng trong lúc nói với Xinh.

- Em nói đúng... Sóng lặng và gió im như vậy thời khỏe cho mình lắm...

- Anh có chắc là chiếc ghe đó chìm ở đây không?

Hữu gật đầu rồi nói với giọng quả quyết.

- Anh nhớ không lầm đâu. Chiều hôm đó anh trực căn cứ mà. Chiếc ghe báo cáo sắp chìm vì bị nước vào ngập hầm máy rồi. Họ cố gắng bơm nước ra nhưng máy bơm nước chỉ chạy có một chút rồi hư luôn. Người thuyền trưởng xin tàu cấp cứu. Anh theo ông thuyền trưởng chiếc PCF tới nhưng chỉ kịp vớt nhân viên đang ở trên biển. Lúc đó anh cũng không biết là chiếc

ghe này chở súng và tiền cho tới lúc một thằng bạn làm ở phòng an ninh nói...

Xinh ngừng máy để mặc chiếc ghe đánh cá trôi lênh bênh trên nước. Hữu im lặng nhìn ngắm hai bên bờ của hai hòn đảo như cố gắng nhớ lại sự việc đã xảy ra hơn ba mươi năm về trước. Khi tàu trôi ngang qua một hòn đá lớn nằm trên bãi nhưng hơn phân nửa lại de ra nước Hữu hấp tấp lên tiếng.

- Chỗ này... Anh nhớ là chỗ này...

Tạo quăng neo. Xinh bước ra khỏi phòng lái. Tạo cởi đôi giày ba ta.

- Để tôi thử... Mình không cần lặn bình...

Nói xong anh nhảy xuống rồi biến mất trong làn nước xanh xanh. Hữu hỏi nhỏ.

- Xinh nghĩ chỗ này sâu không?

Xinh lắc đầu.

- Tôi nghĩ chỗ này không sâu lắm vì nước chỉ hơi xanh mà thôi. Có lẽ chừng mười lăm hai chục thước trở lại. Tuy nhiên mình cũng phải lặn bình nếu muốn ở lâu dưới nước...

Xinh ngừng nói khi thấy Tạo nổi lên. Đeo vào trái độn cũ Tạo nói lớn.

- Tôi không thấy chiếc ghe nhưng tôi lượm được cái này...

Tạo đưa cho Hữu và Xinh một vật bị đóng rong rêu nhưng hình dáng tương tự như khẩu súng. Xinh kéo Tạo lên ghe trong lúc Hữu ngắm nghía rồi cười nói.

- M16... Như vậy là chiếc ghe phải chìm gần đâu đây...

Nhìn đồng hồ đeo tay Xinh nói.

- Mới ba giờ... Để tôi lặn một vòng coi thử...

Mang bình hơi, mặt nạ và chân vịt Xinh nhảy xuống nước rồi mất dạng luôn. Chừng mười lăm phút sau Hữu và Tạo thấy Xinh nổi lên cách chỗ chiếc ghe đang bỏ neo độ ba bốn chục mét. Hữu chạy máy còn Tạo kéo neo lên. Lấy ống thở ra khỏi miệng Xinh nói lớn.

- Ngay chỗ này... Tôi có chui vào phòng lái...

Tạo kéo Xinh lên trong lúc Hữu định vị trí của chiếc ghe bị chìm rồi mới lái ghe trở lại Hàm Ninh.

Hữu nằm ngửa mặt nhìn trời qua chiếc kính mát màu đen. Cát dưới lưng anh mềm và ươn ướt. Gió nhẹ nhưng cũng đủ cho anh gửi được mùi nước mắt thoảng đưa trong không khí. Hàng dương xa trong bờ đong đưa

theo gió. Xung quanh anh im vắng. Hôm nay là ngày 20 tháng 4. Chỉ còn mười ngày nữa thôi. *Cuộc đột kích Phú Quốc* sẽ được khởi động đúng sáng ngày 1 tháng 5, ngày mà ngụy quyền Hà Nội ăn mừng chiến thắng thôn tính Việt Nam Cộng Hòa để tròng vào cổ dân tộc Việt Nam cái ách cai trị độc đoán và chuyên chế của cộng sản. Anh và hai mươi ba chiến hữu sẽ nổi lên tiếng súng quật khởi báo cho toàn dân ba miền và trên khắp thế giới là người lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa chưa chịu bỏ cuộc đấu tranh chống cộng sản. Họ không đầu hàng và sẽ không bao giờ đầu hàng dù đã bị tan rã qua sự xếp đặt và áp bức của các siêu cường. Dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào họ vẫn tiếp tục sứ mạng chiến đấu cho tự do và độc lập của xứ sở.

Hữu trở mình khi nghe điện thoại cầm tay của mình reo.

- A lô...

Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười thánh thót cùng giọng nói thanh thanh.

- Ông đang làm gì vậy?

- Tôi đang mơ mộng...

- Ông có cho phép tôi cùng mơ mộng với ông không?

- Tôi rất hân hạnh chỉ sự... Cô Thụy An đang làm gì vậy?

- Tôi định tới thăm ông. Ông đang ở đâu vậy?

- Cô biết bài Khem?

Hữu nghe tiếng Thụy An cười trong điện thoại.

- Nó chỉ cách nhà tôi chừng mười cây số... Mười lăm phút nữa tôi sẽ gặp ông...

Hữu cúp điện thoại và khe khẽ thở dài. Đầu tiên gặp Thụy An anh nghĩ chỉ là một cuộc chuyện trò trên chuyến tàu rời đường ai nấy đi. Nhưng sau cuộc đàm thoại đó anh lại thấy nơi người đàn bà trẻ tuổi này có một cái gì lạ lùng, cuốn hút và quyến rũ. Anh không muốn vướng bận chuyện tình cảm trong lúc mình đang làm một công tác bí mật và nguy hiểm do đó nhiều lần anh đã tính không gặp gỡ Thụy An nữa. Sau đó anh suy nghĩ và tìm ra một lý do chính đáng để tiếp tục gặp lại người đàn bà đẹp và trẻ hơn mình hai mươi ba tuổi. Sự đi lại và giao du với Thụy An sẽ làm cho mọi người nhất là đám công an ở đây không chú ý hoặc nghi ngờ về sự có mặt của anh. Chúng nó sẽ không ngờ người Việt kiều hồi hương đang cặp kè với Thụy An chính là một trong những chiến sĩ quan trọng của cuộc đột kích Phú Quốc. Cũng vì lý do này mà anh tìm cách đi chơi với Thụy An nhiều hơn để dấu kín lý lịch cũng như hoạt động của mình.

Đang ngó mong ra mặt nước xanh đen Hữu chợt thấy một bóng người đang từ từ tiến tới trong tầm nhìn qua chiếc kính mát của mình rồi sau đó là một bàn tay mềm ấm gỡ lấy chiếc kính mát. Hữu thấy Thụy An đang cười. Hôm nay nàng mặc chiếc quần short màu vàng bằng vải kaki. Chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, hở một nút cổ cho anh thấy làn da mịn màng và trắng muốt. Nàng đi chân trần lộ cặp đùi thon dài, hai bàn chân nhỏ nhắn và móm mím.

- Tôi không để cho ông nắm đây ngắm người đẹp nào ngoài tôi đâu. Ông phải đi với tôi...

- Đi đâu?

- Đi tắm biển...

Hữu nhướng mắt ra bãi biển nước xanh xanh như có ý nói biển ở đây rồi còn đi đâu nữa. Thụy An lắc lắc mái tóc đen dài được cột lại bằng chiếc mù xoa.

- Tôi không thích ở đây.Ồn ào và đông người lắm. Mình lên Cửa Cạn vắng và sạch hơn...

- Thụy An có xe không?

- Có...

Nói xong nàng đưa tay cho Hữu nắm rồi kéo mạnh cho anh lấy đà ngồi dậy. Vì phải vừa đi vừa mang giày và mặc áo Hữu tụt lại đằng sau. Nhờ vậy anh mới có dịp chiêm ngưỡng cái mông tròn trịa và cặp đùi thon dài.

- Ông đang làm gì vậy?

Hữu nói trong tiếng cười.

- Tôi đang ngắm...

- Ông ngắm cái gì vậy... Ông ngắm tôi phải không?

- Chứ Thụy An nghĩ xem quanh đây có cái gì đáng ngắm ngoài cái... cái... cái...

Thụy An quay lại nhìn Hữu.

- Ngoài cái gì mà ông cứ ấp a ấp úng...

- Thụy An hứa không giận thời tôi mới dám nói...

- Tôi hứa... Ông nhớ nhé... Ông phải nói ra cái gì mà ông đã nghĩ trong đầu nhé...

- Dạ... Nguyên văn câu nói của tôi là " *quanh đây có cái gì đáng ngắm ngoài cái đít của Thụy An...*".

Làn da mặt trắng của Thụy An chợt đỏ hồng lên cùng với ánh mắt long lanh. Cúi mặt xuống nàng mỉm cười nói nhỏ nhưng Hữu cũng nghe được.

- Lời khen tuy thô lỗ nhưng tôi thích cái thô lỗ dễ thương của ông...

- Cám ơn Thụy An... Như vậy là Thụy An cho phép tôi tiếp tục ngắm và khen phải không?

Không trả lời Thụy An dừng lại để đi song song với người bạn mới quen như cố ý không cho ông ta tự do nhìn ngắm cái đít của mình nữa.

- Làm sao tôi ngăn cấm được... Ông biết lý do tại sao tôi làm quen với ông không?

- Không...

- Ông lạ... Ông khác hơn những người ở đây... Họ nhà quê... Họ dốt đặc... Họ không biết tán gái... Họ không biết cách nịnh đầm như ông... Họ không biết cách ăn nói " *thô lỗ dễ thương* như ông...

Thụy An nói một lúc năm chữ *Họ*. Hữu nhìn Thụy An bằng cái nhìn dụi dàng và âu yếm.

- Thụy An cũng vậy... Thụy An giống như là hoa sen, sống trong bùn, sống nhờ bùn mà không có mùi tanh của bùn...

Nhìn chiếc Camry mới cáo cạnh anh tiếp.

- Xe của Thụy An hả?

- Của anh tôi... Ông lái hay là tôi lái?

Hữu cười lắc đầu.

- Thụy An lái đi. Dễ gì có một người đẹp và quyến rũ làm tài xế chở mình đi chơi...

Cười vui thích vì được khen Thụy An lái xe chậm chậm trên con đường mòn gồ ghề rồi lát sau mới quẹo vào con đường lớn tráng nhựa.

- Đây có phải là con đường rẽ vào trại tù?

Nhìn theo tay của Hữu chỉ một con đường tráng nhựa nhỏ chạy sâu vào khu rừng Thụy An gập đầu.

- Thưa phải... Bây giờ họ mở rộng ra và tráng nhựa. Họ cũng làm một con đường từ Hàm Ninh đi lên Dương Đông...

Hữu im lặng ngắm cảnh. Dọc theo đường lớn người ta chia lô đất cất nhà. Thụy An lái xe chậm chậm như để cho người bạn mới quen có thời giờ ngắm cảnh.

- Thụy An sống ở Sài Gòn lâu chưa?

- Lâu lắm... Gia đình của tôi vào Sài Gòn lúc tôi còn nhỏ ... Ông biết Tân Định không?

- Không... Nhà tôi ở Cầu Bông...

Thụy An quay qua nhìn Hữu trong lúc đưa bàn tay nhỏ nhắn lên như hăm dọa hoặc cảnh cáo.

- Lần này tôi bỏ qua nhé... Lần sau mà ông nói thế là tôi... Nhớ nhé...

Hữu cười.

- Thụy An người bắc mà giọng nói hơi lai miền nam...

- Tôi sinh ra ở Hải Phòng mà lớn lên ở Sài Gòn. Tôi có bạn người nam nhiều lắm. Chơi thân với họ rồi tập nói theo lúc nào không hay...

Xe chạy ngang qua phố quận cũ kỹ. Cũng có một vài khu mới cất. Dân đi bộ nhiều hơn. Có lẽ chỉ một mình Thụy An có xe hơi trên đảo nên nàng lái xe tới đâu người ta đều chăm chú nhìn. Ngang qua một quán ăn có bày mấy cái bàn lộ thiên Hữu thấy mấy thanh niên ngồi.

- Ở đây có lính đóng không Thụy An?

Liếc nhanh Hữu nàng cười trả lời.

- Ông hỏi làm chi vậy. Ông sợ hả?

- Ủ... Đối với nhà cầm quyền Việt Nam hiện thời tôi là Việt Kiều mà...

- Ông là công dân Hoa Kỳ hả?

- Dạ...

Cười thánh thót khi nghe tiếng dạ của Hữu Thụy An nói.

- Có lính đóng ở An Thới. Còn Dương Đông có mấy thằng công an. Ông đừng lo. Họ không làm phiền ông đâu. Tôi bảo đảm với ông chuyện đó...

Hữu quay nhìn Thụy An như không tin lời nàng nói. Xe rẽ vào con đường nhỏ tráng nhựa đi Cửa Cạn. Tuy nhiên nàng không dừng xe ở Cửa Cạn mà tiếp tục lái tới Vũng Bầu mới đậu xe bên đường.

- Bãi biển đẹp lắm...

Hữu trầm trồ. Hai người đi bộ xuống một bãi biển nhỏ thật vắng. Cát trắng phau. Trên nền cát ẩm ướt không có dấu chân người. Hàng cây thông cao rì rào trong gió. Hữu ngẩn ngơ khi Thụy An cởi quần áo chỉ còn lại chiếc áo tắm màu đen. Dù đã bốn mươi nhưng Thụy An vẫn còn đẹp mặn mà và quyến rũ với vóc thân của một người đàn bà biết chăm sóc sắc đẹp và siêng năng tập thể dục thẩm mỹ.

- Ông nhìn xong chưa?

Hữu hơi bối rối và ngượng ngập khi nghe Thụy An hỏi.

- Thành thật mà nói thời tôi bị cái vẻ quyến rũ của Thụy An lôi cuốn... Tôi không diễn tả được cảm giác của mình... Ngoài nhan sắc ra Thụy An còn có một cái gì sâu kín của tâm hồn...

- Cám ơn ông... Tôi biết ông khác hơn những người ở đây...

Bật lên tiếng cười vui vẻ Thụy An bước đi trước như cố tình để cho Hữu có dịp nhìn sau lưng của mình. Ông Việt Kiều hồi hương mỉm cười chậm rãi theo sau.

Chín Nhỏ ngồi dựa ngửa trên chiếc ghế bành cũ kỹ đã sờn da. Cái gạt tàn thuốc đầy nhóc. Trên mặt bàn đóng bằng gỗ thao lao la liệt nào báo cáo, công văn, sách, nhật trình... Nơi góc bàn tách cà phê đen đặc quánh. Vói tay lấy gói thuốc ba số năm hẵn dạng dạng cái đầu lọc xuống bàn mấy cái rồi mới quẹt lửa môi thuốc. Dựa ngửa người trên ghế tên xếp xòng công an của quận Phú Quốc hít hơi thuốc và từ từ nhả khói.

Tiếng bước chân lép xẹp rồi một thanh niên chừng ba mươi bước vào. Y mặc chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi ba túi bỏ ngoài và mang đôi giép da cũ mèm. Chín Nhỏ hất hàm.

- Từng... Có chuyện gì không mậy?

- Dạ... Cũng có chút chuyện anh Chín...

- Chuyện gì?

- Dạ không hiểu sao mà lúc này mấy thằng Việt Kiều nó đổ ra đây đông quá...

Chín Nhỏ nhếch môi cười nụ.

- Mà mày không biết tại sao hả. Tụi nó, đa số tới tuổi hưu trí rồi. Lãnh tiền dư dả nên về đây ăn chơi...

- Dạ ăn chơi gì ở đây anh Chín...

- Mày nói giỡn mậy... Dương Đông của mình bây giờ trở thành một trung tâm du lịch có đầy đủ chất lượng nghe mậy... Mai một tao sẽ lên Sài Gòn hay ra Rạch Giá kiếm một mớ em về đây... Tao sẽ mở cửa hàng nắn bóp có đủ mười tám món ăn chơi là mấy thằng Việt Kiều sẽ về đây bỏ tiền cho tao với mầy lượm...

- Anh Chín... Anh có biết cái bà gì...

- Bà gì... Mày nói thời nói đại đi chứ rận hoài mệt quá...

Tên công an gái gái đầu.

- Tôi muốn nói cái bà quen với anh đó...

Chín Nhỏ cười hích hích.

- Mà nói kỳ... Tao có quen thời quen mấy em chơi chơi chứ không có quen bà. Nước nôi gì mà quen bà già mậy...

Tên công an thấp giọng.

- Cái bà có chiếc xe hơi Nhật đó...

Chín Nhỏ ngồi bật dậy.

- Mà muốn nói bà Thụy An hả?

- Dạ... Dạ đúng rồi... Tôi thấy bà lái xe hơi chở thằng cha Việt Kiều đi qua chợ hồi này...

Nhếch môi cười cười Chín Nhỏ nghiêm giọng.

- Tao dặn mà và luôn cả mấy thằng em của mà. Đừng có chọc bả, đừng có lò dò theo bả. Bả có đi với ai kệ bả. Bả có đi với thằng Việt Kiều nào cũng không phải là chuyện của mấy thằng bây. Tụi bây mà chọc bả nổi sùng là tao với tụi bay vô khảm lớn năm. Tao dặn mà nghe chưa. Tụi bay tránh cho xa để bả muốn đi đâu thời đi, muốn làm gì thời làm. Bả có đốt nhà ai cứ để cho bả đốt. Bả có chửi cha mà, mà cứ vảnh cái lỗ tai đầy cứt ráy của mà ra nghe bả chửi. Lần trước tao làm le, tao ngu dại, tao hỏi giấy tờ bả. Thế là bả gọi về Sài Gòn, Hà Nội, Rạch Giá khóc lóc ỉ ôi gì tao không biết mà anh Mười; anh chưởi, anh mắng, anh xỉ vả tao tàn tệ. Anh bắt tao phải xin lỗi bả, thiếu điều phải liếm gót giày của bả ảnh mới để cho tao ở yên chỗ này...

Chín Nhỏ nói một hơi dài. Tên công an dưới quyền nín thình không dám cãi hay nói lại tiếng nào.

- Bả làm gì mà ghê vậy anh Chín?

- Bả không có làm gì hết nhưng anh của bả là trung tướng trong quân đội. Bác của bả là xếp bự trong bộ công an. Chú của bả là ủy viên trong bộ chính trị. Dòng họ của bả là tai to mặt bự trong đảng... Thôi nói nhiều mỗi miệng... Tao chỉ dặn mày và mấy thằng em của mày là đừng có chọc bả nghe chưa...

Bị đàn anh lên lớp một hơi dài tên công an rút lệ. Hấn vừa ra tới cửa Chín Nhỏ dặn vói theo.

- Bả chửi mày ăn cứt mày cũng ừ nghe mậy...

Đàn em vừa đi khuất Chín Nhỏ lầm bầm.

- Mẹ... Không biết thằng Việt Kiều hồi hương nào tốt số được bả chở đi chơi... Mẹ... Nó phải trúng độc đặc cặp mườì... Mình phải kiếm cách coi mặt thằng này là ai mà tốt phước quá mạng...

Đang ngồi ăn trưa với Hữu ở quán cà phê An Thái Thụy An hơi cau mày khi thấy Chín Nhỏ đang đi tới bàn của mình. Dừng lại trước bàn của Thụy An và Hữu đang ngồi Chín Nhỏ cười cầu tài.

- Dạ chào bà...

Thụy An khẽ gật đầu chào Chín Nhỏ.

- Chú kiểm tôi há?

- Dạ thưa bà không... Tôi có tật ghiền cà phê nên một tuần ba lần phải ghé đây uống. Thưa bà cà phê ở nhà không ngon...

Vừa nói Chín Nhỏ vừa liếc nhanh người đàn ông đang ngồi đối diện với Thụy An rồi đưa tay ra trước mặt Hữu.

- Chào ông... Tôi là Chín...

Lịch sự Hữu bắt tay Chín.

- Chào ông... Tôi tên Hữu... Mời ông ngồi uống ly cà phê với chúng tôi...

Mặc dù Hữu mời nhưng Chín Nhỏ không kéo ghế ngồi mà nhìn Thụy An như đợi sự đồng ý của nàng. Im lặng giây lát Thụy An hỏi cộc lốc.

- Chú kiểm tôi có chuyện gì?

Dường như rất sợ Thụy An giận nên Chín Nhỏ cười giả lả.

- Dạ thưa bà không... May mắn gặp bà ở đây nên tôi tới hỏi thăm bà mà thôi... Tôi xin phép bà với ông Hữu đây...

Nói xong hấn cười gật đầu chào Hữu rồi đi nhanh ra cửa. Riêng Hữu thầm ngạc nhiên về thái độ kém nhã nhận cũng như giọng nói cộc cằn hiếm thấy nơi một người đàn bà dịu dàng và mềm mỏng như Thụy An.

- Tôi ghét cái bản mặt của hấn...

Thụy An nói trong lúc bỏ đường vào ly cà phê đen của mình. Nhìn nàng Hữu đùa.

- Chắc Thụy An cũng ghét cái bản mặt của tôi lắm?

Thụy An mỉm cười nhìn Hữu khiến cho anh hồi hộp trong lòng.

- Tôi mà ghét cái bản mặt của ông... Ngược lại thời có...

Lấy cái phin ra khỏi ly Hữu bỏ hai muỗng đường vào. Quậy nhẹ nhẹ anh cười hỏi.

- Hấn là ai mà bà ghét?

- Hấn là " *xếp bò vàng* ", thứ bò vàng hạng bét ở đây...

Hữu giật mình. Thái độ của anh khiến cho Thụy An cười nhẹ. Nhìn người bạn quen mới quen của mình nàng hỏi nhỏ.

- Hẳn có làm phiền gì ông chưa?

- Chưa... Nhưng tôi ngại...

- Ông đừng lo... Nếu hẳn làm phiền ông thì ông nên nói cho tôi biết để tôi nói chuyện với hẳn...

Hớp ngậm cà phê Hữu đùa.

- Bà oai vậy... Chắc bà phải là nhân viên cao cấp của chính phủ...

Thụy An cười lắc đầu cãi chính.

- Tôi không là nhân viên cao cấp của chính phủ nhưng tôi quen...

Liếc nhanh mọi người ngồi chung quanh Thụy An thì thầm.

- Tuy mới quen ông nhưng tôi biết ông là người kín miệng. Tôi nói cho ông nghe rồi xin ông đừng nói lại với ai nhé...

- Tôi hứa với Thụy An...

- Bác của tôi là nhân viên cao cấp trong bộ công an bởi vậy thằng Chín Nhỏ sợ tôi lắm...

Hữu le lưỡi cười đùa.

- Tôi còn sợ Thụy An hơn nữa. Lạng quạng là tôi đi tù...

Bật cười thánh thót Thụy An nói một câu có nhiều ý nghĩa.

- Tôi không bắt ông ở tù đâu mà tôi mời ông về nhà tôi để hỏi cung thôi... Ông cẩn thận đấy nhé...

- Dạ thưa Thụy An tôi nghe rõ...

Người đàn bà cười thánh thót rồi nói với giọng thành khẩn.

- Có một điều mà tôi không giấu ông là tôi cảm thấy vui vẻ và yêu đời hơn khi ở bên cạnh ông. Ông làm tôi cười...

Nói xong câu nói đó Thụy An đưa bàn tay trắng muốt lên bụm miệng của mình.

- Tôi chưa hỏi cung ông mà tôi lại tự khai...

- Tôi cảm ơn sự thành thực của Thụy An. Tôi cũng có cùng ý nghĩ như vậy. Sở dĩ tôi không nói ra vì ngại mình già...

Thụy An buột miệng.

- Anh đâu có già...

Hữu mừng thầm khi nghe Thụy An gọi mình bằng anh. Sau khi gặp Chín Nhỏ rồi nghe Thụy An tự khai lý lịch Hữu suy tính và nảy ra cái ý " *cặp bồ* " với Thụy An. Nếu cặp bồ với Thụy An anh sẽ lợi dụng sự quen biết và thế lực của nàng để che dấu các hoạt động của mình và anh em trong cuộc đột kích Phú Quốc.

Uống cạn ly cà phê Hữu gọi tính tiền xong cười nói.

- Thụy An biết lặn không?

- Không...

- Thụy An muốn đi lặn không... Vui lắm...

- Thụy An muốn nhưng sợ...

- Sợ gì?

- Sợ cá... Sợ cá mập cắn...

Hữu bật cười.

- Thụy An đừng lo... Cá mập cắn ai chứ không cắn một người đẹp và dễ thương như Thụy An đâu... Và lại nếu có cá mập thì anh sẽ để cho nó cắn anh trước khi nó cắn Thụy An...

- Anh nói là anh nhớ nhé...

Khẽ gật đầu Hữu ôm vai Thụy An đi ra cửa. Vừa ngồi vào xe hơi Hữu cười nói.

- Để anh gọi một người quen. Họ có tàu và đầy đủ dụng cụ cho mình lặn...

- Anh biết lặn không?

- Chút chút... Mình lặn snorkle nên không có lặn sâu và cũng không ở lâu dưới nước...

Trong lúc lái xe Thụy An thấy Hữu lấy điện thoại ra nói chuyện với một người nào.

- Xinh hả... Sắp đi lặn chưa?

- Dạ đang sửa soạn...

- Chờ anh chừng nửa tiếng nữa. Anh sẽ đi cùng với một người bạn...

- Dạ được anh... Tạo sắp xuống... Tụi này sẽ chờ anh...

Ngưng điện thoại Hữu hỏi Thụy An.

- Thụy An có cần về nhà lấy áo tắm không?

Thụy An lắc đầu cười.

- Thụy An có sẵn quần áo trong xe... Thụy An tính rủ anh đi tắm nên bỏ sẵn quần áo...

- Vậy là mình đi Hàm Ninh...

Xinh và Tạo trợn mắt khi thấy Hữu cặp kè một người đàn bà đi xuống cầu tàu. Đỡ Thụy An lên tàu Hữu giới thiệu vắn tắt.

- Đây là Thụy An bạn của anh còn đây là Xinh và Tạo...

- Thụy An hôn hạnh được gặp hai anh...

Hữu cười nháy mắt với Xinh.

- Anh rủ Thụy An đi lặn snorkle...

Hiếu ý Xinh cười nói.

- Để tôi đưa cho anh chị hai cái mới tinh và dễ xài nhất...

Đưa cho Thụy An cái ống lặn xong Xinh chỉ dẫn cách thức rồi cười nói đùa.

- Chị cứ lặn chung với anh Hữu... Còn cái vụ cá mập thời chị để tui tui lo... Và lại nơi mình lặn không có cá mập đâu...

Trong lúc Thụy An đứng nghe Xinh nói chuyện về vụ lặn Hữu bước vào phòng lái gặp Tạo. Thấy Tạo có vẻ lo ra Hữu cười nói.

- Tạo an tâm... Thụy An là bùa hộ mệnh của mình đó... Em biết thằng Chín Nhỏ không?

- Em có nghe Sang nhắc tới tên hẳn...

- Thằng Chín Nhỏ nó sợ Thụy An còn hơn sợ cọp. Bác của Thụy An là xếp bự trong bộ công an...

- Vậy hả anh...?

Tạo gật gù. Hữu tiếp.

- Quen với Thụy An thời không có thằng công an nào dám làm phiền tới mình. Chừng nào Định mới tới?

- Ngày mai thưa anh. Ảnh lấy phòng ở Blue Lagoon...

Không biết Xinh nói gì mà Thụy An bật cười thánh thót. Hữu chép miệng.

- Thụy An coi vậy mà dễ thương lắm...

- Bởi vậy anh mới thương cô ta hả...

Hữu gật đầu.

- Thụy An nói chuyện học thức và hiểu biết lắm...

Một điều mà Tạo nhận thấy là Hữu rất quý trọng người đàn bà ngoài kia. Hữu gọi tên thay vì gọi bà ta hay cô ta.

- Anh nghĩ ra một ý kiến nhưng đợi nói chuyện với Định rồi mới quyết định. Hùng lên đường chưa?

- Dạ Hùng đang ở Rạch Giá còn Hiền đang ở Sài Gòn... Cả hai sẽ có mặt ở đây ngày mai...

- Hôm nay hăm mấy rồi?

- Dạ hai mươi hai...

Ghe chạy qua hòn Thơm rồi từ từ giảm tốc độ để chạy vào con lạch giữa hai hòn đảo. Nhìn Thụy An mặc áo tắm màu đen Hữu thì thầm.

- Thụy An mặc áo tắm đẹp lắm... Thấy muốn hôn...

Thụy An đỏ hồng hai má. Liếc vào trong phòng lái chỗ Tạo và Xinh đang đứng nàng cười mắt long lanh trong nắng chói chang.

- Sao anh không hôn đi...

- Anh mắc cỡ...

Thụy An bật cười khi nghe Hữu nói.

- Anh già có cháu nội ngoại mà còn ngượng... Anh khen thật hay là nịnh?

- Thụy An biết là anh có tính nói thẳng mà...

Tàu buông neo. Hữu mang chân vịt và mặt nạ cho Thụy An và cho mình xong hai người nhảy xuống nước. Thụy An cười vui thích khi lặn xuống tận đáy biển. Bây giờ nàng mới khám phá ra cái khác lạ của lặn lội và tắm biển. Ngày xưa đi tắm biển đối với nàng là ngồi hóng gió, phơi nắng, ngâm mình dưới nước và bơi lội chút chút chứ đâu lặn lội sâu tới đáy biển để có

cảm giác thích thú và hồi hộp khi mò tôm tích, tìm ốc hoặc đuổi theo mấy con cá đang nhón nhơ trước mặt của mình.

- Mang cái này mình lặn sâu không anh?

- Khá lâu và khá sâu. Thụy An lặn theo anh...

Hữu nắm tay Thụy An và từ từ đi bộ ra xa rồi lặn sâu xuống sát đáy biển. Nước phản chiếu ánh mặt trời thành màu vàng óng ánh. Mấy cọng rong biển dật dờ. Thụy An làm dấu cho Hữu khi thấy vài con cá màu sặc sỡ nhón nhơ bơi lội trước mặt mình. Nàng chỉ cho Hữu thấy mấy con ốc nằm trên cát. Ra dấu cho Thụy An nổi lên mặt nước Hữu cười hỏi.

- Thụy An lạnh không?

Mặc dù không cảm thấy lạnh nhưng không hiểu nghĩ sao Thụy An lại trả lời.

- Lạnh...

- Mình vào bờ nằm phơi nắng cho ấm rồi trở ra lặn tiếp...

Hai người lặn trở vào bờ. Ngồi trên bãi biển nhìn thấy Tào với Xinh lặn xuống thật lâu mà chưa thấy nổi lên mặt nước Thụy An hỏi Hữu.

- Sao lâu quá không thấy hai người đó nổi lên hả anh?

Hữu cười.

- Họ lặn bằng bình dưỡng khí nên ở dưới nước lâu lắm. Họ là thợ lặn chuyên nghiệp...

- Họ làm gì ở dưới nước?

- Mò san hô, tìm ốc biển, vỏ con đồi mồi, bắt cá biển, tôm tích đem về ăn hoặc nuôi làm kỷ niệm... Em thích cá không?

Liếc Hữu Thụy An cười lả lơi.

- Thích... Nhưng Thụy An thích cái này hơn...

Nói xong nàng hôn lên môi Hữu. Không tự chủ Hữu hôn trả lại bằng nụ hôn dài. Hai người nằm trên nền cát ướt và trao cho nhau nụ hôn đắm say. Ghì chặt Hữu trong tay Thụy An thì thầm.

- Anh ơi...

Hữu nói nhỏ vào tai Thụy An.

- Anh yêu Thụy An...

- Thụy An cũng yêu anh...

Nâng cằm Thụy An Hữu nhìn vào đôi mắt long lanh và cái miệng xinh xinh.

- Thụy An có hối hận khi yêu anh không?

- Không... Tuy mình mới quen, em không biết nhiều về anh nhưng em không hối hận khi yêu anh. Ngay cả em biết mai một đây anh sẽ trở về Mỹ em cũng vui lòng. Còn yêu thương được là một điểm phúc. Từ khi chồng em chết em tưởng là mình sẽ không còn yêu ai nữa cho tới khi em nhìn thấy anh đứng trên tàu. Trông dáng anh đứng trầm tư em tội nghiệp anh. Anh có một cái gì lạ lùng quyến rũ, lôi cuốn em lại gần anh. Và càng gần anh em càng thêm có nhiều cảm tình với anh hơn...

Thụy An nói với giọng buồn buồn. Giọng nói của nàng như có pha nước mắt. Hữu cảm thấy chua xót và ngậm ngùi đồng thời cũng tội nghiệp cho Thụy An. Nếu biết được là anh lợi dụng nàng để thực hiện kế hoạch đánh chiếm Dương Đông thì nàng sẽ nghĩ sao? Nếu nàng biết được là anh sẽ chết trong vài ngày tới đây thì nàng nghĩ sao? Chắc nàng sẽ oán trách và giận hờn. Tuy nhiên anh không thể làm khác hơn. Anh không thể vì chút tình cảm riêng tư mà quên đi trách nhiệm của một người lính đã, đang và sẽ chiến đấu cho tự do của dân tộc. Dứt khoát tư tưởng Hữu cười nói với Thụy An.

- Mình đi dạo một vòng... Cảnh ở đây cũng đẹp lắm... Chút nữa hai đứa mình đi lặn bắt tôm tích và ốc nháy về nướng ăn... Tôm tích mà nướng rồi chấm với muối tiêu chanh hay muối ớt thật cay ngon lắm...

Thụy An chép miệng.

- Nghe anh nói em phát thèm muốn ăn liền...

Đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo trên con đường mòn xuyên qua hòn đảo nhỏ. Năng dọi trên đầu họ. Sóng vỗ ì ầm hoài hũy.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 23

Nghe tiếng gõ cửa hai ngăn một dài rồi một ngăn Hữu lên tiếng.

- Cứ vào...

Anh mỉm cười khi thấy Hùng xuất hiện.

- Ba tháng không gặp tôi thấy anh mập và đen... Chắc anh đang nắng dữ...

Hữu cười.

- Còn anh thấy Hùng ốm hơn trước...

Hùng cười buồn.

- Tôi bị tình yêu hành hạ anh ơi...

- Tốt... Bị tình yêu hành là hạnh phúc rồi...

Nghe có tiếng gõ cửa Hữu bước ra. Định và Sang bước vào. Hữu khóa cửa lại cẩn thận. Bốn người lính ngồi vây quanh chiếc bàn ăn. Sang trải tấm bản đồ đảo Phú Quốc lên trên bàn. Mọi người chăm chú nhìn vào những vòng tròn màu đỏ. Định nói chậm và khàn.

- Đây là phi trường... Đây là văn phòng của Ủy Ban Nhân Dân quận Phú Quốc. Đây là văn phòng công an. Còn đây là Cassia Cottage nơi anh Hữu đang ở. Từ đây tới phi trường khoảng một cây số. Tất cả anh em của mình đã mượn phòng ở những khách sạn dọc theo bãi biển và không xa phi trường lắm. Mình sẽ chia làm 6 toán. Toán 1 do Hữu chỉ huy gồm có Hiền, Tạo và Xinh đánh căn cứ hải quân An Thới nhằm mục đích quấy phá và cầm chân đám bộ đội ở An Thới. Hùng chỉ huy toán 2 dẫn Bình và Vũ đánh chiếm văn phòng Ủy Ban Nhân Dân quận. Phần Sang dẫn toán 3 gồm có Khang và Bảo tấn công vào phi trường. Tôi lãnh toán 4 với Thăng và Bình đánh đồn công an. Còn toán 5 dưới sự chỉ huy của Khanh gồm có Hạnh, Gia, Giang và Bạch đóng tại Suối Đá. Toán 6 do Long điều động gồm có Linh, Chung, Hòa, Chiến và Đặng đóng ở Bà Keo. Hai toán này có nhiệm vụ phục kích đám bộ đội từ An Thới lên. Để giữ kín kế hoạch tôi sẽ họp riêng với Long và Khanh cũng như bàn về địa điểm phục kích của hai toán này... Về chuyện truyền tin thời mình sẽ dùng máy walkie talkie để liên lạc. Mỗi toán sẽ có một cái. Tần số liên lạc sẽ được tôi gửi tới các trưởng toán sau cuộc họp này...

Ngừng lại giây lát như để cho ba người bạn có thời giờ suy nghĩ Định cười hỏi.

- Ba anh em có muốn thêm bớt gì không?

Hữu, Hùng và Sang lắc đầu. Định hỏi Hữu.

- Còn vụ súng ống tiến tới đâu rồi anh?

Hữu trả lời nhanh.

- Xinh với Tào đã vớt xong hết rồi. Mình có hai chục khẩu M16, hai khẩu M79, bốn khẩu M60, một thùng M26 và chừng chục trái mìn claymore. Còn đạn thời đủ dùng. Cái khó khăn là mình phải tìm cách chuyển số vũ khí đó lên bờ và cất dấu ở đâu cho tiện...

Bốn người lính im lìm suy nghĩ. Cuối cùng Định cười nhìn Hữu.

- Tôi nghe nói anh có cô bồ trẻ và đẹp lắm phải không?

Hùng với Sang cười lớn còn Hữu cũng cười nhẹ.

- Mới đầu tôi tính chỉ quen chơi vậy thôi nhưng sau khi khám phá ra thằng Chín Nhỏ rất sợ Thụy An nên tôi cặp bồ để dễ làm việc...

- Cô ta có xe hơi chở anh đi hóng gió thời tội gì anh không đi. Tôi có một cách...

Định thì thầm cùng ba người bạn. Nghe xong Hữu do dự giây lát rồi thờ dãi.

- Tôi đã nghĩ tới điều này...Mình phải đặt nhiệm vụ lên trên hết mọi chuyện. Để tôi chỉ huy vụ chuyển súng...

Tuy đã hơn hai giờ trưa thứ bảy mà Chín Nhỏ vẫn chưa rời nhiệm sở. Hắn ngồi trong văn phòng trên chiếc ghế da quen thuộc. Trước mặt hắn là tập hồ sơ lý lịch. Đốt điếu thuốc ngoại, hít hơi dài, nhả khói ra từ từ bằng mũi hắn chậm chạp lật cái bì màu vàng. Những tờ giấy trắng chi chít chữ đánh máy khiến cho hắn nhức đầu mỗi khi nhìn vào. Nơi chính giữa tờ giấy có hàng chữ nguệch ngoạc " Giấy Lý Lịch Riêng ". Góc bên phải có kèm theo hình của một người đàn ông khuôn mặt xương xương có một nốt ruồi đen nơi khóe miệng. Nhìn thật lâu vào tấm ảnh 4X6 xong Chín Nhỏ lẩm bẩm.

- Đỗ Khắc Hữu...

Tên xếp xòong công an của quận Phú Quốc nhếch môi cười nhạt.

- Hắn làm gì ở đây? Tên sĩ quan ngục này muốn mua đất cất nhà hay làm cái gì khác hơn... Mình phải tìm hiểu hắn định làm gì... Kẹt một nỗi là...

Chín Nhỏ lẩm bẩm rồi lắc lắc đầu. Hắn do dự không biết làm gì. Muốn mời Hữu lên văn phòng *uống nước chơi* nhưng hắn ngần ngại. Hôm qua hắn đã được một nhân viên của Hữu đấm mồm một ngàn đô rồi. Nếu có mời Hữu lên văn phòng cũng chỉ là để kéo nài thêm chút ít nữa mà thôi. Điều khiến hắn ngần ngại nhất là sợ chọc giận Thụy An. Hắn đã được đàn em báo cho biết về sự giao du thân mật giữa Hữu và Thụy An. Họ đi tắm biển, đi lặn, đi ăn và ngay cả Hữu ngủ đêm tại nhà của Thụy An hắn đều biết rành mạch. Chính vì sự giao du thân mật này khiến cho hắn ngần ngại khi muốn làm phiền " *gã sĩ quan Ngục* " đang trở thành người bạn tình của Thụy An. Hơn ai hết hắn biết cái thế lực khủng khiếp của bà ta. Chỉ cần một cú điện thoại của Thụy An thôi là ngày hôm sau hắn sẽ bị kè lên máy bay đi Rạch Giá trình diện Anh Mười và có thể sẽ bị tù biệt tích hoặc cho đi mò tôm dưới dòng sông Cái Lớn. Hắn biết thân phận tên công an vườn của mình. Hắn

còn ngồi vào chức vị hái ra tiền ở Dương Đông này đều do sự che chở của Anh Mười và Anh Mười của hần còn ngồi yên ở cái chức xếp sòng công an tỉnh đều do sự nâng đỡ của Sài Gòn và nhất là Hà Nội. Anh Mười còn sợ Thụy An hưởng hồ gì hần. Suy nghĩ cặn kẽ Chín Nhỏ kéo ngăn tủ cuối cùng thấy hồ sơ của Hữu vào rồi khóa lại xong bước cửa. Đi trên đường Trần Hưng Đạo để trở về nhà hần thấy Hữu và một người đàn ông lạ đang ngồi uống cà phê nơi hàng hiên. Để tỏ vẻ thân thiện hần giơ tay vẫy vẫy. Hần hơi ngạc nhiên khi thấy Hữu băng qua đường đón mình.

- Chào ông...

Hữu lên tiếng trước. Chín Nhỏ cười cười.

- Chào ông Hữu...

Hữu chỉ qua bên kia đường trong lúc nói với Chín Nhỏ.

- Tôi đang ngồi lai rai bên kia đường. Nếu không có chi phiền tôi mời ông uống vài chai bia cho vui...

Gì chứ ăn nhậu thời Chín Nhỏ không bao giờ từ chối. Nhất là ngồi cùng bàn với Hữu. Hần cũng muốn nhân cơ hội này để tìm hiểu thêm về tên Việt Kiều hồi hương đang lọt vào mắt của Thụy An.

- Cám ơn ông... Ông có lòng tốt thời tôi đâu dám từ chối...

Hai người bước qua đường. Hùng đứng lên bắt tay Chín Nhỏ.

- Xin giới thiệu với ông đây là Hùng, người hùn với tôi để mua đất...

Tên xếp sòng công an quận bắt tay Hùng khá thân thiện. Hữu gọi một chai 33 cho khách. Hộp một ngum bia Chín Nhỏ cười hỏi Hữu.

- Nghe nói ông định mua đất...

Hữu gật đầu cười.

- Ông nói đúng... Máy ngày nay tôi cũng đi thăm một vài nơi để tìm chỗ...

- Ông muốn mua đất để làm gì?

Hữu dộng dộng đầu điều thuốc lá vào cái hộp quẹt mấy lần rồi quẹt diêm đốt thuốc xong mới từ từ trả lời câu hỏi của Chín Nhỏ.

- Công ty của chúng tôi định xây cất một trung tâm du lịch có tầm vóc quốc tế với đầy đủ chất lượng. Số vốn mà công ty của chúng tôi định bỏ ra có thể lên tới vài chục triệu đô...

Chín Nhỏ mỉm cười. Hả liên tưởng tới số tiền vài chục triệu đô của Hữu. Chỉ cần một phần trăm thôi hả cũng có được vài chục ngàn đô...

Nói tới đó Hữu liếc nhanh đồng hồ đeo tay rồi cười nói với Chín Nhỏ.

- Ông cứ việc ăn nhậu với Hùng và bàn luận về chuyện làm ăn. Tôi phải đi thăm Thụy An đang bị bệnh nằm ở nhà...

- Ông Hữu cứ đi đi... Xin cho tôi gửi lời hỏi thăm bà Thụy An mau mạnh...

Gật đầu Hữu cười với Hùng xong bước ra chiếc xe Camry của Thụy An. Hai ngày nay nàng bị bệnh. Bệnh của nàng cũng không có gì nặng. Có lẽ vì tắm biển và lặn lội quá lâu nên nàng bị sổ mũi và nhức đầu. Hữu đã tới nhà thăm và ở chơi cho tới mười giờ đêm mới từ giã. Thấy vậy nàng đưa chìa khóa xe để Hữu lái về khách sạn. Nàng còn nói thêm là anh không cần đem xe trả lại cho tới khi nào nàng cần anh đón đi chơi.

Chiếc Camry của Thụy An phóng vùn vụt trên đường nhựa đi Hàm Ninh. Lát sau nó rẽ vào một con đường đất nhỏ gồ ghề khiến cho Hữu phải chạy chậm lại. Cuối cùng chiếc xe hơi đậu dưới gốc cây chỉ cách bãi biển chừng ba chục mét. Ngay lúc đó chiếc ghe đánh cá cũng ủi vào bãi cát vắng và khuất sau những tảng đá lớn de ra sát mặt nước. Sáu cái túi vải to lớn và nặng nề được chuyển từ ghe đánh cá lên xe hơi. Mười lăm phút sau chiếc ghe đánh cá lùi ra khơi. Hữu ngồi vào tay lái. Chiếc Camry của Thụy An nuốt đường trở lại Dương Đông. Cuối cùng nó đậu vào bãi đậu xe của Cassia Cottage. Định, Sang, Thăng đã chờ sẵn. Sáu cái túi vải được đưa lên phòng. Suốt đêm đó Hữu, Hùng, Định, Thăng và Sang thức trắng dờ con mắt để lau chùi đạn dược và tháo ráp các khẩu súng. Trời tờ mờ sáng trong lúc mọi người còn đang ngủ chiếc Camry của Thụy An làm một cuộc đi dạo mát vòng khắp các khách sạn ở Dương Đông và An Thới như Blue Lagoon, La Veranda, Mango Bay, Beach Club, khách sạn Ông Lang, Bo Resort và Tropicana...

Thụy An thức dậy sau một giấc ngủ dài. Nàng mỉm cười sung sướng khi thấy Hữu đang ngồi trên chiếc ghế da trong phòng ngủ của mình.

- Anh tới lâu chưa?

- Chừng nửa tiếng... Thụy An thấy trong người thế nào?

- Đói bụng... Em muốn ăn mì...

- Để anh mua đem về cho Thụy An ăn...

Gượng ngồi dậy Thụy An cười.

- Thôi cực anh... Để em sửa soạn rồi mình đi xuống An Thới...

Hữu nhìn mê man khi thấy Thụy An bước ra sân.

- Anh nhìn gì vậy?

Hữu cười nhẹ.

- Nhìn Thụy An... Em đẹp quá khiến anh sợ mất em...

Bước tới một bước, đưa hai cánh tay gầy ôm lấy cổ người tình Thụy An nói với giọng tuy hơi yếu nhưng âu yếm và dịu dàng.

- Em yêu anh... Mai một em qua Mỹ sống với anh, anh chịu không?

Hữu cười đùa.

- Chịu... Nhà anh rộng lắm...

- Rồi vợ anh để đâu?

- Mỗi người ở một phòng...

Sau câu nói đùa Hữu cười đùa người tình ra xe. Rất lịch sự anh mở cửa rồi đợi cho nàng ngồi vào ghế xong mới đóng cửa lại. Anh lái xe chậm chậm như muốn làm thời gian đi chậm lại hoặc kéo dài thêm thời gian riêng tư của hai người.

- Chừng nào anh rời Phú Quốc?

Liếc nhanh người tình Hữu trầm ngâm giây lát mới trả lời. Giọng của anh ngập ngừng.

- Hôm nay hai mươi chín rồi... Chắc khoảng ba bốn ngày nữa anh sẽ về Sài Gòn...

Thụy An nhìn ra khung cửa kính như cố giấu không cho Hữu thấy mình ứa nước mắt và cũng không cho người tình nghe được tiếng thở dài của mình.

Nàng không có điều gì để phiến trách Hữu bởi vì nàng cũng biết trước khi yêu Hữu là họ gặp nhau, yêu nhau nhưng sẽ không gần nhau mãi mãi. Cả hai đều có một khoảng trời riêng để thở, một cuộc đời riêng để tiếp tục sống. Cũng như bản thân nàng, tình yêu của nàng mỏng manh, nhỏ nhoi và yếu đuối lắm. Nó không có đủ sức mạnh để giữ nàng và Hữu lại gần nhau.

- Ăn sáng xong em muốn đi tắm nữa...

- Thụy An còn bệnh mà...

Thụy An quay nhìn Hữu.

- Em muốn những ngày còn lại bên anh sẽ là những ngày đáng ghi nhớ nhất trong đời em. Mai đây khi mình xa nhau...

Hữu thở dài thầm lặng. Anh cảm thấy buồn phiền và hối hận vì đã gạt gẫm và lợi dụng lòng tin của Thụy An. Anh đã lợi dụng tình yêu của nàng. Dù có lý do chính đáng anh cũng cảm thấy áy náy trong lòng. Nhất là thấy Thụy An vẫn vô tư không biết gì hết Hữu càng thêm hổ thẹn nhưng anh vẫn phải nín lặng không dám thổ lộ. Sinh mạng của hai mươi mấy chiến hữu đang nằm trong tay anh do đó anh phải gạt tình cảm qua một bên để hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy Hữu im lặng Thụy An cất giọng nũng nịu.

- Ăn sáng xong rồi mình mua thức ăn đem theo. Mình ở luôn bên hòn Thơm tới tối mới về... Em thêm tôm tích nướng chấm với muối tiêu chanh... Anh chiều em một chút nhé...

Hữu cười gật đầu. Anh nhớ hôm qua ngồi uống bia với Hùng. Hai anh em tâm sự. Hùng kể cho anh nghe về chuyện tình của Hùng với Hằng. Hữu cũng kể cho Hùng nghe về tình cảm của mình với Thụy An. Nghe xong Hùng cười nói " *Mình không còn sống bao lâu nữa nên anh cứ việc yêu đi. Yêu hết mình đi. Yêu chết bỏ. Anh hãy xem như đây là một thời để yêu và một thời để chết* ".

- Anh yêu Thụy An... Anh sẽ làm những gì em muốn... Mình không có nhiều thời giờ nữa...

Chồm người hôn lên má người yêu Thụy An nói.

- Anh dễ thương lắm... Tiếc rằng mình gặp nhau hơi muộn... Nhưng còn hơn không gặp nhau phải không anh...

- Em nói đúng... Bởi vậy hôm nay và ngày mai anh sẽ bắt cóc em ra ngoài hoang đảo...

Thụy An cười thánh thót.

- Thưa ông tướng cướp... Ông không cần bắt cóc tôi cũng tình nguyện theo ông đi khắp chân trời góc biển...

Cười hà hà Hữu đậu xe trước cửa quán An Thái. Rất lịch sự và nịnh đầm Hữu mở cửa dìu Thụy An ra. Khi vào bàn anh kéo ghế cho nàng ngồi. Gọi hai ly cà phê sữa anh nói với Thụy An.

- Anh với em ăn cháo cá nghe. Em vừa bớt bệnh ăn cháo cá tốt hơn là ăn mì. Nhiều dầu mỡ không tốt.

Thụy An cười nói với giọng thật ngoan và thật dễ thương.

- Thưa vâng... Anh muốn em ăn cháo em cũng ăn...

Hữu gọi hai tô cháo cá. Ăn hết tô cháo cá Thụy An cười trong lúc đưa khăn lau mồ hôi trán.

- Ngon quá... Em hết bệnh rồi...

Hữu mua mấy ổ bánh mì thịt, bánh cuốn chả lụa và mấy chai nước ngọt. Ghé qua nhà cho Thụy An thay quần áo tắm xong Hữu lái xe đi Hàm Ninh. Nửa tiếng sau chiếc ghe đánh cá tách bến Hàm Ninh đi hòn Thơm.

- Em muốn lặn không?

Thụy An lắc đầu trả lời người yêu.

- Không... Em chỉ muốn nằm bên anh phơi nắng...

Lựa chỗ khuất vắng Hữu buông neo. Anh trở mắt nhìn Thụy An từ từ cởi quần áo. Bộ áo tắm hai mảnh màu đen để lộ những đường cong nét lượn của thân thể trắng ngần càng làm tăng thêm nét kêu gọi và quyến rũ.

- Em đẹp tuyệt Thụy An...

- Em mua bộ áo tắm này nhưng chưa bao giờ mặc. Hôm nay em mặc lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Em chỉ mặc cho một mình anh ngắm...

Hữu vòng tay ôm người yêu vào lòng. Hôn lên đôi môi của Thụy An anh thì thầm.

- Anh yêu em...

- Em yêu anh... Anh ơi...

Thụy An vòng tay kéo cổ Hữu xuống. Nụ hôn bắn bật thiếp mê. Thụy An là người ra trong vòng tay nâng niu đầy ấp ân tình để cảm nhận một điều là tình yêu thật dễ thương như khuôn mặt và nụ cười của ông *Việt Kiều hồi hương* mà nàng có cảm tình ngay lần đầu tiên nhìn thấy.

Chu Sa Lan

Những người đi xây mộng

Chương 24

Hằng trở mình nằm nghiêng. Đưa tay ra xa mà không đụng vật gì nàng thở dài. Hùng mới về Việt Nam hơn tuần lễ mà nàng tưởng như dài cả năm. Căn phòng ngủ rộng càng rộng thêm, đã vắng càng thêm vắng lặng. Nghe theo lời khuyên của Hùng cũng như lời năn nỉ của ba má nàng đã trở về nhà. Ông bà hứa là sau khi Hùng trở lại sẽ làm lễ hỏi rồi khi nào nàng ra trường sẽ làm đám cưới.

Ngoại trừ ngày hai buổi đi làm nàng không biết làm gì hơn cho qua thời giờ. Shopping mãi cũng chán thêm tốn tiền. Vả lại vắng người yêu nàng không muốn làm đẹp. Nhìn đồng hồ trên tường thấy chỉ 11 giờ nàng gượng ngồi dậy ra bếp rót ly nước cam xong đi ra phòng khách. Mọi thứ đều quen thuộc nhưng buồn tẻ. Cây dương cầm nằm im trong góc. Uống một ngụm nước cam rồi trở vào phòng ngủ đi lanh quanh xong nàng mở cái laptop của mình. Ngoài chiếc xe đây là vật đắt tiền mà Hùng đã mua cho nàng. Hôm qua nhìn thấy nó Bảo trầm trồ khen. Khi biết chú Hùng mua cho em của mình Bảo cười nói đùa là chú Hùng phải cưng em lắm nên mới mua cho em cái MacBook Pro hơn hai ngàn đô la. Nhìn lịch nàng thấy cần phải lên mạng để biết mình có bao nhiêu tiền trong " *checking account* ". Hằng trợn mắt khi nhìn thấy con số 180,534.37 hiện ra. Nghĩ có lẽ mình đánh lầm số nên nàng đánh lại lần nữa và lần này con số 180,534.37 vẫn hiện ra. Hằng không tin là mình có nhiều tiền như vậy. Hai tuần lễ trước đây nàng biết mình chỉ có khoảng năm trăm đồng. Làm gì trong thời gian ngắn ngủi nàng lại có một số tiền lớn như vậy. Đây là một lầm lộn của nhà băng. Nghĩ như vậy nhưng Hằng vẫn thắc mắc. Muốn giải tỏa mối nghi ngờ nàng gọi điện thoại cho ngân hàng và câu trả lời vẫn tương tự. Một người nào đó đã bỏ một số tiền lớn vào chương mục của nàng mà không cho nàng biết. Nghĩ có

thể Hùng là người đã làm chuyện này nàng gọi điện thoại cho Hùng nhưng không có trả lời. Hằng lục cuốn sổ tay của mình dò tìm số điện thoại của Hiền rồi gọi qua Atlanta.

- A lô...

- Dạ chị Ngọc... Em là Hằng đây... Chị mạnh khỏe không?

Ngọc cười vui vẻ.

- Hằng đó hả. Chị cũng khỏe cảm ơn em...

- Còn anh Hiền khỏe không chị?

- Anh Hiền hả... Anh về Việt Nam hơn một tuần rồi... Chắc phải cuối tháng năm mới qua...

Hằng cau mày. Ngọc cười hỏi.

- Còn anh Hùng khỏe không hả Hằng?

- Dạ khỏe...

Nói chuyện với Ngọc chừng mười lăm phút Hằng mới ngưng. Xuyên qua những lời mà Ngọc nói Hằng biết Hùng và Hiền đã về Việt Nam cùng một ngày. Họ có đi chung một chuyến bay hay không nàng không biết nhưng vô

tình hay đã hẹn hò với nhau trước hai người lại đi cùng một ngày. Để tìm hiểu thêm Hằng gọi điện thoại cho Tạo và được cháu nội của ông ta cho nàng hay là Tạo đã về Việt Nam hơn ba tuần lễ rồi và không biết bao giờ mới trở lại. Càng thêm nghi ngờ và thắc mắc Hằng gọi lên nhà của Xinh ở San Francisco và được biết số điện thoại đã bị cắt. Suốt ngày thứ bảy và chúa nhật Hằng không ngớt lo âu và hồi hộp. Nàng có linh cảm là Hùng và mấy người bạn của anh đã trở về Việt Nam để làm một điều gì rất quan trọng và bí mật. Mẹ già bị bệnh sắp chết chỉ là lý do mà Hùng đã viện ra để che đậy và không muốn cho nàng biết.

Chiều thứ hai Hằng xin phép về sớm. Thay vì về thẳng nhà nàng lại tới ngân hàng của mình.

- Thưa cô... Tôi có thể giúp gì cho cô?

Cô thu ngân đón Hằng bằng nụ cười.

- Tôi nhờ cô kiểm kê tiền trong trương mục của tôi...

Hằng đọc số trương mục của mình. Cũng như Hằng cô thu ngân trợn mắt xong buột miệng.

- Wow... Thưa cô...

Cô ta thấp giọng xuống như không muốn người khác nghe được câu nói của mình.

- Thưa cô... Số tiền trong chương mục của cô là một trăm tám chục ngàn năm trăm ba mươi bốn đô la và ba mươi bảy xu...

Hằng cười với cô thu ngân.

- Tôi nghĩ đây là một sự lầm lộn. Tôi biết tôi không có nhiều tiền như vậy...

Hiểu ý của Hằng cô thu ngân làm lại lần nữa và kết quả cũng giống như lần trước.

- Cô vui lòng chờ để tôi gọi bà giám đốc ngân hàng...

Chừng năm phút sau cô thu ngân trở lại với một người đàn bà trọng tuổi. Nghe nhân viên trình bày sự việc xong bà giám đốc cười nói với Hằng.

- Để tôi liên lạc với ngân hàng trung ương và tôi sẽ cho cô biết...

Mười phút sau bà ta trở ra cười nói với Hằng.

- Thưa cô đây không phải là một sự lầm lộn của chúng tôi. Số tiền trong trương mục của cô đúng như vậy. Một người nào đó đã bỏ tiền vào trương mục của cô...

- Thưa bà tôi có thể biết tên người đó không?

- Thưa cô tôi nhận được một chi phiếu đề tên ông Nguyễn Vũ Huy Hùng...

Hằng mỉm cười.

- Đó là vị hôn phu của tôi

Bà giám đốc cũng cười nói.

- Đây là số tiền hoàn toàn hợp pháp vì ông Hùng cũng có trương mục tại đây... Cô cứ việc tiêu xài mà không phải lo lắng gì cả...

Cô thu ngân nói đùa với Hằng.

- Tôi ước ao có một vị hôn phu như cô...

Ra khỏi cửa Hằng thở hơi dài nhẹ nhõm khi biết Hùng đã bỏ tiền vào trương mục của mình. Dĩ nhiên nàng biết là Hùng yêu thương và lo lắng nên mới dám bỏ một số tiền lớn vào trương mục của mình. Nhưng sau đó nàng lại đặt câu hỏi. Tại sao Hùng làm như vậy? Nếu đi về thăm mẹ già ở Việt Nam một, hai hoặc ba tháng rồi trở lại ông chú của nàng đâu cần phải làm chuyện đó. Phải có lý do đặc biệt? Phải có lý do quan trọng? Hằng lẩm bẫm. Tự dưng nàng thấy thương mà cũng ghét Hùng. Ông chú già thương yêu của nàng đã chơi trò Z28 khiến cho nàng nhức đầu. Mai một gặp lại mình phải cắn ống thật đau cho biết chừng. Nàng mỉm cười khi nghĩ tới chuyện đó. Hùng đi vắng rồi nàng mới nhận ra sự có mặt của Hùng cần thiết tới mức độ nào. Hùng đã trở thành một phần đời của nàng. Tiếng cười. Giọng nói. Ánh mắt. Bàn tay. Nụ hôn. Lời thì thầm... Ngừng xe nơi ngã tư chờ đèn xanh Hằng hồi tưởng lại đêm cuối cùng của hai đứa ở bên nhau nơi phòng trọ. Hùng cuồng nhiệt. Hùng mê man. Hùng yêu như một kẻ biết

mình sắp chết. Hùng cho nàng những say đắm, ngất ngây và rung cảm tuyệt vời nhất của ái ân. Hùng gọi tên nàng nhiều lần. Hùng hôn nàng ngàn lần với những nụ hôn dài bản bật thiệp mê.

Hằng lái xe về nhà như một kẻ mất đi nửa tâm hồn. Đậu xe trong nhà xe nàng lặng lẽ đi vào phòng. Nhìn bức ảnh của người yêu treo trên tường nàng ứa nước mắt.

- Chú ơi...

Hằng lẩm bẩm tiếng gọi thân quen. Buông mình xuống nệm và úp mặt vào gối nàng cảm thấy như hơi thở nồng ấm yêu thương của người yêu đang phà lên tóc của mình. Giọng ngâm thơ trầm buồn trong bài thơ Mai Anh Đi mà Hùng mới làm và đọc cho nàng nghe trong đêm cuối cùng.

- *Mai anh đi,*

Anh sẽ mang theo anh chút hương nồng,

Nụ hôn đầu

Mối tình em đã gửi cho anh

Anh sẽ mang theo anh

Nụ cười,

Lời yêu thương em đã nói với anh.

Mai anh đi

Một mình em ở lại...

Thành phố buồn như muốn níu bước chân anh

Dòng sông sâu thúc hối anh trở lại

Mai anh đi

Anh còn lại gì

Chút tình yêu anh giữ...

Tình yêu anh sẽ giữ cho em...

Mai anh đi

Xin em giữ

Chút hương tình yêu anh để lại

Chút ân tình anh giữ mãi trong tim...

Hằng mở bóp lấy ra cái I Phone. Trước khi về Việt Nam Hùng đã mua cho hai đứa hai cái I Phone để tiện liên lạc với nhau đồng thời cũng là quà sinh nhật của nàng. Cầm cái điện thoại cầm tay mới Hằng mỉm cười như thấy được khuôn mặt của người yêu hiện ra trên màn ảnh. Nàng bấm số điện thoại của Hùng.

- A lô...

Giọng nói của Hùng nhỏ mà lại như xa, thật xa.

- Chú ơi...

Hằng nghe bên kia đầu dây thật xa tiếng Hùng cười.

- Hằng ơi...

- Dạ...

- Chú nhớ Hằng muốn xỉu...

Hằng cười hắc hắc vì sung sướng.

- Hằng cũng vậy... Nhớ chú bệnh rồi nè... Chú đang ở đâu vậy?

- Phú Quốc...

- Phú Quốc là ở đâu?

- Một hòn đảo nằm trong vịnh Thái Lan...

- Chú đang làm gì?

- Đi dạo trên bãi biển. Hằng có nghe tiếng sóng vỗ không?

Áp tai sát vào điện thoại Hằng mơ hồ nghe có tiếng rì rầm.

- Chú vui không?

- Buồn... Nhớ Hằng nhiều lắm...

- Hằng cũng vậy... Nhớ chú muốn điên luôn... Khóc hoài... Chờng nào chú về?

Hằng nghe người yêu im lặng thật lâu rồi sau cùng tiếng thở dài buồn bã vang lên.

- Chưa biết... Chắc cũng một hai tuần nữa... Hằng đang làm gì vậy?

- Đang tương tư chú...

Hằng nghe có tiếng Hùng thở dài nhưng không nói gì hết.

- Hằng đi ngân hàng mới về...

- Vậy hả...

- Chú làm Hằng sợ muốn đứng tim... Tự nhiên thấy trong trương mục của mình có quá nhiều tiền...

Hằng nghe có tiếng Hùng cười vui vẻ và thích thú bên kia đầu dây.

- Chú về lẹ lẹ đi không thôi Hằng xài hết tiền của chú à...

- Tiền đó chú cho Hằng mà...

- Thôi Hằng chờ chú về để làm lễ cưới chú...

Có tiếng tích tích vang lên rồi điện thoại bị cắt ngang một cách đột ngột. Biết đó là " *drop call* " Hăng gọi lại nhưng vì lý do nào đó Hùng không trả lời. Ngồi trên giường tay cầm cái I Phone Hăng nhìn vợ vẫn. Đột nhiên mắt nàng dừng lại nơi chiếc va li lớn mà Hùng đã nhờ giữ dùm trước khi đi. Đặt chiếc va li lên giường Hăng suy nghĩ giây lát rồi từ từ mở ra. Không có gì nhiều ngoài cái laptop cũ, một cuốn note book trong đó ghi rất nhiều bài thơ. Nhiều giấy tờ lặt vặt đựng trong một phong bì nhỏ. Thấy một phong bì màu vàng khá lớn nàng mở ra. Một cuốn chi phiếu dày mà Hùng chỉ xài có mấy cái. Mười cái US Saving Bond mà mỗi cái trị giá năm ngàn đồng. Năm cái Cash Deposit mà mỗi cái năm ngàn đồng. Hăng càng thêm kinh ngạc và thắc mắc khi mở một phong bì nhỏ. Đó là một chúc thư của Hùng được thảo bởi văn phòng luật sư và được chứng nhận bởi tòa án. Theo như chúc thư thời Hăng có quyền được thừa hưởng tất cả gia tài của Hùng để lại, bao gồm cả hiện vật và hiện kim. Hăng còn tìm thấy một vật khiến cho nàng điên đầu. Theo như giấy tờ của hãng hiểm bảo nhân thọ thời nếu như Hùng bị chết hoặc mất tích thời nàng là người chính thức thừa hưởng một số tiền hai trăm ngàn. Ngoài ra nàng còn tìm thấy cái giấy chủ quyền của chiếc xe Honda Accord mà Hùng đã viết và ký tên sang nhượng chủ quyền cho nàng. Tất cả những điều này cộng thêm sự trở về Việt Nam đồng lượt của Hiền, Tạo, Xinh khiến cho Hăng nghĩ là Hùng và các bạn đang dự tính làm một chuyện gì bí mật, quan trọng và nguy hiểm. Phải nguy hiểm tới tánh mạng cho nên Hùng mới viết chúc thư cũng như chuyển hết tiền bạc vào trương mục của mình. Như để thỏa mãn tính tò mò Hăng vào trương mục của Hùng và khám phá ra là anh chỉ có ba trăm đồng trong trương mục. Như vậy là Hùng đã chuyển hết tiền của anh sang cho Hăng. Đây là một tính toán cẩn thận chứ không phải là vô tình. Hay là Hùng biết mình sẽ chết nên mới làm như vậy? Hăng cảm thấy đau lòng khi nghĩ tới điều đó. Nàng không bao giờ gặp lại ông chú già của mình nữa. Nàng sẽ không còn được nghe Hùng nói cười. Nàng sẽ không còn được gối đầu lên tay người yêu để vẽ vời tương lai, hạnh phúc. Ôi còn đâu mắt trong mắt, môi kề môi. Thôi hết rồi nụ hôn nồng nàn tình tự thương yêu. Thôi hết rồi những chiều tay trong tay đi dạo bên bờ Canadian River. Còn đâu đêm khuya em hát cho

anh nghe bài tình ca thiết tha. Còn đâu ái ân say đắm ngàn đời không quên
lãng. Hững hờ nằm vật xuống chiếc giường còn đầy hơi hám của người tình đã
bỏ đi xa không biết bao giờ mới trở lại.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 25

Gần tuần lễ nay dân chúng trên đảo Phú Quốc đang sửa soạn đón mừng 33 năm ngày đất nước được thống nhất. Càng gần tới ngày 30 tháng 4 thời cờ xí, biểu ngữ được treo khắp nơi. Du khách cũng tập nập tới thăm viếng biển hòn đảo nổi tiếng này đã đông đảo càng thêm đông nghẹt người. Các khách sạn đều không còn một chỗ trống.

Hai chiếc xe gắn máy chạy chậm chậm trên con lộ từ Dương Đông về An Thới và Hàm Ninh. Qua khỏi Suối Đá chừng hơn cây số hai chiếc xe dừng lại nơi cây cầu xi măng bắc qua con rạch nhỏ. Định, Khanh và Long xuống xe. Đứng nơi đầu cầu Khanh cười nói với Định.

- Con rạch này chảy từ trên núi xuống tới Dương Tơ. Tôi nghĩ nếu mình giật sập hai cây cầu Suối Đá và Dương Tơ là mình sẽ chặn được đám bộ đội từ An Thới lên...

Định nhìn Long như hỏi ý kiến. Long gật đầu.

- Hôm qua tôi với Tạo đã lộn dưới chân cầu xem thời Tạo nói chỉ cần hai bánh C4 là xong. Chỉ có điều là mình không có chất nổ mà chỉ có vài trái claymore...

- Tôi sợ claymore không đủ sức giật sập cây cầu bằng xi măng này...

Khanh xen vào.

- Tôi cũng nghĩ như anh... Cho nên tôi đề nghị mình sẽ đặt một nút chặn bên này cầu và một nút chặn ở Suối Đá để cản đường tụi nó...

Long cũng đồng ý với Khanh. Định cười đùa.

- Hai chú là lính chiến nặng ký nhất cho nên tôi giao khoán cho hai chú việc phục kích tụi nó... Ráng chặn tụi nó lâu lâu xong rồi rút về phi trường...

- Anh đừng lo... Đây là trận đánh cuối cùng của mình nên tụi này nhất định xả lán...

Long nói trong lúc ngồi lên yên chiếc xe gắn máy. Khanh thả Định xuống trước quán cà phê ở Dương Tư. Thấy chiếc Toyota Camry đậu nơi bãi đậu xe anh biết Hữu và Thụy An đang có mặt trong quán. Mỉm cười Định lăm bằm.

- Ông này có số đào hoa thiệt... Già như vậy mà ông cũng còn được đàn bà trẻ đẹp mê...

Khẽ liếc nhanh về chiếc bàn Hữu đang ngồi với Thụy An Định tiến tới chiếc bàn trống đặt nơi góc quán đối diện với Thụy An. Gọi một ly cà phê sữa đá Định lơ đãng nhìn ra đường.

Thụy An thì thầm với Định.

- Anh có quen với ông Việt Kiều đó không?

Hữu cười nhẹ hớp ngụm cà phê.

- Không... Chỉ gặp ông đi cùng chuyến bay từ Seoul về Sài Gòn...

- Sao anh không làm quen với ông?

Hữu lắc đầu. Nhìn Thụy An anh nói đùa.

- Anh chỉ muốn làm quen với Thụy An thôi...

- Anh nịnh giỏi lắm...

- Nịnh hay nịnh?

Hữu cười hỏi lại. Mặt đỏ lên Thụy An cười nhìn người tình.

- Nịnh giỏi mà anh nịnh còn tài hơn nữa...

Gọi tính tiền xong Hữu và Thụy An đứng lên. Đi từ từ ra cửa Hữu thì thầm.

- Bây giờ mình đi về phòng để anh xin phép được nịnh em...

Không biết Thụy An nói gì mà Hữu cười ha hả. Định lắc đầu nhìn theo bóng chiếc Camry từ từ mất nơi khúc quanh. Trả tiền xong anh leo lên chiếc xe gắn máy chạy về hướng Dương Đông.

Hùng nằm im trên cát. Hai tay vòng ra sau gáy làm gối anh nhìn trời xanh ngắt một màu xanh. Xa thật xa về bên trái mới có tầng mây trắng lạng lờ trôi. Gió nhè nhẹ chỉ đủ làm lung lay ngọn cây dừa. Tiếng sóng vỗ rì rào mừng tượng như tiếng của Hằng thì thầm bên tai.

- Chú ơi... Về bên đó chú nhớ gọi điện thoại cho Hằng nha... Chú mà không gọi là Hằng nghỉ chơi với chú... Không thèm hôn chú đâu...

- Ừ... Chú sẽ gọi... Chú đi... Chú nhớ Hằng lắm... Chú hứa sẽ về lẹ lẹ...

Hùng ứa nước mắt. Đêm cuối cùng trước khi lên phi cơ anh cũng không dám nói với Hằng là chuyến đi của mình là một chuyến đi không có ngày trở lại. Anh đã tình nguyện theo các chiến hữu trở về để chết trên quê hương của mình. Bây giờ anh đang ở trên mảnh đất quê hương và mười mấy tiếng đồng hồ nữa anh sẽ cùng với các đồng đội nổ súng đánh chiếm căn cứ của địch. Hành động này như là lời tuyên bố cho mọi người biết rằng những người lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa dù thua trận nhưng chưa chịu đầu hàng. Họ vẫn chiến đấu cho tới khi nào giành lại được tự do cho đất nước.

Đưa cái I Phone lên ngắm ghĩa giây lát Hùng bấm số điện thoại gọi người yêu.

- Hello...

- Hằng ơi...

- Chú ơi... Hằng nhớ chú...

Hùng nghe bên kia đầu dây có tiếng khóc.

- Hằng nín đi... Mai một chú về...

- Chú có dám hứa không... Chú hứa là chú sẽ trở về phải không?

Tiếng thở dài thềm lặng phát ra.

- Chú hứa với Hằng là chú sẽ trở về... Hằng đang làm gì vậy?

- Dạ đang dọn đàn... Mai một chú về Hằng hát cho chú nghe...

- Hát bây giờ được không?

- Dạ được...

Hùng nghe tiếng đàn thánh thót cùng với giọng hát ngọt ngào và mềm ấm vang vọng bên tai của mình. Anh có cảm tưởng tiếng hát chở chất hơi thở thơm tho, môi hôn ngọt ngào, ánh mắt mời gọi và tình yêu nồng nàn của người tình.

- Chờ người đến cơn mưa chùng như không dứt

mùa mưa vẫn còn ...

tình đã đến cho ta từng cơn gió lạnh

vì tình còn say đắm

vì người còn đi mãi

lòng còn buồn xa vắng

những khi chiều xuống

Chiều lộng gió,

con tim còn đang nhung nhớ

người đi chốn nào?

Cuộc tình chết ...

trong tim còn nghe ngỡ ngàng

vì đời còn xa vắng

vì lòng còn yêu mãi

chiều còn buồn cho đến những khi anh về

Khi xa anh lòng em buồn như cơn mưa mùa thu

Ôi mong nụ hôn ... xa tầm tay

nơi phương xa người ơi

có nghe tim em buồn rơi

trong mưa rơi chiều nay,

nhớ bóng hình ai

Khi xa anh lòng em buồn như cơn mưa mùa thu

Ôi mong nụ hôn ... xa tầm tay

nơi phương xa người ơi

có nghe tim em buồn rơi

trong mưa rơi chiều nay,

có bóng hình ai

Chờ người đến ....

mưa bay buồn trên con phố ngày xưa vẫn hẹn

người tình hồi! sao quên tình đã ước thề

tình ngập đầy bóng tối mà lòng còn yêu mãi

chiều còn buồn vương vẫn những khi anh về...

Tiếng hát nhỏ dần, nhỏ dần và tiếng khóc của Hằng nghe rõ hơn. Hùng nghe từng giọt nước mắt của người yêu rơi trên phím đàn, rơi xuống tâm hồn của mình.

- Chú ơi...

Hùng ước gì mình có thể thấy lại người yêu lần cuối. Hết rồi những ngày bên nhau. Anh chỉ còn mười hai tiếng đồng hồ để sống, để tưởng nhớ tới người yêu đang ở xa mình nửa vòng trái đất.

- Chú muốn nghe Hằng hát nữa không?

Hùng cất giọng nghèn nghẹn.

- Nữa... Hằng hát bài *Mãi Mãi Bên Em* của Từ Công Phụng... Chú thích bản nhạc đó...

Hùng cảm thấy hồn mình rã mục theo tiếng đàn và tiếng hát có pha nước mắt của Hằng ở bên kia đầu dây. Hai kẻ yêu nhau, cách xa nhau mấy chục ngàn cây số, yêu nhau bằng chuỗi âm thanh trùng trùng chất ngất đốn đau truyền đi trong khoảng không gian vô cùng.

- *Nếu có điều gì vĩnh cửu được thì em ơi đó là tình yêu chúng ta*

Bờ môi ngoan, hương tóc rũ vai mềm

Từng ngày dài hồn anh mãi tương tư

Gọi tên em lòng náo nức đêm mơ

Anh mơ sẽ đến bên em cho đến tận cuộc đời

Nếu có điều gì vĩnh cửu được thì em ơi đó là tình yêu chúng ta

Rồi mai đây anh sẽ đón em về

Mở cửa hồn ... em vào đó rong chơi

Em có thấy tình anh ngát hương hoa

Ngây ngất mãi một đời vì em thôi

Đôi khi có những mùa giông bão qua đây

Em thấy đời là những hư hao

Này em, đừng dấu muện phiền trong mắt sâu

Đừng giấu bàn tay trong tóc mây

Hãy tựa đầu lên vai anh

Em sẽ thấy mùa xuân về rất nhẹ từ trái tim anh nồng nàn yêu em

Nếu có điều gì vĩnh cửu được thì em ơi đó là tình yêu chúng ta

Bờ vai ngoan, hương tóc xõa buông mềm

Tình rạt rào như dòng suối vây quanh

Dù mai đây hương mùa cũ phai pha

Anh vẫn sẽ yêu em như ngày trẻ dại

Nếu có điều gì vĩnh cửu được thì em ơi đó là tình yêu chúng ta

Dù mai đây trăng có úa bên thềm

Và ngày buồn thu tàn kéo qua đây

Rồi mùa đông vội vã đến bên ta

Anh giữ mãi lời nguyện cùng bên em...

Tiếng đàn hát nhỏ dần dần. Hai đầu dây cùng im lặng. Hùng mừng tượng tiếng sóng vỗ như tiếng khóc âm thầm của Hằng rồi có tiếng tích tích và điện thoại bị cắt một cách đột ngột.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 2

Hữu, Hiền, Tạo và Xinh ngồi im lìm trên sàn gỗ của chiếc ghe đánh cá. Xung quanh họ vắng lặng trừ tiếng sóng vỗ tí tách vào mạn ghe. Bóng tối mông lung. Hữu nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. Hai giờ sáng.

- Hai em cẩn thận. Lên tàu xong gọi cho anh biết...

Hơi gật đầu Tạo nói với Xinh.

- Đi...

Hai người nhái lao mình xuống nước. Mặt biển đen hơi dao động một chút rồi khép lại. Nửa tiếng đồng hồ sau Tạo và Xinh từ từ nổi lên ngay dưới chân một cây cột của cầu tàu. Nhìn chiếc tàu hải quân cặp cầu cách mình mười thước Tạo thì thầm vào tai Xinh.

- Tôi lên bên phải còn anh lên bên trái...

Gật đầu Xinh biến mất trong bóng tối. Tháo bình dưỡng khí, chân vịt và mặt nạ xong Tạo chậm chạp tiến về chỗ chiếc tàu đang cặp cầu. Tiếng sóng vỗ tí tách. Đêm yên tĩnh. Đu vào trái độn làm bằng vỏ xe hơi Tạo trườn mình lên sàn tàu. Tay lăm lăm khẩu súng bắn cá anh lạng mình về phía phòng lái. Đèn sáng mờ mờ. Bong tàu và phòng lái vắng tanh. Tạo khom người chui vào phòng ngủ. Ba người lính đang nằm ngủ say trên giường. Một nằm giường trên và hai nằm giường dưới. Tay dao lì nhất của toán

Tháo Gỡ Chất Nổ thuộc Liên Đoàn Người Nhái của Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa cắm lưỡi dao găm vào ngực kẻ nằm ngủ lút tận cán. Có tiếng kim loại cứa vào da thịt. Tên lính thủy ưỡn người lên, giãy giụa mấy cái rồi nằm im. Cùng lúc đó Tào xoay người về bên trái và lưỡi dao găm dính máu cắm ngay vào tim tên lính thủy thứ nhì. Tiếng hự nhỏ vang lên. Tên lính thủy thứ ba ngủ trên giường trên ngòai dậy. Mắt trợn trắng vì kinh hãi há há miệng ra định la. Ngón tay trỏ của Tào bóp mạnh cò của cây súng bắn cá. Bụt... Mũi tên sắt xuyên qua cổ họng của tên lính thủy. Hấn thở khò khè mấy cái rồi ngã vật xuống giường. Rút lưỡi dao găm ra khỏi ngực xác chết Tào quẹt lưỡi dao găm đầy máu vào cái mền đoạn bước nhanh lên cầu thang. Đột nhiên anh nghe tiếng giày vang lên rồi một bóng người hiện ra mờ mờ. Nhìn thấy đôi giày anh biết đó là kẻ địch bởi vì Xinh không có mang giày. Không kịp suy nghĩ Tào vung tay. Lưỡi dao găm ghim đúng ngay ngực bên trái của tên thủy thủ vừa xuất hiện. Một xác chết đổ xuống sàn tàu. Bước ba bước thật dài Tào ra tới bên hông. Một bóng người đi chân trần từ trong bóng tối bước ra.

- Xinh hả?

- Chính tôi... Anh thanh toán mấy đứa?

- BỐN. Còn Xinh?

- Hai... Như vậy là tụi nó ngủm hết rồi...

Gật đầu Tào rút trong áo ra cái walkie talkie.

- Hòa Lộc đây Tam Quan... Nghe rõ trả lời...

- Hòa Lộc nghe Tam Quan...

- Hòa Lộc chuẩn bị... Tam Quan sẽ tới đón Hòa Lộc đi uống cà phê...

Tiếng máy tàu nổ nho nhỏ. Tạo cầm lái và Xinh mở dây. Chiếc PCF từ từ rời cầu. Hai mươi phút sau nó cập sát vào chiếc ghe đánh cá. Hữu và Hiền bước qua cùng với hai túi vải nặng trĩu. Bước vào phòng lái Hữu cười nói với Hiền.

- PCF... Hiền chắc còn nhớ?

Hiền gật đầu cười trong bóng tối mờ mờ. Hữu nói nhanh.

- Anh cầm lái... Hiền coi ụ súng trước, Tạo lãnh ụ 20 ly trên mui còn Xinh ụ 12 ly 7 phía sau lái. Mình phải bắn cháy mấy chiếc đang đậu nơi cầu...

Mở walkie talkie Hữu thì thầm.

- Định Quán đây Hòa Lộc...

- Định Quán nghe Hòa Lộc...

- Tôi xin báo cho Định Quán biết là tụi này đang lái tàu đi dạo trong vịnh An Thới...

- Tốt... Khi nào anh đốt pháo ăn mừng là tôi sẽ đốt pháo phụ với anh...

- Hòa Lộc sẽ đốt pháo mừng đúng 05 giờ...

Chấm dứt cuộc chuyện trò với Hữu Định cười nói với Thăng và Bình.

- Hai em ngủ một chút đi... Năm giờ sáng mình sẽ đốt pháo ăn mừng...

4 giờ 55 sáng. Định đứng im nhìn ra cửa sổ. Bãi biển sáng mờ và vắng người. Thăng và Bình cũng sẵn sàng. Năm phút nữa thôi. Anh và các chiến hữu sẽ đánh chiếm phi trường, Ủy Ban Nhân Dân và trạm công an quận. Kiểm soát lại khẩu M16 lần cuối cùng xong anh bỏ vào cái túi vải. Nhắc nó lên anh bước ra khỏi phòng. Thăng và Bình lặng lẽ theo sau. Hành lang vắng tanh. Đèn sáng mờ mờ. Bãi đậu xe cũng không có bóng người. Hai chiếc xe gắn máy chạy chậm chậm trên đường Trần Hưng Đạo. Quay đầu lại Định thấy bóng đèn pha của xe gắn máy nhấp nháy sáng đằng sau. Anh mở walkie talkie.

- 2 đây 4...

- 2 nghe 4...

- Anh đang ở đâu?

- Sau đuôi anh... Thăng 3 đi sau tôi vài phút...

- Tốt... Sẽ gặp lại anh...

- 5 đây 4...

Giọng nói trầm và chậm rãi của Khanh vang nho nhỏ.

- 5 tôi nghe. Mấy đứa con của tôi đã vào chỗ ngủ rồi...

- Tốt... Sẽ gặp lại anh...

Hơi mỉm cười Định nói tiếp.

- 6 đây 4...

- Báo cáo cho 4 là em út của 6 đã tới chỗ hẹn...

Định mỉm cười khi nghe Long báo cáo. Áp sát ống nghe vào tai anh gọi Hữu.

- 1 đây 4...

Tiếng của Hữu vang vang.

- 1 tôi nghe 4...

- Anh đốt pháo mừng đi...

- Tôi nghe anh rõ...

Võ vai Thăng Định nói nhỏ.

- Đi... Mình tới hỏi thăm sức khỏe thằng Chín Nhỏ...

Cười lớn Thăng vận mạnh tay ga. Chiếc xe gắn máy vọt đi. Bình theo sát nút. Qua ánh đèn pha sáng rực Định thấy trạm công an quận chỉ cách mình chừng năm chục mét.

Tuy mới có năm giờ mà trời tang tảng sáng. Bỏ cái walkie talkie xuống Hữu nói lớn.

- Ba em vào vị trí...

Tạo, Xinh và Hiền tức tốc ngồi vào ổ súng. Hiền cảm thấy hồi hộp, lo âu và kích thích khi bàn tay chạm vào chất sắt lạnh tanh của khẩu đại liên 12 ly 7. Tiếng máy tàu rú lên. Chiếc PCF rẽ nước chạy chậm chậm về hướng cầu tàu. Còn cách chiếc tàu đầu tiên chừng ba mươi mét nó vọt chệnh chếch về bên phải. Khi nó chạy song song với một chiếc PCF còn đang cột dây dính vào cầu tàu Hiền ném một trái M26 vào phòng lái. Ngay lúc đó Tạo ngồi nới ụ súng 20 ly cũng quăng một trái lựu đạn vào hầm máy ở sau lái. Ầm... Ầm... Hai tiếng nổ điếc tai cùng với khói và lửa bốc lên. Nghiến răng Hữu ấn mạnh cần ga. Tiếng máy rú lên. Chiếc khinh tốc đỉnh vọt tới trước với tốc độ tối đa. Khẩu 20 trên nóc và hai khẩu 12 ly 7 cùng lúc nhả đạn vào

những chiếc tàu đang đậu dài theo cầu tàu. Lửa nháng lên từng chập. Chạy gần tới bờ Hữu quay mạnh tay lái về bên phải. Chiếc khinh tốc đĩnh đảo một vòng. Hai khẩu đại liên phòng không 12 ly 7 và khẩu đại bác 20 ly cùng nhả đạn vào mấy chiếc tàu địch. Tiếng súng nổ át cả tiếng người la hét và tiếng còi nhiệm sở tác chiến hụ lên từng hồi. Bị tấn công bất thành lính trong lúc còn đang ngủ say thủy thủ trên tàu địch hoảng hốt tìm chỗ núp mà không bắn trả được viên đạn nào. Lửa bắt đầu bốc cháy trên mấy chiếc tàu đậu nơi cầu tàu.

- Bắn... Bắn vào bờ...

Hữu hét lớn trong lúc quay tay lái. Chiếc khinh tốc đĩnh đảo một vòng lớn. Hiền miết cò khẩu đại liên phòng không. Đạn lửa kéo thành dây dài. Khói súng bốc mùi hăng hăng. Tiếng đại bác 20 ly nổ ròn tan cùng với từng cụm ánh sáng nhấp nháy trong bờ. Bóng người chạy lúp xúp sau các dãy nhà. Lính trong bờ bắt đầu bắn trả. Đạn ghim vào thành tàu gây thành âm thanh chát chúa. Đạn rít trong không khí. Nhắm ngay chỗ ánh sáng lóe lên Hiền miết cò. Đột nhiên anh nghe chân mình đau nhói rồi cảm giác tê buốt lan dần. Giơ tay sờ đùi Hiền cảm thấy bàn tay mình ướt ươn ướt. Nghiến răng anh miết cò cho tới khi hết đạn. Buông súng anh bò lặn về phòng lái. Hữu quay tay lái một vòng 90 độ xong đẩy mạnh cần ga. Máy tàu nhả khói đen mù mịt và chiếc PCF lướt trên mặt nước chạy ra xa khỏi tầm súng của địch.

Tạo leo ra khỏi ụ súng 20 ly. Nhìn thấy Hiền đang nằm dài trên sàn tàu anh cúi nhìn xuống. Máu chảy ra ướt cả cái quần jean màu xanh.

- Anh Hữu... Hiền bị rồi...

- Nặng không?

- Không biết... Máu ra khá nhiều...

Xinh mang ra một bịch băng cứu thương đưa cho Tạo.

- Anh băng bó cho Hiền đi để tôi bấm vài tấm hình làm kỷ niệm...

Đưa máy chụp hình lên bấm hàng loạt xong Xinh còn dùng video camera quay cảnh mấy chiếc tàu địch đang bốc cháy.

- Mình về Dương Đông...

Hữu nói vọng ra từ phòng lái. Nhắc cái walkie talkie anh nói với giọng không được bình thường.

- 4 đây 1... Nghe rõ trả lời...

- 4 nghe 1...

- Tình trạng của anh ra sao?

- Tụi này đã làm chủ ba nơi rồi... Còn anh?

- Hiền bị thương cần được săn sóc...

- Tôi sẽ đón anh ở cầu tàu... Nghe rõ trả lời...

- Hòa Lộc tôi nghe anh 5/5...

Dứt câu chuyện với Hữu xong Định gọi Hùng báo cho biết là Hiền bị thương. Nghe bạn thân bị thương Hùng vội vả xách súng tới gặp Định và hai người lấy hai chiếc xe gắn máy chạy ra cầu tàu. Hơn nửa giờ sau họ thấy bóng chiếc tàu chạy tới. Vừa cập cầu Hữu với Xinh dìu Hiền lên cầu.

- Màng ngồi xe được không?

Hiền gật đầu.

- Được...

Hữu ra lệnh cho Hùng chở Hiền đi trước, Định chở Tạo theo sau hộ tống còn mình và Xinh chạy bộ.

- Để tôi nổ chiếc tàu này xong rồi mình đi...

Nói dứt Xinh ném trái M26 vào phòng lái rồi cả hai nằm rạp xuống cầu tàu. Một tiếng nổ long trời nổi lên. Khói và lửa bốc lên.

- Đi...

Hữu la lớn xách súng cùng Xinh chạy ào trên đường phố. Tiếng súng M16 lẫn AK47 nổ rộ ở hướng phi trường.

- 3 đây 1... Nghe rõ trả lời...

Giọng nói từ tốn và chậm rãi của Sang vang lên.

- 3 tôi nghe 1...

- Tôi nghe súng nổ ở chỗ anh...

Tiếng Sang cười ha hả trong máy walkie talkie.

- Tôi đụng với mấy thằng lính định tới chiếm lại sân bay...

- Tụi nó đông không?

- Năm thằng... Mình bắn gục ba còn hai chuồn rồi...

Dừng lại để thờ Hữu hỏi Xinh.

- Sao không thấy thằng công an nào vậy Xinh?

Xinh cười ha hả.

- Mấy thằng bò vàng chuyên môn ăn hiếp dân chứ đánh đấm gì anh. Nghe súng nổ là tụi nó trốn lẹ...

Hữu cười gật đầu.

- Anh muốn thấy mặt thằng Chín Nhỏ...

- Anh đừng lo... Thế nào nó cũng lộ mặt ra...

Nói xong Xinh chợt đưa tay chỉ trong lúc miệng la lớn.

- Cờ vàng... Cờ của mình anh... Cờ vàng ba sọc đỏ của mình kìa anh...

Nhìn theo tay Xinh Hữu thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới về hướng phi trường trên bầu trời vừa rạng sáng. Phố xá vắng tanh trừ năm ba người dạn dĩ mở cửa bước ra sân nhìn. Thấy hai người lạ mặt đồ dân sự nhưng mang súng họ giơ tay vẫy vẫy. Một người hỏi lớn.

- Đánh nhau hả? Mấy ông là lính gì vậy?

Xinh hét lớn.

- Lính Cộng Hòa...

Hữu và Xinh băng qua một ngã tư. Cả hai thấy Định đang đứng trước một ngôi nhà treo tấm bảng lớn đề năm chữ Ủy Ban Nhân Dân Quận. Ngay

trước cửa có treo lá cờ vàng ba sọc đỏ lớn và mới tinh. Đón Hữu với Xinh bằng nụ cười tươi tắn Hùng nói nhanh.

- Tụi này đã băng bó cho Hiền rồi. Máu đã ngừng chảy nhưng...

Hùng dừng lại giây lát rồi cười nói với Hữu và Xinh.

- Anh và Xinh thấy cờ của mình chưa?

Hữu và Xinh đồng gật đầu. Hùng cười tiếp.

- Sang đã kéo cờ của mình lên cột cờ ở phi trường đấy...

Hữu gật đầu. Hùng cười tiếp.

- Mình bắt được ba thằng công an... Tiếc là không có thằng Chín Nhỏ...

Trầm ngâm Hữu quay qua hỏi Hùng.

- Mình có tin của Khanh và Long?

Hùng lắc đầu.

- Tôi có gọi hồi 6 giờ sáng mà cả hai nói chưa thấy động tịnh gì hết... Anh và Xinh ăn gì chưa. Mình có mì gói và bánh mì thịt...

Hữu với Xinh theo Hùng đi vào văn phòng của Ủy Ban Nhân Dân Quận.

Chín Nhỏ cắn nhẫn khi bị tên công an đàn em lay gọi.

- Anh Chín... Dậy... Anh Chín...

- Gì vậy mậy?

- mấy thằng Việt Kiều... Mấy thằng phản động...

Chín Nhỏ mở mắt dù đầu óc của hắn còn sật sừ vì cơn say rượu khuya hôm qua.

- Cái gì... Mà nói cái gì phản động...?

- Mấy thằng Việt Kiều phản động... Tụi nó có súng... Tụi nó mấy chục thằng súng lớn súng nhỏ... Nó đánh Ủy Ban Nhân Dân Quận, phi trường và trụ sở của mình...

Chín Nhỏ cảm thấy như bị ai đánh vào đầu một cú đau điếng. Chưa kịp ngồi dậy tên đàn em còn bồi thêm một cú nữa.

- Anh biết không... Cái thằng Việt Kiều cao nhòng nhậ với anh chiều hôm qua là thằng phản động. Tui thấy nó chỉ huy mấy thằng nữa đánh vào trụ sở của Ủy Ban Nhân Dân. Thằng Tủng với thằng Hiếu đã bị tụi nó bắn chết...

Chín Nhỏ cảm thấy như bị ai bóp cổ mình thật chặt làm cho hăn không thở được. Uể oải bước xuống đất hăn mặc vội quần áo rồi xỏ đôi giép da đoạn ra lệnh cho tên đàn em.

- Lấy cho tao ly nước lạnh coi...

Ưc một hơi cạn ly nước, lặn vào lưng khẩu súng lục hăn cùng thằng đàn em bương bả ra cửa.

- Tụi nó đang ở đâu?

Thấy thằng em còn ú ớ chưa kịp trả lời câu hỏi của mình Chín Nhỏ gằn giọng.

- Tao hỏi mày mấy thằng Việt Kiều... Mấy thằng lính Ngụy bây giờ đang ở đâu?

- Tụi nó đóng ở phi trường, Ủy Ban Nhân Dân và trụ sở của mình. Tui nghe đồn là hồi sáng này tụi nó đánh An Thới. Súng nổ dữ lắm...

Ngồi yên chiếc xe gắn máy của tên đàn em Chín Nhỏ trầm ngâm không nói. Hăn đang rầu trong bụng. Chuyện mấy thằng Việt Kiều phản động này coi vậy mà rầy rà và lộn xộn lắm. Muốn không bị anh Mười xài xể, muốn ngồi yên ở chức vụ cũ hăn phải làm đủ mọi cách dẹp yên mấy thằng phản động. Nhưng làm sao mà dẹp được khi kẻ địch có đầy đủ súng ống trong tay. Tuy có mười mấy nhân viên nhưng đàn em của hăn toàn là một lũ ăn

hại. Tụi nó ăn hiếp dân và ăn hối lộ thời giờ chứ đụng phải lính ngự là đưa nào đưa nấy lo trốn lẹ.

- Mà ngừng đây đi...

Chín Nhỏ ra lệnh cho đàn em ngừng xe cách văn phòng của Ủy Ban Nhân Dân Quận chừng ba bốn chục mét. Đứng nép sau gốc cây hắt im lặng quan sát. Con đường trước mặt vắng ngắt không có ai đi lại. Chỉ có dân ở dọc theo đường mới thập thò ra vào. Đôi mắt cú vọ của gã xếp công an quận nhìn chăm chặp vào lá cờ vàng ba sọc đỏ treo trước cửa tòa nhà Ủy Ban Nhân Dân Quận. Xế chút nữa về bên phải là trụ sở công an cũng có treo lá cờ vàng ba sọc đỏ và bóng người thấp thoáng.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 27

Thụy An mở mắt vì ánh nắng mặt trời dội vào giường ngay chỗ nàng nằm ngủ. Đưa đồng hồ đeo tay lên xem nàng biết hơn 9 giờ sáng. Chiều hôm qua Hữu và nàng đi ăn cơm chiều rồi sau đó đi bộ trên bãi biển cho tới khi mặt trời lặn mới trở về nhà. Tắm rửa xong Hữu than mệt đòi đi ngủ sớm. Không biết vì lý do gì mà Hữu đã có những cử chỉ âu yếm, chiều chuộng và say đắm trong lúc hai người ái ân với nhau. Hữu đã cho nàng những cảm giác tuyệt vời của tình yêu, những mê man vô tận của ái ân triền miên không ngừng nghỉ. Quá nửa đêm Hữu mới ra về và nàng thiếp ngủ vào hạnh phúc hiếm hoi muộn màng.

Đưa tay sờ soạng lên làn vải satin mịn màng còn thoang thoảng mùi hương của ái ân, mùi hương đặc biệt của người tình nàng mỉm cười vì có cảm giác mình đang mê mê khuôn mặt, bộ ngực và cánh tay của Hữu. Nàng hình dung ra ánh mắt long lanh đầy đam mê, cái miệng tham lam của Hữu đang mê mê mắt môi của mình.

- Anh ơi...

Thụy An thì thầm như người tình đang nằm bên cạnh hoặc đang ở trong phòng ngủ của mình.

- Hữu ơi em yêu anh...

Thụy An nói nhỏ. Dù chỉ gặp nhau trong thời gian ngắn nhưng nàng biết mình yêu Hữu. Ông Việt Kiều hồi hương già hơn nàng hai mươi ba tuổi là một người đàn ông lạ lùng và đặc biệt mà nàng tìm kiếm hơn mười năm qua. Hữu là một *người-rất-người*. Hữu sống thật với bản ngã của chính mình, không có chút kịch tính, không đeo cái mặt nạ. Hữu khác với những người đàn ông cùng giai cấp với nàng. Họ là những kẻ có tiền, địa vị, danh vọng và quyền lực. Tuy nhiên họ lại thiếu, thiếu rất nhiều cái nhân tính, cái chất người. Không những ăn gian nói dối, lừa bịp, gạt gẫm, tráo trở, có nói không, không nói có; họ còn thiếu mất một thứ mà nàng tìm kiếm. Tình cảm. Dường như càng nhiều tiền bạc họ càng tham lam và ích kỷ hơn. Dường như càng cao danh vọng họ càng đâm ra ti tiện, nhỏ nhen và bẩn thỉu hơn. Dường như càng nhiều uy quyền họ lại có ít đi tình thương. Họ không biết thương yêu người cùng màu da và huyết thống với mình. Họ không yêu thương những người chung quanh. Họ cười vui sướng khi thấy người khác đau khổ. Càng sống, càng chung đụng với những người cùng chung giai cấp Thụy An càng cảm thấy gờm nhóm và đâm ra có mặc cảm phạm tội. Nàng đã sống trên mồ hôi và nước mắt của người khác. Nàng ung dung hưởng thụ trên máu, trên nỗi khổ đau của đồng bào chung quanh. Cái mặc cảm phạm tội đó ám ảnh và cắn rứt nàng khiến cho nàng oại oản và âm thầm khổ sở. Cho tới khi nàng gặp Hữu. Ngay khi thấy Hữu đứng trên lan can trước mũi tàu nàng biết mình đã gặp người đàn ông mà mình cần thiết và đã khổ công tìm kiếm trong thời gian dài. Ông Việt Kiều hồi hương đó xa lạ mà gần gũi, thờ ơ mà thân mật, rụt rè mà thẳng thắn. Điều mà nàng thích nhất ở Hữu là sự thành thật. Đó là điều mà nàng không thể tìm thấy ở bất cứ nơi người đàn ông cùng giai cấp với mình. Hữu cho nàng tiếng cười hồn nhiên không có chút nào kịch tính. Nàng cười hả hê, cười vui sướng chứ không phải là cái nhếch môi kiêu kiêu và giả tạo. Hữu làm cho nàng trở

thành một người thực sự là người. Hữu đã lột trần cái vỏ bên ngoài của nàng để cho nàng trở lại một người được yêu và biết yêu thương. Bàn tay, ánh mắt, nụ cười, môi hôn và sự mê man đắm đuối của ông Việt Kiều đã mở toang cánh cửa tâm hồn cho nàng thấy, nàng biết tình cảm, hay hơn nữa tình yêu là trên hết mọi sự. Cũng vì vậy mà nàng ham sống và muốn được cặp kè với Hữu bất cứ nơi nào như là để khoe, để phô với người ta nỗi hạnh phúc, sự sung sướng mà nàng may mắn có được.

- Thưa bà...

Người bố già lên tiếng. Thụy An hơi cựa mình.

- Có chuyện gì không bố?

Vén mừng người bố già cười nói với bà chủ của mình.

- Đã hơn 9 giờ rồi...

Nhìn người bố già trung thành nàng cười đùa.

- Đâu có việc gì làm mà bố gọi tôi...

- Thưa bà... Không biết có chuyện gì mà gần sáng tôi nghe súng nổ nhiều quá...

- Chắc lính họ tập bắn chứ gì...

Vén mừng lên cao người bỏ già cười nhẹ.

- Thưa bà... Súng nổ ở An Thới và ở phi trường nữa. Tôi có hỏi hàng xóm thời họ nói dường như có đánh nhau...

Vẫn còn đắp chăn Thụy An uể oải hỏi.

- Đánh nhau... Ai đánh với ai?

- Thưa bà... Họ nói mấy ông lính ngự... Mấy ông Việt Kiều phản động có súng... Họ đánh nhau với công an...

Thụy An ngồi bật dậy khi nghe người bỏ già của mình nói tới bốn chữ "*lính ngự*" và "*ViệtKiều*".

- Ai nói?

Thụy An chụp lấy tay bỏ già.

- Thưa hàng xóm họ kháo nhau như thế. Họ nói họ thấy mấy ông Việt Kiều xách súng bắn nhau với công an trong phố. Họ treo cờ của họ...

Thụy An hấp tấp lên tiếng trong lúc bước xuống đất.

- Bõ lấy quần áo cho tôi nhanh lên...

- Bà tính đi đâu?

Thụy An hơi cau mày xong cười cười.

- Xem người ta đánh nhau...

Ngập ngừng giây lát người bõ già mới rụt rè lên tiếng.

- Thưa bà... Tôi sợ... Ông Việt Kiều... Ông Hữu...

Nhìn người bõ già của mình giây lát Thụy An nói bằng giọng cứng rắn.

- Tôi biết... Bởi vậy tôi phải đi xem... Bõ lấy quần áo cho tôi mau lên...

Mặc vội quần áo, đánh răng và sửa soạn sơ sài Thụy An hối hả ra xe. Mười phút sau nàng dừng xe nơi ngã ba cách văn phòng Ủy Ban Nhân Dân quận chừng trăm mét. Năm ba người dân có quán hàng và rất nhiều du khách cũng đứng tụ năm tụ ba xì xầm và chỉ chỗ. Trông thấy Chín Nhỏ đang thập thò Thụy An bước tới đứng bên cạnh. Liếc nhanh Thụy An Chín Nhỏ lên tiếng.

- Chào bà...

- Có chuyện gì vậy chú Chín?

- Thưa bà... Mấy thằng lính ngụy... Mấy thằng Việt Kiều phản động...

Vừa nói Chín Nhỏ vừa liếc Thụy An như để dò xét xem cử chỉ và thái độ.

- Ai vậy?

Thụy An hỏi gọn. Chín Nhỏ ngập ngừng giây lát mới trả lời.

- Tôi không biết... Mấy thằng em của tôi nói có cái ông... ông Hữu quen với bà...

- Vậy hả?

Chín Nhỏ liếc nhanh Thụy An. Thấy sắc mặt tự nhiên và điềm tĩnh của Thụy An hẳn hơi ngạc nhiên. Hẳn tưởng là Thụy An sẽ bối rối, lo âu hay giận dữ. Tuy nhiên nàng lại tỏ ra bình tĩnh và nói gọn hai chữ " *vậy hả* " như đã biết trước điều đó.

- Sao chú lại đứng đây... Tôi tưởng chú phải dẫn lính của chú tới cùng tay mấy người Việt Kiều phản động rồi kia mà...

Chín Nhỏ cười gượng.

- Tụi nó có súng... Nó bắn chết hai thằng em của tui rồi...

Thụy An cười nhạt.

- Họ có súng kê họ chứ... Bộ chú không có súng à... Lính của chú đâu rồi...

Chín Nhỏ ấp úng.

- Mấy thằng Việt Kiều phản động nó có súng lớn, súng đại liên...

Thụy An mỉm cười. Chín Nhỏ ngơ ngác không hiểu sao nàng lại mỉm cười.

- Chú làm gì mà để cho họ có súng... Chắc chú lo nhậu nhẹt chứ gì. Tôi nghe nói chú ăn nhậu tối ngày với mấy ông Việt Kiều phản động phải không?

Chín Nhỏ làm thinh không cãi bởi vì hắn không thể chối được điều đó. Ở đây ai lại không thấy hắn và mấy tên công an đàn em ngồi chén chú chén anh với mấy ông Việt Kiều mỗi ngày. Hắn chưa kịp phân trần Thụy An lại bồi thêm một cú nữa khiến cho hắn cứng họng.

- Tôi còn nghe nói là chú nhận cả ngàn đô để vận động cho họ mua nhà, mua đất... Tôi mà gọi anh Mười một tiếng là...

Thụy An bỏ lửng câu nói ở đó. Chín Nhỏ hiểu đó là một lời hăm dọa và lời hăm dọa của Thụy An như là một lưỡi dao đang kề vào cổ mình. Tên trùm công an quận bèn xuống giọng năn nỉ.

- Bà... Tôi lạy bà... Tôi năn nỉ bà... Bà cho tôi chút thời giờ để tôi lo cái vụ này...

Thụy An gật đầu.

- Chú lo làm sao đâu chú nói cho tôi nghe coi...

Ngần ngừng giây lát Chín Nhỏ lên tiếng.

- Tôi sẽ nói chuyện. Tôi sẽ bảo họ buông súng đầu hàng...

Thụy An mỉm cười nhưng im lặng không nói. Bây giờ thời nàng mới dám quả quyết là Hữu có dính líu vào nhóm Việt Kiều phản động đã âm mưu chiếm đóng Dương Đông. Hồi tưởng lại hành động, cử chỉ cùng những lời nói của Hữu nàng suy ra sự trở về nước và thăm viếng Phú Quốc của Hữu và những người bạn là một tính toán và xếp đặt trước. Nhớ tới lúc hai người đi dạo trên bãi biển nàng có hỏi về mục đích hồi hương của Hữu và được Hữu trả lời là " tìm mua đất để chôn tôi ", Thụy An mới biết là ông Việt Kiều hồi hương dễ thương của nàng trở về để chết ngay chính trên quê hương của mình bằng cách cùng anh em chiếm đóng quận lỵ Dương Đông. Suy nghĩ và hồi tưởng lại nàng biết Hữu giao du với mình chỉ nhằm mục

đích che mắt mọi người nhất là công an. Hữu lợi dụng nàng như là tấm bình phong để che dấu các hoạt động thầm kín. Nghĩ tới đó Thụy An ứa nước mắt vì cảm thấy bị lừa gạt. Hữu không có yêu nàng mà chỉ lợi dụng nàng. Nàng đem tình yêu chân thật của mình để dâng tặng Hữu và đổi lại nàng đã bị người tình dối trá và phỉnh gạt. Vì yêu Hữu cho nên nàng cảm thấy đau khổ nhiều hơn. Tuy nhiên có một điều mà nàng không muốn nói ra là dù biết mình bị lừa gạt nàng vẫn yêu Hữu và có thể yêu nhiều hơn vì cảm nhận một điều là nàng sẽ mất Hữu, vĩnh viễn mất Hữu. Sớm hay muộn gì lính ở An Thới sẽ kéo tới. Lính ở Rạch Giá sẽ tới và Hữu cùng với các anh em sẽ bị tiêu diệt. Nghĩ tới đó Thụy An sợ hãi. Dù biết Hữu đã lợi dụng, lừa gạt mình nàng vẫn yêu Hữu và mãi mãi yêu thương cái ông Việt Kiều hồi hương. Nàng phải cứu sống Hữu. Nhưng bằng cách nào?

Chín Nhỏ quay qua tên công an đang đứng gần.

- Mà y kiếm cho tao cái ống loa...

Lát sau tên công an trở lại đưa cho Chín Nhỏ cái loa cầm tay.

- Mấy anh em Việt Kiều phản động nghe tui nói đây...

Nhếch môi cười Thụy An lên tiếng.

- Họ là kẻ phản động mà chú gọi là anh em đâu có được. Dân người ta nghe người ta tưởng chú cùng phe với họ...

Bị Thụy An chỉnh Chín Nhỏ cười gượng. Hướng ống loa về phía trụ sở quận nơi có treo lá cờ vàng ba sọc đỏ Chín Nhỏ nói lớn.

- Mấy thằng Việt Kiều phản động nghe tao nói đây... Tụi bây bị lính của tao bao vây rồi. Tụi bây buông súng đầu hàng đi...

Tạch... Tạch... Tạch... Tiếng súng nổ và tiếng đạn xé không khí rít thành âm thanh ghê rợn khiến cho dân chúng sợ hãi chạy ùa vào nhà. Một vài viên đạn cày xới mặt đường chỉ cách chỗ Chín Nhỏ đứng không xa khiến cho hấn xanh mặt nhảy vào gốc cây nấp. Riêng Thụy An sợ song vẫn đứng yên. Có lẽ nàng biết mấy ông Việt Kiều chỉ bắn dọa.

- Cờ đó của họ phải không chú Chín?

Thụy An hỏi trong lúc đưa tay chỉ lá cờ vàng ba sọc đỏ đang treo trước trụ sở của Ủy Ban Nhân Dân Quận.

- Cờ của tụi nguy... Của mấy thằng Việt Kiều phản động...

Thụy An cười tươi.

- Cờ đẹp quá hả chú...

Chín Nhỏ nhăn mặt khi nghe Thụy An khen lá cờ của mấy thằng phản động...

- Mấy thằng Việt Kiều phản động... Tao là Chín Nhỏ... Tao muốn nói chuyện với tụi bây...

Bên kia im lặng rồi sau đó có tiếng nói thật lớn vang lên từ trong trụ sở.

- Anh muốn nói chuyện gì?

Chín Nhỏ lớn giọng.

- Tao muốn nói chuyện với thằng Hữu...

Thụy An cau mặt vì cái giọng lỗ mãng của tên trùm công an quận. Hắn dám gọi *ông línhngụy dễ thương* của nàng là thằng này thằng nọ. Mắt long lanh vì giận nàng nạt nhỏ.

- Chú muốn nói chuyện với người ta mà chú ă nói du côn như vậy ai mà thèm nói chuyện với chú. Chú phải tỏ ra lễ độ và hòa nhã...

Bị Thụy An lên lớp Chín Nhỏ bực mình lắm nhưng không dám nói ra.

- Bà muốn tôi nói ra làm sao?

- Chú phải nói là tôi muốn nói chuyện với ông Hữu...

Bậm môi Chín Nhỏ lớn giọng.

- Ông Hữu... Chín Nhỏ tôi muốn nói chuyện với ông...

- Anh muốn bàn chuyện gì?

Phía bên kia có giọng nói trầm khàn vang rõ mà khi nghe Thụy An biết đó chính là giọng nói của ông Việt Kiều dễ thương của nàng. Hai ba phút sau cánh cửa văn phòng Ủy Ban Nhân Dân Quận mở hé hé và một người đàn ông xuất hiện. Vóc người hơi cao gầy một chút, tóc hoa râm, áo sơ mi dài tay màu xanh xắn lên tận cùi chỏ, chiếc quần kaki màu xanh nước biển, chân mang giày da nâu sậm, tay xách khẩu súng, Hữu đứng nơi cửa ngay dưới lá cờ vàng ba sọc đỏ. Thụy An nhìn đăm đăm người tình. Hai người cách xa nhau chừng năm mươi mét cho nên nàng thấy khá rõ ràng cái vóc dáng cô đơn ngạo nghễ của người tình.

Hữu im lặng quan sát khi thấy Chín Nhỏ bước ra đường và tiến lại gần chỗ mình đứng. Đôi bên cách nhau một khoảng cách vừa đủ để có thể nói chuyện với nhau.

- Ông và các anh em của ông bị lính của tôi bao vây rồi. Các ông nên bỏ súng xuống và đầu hàng đi...

Hữu cười nụ.

- Nhân viên của anh thời làm gì được chúng tôi. Phần bộ đội ở An Thới còn lâu lắm mới lên tới đây...

Chín Nhỏ làm tinh suy nghĩ. Hẳn biết mười mấy tên đàn em của mình không đủ sức diệt mấy thằng phản động. Địch có súng tiểu liên và đại liên, súng dài súng ngắn trong lúc hẵn và đàn em chỉ có súng bắn chim thời đánh

đấm gì được. Và lại mấy tên Việt Kiều phản động toàn là lính ngự ngày xưa vốn quen đánh giặc. Bộ đội chưa chắc đã dẹp được chứ đừng nói tới công an chuyên ăn hiếp dân.

- Anh muốn nói gì nữa không?

Chín Nhỏ dụ dụ chưa biết trả lời ra sao thời Thụy An bước ra. Hơi có chút ngạc nhiên khi thấy Thụy An nhưng Hữu cũng mỉm cười.

- Thụy An ra đây làm gì. Đây là nơi anh và ngự quyền cộng sản sắp sửa bắn nhau...

Quay qua Chín Nhỏ Thụy An nói bằng giọng cứng rắn như ra lệnh.

- Chú và mấy thằng đàn em ăn hại của chú cút đi... Để tôi nói chuyện với ông Hữu...

Không còn cách nào hơn Chín Nhỏ lùi về phía sau. Ngả ba trở nên vắng lặng dù có nhiều người vẫn còn đứng ngóng xem tình hình.

- Em muốn hỏi anh vài điều. Em chỉ mong anh thành thật trả lời em nhé...

Hữu gật đầu với thái độ không được tự nhiên lắm. Liếc nhanh một vòng Hữu thúc hồi.

- Thụy An hỏi gì hỏi lạ đi rồi tránh xa chỗ này... Anh không muốn em bị chết oan...

Mặc dù có sự thúc hối của Hữu nhưng Thụy An vẫn không tỏ ra vội vàng hay gấp rút. Nhìn Hữu đăm đăm nàng ứa nước mắt hỏi.

- Anh có yêu em không?

Hữu trả lời không do dự.

- Anh yêu em... Anh xác nhận điều đó...

Hơi mỉm cười xong Thụy An mỉm môi hỏi tiếp.

- Anh có lừa dối em không?

Ngần ngừng giây lát Hữu nghiêm giọng.

- Tự tâm anh không muốn dối gạt em nhưng nếu có thời anh thành thật xin lỗi em...

Hữu dừng lại khi Hùng bước ra thì thào vào tai anh những gì mà sau đó Thụy An thấy Hữu mỉm cười vui vẻ lên tiếng bằng giọng âu yếm.

- Chuyện dài lắm... Nếu Thụy An không ngại anh mời em vào trong trụ sở để anh kể cho em nghe hết mọi chuyện...

Suy nghĩ giây lát Thụy An bằng lòng. Ngạc nhiên về hành động của Thụy An nhưng Chín Nhỏ không cản trở mà chỉ cho nhân viên của mình bao vây chặt chẽ để chờ bộ đội dưới An Thới lên.

Đội cho Thụy An bước vào xong Hùng khép cửa lại. Kín đáo quan sát Thụy An thấy có năm người đàn ông mang súng đạn đang đứng ngồi rải rác trong ngôi nhà rộng dùng làm trụ sở của Ủy Ban Nhân Dân Quận. Hai người trẻ tuổi nhất trong bọn mang súng đạn đứng nép mình bên cửa sổ ngó ra đường. Một người đàn ông nhỏ tuổi hơn Hữu đang ngồi trên ghế. Ông ta chắc bị thương vì Thụy An thấy miếng băng cứu thương quấn quanh đùi và chiếc quần kaki lấm tẩm máu. Hai người mà nàng quen mặt vì đã gặp họ nhiều lần chính là Xinh và Tạo. Thấy mặt hai người này Thụy An lên tiếng liền.

- Hai anh xấu lắm nhé... Thụy An tưởng hai anh hiền lành và thật thà chứ đâu ngờ...

Tạo cười vui khi nghe câu trách móc nhẹ nhàng của Thụy An.

- Tôi xin lỗi Thụy An... Tôi không muốn làm như vậy nhưng tình thế bắt buộc...

Tăng hăng tiếng nhỏ Hữu xen vào câu chuyện.

- Để anh giới thiệu Thụy An với mọi người...

Chỉ hai người đang đứng hai bên cửa sổ Hữu nói nhanh.

- Đó là Bình với Vũ. Hiền bị thương ngồi nơi ghế còn đây là Hùng... Tạo với Xinh thời em biết rồi...

Nhìn nét mặt xanh xao và mệt mỏi của Hiền Thụy An lên tiếng.

- Anh Hiền bị thương có đau lắm không?

Hơi gật đầu Hiền mỉm cười.

- Cũng đau chút chút nhưng tôi chịu được... Thụy An đẹp lắm. Nghe anh Hữu khen mà tôi chưa tin lắm cho tới khi gặp...

Thụy An liếc nhanh về phía góc nhà nơi Hữu và Hùng đang đứng thì thầm to nhỏ. Không biết Hùng nói gì mà chỉ thấy Hữu gật đầu bước tới cười với Thụy An.

- Đi... Mình đi ra nhà sau để anh kể hết cho em nghe mọi chuyện...

Thụy An im lặng đi bên Hữu ra nhà sau. Nhìn theo bóng đôi tình nhân Hùng đưa ngón tay cái lên làm dấu cho mấy người bạn đoạn cầm lấy walkie talkie.

- 4 đây 2... Nghe rõ trả lời...

- 4 tôi nghe 2...

- Mọi việc tiến triển tốt. Khi nào tôi gọi anh dẫn con cái của anh về ở với ba má... Nghe rõ trả lời...

- 4 tôi nghe anh rõ...

Khoảng một tiếng đồng hồ sau Hùng cười nháy mắt với Hiền khi thấy Thụy An ôm tay Hữu từ nhà sau bước ra. Nhìn sáu người đang ngồi đứng trong phòng nàng cười nói.

- Thụy An xin lỗi mấy anh... Thụy An đã nghĩ xấu về mấy anh...

Hùng cười thốt bằng giọng thân mật và hòa nhã.

- Chúng tôi phải xin lỗi Thụy An mới đúng...

Quay qua Hữu Hùng hỏi nhỏ.

- Mình đi chưa anh?

Thấy Hữu trả lời bằng cái gật đầu Hùng nhắc máy gọi Định. Năm phút sau Định với Thăng và Bình bước vào phòng bằng cửa sau. Bàn bạc giây lát cả bọn thu dọn súng đạn và vật dụng rồi lên xe gắn máy chạy về hướng phi

trường. Hữu chở Thụy An đi đầu. Nhìn lá cờ bay phất phới trên chiếc cột cờ cao ngất ở phi trường Thụy An thì thầm với Hữu.

- Lá cờ vàng ba sọc đỏ của anh đẹp và dễ thương như anh...

Hữu cười đùa.

- Lá cờ nền đỏ sao vàng của em không đẹp mà cũng không dễ thương. Chỉ có em mới dễ thương và đáng yêu...

Dụi đầu vào lưng người yêu Thụy An thì thầm.

- Anh nói sai rồi... Lá cờ đỏ sao vàng đâu phải của em...

Hữu gật đầu cười.

- Em nói đúng... Anh xin lỗi em... Lá cờ nền đỏ sao vàng không phải của em, không phải của dân tộc Việt Nam mình...

Sang ra cổng đón toán phục quốc quân vào phi trường. Ngồi trong căn phòng nhỏ Thụy An nhìn cảnh mười mấy người lính cầm súng đứng dưới cột cờ cao ngất. Trên đỉnh cột cờ lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới trong gió. Nàng thấy họ cầm súng giơ lên cao. Nàng nghe loáng thoáng mấy tiếng " *không đầu hàng... không đầu hàng...* ".

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau Hữu bước vào. Thụy An đứng lên. Nhìn thấy mắt người yêu long lanh như có lệ nàng nghẹn ngào.

- Anh ơi...

Hữu đưa cho Thụy An một vật gì nàng không biết chỉ thấy có hai chữ "*Scan Disk*".

- Anh xin em hãy tìm cách đưa vật này ra nước ngoài... Địa chỉ của người nhận ở trong đó...

Hôn nhẹ lên môi người tình rồi chỉ một vòng anh em đứng ngời rải rác Hữu cười buồn.

- Anh và anh em vui vẻ chấp nhận cái chết chỉ mong vật đó được tới tay người nhận...

Mâm mê kỷ vật của người tình giây lát Thụy An mở nút áo nhét nó vào xú chiêng rồi cài nút lại cẩn thận. Nàng cười buồn nhìn Hữu với cái nhìn đầy yêu thương pha lẫn ngưỡng mộ.

- Trước khi vĩnh biệt em muốn được hôn anh lần cuối cùng...

Cười buồn Hữu vòng tay ôm lấy Thụy An. Nụ hôn ngọt ngào nhưng mặn mòi nước mắt.

Hùng vẫy tay. Ba chiếc xe gắn máy trở tới. Thụy An ngồi vào yên xe sau lưng Hùng. Hữu thì thầm.

- Thụy An... Vĩnh biệt em...

Ngoái đầu lại Thụy An nhìn thấy bóng Hữu đứng trơ vơ và buồn bã.

Chín Nhỏ đón Thụy An bằng cái nhìn dò hỏi. Nhìn hẳn nàng rần giọng.

- Tôi đã nói hết lời mà họ không chịu đầu hàng. Nể tình tôi họ đã rút khỏi Ủy Ban Nhân Dân Quận và trụ sở công an của chú. Bây giờ chú cứ việc cho nhân viên bao vây phi trường để chờ lính của mình từ An Thới lên. Lúc đó chú biết phải làm gì để diệt mấy ông Việt Kiều phản động...

Chín Nhỏ mừng ra mặt.

- Cám ơn bà... Tôi van bà đừng có nói chuyện với anh Mười...

Thụy An gật đầu.

- Nếu chú đừng có bép xép thời tôi cũng sẽ kín miệng... Tôi để chú lo chuyện này... Bây giờ tôi đi về nhà...

- Dạ bà đi về nhà nghỉ cho khỏe... Để tôi lo chuyện ở đây...

Chân bước chậm trên đường phố vắng tanh Thụy An ứa nước mắt. Nàng thấy khuôn mặt của Hữu chập chờn gãy đổ. Bất chợt nàng đưa tay ấn lên ngực trái của mình. Vật kỷ niệm của Hữu cồm cộm khiến cho nàng có cảm giác như đó là bàn tay của người tình đang ôm ấp mình.

Thụy An thì thầm.

- Hữu ơi... Em yêu anh... Vĩnh biệt anh...

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương 28

Khanh nhóm người dậy khi nghe tiếng rú của máy xe nhà binh. Hạnh thì thầm.

- Tụi nó tới...

Gật đầu cười Khanh nói với Hạnh và Bạch.

- Hai em nhớ kỹ nghe... Sau khi nổ súng xong mình sẽ kéo về chỗ của Gia...

Hạnh với Bạch gật đầu. Ba người lính tức tốc vào vị trí phục kích. Khanh mân mê quả M26 trong tay. Chất thép lạnh làm cho anh nhớ lại cảnh tượng ba mươi ba năm về trước. Nước mắt của anh tự dưng ứa ra. Tiếng máy xe càng lúc càng lớn rồi chiếc quân xa hiện ra. Nó từ từ qua cầu. Khi chiếc quân xa chở đầy lính vừa đi tới đầu cầu bên này Khanh bóp cò khẩu M16. Tạch... Tạch... Loạt đạn đầu tiên của người lính nhảy dù đã bắn gục tên tài xế. Không người lái chiếc quân xa chở đầy lính bị mất thăng bằng rồi sau đó cắm đầu vào thành cầu. Phía bên kia đường Hạnh và Bạch cũng nổ súng. Với khẩu đại liên M60, một khẩu M79 và hai khẩu M16 ba người lính nhảy dù thi nhau bắn vào chiếc quân xa đang nằm chết cứng tại đầu cầu. Nó cản bít lối không cho chiếc phía sau có đường trống để tiến lên. Tiếng súng nổ hòa lẫn trong tiếng la hét, tiếng lựu đạn M79 nổ ầm ầm. Chiếc xe bị trúng đạn bốc khói nghi ngút rồi lửa phụt lên.

- Cháy... Xe nổ anh em ơi...

Đám bộ đội của chiếc thứ nhì la ơi ơi. Chúng hoảng hốt nhảy xuống xe tìm chỗ nấp. Nhiều tên sợ hãi chạy ngược về sau mặc cho cấp chỉ huy la hét. Mấy chục năm không có đánh nhau thực sự cho nên khi bị phục kích bất thành lính cả bọn mấy chục mạng đâm ra sợ hãi tán loạn hàng ngũ mạnh ai nấy tìm chỗ trốn.

Nấp sau tảng đá Khanh hét vào máy walkie talkie.

- Gia Định đây Khanh Anh... Nghe rõ trả lời...

Bên kia đầu máy giọng nói của Gia vang lên.

- Gia Định nghe Khanh Anh...

- Tôi và hai thằng em sắp về chỗ anh... Nghe rõ trả lời...

- Gia Định nghe Khanh Anh. Xếp làm gì mà tôi nghe súng nổ dữ lắm...

Khanh cười ha hả.

- Mình bắn cháy xe của tụi nó rồi...

Chiếc quân xa nổ tiếng thật lớn chấm dứt cuộc nói chuyện giữa Khanh và Gia. Vẫy tay ra hiệu cho Hạnh với Bạch xong Khanh xách súng chạy về

hướng Suối Đá.

- Gia Định đây Khanh Anh... Nghe rõ trả lời...

- Gia Định nghe Khanh Anh...

- Tôi thấy anh rồi...

Ngoái đầu nhìn con đường trải nhựa màu xám xịt Khanh thấy bóng áo kaki Nam Định thấp thoáng xa xa. Anh hét vào máy.

- Gia Định cho anh em chuẩn bị... Tụi nó đang sau lưng của tôi...

Chạy tới một khúc quanh Khanh băng mình qua bên kia đường khi thấy bóng của Hạnh và Bạch chạy tới. Vừa thở vừa nói cả ba kể cho Gia và Giang nghe cuộc chạm súng. Hai người lính bộ binh thuộc sư đoàn 5 và 18 lộ vẻ kích thích và nôn nóng.

- Tụi nó tới rồi... Claymore của mình ở đâu?

Gia chưa kịp trả lời Khanh nói nhanh.

- Bạch và Hạnh đi lên trên kia chừng ba bốn chục thước năm chờ. Mình cắt đầu, chặt khúc giữa chỉ chừa khúc đuôi thôi...

Hiếu ý Bạch và Hạnh xách súng đi ra xa tìm chỗ nấp. Chỉ cho Giang đặt khẩu M60 vào vị trí Khanh nói nhỏ với Gia.

- Mấy thằng đi đầu để cho Hạnh và Bạch lo. Em đợi khúc giữa vào hết mới bấm mìn... Còn Giang thủ đại liên ghìm không cho khúc đuôi tiến lên...

Giang cảm thấy mồ hôi tươm ra ươn ướt lòng bàn tay của mình cũng như ngón tay trở đang đặt hờ nơi cò súng của khẩu M60 chợt run run vì hồi hộp, lo âu, sờ sợ và kích thích khi nhìn thấy bóng bộ đội đang chậm chạp đi trên đường. Những khẩu súng AK47 lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang nắng. Ba mươi mét... Hai mươi mét... Giang liếc nhanh Gia đang nằm bên cạnh. Quai hàm bạnh ra. Miệng mím chặt lại. Ánh mắt sáng long lanh người lính sư đoàn 5 nằm im trong tư thế sẵn sàng bấm nổ trái mìn định hướng. Bên kia Khanh cũng đang ghìm khẩu M16. Ba phục quốc quân nín thở nhìn chăm chú vào hai hàng bộ đội im lìm và chậm chạp di chuyển hai bên lề đường.

Tạch... Tạch... Tạch... Ầm... M60 gầm rống. M16 nổ đòn. Mìn định hướng xé gió. Lựu đạn nổ. Thân người bay tung. Tiếng la hét, gào rú làm não động con đường vắng. Bị lọt vào ổ phục kích đám bộ đội hoảng hốt chạy tán loạn. Khẩu đại liên M60 trong tay Gia đốn gục hàng chục kẻ địch cũng như ghìm cứng những tên khác không dám ngóc đầu lên. Bị cắt khúc đầu, chặt khúc giữa toán bộ đội tuy đông hơn nhưng phải lùi lại rồi tản ra tìm chỗ nấp. Hàng chục tên bộ đội trúng mìn nằm la liệt trên mặt đường nhầy nhựa máu. Kẻ đứt nửa người. Kẻ cụt tay. Người cụt chân kêu la than khóc om xòm.

Nghe súng nổ rền hướng Suối Đá Định và Hữu biết toán của Khanh đã chạm địch.

- 5 đây 4... Nghe rõ trả lời...

- 5 tôi nghe 4... Tụi này đang đụng với bộ đội từ An Thới lên...

- Anh có ai bị rách áo không?

- Không... Tụi này chỉ són đáí thôi...

Liếc Hữu Định ra lệnh.

- Tốt... Anh đem mấy thằng con của anh về gặp tôi đi... Nghe rõ trả lời...

- Tôi nghe thẩm quyền 5/5...

Nói chuyện với Định xong Khanh khều Gia và Giang.

- Mình dọt... Hai em đi trước để anh cản đường...

Gia lắc đầu cười.

- Anh với Giang đi trước đi... Tôi cản đường cho...

Khanh gật đầu xách súng cùng với Giang rút về chỗ của Hạnh và Bạch. Lát sau Gia cũng về tới. Năm người lính len lỏi trong rừng cây rút về hướng

quận lỵ.

- 6 đây 5... Nghe rõ trả lời...

- 6 tôi nghe 5...

- 6 đang ở đâu?

- Tôi được lệnh của 4 rút về ở với bố mẹ. Còn anh?

- Tôi cũng thế... Sẽ gặp lại anh...

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau hai toán phục quốc quân kéo nhau chạy trên đường Trần Hưng Đạo. Trông thấy dân chúng đứng dài hai bên đường họ giơ tay vẫy chào. Súng nổ rền về hướng phi trường. Đạn rít trong không khí khiến cho dân chúng sợ hãi chạy ủa vào nhà. Thoáng thấy bóng mấy " *bò vàng* " ra chặn đường Long nổ gần hết dây đạn M60 khiến Chín Nhỏ và đám đàn em của hắn chạy tán loạn. Ngang qua trụ sở của Ủy Ban Nhân Dân Quận Long ném trái lựu đạn vào cửa sổ. Tiếng nổ ầm vang lên. Toán phục quốc quân chạy ào về hướng phi trường. Họ hò la khi thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới trên nền trời xanh lơ của đảo Phú Quốc.

Chu Sa Lan
Những người đi xây mộng
Chương Kết

Một thiếu phụ mặc áo dài trắng rụt rè bước vào dãy nhà số 10161 đường Bolsa thuộc thành phố Westminster. Hơi bở ngỡ và do dự một chút thiếu phụ đi dài dài như tìm kiếm địa chỉ rồi ngừng trước văn phòng số 204B. Nhìn trước nhìn sau giây lát thiếu phụ xô cửa bước vào. Mười lăm phút sau cũng thiếu phụ đó hồi hả bước ra rồi biến mất trong đám đông.

Đang ngồi trước cây đàn dương cầm nói cho ba má và anh Bảo về một bản nhạc mới sáng tác của mình Hằng nghe điện thoại cầm tay reo. Mở điện thoại nàng nghe bên kia đầu giây tiếng của Huệ vang lên với hồi hả và nghèn nghẹn.

- Cô Hằng... Cháu là Huệ đây... Cô có đài SBTN không?

- Có... Chuyện gì vậy?

- Cô mở đài SBTN xem tin tức... Con thấy có ba của con và bác Hùng nữa... Cô cũng có thể lên mạng vào Thư Viện Toàn Cầu để xem nhiều chi tiết và hình ảnh hơn... Bye cô...

Huệ cúp điện thoại. Không hiểu chuyện gì Hằng bật tivi rồi mở sang đài SBTN. Giọng nói của người xướng ngôn viên vang lên.

- Kính thưa quý khán thính giả... Kính thưa đồng bào... Qua một nguồn tin đáng tin cậy chúng tôi được biết là có một nhóm cựu quân nhân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ở Hoa Kỳ đã bí mật trở về nước. Rạng sáng ngày 1 tháng 5 năm 2008 nhóm phục quốc quân này đã đánh chiếm đảo Phú Quốc và làm chủ quận lỵ Dương Đông trong ba ngày. Tuy chỉ là một nhóm phục quốc quân nhỏ chừng hai ba chục người nhưng họ cũng đánh chiếm được văn phòng Ủy Ban Nhân Dân Quận, trụ sở công an quận và phi trường Dương Đông. Theo như nguồn tin bí mật cho biết thời cộng sản phải huy động cả tiểu đoàn bộ chiến với xe tăng và pháo binh mới tiêu diệt được toán phục quốc quân này. Hành động anh hùng và sự hy sinh vì tổ quốc của họ đã khích động lòng ái quốc cũng như sự ngưỡng mộ của toàn thể đồng bào trong cũng như ngoài nước. Sau đây chúng tôi kính mời đồng bào xem một đoạn phim do chính các phục quốc quân đã quay thành phim và gửi ra nước ngoài. Quý khán thính giả cũng có thể vào www.tvvn.org để xem thêm nhiều chi tiết và vô số hình ảnh sống động về cuộc quật khởi của các phục quốc quân nơi đảo Phú Quốc...

Hằng nhìn đắm đắm vào màn ảnh của chiếc máy truyền hình. Nàng thấy được nửa người của chú Hùng với chiếc áo sơ mi màu trắng và tay cầm khẩu súng giơ lên cao. Bên cạnh Hùng là Hiền với nụ cười thật tươi cũng đang giơ cao khẩu súng. Hơn hai chục người khác đều cầm súng và đứng vây quanh kỳ đài nơi có lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới. Giọng nói của Hùng chậm và trầm.

- Chúng tôi sẽ chết... Nhưng chúng tôi không đầu hàng... Nhất định không đầu hàng...

Hàng chục tiếng la vang vang và lặp lại nhiều lần.

- Không đầu hàng... Không đầu hàng...

- Nhất định không đầu hàng...

Nước mắt của Hằng ứa ra làm nhạt nhòa hình ảnh của người yêu. Hùng sẽ không đầu hàng. Ông lính già của nàng chấp nhận cái chết. Thôi hết rồi ông chú già dễ thương của nàng. Hết rồi người lính già cô đơn và ngạo nghễ của nàng. Chú Hùng đã bỏ đi không lời từ biệt. Hằng nghe văng vẳng bên tai lời nói hùng hồn và đanh thép của chú Hùng.

- Chúng tôi không bao giờ đầu hàng cộng sản... Những chiến sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa sẽ không bao giờ đầu hàng cộng sản. Chúng tôi sẽ cùng với đồng bào trong cũng như ngoài nước tiếp tục chiến đấu cho tới khi lật đổ được ngụy quyền cộng sản Hà Nội để đem lại tự do và no ấm cho đất nước Việt Nam thân yêu...

Hằng nhắm mắt lại. Nàng nghe như có tiếng súng nổ cùng tiếng phi cơ gầm thét. Tiếng hú của đại bác rồi thân xác của Hùng bay tung lên. Tiếng người la hét nhưng cũng không át được tiếng thì thầm của Hùng vang bên tai nàng thật êm đềm và âu yếm.

- Hăng ơi... Vĩnh biệt...

4- 2008

chu sa lan

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 30 tháng 12 năm 2008